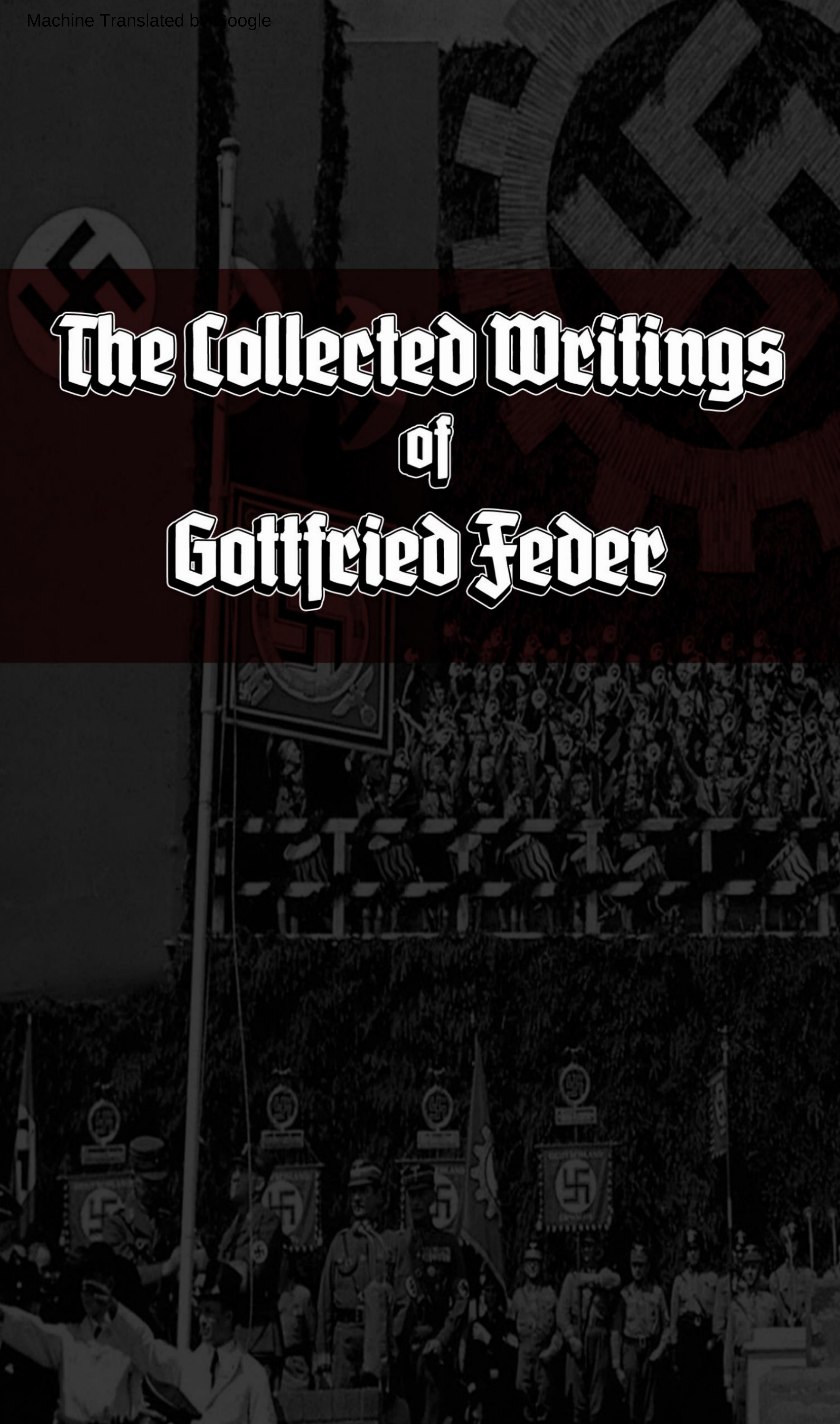

The Collected Writings
of
Gottfried Feder

Safnað rit eftir

Gottfried Feder

Birt í Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Efnisyfirlit

Stefnumótun Nazi-Dapstaflokksins og almennar hugmyndir hans 5

Inngangur og formáli 6

1. Opinber stefnuskrá flokksins um afstöðu Nazi-Dap til landbúnaðarfólks og landbúnaðar.. 13

Stefna Nasdaþjóðflokksins um eignarhald á landi 17

2. 25 stigin... 21

3. Grunnhugmyndirnar 25

4. Námskröfur í smáatriðum.. 32

5. Það sem við þráum ekki... 52

6. Niðurstaða... 53

Yfirlýsingin um afnám hagsmunaþrældóms 55

Innleiðingar og rökstuðningur 57

Umbreyting stríðsskuldabréfa í bankalán 75

Sérstakar athugasemdir við kröfuna um lög í stefnuskránni 76

Mótbárurnar og afsönnun þeirra 79

Frekari dagskrá 89

Þýska ríkið á nasistalegum grunni 56

Inngangur og formáli 92

1. Grunnurinn.. 97

2. Dagskráin 116

3. Ríkisskipulag nasistaríkisins 122

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. ᛉ janúar 1883, Würzburg, Þýskalandi - 24. september ᛦ ,
1941, Murnau), var þýskur stjórnmálamaður og helsti *hagfræðingurinn*
fyrsta áfanga þýsks nasistastefnu.

Feder, byggingarverkfræðingur, varð frægur árið 1919 fyrir bók sína *„Manifesto for Breaking“. „Þrældómur hagsmuna“* og ræða hans fyrir fundi þýska verkamannaflokksins í München í september sama ár veitti **Adolf Hitler strax innblástur að verkum sínum.** inngöngu í stjórnmál. Sósíalískar og andkapítalískar hugmyndir **Feders** komu síðar fram í 25 punkta áætlun **Hitlers** fyrir Þjóðernissósíalíska þýska verkamannaflokkinn (NSDAP) í mars 1920, sem og í bók **Feders** sjálfs, *„Þýska ríkið á grundvelli þjóðernissósíalista“,* sem **Hitler** taldi vera „fræðslurit [þjóðernissósíalista]hreyfingarinnar.“ Á árunum 1924 til 1936 sat **Feder** á þýska þinginu og gegndi stöðu formanns efnahagsráðs NSDAP (1931), ráðuneytisstjóra þýska efnahagsráðuneytisins (1933) og húsnæðismálaráðherra ríkisins (1934). Með almennri aðlögun nasistastefnu að núverandi efnahagskerfi minnkaði hlutverk **Feders** í flokksmálum hins vegar verulega og árið 1936 hafði hann nánast verið látinn í gleymsku.

Dagskrá þjóðarinnar

Sósíalíski þýski verkamannaflokkurinn

og almennar hugmyndir hans

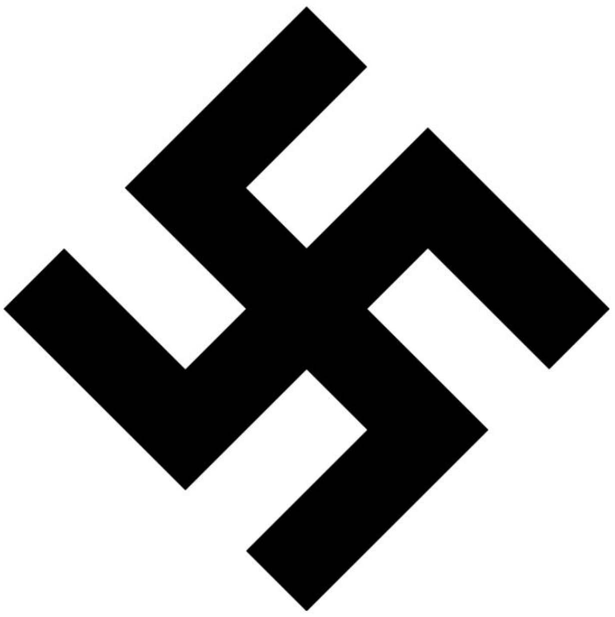

Söguleg frásögn af uppgangi NSDAP með ævisögulegri yfirlitsgrein um feril Adolfs Hitlers

Adolf Hitler fæddist 20. apríl 1889 í Braunau am Inn, þorpi af fornum uppruna. Bæjaraland.

Faðir hans var munaðarlaust barn fátæks bónda og vann sig upp sem tollvörður. Móðir hans var af þýskri bændafjölskyldu. Þegar hann var 13 ára gamall missti hann föður sinn og fjórum árum síðar móður sína. Adolf Hitler var þá nemandi við Realschulen í Linz við Dóná eftir að hafa útskrifast úr þjóðskólanum. Það hafði verið ósk föður hans að hann yrði embættismaður en hann vildi sjálfur verða listamaður. Andlát móður hans neyddi hann til að sjá sér farborða án frekari tafar.

Sautján ára gamall fór Hitler til Vínarborgar þar sem hann stefndi að því að verða arkitekt. Hann vann sér inn á eigin spýtur, fyrst sem byggingaverkamaður við blöndun múrs og síðan sem teiknari arkitekts. Átján ára gamall hafði hann þegar fengið áhuga á stjórnmálum; hann varð andsnúinn marxisma en tók ekki þátt í forystuhlutverki. Frá unga aldri hafði Hitler verið ástríðufullur þjóðernishyggjumaður og von hans var að sameina félagslega reynslu starfstímabilsins við þjóðernishyggju sína. Í nokkur ár bjó hann í Vínarborg við mikla fátækt.

Árið 1912 flutti hann til München þar sem hann var námsmaður. Hann hafði aldrei kynnst æskugleði, en allt frá þeim degi sem hann fór að heiman með 50 krónur í vasanum höfðu erfiði og skortir verið hlutskipti hans. Í febrúar 1914 tókst honum að losna undan skyldu sinni til að þjóna í austurríska hernum. Sex mánuðum síðar braust stríðið út. Hann bauð sig strax fram til þjónustu í þýska hernum og fékk, með beinni beiðni til Lúðvíks konungs af Bæjaralandi, leyfi til að ganga í bæverska hersveit sem sjálfboðaliði í stríðinu. Þann 10. október 1914 hélt nýja hersveitin af stað.

Þann 2. desember 1914 var 25 ára gamall sjálfboðaliði sæmdur Járnkrossinum, 2. Bekkur.

Sem viðurkenningu fyrir hugrekki sitt í árásinni á „Bayernwald“ og í öðrum bardögum nálægt Wytschaete var honum skipað að taka við störfum sem sendiboði, sem krafðist sérstaks hugrekkis og áreiðanleika, því skýrslur þurfti oft að bera yfir opið svæði undir mikilli skothríð. Þetta gerði nafn hans fljótt þekkt innan hersveitarinnar utan þröngs hóps félaga hans.

Þann 7. október 1916 særðist hann af sprengjubroti. Í mars 1917 sneri hann aftur til hersveitar sinnar. Hann hlaut nokkrar aðrar viðurkenningar, þar á meðal Regiments-Diplom fyrir sérstakt hugrekki í bardögum nálægt Fontaines og að lokum Járnkrossinn, 1. flokkur.

Þann 14. október 1918 særðist hann alvarlega ásamt mörgum félögum í hersveit sinni af sinnepsgasinu sem Bretar voru þá að nota í fyrsta skipti og hann varð tímabundið blindur. Meðan hann var á sjúkrahúsi braust byltingin út.

Í kjölfarið ákvað Hitler að gerast stjórnmálamaður. Árið 1919 gekk hann til liðs við lítinn flokk sem samanstóð af sex mönnum og stofnaði þar Þjóðernissósíalíska þýska verkamannaflokkinn. Hann setti saman drög að stefnuskrá nýju hreyfingarinnar og setti fram eðli hennar og markmið.

Kjarninn: Sjö menn

Í september 1919 flutti Adolf Hitler sína fyrstu ræðu fyrir sjö mönnum; síðan ávarpaði hann áhorfendur sem voru 11, 25, 47; í desember 111; í janúar 1920 270 og skömmu síðar 400.

Þann 14. nóvember 1920 talaði hann á fjöldafundi með 1700 manns. Hann skipulagði nú áróður hins unga flokks, sem eftir árs starf taldi 64 meðlimi. Ári síðar — 1920 — hafði hann þegar náð 3000. Áróðursstarfsemi Hitlers í München var slík að hann var loksins farinn að ávarpa fjöldafundi þrisvar í viku og á mánudögum hélt hann áfram kennslu. Hann réðst fyrst og fremst á heimsku Versalasamninganna og neitaði fullyrðingum marxista, Miðflokksins o.s.frv. um að það væri mögulegt að uppfylla þann samning. Hann gagnrýndi slagorð þessara flokka fyrir róða — „Gefið upp vopn ykkar, og hinir munu líka afvopnast“. Hann talaði út frá þeirri forsendu að eftir að við hefðum afvopnað okkur myndu hinir halda áfram að vopnast — ef ekki með eigin peningum, þá með þeim milljónum sem krækt var út úr algerlega afvopnaðri þýsku þjóðinni. Þótt hann andmælti áróðri SPD og Miðflokksins fyrir undirritun samningsins, spáði hann því að Ruhr-héraðið yrði hernumið, hvað sem við undirrituðum.

1921.

Þetta ár einkenndist af stofnun fyrstu sveitarfélaganna í Rosenheim og Landshut. Hitler skipulagði fyrsta hópinn til að vernda flokkinn og hóf baráttu sína gegn aðskilnaðarhreyfingunni í Bæjaralandi. Leiðtogi okkar ávarpaði einnig fund með yfir 5000 mönnum í Circus í München.

Hann lýsti því yfir á fundum sínum að uppfylling sáttmálans myndi ekki hjálpa, eins og SPD, Miðflokkurinn og Þjóðflokkurinn fullyrtu, til að byggja upp þýska velmegun í friði og ró, heldur að afleiðing þessarar heimsku stefnu væri óhjákvæmileg verðbólga í stórum stíl, sem myndi valda þýskum iðnaði gífurlegu tjóni. Fullyrðing Hitlers um að svartrauða ríkisstjórnin ætlaði að afþjóðnýta ríkisjárnbrautirnar var lýst sem „berri lygi“. Tilraun til uppreisnar innan flokksins var felld. Hitler samdi nýja stjórnarskrá flokksins, sem veitti honum einræðisvald.

Jafnaðarmannaflokkurinn, sem gat ekki haldið áfram að hunsa nafn Hitlers, reyndi nú að losna við pirring sinn með hryðjuverkaaðferðum. Á fundunum urðu blóðug átök þar sem járntaugar leiðtogans héldu yfirhöndinni. Ósigrandi lífvörður 4 var myndaður á meðan á þeim stóð, sem þaðan í frá var kallaður „Sturmabteilung“.

1922.

Á meðan á landvinningum München stóð var hreyfingin farin að breiðast út um restina af Bæjaralandi. Hitler hafnaði öllum tilboðum um að sameinast öðrum flokkum, sem málamiðlun. Hann eyðilagði smám saman allar svipaðar „þjóðernissinnaðar“ flokksmyndanir og gerði nasistahreyfinguna að yfirburðum yfir þeim.

Í október 1922 hélt Hitler áfram göngu sinni með 800 mönnum til Coburg og á 24 klukkustundum tvisvar sinnum í fyrsta skipti barði hann Rauðu ógnina gjörsamlega niður í bænum.

Adolf Hitler lýsti því þá opinberlega yfir að við værum að hlaupa af stað í átt að verðbólgu, sem hann hafði séð fyrir sem afleiðingu af stefnu svartrauðra bandalagsins. Hann varð þekktur sem hættulegasti og hataðasti óvinur kerfisins. Jafnaðarmannaflokkurinn og Miðflokkurinn hættu að verja sig með rökræðum og tóku upp ærumeiðingarstefnu.

1923.

Í janúar 1923 var fyrsta stóra flokksþingið haldið og fyrstu fánar flokksins vígðir. Sturmabteilung var formlega stofnað.

Áróður flokksins var ítarlega rannsakaður og bættur, og varanleg meginreglur stofnunarinnar voru settar á laggirnar og staðfestar. Stuðningsmenn söfnuðust saman í kringum Hitler í stórum stíl, og meirihluti þeirra er í dag dyggir samstarfsaðilar hans í baráttunni. Árásirnar á hann voru á meðan haldnar áfram af vaxandi ákveðni; hann lenti í fyrsta skipti í fangelsi fyrir að trufla fundi andstæðinga sinna; hann var sektaður stöðugt. Engu að síður hætti hann aldrei eitt augnablik að berjast gegn kerfinu.

Sumarið 1923 hóf Adolf Hitler að brjóta niður Rauðu hryðjuverkasamtökin í flestum bæjum í Bæjaralandi; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt, — oft með blóðsúthellingum í götubardögum, þar sem hann sigraði hryðjuverkahópa sósíaldemókrata og kommúnista.

Baráttu hans gegn óhæfri stjórn ríkisins fylgdu bitrar ásakanir. Hann spáði fyrir um óheppni veikrar mótspyrnu stjórnarinnar í málefnum Ruhr-héraðsins og réðst stöðugt á heimskulega stefnu samkomulags við Frakkland og stefnu um að uppfylla hana. Hann benti alltaf á nauðsyn samkomulags við England og Ítalíu.

Í nóvember 1923 gerði Adolf Hitler tilraun til að kollvarpa kerfinu. Uppreisnin mistókst og Hitler var handtekinn.

1924.

Hin mikla réttarhöld fóru fram í München í mars 1921. Þótt leiðtogi okkar hafi verið fundinn sekur samkvæmt staðreyndum, fékk hann yfirþyrmandi siðferðilega réttlætingu. Vörn Hitlers hafði svo mikil áhrif á dómstólinn og að hann tók ábyrgð á honum einum var svo sannfærandi að ræða saksóknara hans varð að merkilegum vitnisburði um heiðarlegar hvatir hans. Dómarinn dæmdi hann þó í varðhaldsvist.

Þjóðernisflokkurinn þjáðist af missi leiðtoga síns. Andstæðingar hans voru sannfærðir um að hreyfingunni væri lokið og fengu hugrekki til að undirrita hinn alræmda Dawes-sáttmála og hófu þannig af ásettu ráði ræningjakerfi Þýskalands sem Young-áætlunin setti í rúst. Hvílíkur sigur fyrir jafnaðarmenn og miðjumenn! Markmiðið um þrældóm Þýskalands var greinilega náð!

Hitler reyndi til einskis, fyrir milligöngu samstarfsmanna sinna, sem voru frjálsir, að berjast gegn Dawes-sáttmálanum. Til einskis lét hann þá lýsa því yfir opinberlega að loforð Miðflokksins, SPD og Volkspartei um að erlendu lánin samkvæmt áætluninni myndu auka þjóðarvelmegun, að atvinnuleysi myndi hætta, að laun yrðu hækkuð og skattar lækkaðir og að landbúnaður yrði bjargað, væru einungis blekking fyrir þjóðina. Til einskis lét hann þá benda á að Dawes-sáttmálinn myndi örugglega auka fátækt, þar sem vextirnir af lánunum myndu lama iðnaðinn, en lánin sjálf þjónuðu einungis þeim tilgangi að uppfylla fjárhagslegar skuldbindingar samkvæmt áætluninni; gjaldþrot og atvinnuleysi myndu aukast, laun...

myndi sökkva, verð og skattar myndu hækka enn frekar og bændurnir myndu standa frammi fyrir algjöru gjaldþroti og neyðast til að skilja við allt sem þeir áttu.

Þann 20. desember yfirgaf Hitler virkið.

1925.

Þann 27. febrúar 1925 barst Adolf Hitler fram kröfu um endurfæðingu flokksins, og Hann hélt sína fyrstu ræðu eftir fangelsun sína fyrir framan 4000 manna áhorfendur.

Þjóðernissósíalíska hreyfingin var sundruð eftir atburðina 9. nóvember. , og allar eignir þess og peningar höfðu verið gerðir upptækir; þannig að Adolf Hitler hóf nú, án nokkurrar handtöku, að endurreisa flokkinn frá grunni. Vorwärts og Germania í Berlín gerðu gys að viðleitni hans og hæddust að „fíflinu sem fangelsun hafði gert brjálaða“.
Engu að síður gekk endurreisn flokksins mjög hratt fyrir sig undir forystu Hitlers. Gömlu leiðtogarnir söfnuðust trúfastlega um hann á ný. Hitler hvatti flokkspressuna til nýrrar starfsemi.

Í desember 1925 voru meðlimir flokksins 27.000. Miðjan og félagshyggjuflokkurinn Demókratar, sem voru órólegir, úrskurðuðu að leiðtoginn mætti ekki tala opinberlega í tvö ár.

1926.

Í júní þetta ár var fyrsta flokksþingið haldið síðan Hitler var fangelsaður.

Borgaralega heimurinn var enn sannfærður um að uppfyllingarstefnan myndi bjarga Þýskalandi og að Dawes-sáttmálinn myndi endurlífga iðnaðinn. Marxistar voru sannfærðir um að yfirráð þeirra væru óhagganleg.

Von Hindenburg forseti skildi við stuðningsmenn sína og hélt af stað með Miðflokknum og SPD. Flokkurinn hélt baráttunni áfram; í lok ársins taldi hann 49.000 meðlimi.

1927.

Skipunin sem bannaði Hitler að tala opinberlega var afturkölluð þar sem ómögulegt reyndist að framfylgja henni. Hann ávarpaði fjölda fjöldafunda. Í hverjum mánuði styrkti flokkurinn sig meira og meira.

Þróunin í öllum tilvikum sannaði með æ meiri krafti að Hitler hafði haft rétt fyrir sér. Dawes-sáttmálinn var afhjúpaður og afleiðingar hans voru skelfilegar. Jafnaðarmenn og Miðflokkurinn reyndu að bjarga því sem bjargað mátti með lygum og misnotkun.

Í ágúst boðaði Hitler til flokksþings í Nürnberg, sem reyndist mjög vel heppnað. Í lok ársins voru meðlimir flokksins 72.000.

1928.

Adolf Hitler leiddi flokk sinn í harðari árásum á núverandi kerfi. Þjóðernissósíalisminn var nú óhjákvæmilegur óvinur þeirra sem eyðilögðu Þýskaland, bæði innanlands og utan.
Hitler beindi árás sinni sérstaklega gegn tilgangslausri eyðileggingu bænda og millistéttar. Hann spáði fyrir um hörmungar sem myndu dynja yfir innlenda markaði. Hann lýsti því yfir á hundruðum funda aftur og aftur að stefna uppfyllingar væri brjálæði og að hennar...

Afleiðingarnar hefðu þýtt dauða og tortímingu fyrir þýskan iðnað. Jafnaðarmenn og miðflokkurinn gerðu gys að og hæðdust að þeim í tilraun sinni til að hefna sín. Lygar þeirra og móðganir beindust að Hitler persónulega.

Í lok ársins voru félagsmenn 108.000 og 12 meðlimir flokksins. sat á ríkisþinginu.

1929.

Adolf Hitler hélt áfram baráttu sinni gegn ríkjandi kerfi af óþreytandi krafti. Flokkspressan fullkomnaðist, Sturmabteilung jókst, flokkshreyfingar styrktust og áróðurinn magnaðist. Kenningar nasistastefnunnar fóru að festa djúpt í sessi í þjóðarvitundinni.

Þann 4. ágúst fór fram önnur flokksþingið í Nürnberg af gríðarlegum toga. Hitler réðst á svartrauða kerfið af sívaxandi krafti og stóð sig án keppinautar sem öflugasti leiðtoginn gegn öllu því sem „lýðræði“ átti við. Allar tilraunir til að steypa honum af stóli úr forystu flokksins voru barðar.

Í lok ársins taldi flokkurinn 178.000 félagsmenn.

1930.

Baráttan gegn Young-áætluninni var í fullum gangi. Hindenburg varði hana af krafti og fullyrti að með henni yrði Þýskalandi bjargað, þýskur iðnaður myndi lifna við, atvinnuleysi yrði stöðvað, bændur myndu anda á ný og að hægt væri að létta skattheimtu.

Adolf Hitler lýsti slíkum skoðunum sem óraunverulegum og örlagaríkum; hann spáði hinu gagnstæða. Flokkur hans hélt áfram að upplýsa þjóðina í hörðum bardögum. Andstæðingarnir svöruðu með straumi lyga.

Kosningarnar til ríkisþingsins fóru fram 14. september , 1930. Flokkurinn fékk 6,5 atkvæði í könnunum. milljón atkvæða og 107 meðlimir voru kjörnir. Innra skipulag þess var sterkara en nokkru sinni fyrr. Nokkrar minniháttar uppreisnartilraunir, sem ýtt hafði verið undir utan frá, voru þegar í stað barðar niður af Hitler og þeir sem ekki gáfu sig skilyrðislaust voru reknir úr landi.

Miðflokkurinn, sem hafði nú gefið sig í hendur SPD, hvort sem það var til góðs eða ills, fór að æsa kirkjuna upp gegn Hitler. Biskupar og prestar, sem tilheyrðu Miðflokknum, hófu ofstækisfulla árás gegn nasistahreyfingunni, bannfærðu fylgismenn hennar og neituðu þeim jafnvel um kristna greftrun. Hitler hélt óhagganlega fast við þá sannfæringu sína að miðjuhreyfingin markaði tortímingu Þýskalands og hélt áfram baráttu sinni gegn henni af enn meiri ákveðni en áður. Hann hafnaði harðlega öllum tilraunum til að kúga hann til að breyta skoðunum sínum.

Í lok ársins taldi flokkurinn 389.000 félagsmenn.

1931.

Baráttan gegn Young-áætluninni hélt áfram. Afleiðingarnar sem Hitler hafði séð fyrir urðu að veruleika.

Ríkisstjórnin hóf að stjórna með neyðarráðstöfunum og hugsaði þannig til að bjarga iðnaðinum. Harðar deilur urðu og Adolf Hitler benti enn á örlagaríkar afleiðingar þeirrar stefnu. Eftir fáeina mánuði — jafnvel nokkrar vikur — sannaðist að hann hafði rétt fyrir sér.

Á meðan höfðu fjölmörg nasistablöð tekið til starfa og aðalútgáfa flokksins hafði smám saman vaxið og orðið að umfangsmiklu fyrirtæki. Skipulagið hafði orðið mjög skilvirkt og Sturmabteilung hafði með tímanum náð miklum þroskastigi.

Andstæðingar okkar veltust upp í lygum og leyfðu að pantanir á vörum væru lagðar inn í Frakklandi.

Í lok ársins 1931 náði meðlimafjöldi Hitlersflokksins 806.000, mánuði síðar 862.000 og aftur mánuði síðar 920.000. Á kosningadeginum voru um milljón meðlimir og ótal milljónir stuðningsmanna á kjörstað.

Maðurinn sem eitt sinn var fátækur verkamaður og síðar hermaður á vígstöðvunum hefur þannig á aðeins þrettán árum byggt upp mesta stjórnmálasamtök sem Þýskaland hefur nokkurn tímann séð. Einu úrræðin sem andstæðingar hans geta notað gegn þessum manni eru lygar og meiðyrði. Og hann hefur alltaf sigrað hingað til þrátt fyrir allar lygarnar og að þessu sinni hefur hann verið nálægt því að vera kjörinn forseti ríkisins.

Hefur nokkur í allri sögu Þýskalands náð svipuðum árangri á tólf árum, frammi fyrir andstöðu frá flokknum, háfjárfestum, fjármagni, fjölmiðlum, almenningsáliti, skriffinnsku, lygum, hryðjuverkum og ofsóknum?

Þetta var ekkert skjólgott barn; frá fyrstu árum sínum hefur hann verið maður í hæsta gæðaflokki.
í orðsins merkingu, að treysta eingöngu á eigin styrk.

Formáli

Í Weimar árið 1926 ákvað flokksráðið að gefa út röð bæklinga sem fjalla í hnitmiðuðu formi um grundvallarspurningar sem varða alla þætti stjórnmálalífsins í Þýskalandi. Markmið okkar var, og er, að gefa samræmda og heildstæða mynd af afstöðu nasistastefnunnar til hinna ýmsu verkefna í opinberu lífi okkar og hvernig hún vonast til að leiðrétta mistök sín og galla.

Verkefni okkar er því að skoða ítarlega hvernig það stendur, síðan að spyrja vísindalega hvaðan það á rætur að rekja og að lokum, með skapandi innblæstri, svara örlagaríku spurningunni: Hvað þá? Hið mikla markmið þessara bæklinga er að benda á nýjar aðferðir fyrir líf ríkisins, fyrir fjármál og hagfræði; að setja upp „bronsbrúnka“ á tímum ringulreiðarinnar, að mynda forða af skýrri þekkingu með ítarlegri rannsókn, svo að út úr þessu öllu geti komið fram sameinaður pólitískur vilji.

Á hinum mikla fundi 31. ágúst 1927 lýsti Adolf Hitler því eindregið yfir: „Stefnumótunarmál hafa ekki áhrif á stjórnsýsluráðið; stefnuskráin er föst og ég mun aldrei þola breytingar á meginreglum hreyfingarinnar, eins og þær eru settar fram í stefnuskrá hennar.“ Ég tek undir þessa afgerandi yfirlýsingu af hálfu leiðtoga okkar af heilum hug, því ekkert er hættulegra lífi og krafti hreyfingar eins og okkar en að föst stefnuskrá hennar verði gagnrýnd neikvætt með tímanum.

Enginn maður sem telur sig ekki geta gengið alla leið með okkur í gyðingamálinu, í baráttu okkar gegn fjármálum, Dawes-sáttmálanum og fátæktarstefnunni, eða í öðrum málum sem er að finna í stefnuskrá okkar, eða hefur tilhneigingu til að skipta á frelsi þýsku þjóðarinnar í gegnum Þjóðabandalagið, Locarno-sáttmálann, með málamiðlun og hugleysi, þarf að leita til okkar; staða hans er utan Nasdakots. Við höfnum algerlega þeirri „æðri einkaþekkingu“ sem slíkur er svo tilbúinn að láta í ljós í ræðumennsku og blaðamennsku.

Maður sem er sammála grundvallarreglum okkar gæti kannski haft efasemdir um nokkur minniháttar atriði, því við getum ekki búist við að við verðum nokkurn tímann algerlega sammála um öll mál, sérstaklega í árásargjarnri stjórnmálahreyfingu.

Það er hins vegar allt annað mál þegar pólitískir óvinir gera grín að einhverju atriði með andstyggilegum rangfærslum sem eru algjörlega óviðkomandi, eins og hefur reyndar gerst. Í slíku tilviki er nauðsynlegt að fá opinbera umsögn.

Við neitum að breyta áætlun okkar af hagræðingarástæðum, eins og aðrir flokkar gera, til að laga sig að svokölluðum breyttum aðstæðum. Við ætlum að láta aðstæður henta áætlun okkar með því að ná tökum á þeim.

Ég hef verið falið af Adolf Hitler að gefa út þessa seríu bæklinga, sem eru að mynda opinber rit flokksins.

Ég hef látið fylgja með opinbera stefnuskrá flokksins frá 6. mars 1930; einnig svar mitt við tíu spurningum sem lagðar voru fyrir okkur af Deutsche Tageszeitung, leiðandi blaði Reichslandbund.
Það blaðið samþykkti svör mín.

Þetta er besta og áhrifaríkasta leiðin til að losna við allar lygarnar um illa viðhorf okkar til eignarhalds og erfða á jarðeignum í Þýskalandi.

1. Opinber stefnuskrá flokksins um afstöðu Nazi-Dap til landbúnaðar og landbúnaðar

München, 6. mars 1930

1. Mikilvægi bændastéttarinnar og landbúnaðar fyrir Þýskaland

Þýska þjóðin fær töluverðan hluta af matvælum sínum með innflutningi á erlendum matvælum. Fyrir heimsstyrjöldina tókst okkur að greiða fyrir þennan innflutning með iðnaðarútflutningi okkar, viðskiptum okkar og fjármagnsinnstæðum erlendis. Niðurstaða stríðsins setti þennan möguleika í höfn.

Í dag greiðum við að mestu leyti fyrir innfluttan mat með erlendum lánum, sem reka þýsku þjóðina dýpra og dýpra í skuldir við alþjóðlega fjármálastofnanir sem veita lán. Ef hlutirnir halda áfram eins og þeir eru, mun þýska þjóðin verða sífellt fátækari.

Eini möguleikinn á að losna úr þessari þrælkun felst í því að Þýskaland geti framleitt nauðsynlegar matvörur heima fyrir. Aukin framleiðsla í þýskum landbúnaði er því lífsspursmál fyrir þýsku þjóðina.

Þar að auki er þjóðfélagsþróun, efnahagslega traust og afkastamikil, nauðsynleg fyrir atvinnugrein okkar, sem í framtíðinni mun þurfa að leita í auknum mæli að störfum á innanlandsmarkaði.

Við lítum einnig á íbúa landsins sem berara arfleifðar heilsunnar, uppsprettu æsku þjóðarinnar og sem burðarás vopnaðs styrks hennar.

Að viðhalda skilvirkri landbúnaðarstétt, sem fjölgar eftir því sem almenningur vex, er nauðsynlegur þáttur í stefnu nasista, því hreyfing okkar hugsar um velferð allrar þjóðar okkar í komandi kynslóðum.

2. Vanræksla nútímaríkisins á bændastéttinni og landbúnaði

Landbúnaðarframleiðsla, sem hægt er að auka, er hamluð vegna þess að vaxandi skuldir bænda koma í veg fyrir að þeir kaupi nauðsynjar ræktunar og vegna þess að sú staðreynd að landbúnaður borgar sig ekki fjarlægir hvata til að auka framleiðslu.

Ástæðurnar fyrir því að landbúnaður skilar ekki nægilega góðri ávöxtun fyrir vinnuafl sitt eru eftirfarandi:

1. í núverandi fjárlagastefnu, sem leggur óhóflegar byrðar á landbúnað. Þetta er vegna flokkssjónarmiða og vegna þess að gyðingaheimspeningamarkaðurinn — sem í raun stjórnar þingræðinu í Þýskalandi — vill eyðileggja þýskan landbúnað, þar sem það myndi setja þýsku þjóðina, og sérstaklega verkalýðinn, í hans hendur;

2. í samkeppni við erlenda landbúnaðarmenn, sem vinna við hagstæðari aðstæður og eru ekki haldnir í skefjum af stefnu um verndun þýsks landbúnaðar;
3. í óhóflegum hagnaði stóru heildsölumiðlaranna, sem ýttu á sig á milli framleiðanda og neytanda.
4. í kúgandi gjöldum þarf bóndinn að greiða fyrir rafmagn og tilbúinn áburð til að áhyggjuefni aðallega rekin af Gyðingum.

Hin háu skattheimta er ekki möguleg með lélegri ávöxtun fyrir vinnuafl á landinu. Bóndinn neyðist til að steypa sér í skuldir og greiða okurvexti af lánum. Hann sekkur dýpra og dýpra undir þessa harðstjórn og að lokum missir hann allt sem hann á til gyðingafjárveitenda. Þýska bændastéttin er tekin eignarnámi.

3. Í ríkinu, eins og við vonumst til að sjá það, skal virða réttindi landsins og til staðar skal landbúnaðarstefna fyrir Þýskaland.

Það er engin von um neina stórfellda bót á fátækt íbúa landsins eða endurreisn landbúnaðar, svo lengi sem þýska ríkisstjórnin er í raun undir stjórn alþjóðlegra peningamagna, studdir af þingræðislegu stjórnkerfi; því þessir vilja eyðileggja styrk Þýskalands, sem byggir á landinu.

Í nýja og mjög ólíka þýska ríkinu, sem við stefnum að, munu bændur og landbúnaður fá þá tillitssemi sem þeim ber vegna þess að þeir eru helsta stoð sannarlega þjóðþýsks ríkis.

Út frá þessu koma eftirfarandi kröfur fram:

1. Þýska landið, sem þýska þjóðin hefur eignast og varið, verður að vera henni í þjónustu, sem heimili og sem lífsviðurværi. Þeir sem búa á landinu verða að stjórna því í þessum skilningi.

2. Aðeins meðlimir þýsku þjóðarinnar mega eiga land.
3. Land sem þeir hafa löglega eignast skal teljast erfðaeign. Réttinum til að eiga eign fylgir þó skylda til að nota hana í þágu þjóðarinnar.
   Sérstakir dómstólar skulu skipaðir til að hafa eftirlit með þessari skyldu; þeir skulu skipaðir fulltrúum frá öllum deildum landeigendastéttarinnar og einum fulltrúa ríkisins.

4. Þýskt land má ekki verða tilefni fjárhagslegrar vangaveltna, né heldur má það veita eiganda sínum óteknar tekjur. Það má aðeins eignast af þeim sem eru reiðubúnir að rækta það sjálfur. Því hefur ríkið forkaupsrétt á hverri sölu lands.
   Það er bannað að veðsetja land einkaaðilum. Nauðsynleg lán til ræktunar á góðum kjörum verða veitt bændum annaðhvort af samtökum sem ríkið viðurkennir eða af ríkinu sjálfu.

5. Gjald verður greitt til ríkisins fyrir notkun lands í samræmi við umfang og gæði eignarinnar. Þessi skattur á land mun koma í veg fyrir frekari skattlagningu á fasteignir.
6. Ekki er hægt að setja neina fasta reglu um magn ræktunar. Frá sjónarhóli íbúastefnu okkar þurfum við mikið magn af litlum og meðalstórum fyrirtækjum.

býli. Stórfelld landbúnaður gegnir hins vegar mjög mikilvægu hlutverki og ef hann viðheldur heilbrigðum tengslum við smærri fyrirtæki er hann réttlætanlegur.

7. Þörf er á erfðalögum til að koma í veg fyrir skiptingu eigna og uppsöfnun skulda á því.
8. Ríkið skal hafa rétt til að eigna sér land, gegn hæfilegri bætur. veitt:
    - a. þegar það er ekki í eigu meðlims þjóðarinnar;
    - b. þegar — með dómi Landdómstólsins — er talið að eigandi þess, með ólögmætum hætti landbúnaður, starfar ekki í þágu þjóðarhagsmuna;
    - c. í þeim tilgangi að sjálfstæðir bændur búi þar þegar eigandinn ræktar það ekki sjálfur;
    - d. þegar þess er krafist í sérstökum tilgangi ríkisins í þágu þjóðarhagsmuna (t.d. samgöngur, landvarnir). Land sem aflað er ólöglega (samkvæmt þýskum lögum) má gera upptækt án bóta.
9. Það er skylda ríkisins að nýlendu land sem hefur orðið tiltækt, með áætlun sem byggir á vígðum sjónarmiðum um íbúastefnu. Landið skal úthlutað landnemum sem erfðaeign með skilyrðum sem gera lífsviðurværi mögulega. Landnemar skulu valdir með athugun á hæfni þeirra til borgaralegrar og starfslegrar stöðu. Sérstök velvild skal sýnd sonum bænda sem ekki eiga erfðarétt.

Nýlenduvæðing á austurlandamærunum er afar mikilvæg. Í þessu tilfelli nægir ekki að stofna bæi ein og sér, heldur þarf að stofna markaðsbæi í tengslum við nýja iðnaðargrein. Þetta er eina leiðin til að skapa tækifæri til að gera smærri býli að arðbærum fjárfestingum.

Það verður skylda þýskrar utanríkisstefnu að tryggja stór svæði til að næra og byggja vaxandi íbúa Þýskalands.

4. Bændastéttin verður að ala upp efnahagslega og menntunarlega

1. Núverandi fátækt landsbyggðarinnar verður að lina tafarlaust með skattalækkunum og öðrum neyðaraðgerðum. Frekari skuldastöðu verður að stöðva með því að lækka vexti lána í það sem þeir voru fyrir stríð með lögum og með skjótum aðgerðum gegn fjárkúgun.
2. Það verður að vera stefna ríkisins að tryggja að landbúnaður borgi sig. Þýskur landbúnaður verður að vera verndaður með tollum, innflutningsreglum ríkisins og þjálfunaráætlunum á landsvísu.

    Verðlagning landbúnaðarafurða verður að vera losuð við markaðsspekúleringu og stöðva verður að stóru milliliðirnir noti hagsmuni í landbúnaði, en ríkið verður að hvetja til þess að færa viðskipti þeirra til búnaðarsambanda.

    Það skal vera verkefni slíkra fagfélaga að draga úr rekstrarkostnaði bænda og auka framleiðslu. (Aðgengi að áhöldum, áburði, fræi, ræktunarbúnaði) birgðir við hagstæðar aðstæður, úrbætur, barátta gegn meindýrum, ókeypis ráðgjöf, efnafræðilegar rannsóknir o.s.frv.) Ríkið skal veita samtökunum fulla aðstoð við að sinna verkefni sínu. Einkum verður ríkið að krefjast verulegrar lækkunar á kostnaði bænda við tilbúinn áburð og rafmagn.

3. Samtökin verða einnig að staðfesta flokk landbúnaðarverkafólks sem meðlimi bændasamfélagsins með samningum sem eru réttlátir í félagslegum skilningi. Eftirlit og gerðardómur í þessum málum verður hlutverk ríkisins. Það verður að gera góðum verkamönnum kleift að komast upp í stöðu bændaeigenda. Nauðsynlegar umbætur á lífskjörum og launum landbúnaðarverkafólks munu eiga sér stað um leið og almennt ástand í landbúnaði batnar. Þegar þessar aðstæður breytast til batnaðar verður ekki lengur nauðsynlegt að ráða erlent vinnuafl á landið og þessi siður verður bannaður í framtíðinni.

4. Þjóðlegt mikilvægi bændastéttarinnar krefst þess að ríkið efli tæknimenntun í landbúnaði. (Ungmenntastofnanir, framhaldsskólar í landbúnaði, með mjög góðum kjörum fyrir hæfileikaríkt ungt fólk en án fjármagns.)

5. Fagfélög geta ekki veitt alla þá aðstoð sem bændastéttin þarfnast; aðeins stjórnmálahreyfing NSDAP fyrir þýsku frelsi getur gert þetta.

Íbúar sveitarinnar eru fátækir vegna þess að öll þýska þjóðin er fátæk. Það er mistök að ímynda sér að ein stétt verkamanna geti sloppið við að deila örlögum þýska samfélagsins í heild sinni – og glæpur að valda öfund milli bæjarbúa og sveitabúa, sem eru bundnir saman í góðu eða illu.

Efnahagsaðstoð samkvæmt núverandi stjórnkerfi getur ekki leitt til varanlegra umbóta, því pólitísk þrældómur er rót fátæktar fólks okkar, og einungis pólitískar aðferðir geta útrýmt henni.

Gömlu stjórnmálaflokkarnir, sem voru og eru ábyrgir fyrir þjóðarþrælkuninni, geta ekki verið leiðtogar á vegi frelsisins.

Mikilvæg efnahagsleg verkefni bíða fagfélaga í framtíðarríki okkar; jafnvel nú geta þau unnið mikið undirbúningsstarf í þá átt; en fyrir pólitíska frelsisbaráttu, sem á að leggja grunn að nýrri efnahagsskipan, eru þau ekki til þess fallin; því þá baráttu verður að heyja ekki frá sjónarhóli einnar starfsgreinar, heldur frá sjónarhóli allrar þjóðarinnar.

Hreyfingin sem mun halda áfram pólitísku baráttunni fyrir frelsun til enda er NSDAP

(undirritað) Adolf Hitler

Adolf Hitler

Stefna NSDAP um eignarhald á landi

Svar frá Gottfried Feder

Í Deutsche Tageszeitung *(nr. 47)* frá 25. janúar 1930 voru birtar nokkrar spurningar frá leiðtogum Brandenburg Landbund. Meginmarkmið þeirra var að fá skilgreiningu á afstöðu Nasdaqap til einkaeignar á landi, erfða, lánaöflunar, tolla, verðlagningar, hagnaðarskiptingar og til almennra félagslegra, stjórnmálalegra og kosningastefnubundinna mála.

Ég.

Til að draga úr áhyggjum af síðari handahófskenndri túlkun á 17. lið flokksáætlunarinnar var fyrsta spurningin sett fram með eftirfarandi orðum: „Er Nasdapakistan tilbúinn að ábyrgjast að

hann muni ekki snúa sér að...“

eignarhald á landi."

Svar: Þjóðernissósíalismi viðurkennir einkaeignarrétt sem meginreglu og setur hana undir vernd ríkisins.

Það mun leitast við að viðhalda heilbrigðri samsetningu allra fyrirtækja, smárra sem stórra, í efnahagslífi þjóðarinnar.

Andi allrar áætlunarinnar sannar greinilega að nasistahyggjan, sem er staðfastur og stöðugur andstæðingur marxisma, hafnar algerlega hruni kenningu hans um almenna eignarnám og telur varanlega landbúnaðarstétt vera besta og öruggasta grunninn að þjóðríkinu.

En þar sem nasistahyggjan er einnig staðfastur andstæðingur stórkapítalistanna, sem stefna að því að safna öllum landbúnaðargildum saman og hrekja bændurna með sköttum og vöxtum af lánum, krefst hún ríkisverndar bænda gegn árásum stórfyrirtækja.

Við þurfum sterkan og heilbrigðan bændastétt, lausan við þrældóm hagsmuna og harðstjórn skattheimtu.

II.

Önnur spurningin var beint til mín persónulega, þar sem ég var skipaður af Hitler „endanlegur úrskurðaraðili í öllum málum sem varða áætlunina“.

„Hver er afstaða nasistastefnunnar gagnvart erfðum eigna, og

skyldur til að taka við erfðaskrá?

Svar: Þar sem það er meginstoð þjóðarhugmyndarinnar, er samfelld eignarhald, þ.e. erfðir lands sem forfeður manns endurheimtu og ræktuðu, eðlileg afleiðing. Þjóðernissósíalismi viðurkennir því erfðaregluna, eins og hann gerir um eignarhald á landi.

Ef eignir fara til fjarlægra ættingja mun þjóðernissósíalíska ríkið leggja á sérstakan skatt, en ef um nánari skyldleika er að ræða verður hann lagður á samkvæmt gildandi gengi hverju sinni.

Þriðja.

Þessi spurning var sett fram vegna kvíða – sem er alveg ástæðulaus – varðandi hugsanlegar afleiðingar þess að banna lán frá einkafjárfestum á öryggi landsins.

Svar: Ríki sem vill losna við skuldir í landbúnaðareignum og bjarga bændum úr klóm atvinnufjármálamanna – svo margir bændur hafa nú þegar verið reknir frá heimilum sínum af Gyðingum – ríki sem vill brjóta niður peningaeinokunarvald kapítalismans og afnema þrældóm vaxta, er ólíklegt að það muni halda eftir nauðsynlegum lánum né innheimta of háa vexti; þvert á móti hyggst nasistahyggjan aðstoða landbúnaðinn til hins ýtrasta.

IV.

„Að brjóta niður þrældóm vaxta.“ Afnám ótekna tekna. „Hvað er afstaða Þjóðernisflokksins gagnvart fjármagni sem er vistað eða erft?

Svar: Hefur einhver bóndi í dag „óteknar tekjur“ af kröfum um vexti, eða getur einhver landeigandi lifað á peningum sem sparast af leigu?

Þetta þýðir að kvíði ríkir meðal ákveðinna landeigenda sem eiga enn lítið fjármagn eftir, eða að það er vísvitandi misskilningur eða fáfræði varðandi þá mikilvægustu kröfu stefnu Þjóðernissósíalíska hreyfistefnunnar.

Athugið: Við meinum bókstaflega „að brjóta niður þrældóm vaxta“. Enginn mun lýsa litlum vaxtaupphæðum af sparnaði, húsnæðislánum eða ríkislánum sem þrældómi vaxta. Það sem við meinum með því er þegar vísvitandi verðbólga hefur rænt okkur öllum sparnaði okkar og bóndinn þarf að greiða vexti af nýjum húsnæðislánum og skammtímalánum á vöxtum sem rústa honum.

Þeir sem styðja að halda sig við núverandi kapítalismann eru á móti raunverulegum hagsmunum bænda og styðja að leyfa bönkunum og umboðsmönnum þeirra að beita landbúnaði. Varðandi hitt vísa ég lesendum í bæklinga mína sem heita Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage og Das Programm der NSDAP *(Þýska ríkið á grundvelli þjóðernissósíalista og stefnu NSDAP).*

V.

Stefna okkar varðandi skattlagningu segir skýrt og samræmt: Að frelsa neytandann frá byrði óbeinna skatta og framleiðandinn frá sköttum sem þröngva rekstri hans.

„Hyggst flokkurinn afnema innflutningstolla?“

Svar: Landbund ætti að vera meðvitað um að atkvæðagreiðsla nasistaflokksins á þinginu var algerlega í þágu verndartolla á landbúnaðarafurðir, í samræmi við meginreglu þess — verndun verka þjóðarinnar í bæ og sveit.

VI.

Spurningin um hagnaðarskiptingu. Það er ómögulegt að fjalla um þetta víðtæka og flókna efni hér. Í vikublaði mínu, Die Flamme, hef ég lýst afstöðu okkar ítarlega í nokkrum greinum.

Greinin í Þýsku Tageszeitung er villandi þar sem hún fjarlægir setningarnar sem hún vitnar í úr samhengi. Ég tel persónulega að hagnaðarskipting í almennum skilningi kapítalískra og marxískra hugmyndaskóla sé ekki rétta lausnin. Í þessu efni vísar stefnuskrá okkar til verkamanna í verksmiðjum og það er tilgangslaust að reyna að skýra málið í bæklingi sem fjallar um landbúnað.

VII.

Framlenging á ellilífeyrisbótum.

„Hvernig er fyrirhugað að afla fjármagns í þessu skyni?“

Svar: Nú er til staðar ákvæði um ellilífeyristryggingar, en þær eru í mörgum tilfellum ófullnægjandi og eru taldar vera fátækt. Þegar skattbyrði hefur verið létt og þeir sem nú eru atvinnulausir en vinnufærir eru komnir aftur inn í efnahagslífið, verða nægjanlegar leiðir til að veita nægilegar ellilífeyrisbætur þeim sem eru hætt að vinna.

VII, IX, X.

Þetta eru einungis spurningar sem varða flokksstefnu, en ekki neinar meginreglur.

Þar sem við erum í andstöðu gegn samtökum sem hafa valdið Þýskalandi óhamingju verðum við eðlilega öðru hvoru að kjósa með kommúnistum (þó að heill heimur aðskilji okkur frá þeim), rétt eins og þýskir þjóðarflokkar og kristnir þjóðarbændur gera. Við leyfum engum að segja okkur hvaðan við fáum fylgismenn okkar, heldur snúum við okkur til allra – verkamanna, borgara og bænda – sem hafa gott þýskt hjarta í sér og eru menn með góðan vilja og vilja sjá endalok þingræðis og ömurlegrar stefnu um að uppfylla (friðarsamningana). Við teljum ekki að „félagsleg samskipti“ við aðra flokka séu rétta aðferð til að frelsa þýsku þjóðina frá marxisma og þingræði, – því það leiðir til pólitískra samningaviðræðna. Ekkert nema einræðisaðgerðir og ákveðin valdbeiting getur dregið Þýskaland upp úr leðjunni.

Þjóðin vill ekki falleg orð, heldur afl; ekki samningaviðræður, heldur trausta vinnu fyrir fátæka, kúgaða þjóð okkar.

Ítarleg og skýr útskýring á framangreindu er að finna í nr. 19 í safni nasistaflokksins — Unser täglich Brot: Grundvallarspurningar þýsks landbúnaðar; eftir Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, varðandi alla stefnu nasistaflokksins gagnvart landbúnaði. Þar eru vel ígrundaðar tillögur um endurreisn þjáðrar bændastéttar Þýskalands.

Nr. 16, eftir Dr. Buchner, inniheldur framúrskarandi ritgerð um merkingu og anda efnahagsstefnu okkar.

Nr. 12, eftir ofursta Hierl, lýsir stefnu okkar í varnarmálum þjóðarinnar.

Við munum að lokum segja frá nokkrum athugasemdum um ákveðin mál sem pólitískir óvinir okkar rangfæra með illgirni og ósannindum í von um að vinna okkur tjón.

Viðhorf okkar til hinna föstu embættismanna er sannarlega verðugt. Við værum ekki slíkir einlægir aðdáendur hins mikla Prússlandskonungs ef við værum á móti þessum stétt. Það sem herinn var erlendis, er hrein, óspillanleg embættismannastétt fyrir ríkið heima fyrir. Heiður og skylda verða aftur að verða nauðsynlegir eiginleikar í embættismönnum okkar. Sú tegund embættismanna sem eru á vaktinni hjá rauðum og svörtum mun hverfa í komandi ríki; slíkir flokkssvindlarar hafa enga þörf fyrir heiður og skyldu.

Sú fullyrðing að nasistar séu á móti embættismönnum og ætli að lækka laun þeirra og afnema lífeyri er eins og pólitísk lygi, sem hefur verið dreift af fjölmiðlum andstæðinga okkar. Þvert á móti viljum við veita öllum þjóðarbúum sem hafa þjónað Þýskalandi trúfastlega alla ævi heiðurslífeyri sem mun létta þeim áhyggjum á efri árum. Aðeins þannig losnar félagsleg aðstoð við fordóma „aumingja“.

Við verðum einnig að vísa til þess að útvíkka lífeyrishugmyndina til sjálfstæðra iðnaðarmanna og handverkafólks. Það er engin þörf á að hafa áhyggjur af því hvernig við eigum að afla fjármagns í þessu skyni. Þegar við hættum að greiða þúsundir milljóna til útlanda á hverju ári, og enn meira til okkar eigin banka, mun brot af þessum upphæðum nægja til að greiða fyrir ellilífeyri.

Atvinnuleysisbætur og tryggingar

Það er í sjálfu sér ekki verk ríkisins að styðja með ríkisfé menn sem geta unnið. Viðhorf okkar til núverandi kerfis aðstoðar fyrir þá sem ekki geta séð sér farborða hefur aldrei breyst; við höfum alltaf þrýst á á þingi að bæta kjör fyrir atvinnulausa.

Þetta gerum við ekki vegna þess að við teljum þetta rétta stöðu, heldur vegna þess að ríkisstjórn eins og sú núverandi, sem hefur með fáránlegri utanríkis- og innanríkisstefnu sinni fært vinnuafl, matvælaframleiðslu og allan viðskipti út á brún undirdjúpsins, er skyldug til að láta stefnu sína ógert.

Ríki sem ekki getur endurheimt milljónir manna sem geta unnið í efnahagslífinu á skilið að vera sópað burt; ef því tekst ekki fjárhagslega að takast á við vandamálið varðandi aðstoð við atvinnuleysi, þá ypptum við einfaldlega öxlum.

Hinar ýmsu árásir á bótakerfið, jafnvel þótt þær séu réttlætanlegar þegar þær vísa til misnotkunar á þessari félagslegu aðstoð, ná ekki að snúa okkur frá þeirri meginreglu sem við trúum á. Þó að meðal næstum 3.000.000 atvinnulausra gætu verið 2 eða 300.000 alræmdir letingjar sem myndu auðveldlega snúa aftur til vinnu ef bótakerfið yrði afnumið, megum við ekki gleyma því að enn eru að minnsta kosti 2,5 milljónir góðra verkamanna, starfsmanna, verkfræðinga, tæknimanna, verkstjóra, skrifstofufólks o.s.frv. sem leita örvæntingarfullrar vinnu og finna hana ekki. Það er vegna þess að algerlega óheilbrigðrar ríkisstefnu okkar hefur mistekist að það er ómögulegt að breyta neinu í þessum ömurlegu bótakerfi atvinnulaus

Árásir á trúarbrögð og klerka

Við getum ekki of oft lýst því yfir að NSDA.P. dreymir ekki um að ráðast á Kristin trú og verðugir þjónar hennar.

Það er spillingarstefna Miðjunnar og Bæjaralandsflokksins sem við ráðumst á; þeir missa ekki af tækifærinu til að hrópa „Kirkjan í hættu“ nema þegar þeir eiga sameiginlegt mál með trúleysingjanum, guðsafneitandi sósíaldemókrötum.

Það er vegna þess að við höfum svo háleita og heilaga hugsjón um samband mannsins við Guð sinn að við hötum að sjá trúarbrögð flekkuð af óhreinindum stjórnmálaátaka.

2. 25 stigin

Þjóðernissósíalski þýski verkamannaflokkurinn kynnti stefnu sína fyrir heiminum á miklum fjöldafundi þann 25. febrúar 1920 í Hofbräuhous-Festsaal í München.

Í 2. grein stjórnarskrár flokks okkar er þessi stefnuskrá lýst óbreytanleg.

Dagskráin

Stefnumótun Þýska verkamannaflokksins er takmörkuð því að leiðtogarnir hafa engan áform um, þegar markmiðum hennar hefur verið náð, að stofna nýjar, eingöngu til að auka óánægju fjöldans með tilbúnum hætti og tryggja þannig áframhaldandi tilvist flokksins.

1. Við krefjumst sameiningar allra Þjóðverja til að mynda Stór-Þýskaland á grundvelli réttarins sjálfsákvörðunarréttar sem þjóðir njóta.
2. Við krefjumst jafnréttis fyrir þýska þjóðina í samskiptum sínum við aðrar þjóðir og afnáms friðarsamninganna í Versölum og Sankti Germain.
3. Við krefjumst lands og landsvæðis (nýlendna) til að næra fólk okkar og setjast að fyrir óþarfa íbúa okkar.
4. Enginn nema meðlimir þjóðarinnar mega vera ríkisborgarar. Enginn nema þeir sem eru af þýskum blóði, hver sem trú þeirra er, mega vera meðlimir þjóðarinnar. Því má enginn Gyðingur vera meðlimur þjóðarinnar.
5. Sá sem ekki er ríkisborgari má aðeins búa í Þýskalandi sem gestur og verður að teljist lúta erlendum lögum.
6. Réttur til að kjósa um stjórn og löggjöf ríkisins á aðeins að vera í höndum ríkisborgara. Við krefjumst þess því að allar opinberar skipanir, af hvaða tagi sem er, hvort sem er í ríkinu, á landsbyggðinni eða í smærri byggðarlögum, verði eingöngu veittar ríkisborgurum. Við andmælum þeirri spilltu siðvenju þingsins að fylla stöður eingöngu út frá flokkssjónarmiðum og án tillits til persónuleika eða hæfni.
7. Við krefjumst þess að ríkið geri það að sinni fyrstu skyldu að efla iðnað og lífsviðurværi borgara ríkisins. Ef ekki er hægt að fæða allan íbúa ríkisins, verður að útiloka erlenda ríkisborgara (þeir sem ekki eru ríkisborgarar ríkisins) frá ríkinu.
8. Koma skal í veg fyrir allan innflytjendaflutning annarra en Þjóðverja. Við krefjumst þess að allir aðrir en Þjóðverjar sem komu til Þýskalands eftir 2. ágúst 1914 verði þegar í stað skylt að yfirgefa Þýskaland.
9. Allir ríkisborgarar skulu vera jafnir að réttindum og skyldum.
10. Það verður að vera fyrsta skylda hvers ríkisborgara að vinna með huga sínum eða líkama. Starfsemi einstaklingsins má ekki stangast á við hagsmuni heildarinnar heldur...
verður að starfa innan ramma samfélagsins og vera í þágu almannahagsmuna.

Við krefjumst því:

11. Afnám tekna sem ekki eru aflaðar með vinnu.

Afnám þrældóms hagsmuna.

12. Í ljósi þeirrar gífurlegu fórnar sem hvert stríð krefst af þjóð, bæði hvað varðar líf og eignir, verður að líta á persónulega auðgun vegna stríðs sem glæp gegn þjóðinni.
    Við krefjumst því miskunnarlausrar upptöku alls stríðsávinnings.

13. Við krefjumst þjóðnýtingar allra fyrirtækja sem fram að þessu hafa verið mynduð í félög (sjóði).

14. Við krefjumst þess að hagnaður af heildsöluverslun verði skipt niður.

15. Við krefjumst víðtækrar þróunar á úrræðum fyrir aldraðra.

16. Við krefjumst þess að heilbrigður millistétt verði stofnaður og viðhaldið, að heildsöluhúsnæði verði sameignað tafarlaust og að þau verði leigð út á lágu verði til smákaupmanna, og að sýnd verði öllum smábirgjum til ríkisins, sveitarfélaga og minni sveitarfélaga mikilli tillitssemi.

17. Við krefjumst landbreytinga sem hæfa þörfum þjóðarinnar, samþykktar laga um upptöku lands án bóta til sameiginlegra nota; afnáms vaxta af landlánum og banns við allri vangaveltum um land .

18. Við krefjumst miskunnarlausrar saksóknar gegn þeim sem skaða almannahagsmuni með athöfnum sínum. Ógeðfelldir glæpamenn gegn þjóðinni, okurfjárfestar, gróðafíklar o.s.frv. verða að sæta dauðadómi, óháð trúarbrögðum eða kynþætti.

19. Við krefjumst þess að rómversk lög, sem þjóna efnishyggju heimsskipan, verði skipt út fyrir réttarkerfi fyrir allt Þýskaland.

20. Með það að markmiði að opna öllum hæfum og duglegum Þjóðverjum möguleika á háskólanámi og þannig öðlast framfarir, verður ríkið að íhuga ítarlega endurskipulagningu á þjóðarmenntakerfi okkar. Námskrá allra menntastofnana verður að vera í samræmi við kröfur hagnýts lífs.

    Skilningur á hugmyndinni um ríkið (ríkisfélagsfræði) verður að vera markmið skólans, allt frá fyrstu greind nemandans. Við krefjumst þess að hæfileikarík börn fátækra foreldra þroski sig á kostnað ríkisins, óháð stétt eða starfi.

21. Ríkið verður að sjá til þess að bæta heilsufar þjóðarinnar með því að vernda mæður og ungbörn, banna barnavinnu, auka líkamlega getu með skyldubundnum fimleikum og íþróttum sem kveðið er á um í lögum og með víðtækum stuðningi við félög sem sinna líkamlegum þroska ungmenna.

22. Við krefjumst afnáms launaðs hers og myndunar þjóðarhers.

23. Við krefjumst lagalegrar hernaðar gegn meðvitaðri pólitískri lygi og dreifingu þeirra í fjölmiðlum. Til að auðvelda stofnun þýsks þjóðarblaðs krefjumst við:

---

[1] Þann 13. apríl 1928 gaf Adolf Hitler út eftirfarandi yfirlýsingu: Nauðsynlegt er að svara þeirri rangu túlkun andstæðinga okkar á 17. lið stefnu Nasdapósts.

Þar sem Nazi-Dap viðurkennir meginregluna um einkaeign er augljóst að orðatiltækið „upptaka án bóta“ vísar einungis til mögulegra lagalegra heimilda til að gera upptækt, ef nauðsyn krefur, land sem ólöglega hefur verið aflað eða ekki er stjórnað í samræmi við þjóðarvelferð. Það beinist í samræmi við þjóðarvelferð. Það beinist fyrst og fremst gegn gyðingafyrirtækjum sem stunda fjárhagsaðstoð með land.

München, 13. apríl 1928. (undirritað) Adolf Hitler

a. að allir ritstjórar dagblaða og aðstoðarmenn þeirra, sem ráða þýska tungumál, verða að vera meðlimir þjóðarinnar;

b. að sérstakt leyfi frá ríkinu þurfi áður en dagblöð sem ekki eru á þýsku mega koma út. Þau eru ekki endilega prentuð á þýsku;

c. að ekki-Þjóðverjum skuli með lögum bannað að taka fjárhagslega þátt í eða hafa áhrif á þýsk dagblöð, og að refsing fyrir brot á lögunum skuli vera lokun slíkra dagblaða og tafarlaus brottvísun þeirra sem ekki eru Þjóðverjar sem í þeim eru. Það skal bannað að gefa út blöð sem ekki stuðla að þjóðarhagsmunum. Við krefjumst lögsóknar gegn öllum stefnum í listum og bókmenntum sem eru líkleg til að sundra lífi okkar sem þjóðar, og að stofnanir sem stríða gegn ofangreindum kröfum verði lagðar niður.

24. Við krefjumst frelsis allra trúarhópa í ríkinu, að því leyti sem þeir eru því ekki hættulegir og stríða ekki gegn siðferðilegum tilfinningum þýska þjóðarinnar.

Flokkurinn, sem slíkur, stendur fyrir jákvæðri kristni en bindur sig ekki við neina sérstaka játningu í trúarjátningunni. Hann berst gegn gyðinga-efnishyggjuandanum innan okkar og utan okkar og er sannfærður um að þjóð okkar geti aðeins náð varanlegri heilsu innan frá á þessari meginreglu:

Sameiginlegir hagsmunir framar sjálfum sér.

25. Til þess að allt framangreint geti orðið að veruleika krefjumst við stofnunar sterks miðlægs ríkisvalds. Ótvírætt vald hins pólitískt miðstýrða þings yfir öllu ríkinu og skipulagi þess; og stofnunar þinga fyrir stéttir og störf í þeim tilgangi að framfylgja almennum lögum sem ríkið hefur gefið út í hinum ýmsu ríkjum sambandsríkisins.

Leiðtogar flokksins sverja að fara beint áfram — ef nauðsyn krefur að fórna sínum líf — við að tryggja að ofangreindum atriðum verði fullnægt.

München, 24. febrúar 1920.

* * *

Eftir ítarlegar umræður á aðalfundi félagsmanna 22. maí 1920 var samþykkt að „þessi áætlun sé óbreytanleg“. Þetta þýðir ekki að hvert orð standi óbreytt, né að nokkuð sem gert er til að dýpka eða þróa áætlunina sé bannað, en það gefur í skyn með algjörri einbeitni og óhagganlegri skýrleika að ekki megi breyta meginreglum og leiðandi hugmyndum sem í henni eru.

Það má ekki víkja eða snúa frá vegna hagkvæmnissjónarmiða, engin dulin afskipti af mjög mikilvægum — og miðað við núverandi fyrirkomulag í stjórnmálum, samfélagi og efnahagsmálum, mjög óvelkomnum — atriðum í áætluninni, engin frávik frá tilfinningum.

Adolf Hitler skrifar tvö meginatriði þess með blýstöfum: Sameiginleg hagsmunir framar sjálfum sér — andi áætlunarinnar. Afnám hagsmunaþrælkunar — kjarni nasistastefnunnar. Þegar þessum tveimur atriðum er náð þýðir það sigur hins nálgast alheimsskipulags samfélagsins í „sönnu ríki“ yfir núverandi aðskilnaði ríkis, þjóðar og hagfræði undir spillandi áhrifum einstaklingshyggjukenningarinnar um samfélagið eins og það er núna.

smíðað. Svikríkið í dag, sem kúgar verkalýðinn og verndar ólöglegan hagnað bankamanna og verðbréfamarkaðsspekúlanta, er vettvangur kærulausrar einkaauðgunar og lágmarks pólitískrar gróða; það hugsar ekki um fólk sitt og veitir engin há siðferðileg tengsl. Máttur peninganna, sem er miskunnarlausast allra valds, hefur algjört vald og hefur spillandi, eyðileggjandi áhrif á ríki, þjóð, samfélag, siðferði, leiklist, bókmenntir og öll siðferðismál sem eru erfiðari að meta.

Auðvitað má ekki vera neinn hik, ekkert afturhald í þessari risavaxnu baráttu; það er annað hvort sigur eða ósigur.

Sú nokkuð mismunandi sýn á sömu grundvallarreglu, sem ég setti fram í bók minni, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), er ekki breyting, heldur röð atriða sem heyra saman, safnað saman og raðað eftir ýmsum stjórnmálalegum, efnahagslegum, fjárhagslegum og menningarlegum þáttum lífsins.

Ef hægt væri að líta á þessar skoðanir mínar *(sjá bls. 22)* sem frábrugðnar eða andstæðum við 25 atriðin, hefði Hitler aldrei lýst bók minni í stuttum formála sínum sem „trúfræði hreyfingar okkar“. Hver sem er er frjáls að velja annað hvort sjónarmiðið eftir smekk sínum, en ef hann ber þær saman mun hann ekki komast að því að þær stangast á hver við aðra.

Til að tryggja í framtíðinni algjört samkomulag um kröfur okkar eins og þær koma fram í stefnuskrá okkar, og til að vernda hreyfinguna gegn áföllum sem líkleg eru til að skaða hverja hreyfingu, — Með „tillögunum til úrbóta“ sem bæði atvinnu- og áhugamannagagnrýnendur, möglunarmenn og vitringar lögðu fram, útnefndi Adolf Hitler, á ráðstefnu allra skipuleggjenda héraðsins sem haldin var í Bamberg 11. febrúar 1926, formlega Gottfried Feder til að vera endanlegur dómari í öllum málum sem tengjast áætluninni.

3. Grunnhugmyndirnar

Í þessum bæklingi er ætlun okkar að afhjúpa grundvallarreglur þjóðernissósíalískrar hugmyndar um ríkið eins stutt og einföld og mögulegt er. Í síðari bæklingi munum við fjalla nánar um félagsfræðilega, fræðilega og andlega þætti þeirrar hugmyndar.

Við munum heldur ekki reyna að lýsa hinum ýmsu öðrum stjórnmálalegum vonum né þeim sem standa fyrir þeim í hinum ýmsu flokkum og samtökum — það er verkefni út af fyrir sig — heldur setjum við hér aðeins fram meginatriði krafna okkar.

Heimurinn reis úr ringulreið, regla úr óreiðu, skipulag úr villtri ringulreið.

Í dag ríkir ringulreið í heiminum — ruglingur, barátta, hatur, kúgun, rán, grimmd, eigingirni. Bróðir er fráhverfur bróður sínum. Meðlimir sömu þjóðar ráðast hver á annan, stinga mann til bana einfaldlega vegna þess að hann ber hakakrosskross. Þeir þjást allir undir sömu byrðum, sömu skorti; en hver hefur nokkurn tímann á þessum síðustu mánuðum heyrt um marxíska verkamenn sem ráðast á eða drepa vinnuveitendur sína, eða flokksleiðtoga sína, eða einhvern af bankamönnum og blóðsugum verðbréfamarkaðarins, eða einhvern af heildarhagnaðargróðamönnum? Eina fórnin fyrir ringulreiðina er góði, einfaldi verkamaðurinn. Marxistar hafa misst höfuðið og þyrpast að sameinast ræningjum eigin stéttar, á meðan þeir snúast grimmilega gegn þeim sem eru tilbúnir að bjarga henni.

Þjóðernissinnar og aðrir flokkar eru í ríkisstjórn eða berjast fyrir því að komast í hana með þeim sem hafa eyðilagt þjóðarhugsjónir sínar og glatað þar með bæði heiðri og persónuleika. Varnarsamtökin reyna að komast „inn í ríkið“ — ríkið Severing og Grzesinsky, — friðarsinnar, alþjóðahyggjumenn og Gyðingar, sem þeir telja sig geta stjórnað með.

Þeir eru farnir af göflunum! Svokölluð réttarhöld sjá ekki að ernir og snákar, úlfar og lömb, mannkynið og kólerubacillusinn geta ekki tekið þátt í samstarfi. Þeir leggja alla sína krafta fram til að láta óreiðu, pólitíska ringulreið og pólitískan óþverra líta út fyrir að vera „skipulögð“. En þeir snúa sér að nasistum, þessum „ofstækismönnum“, fullum af brjáluðum ótta um að þeir síðarnefndu gætu svipt þá fyrri forréttindum og stöðum sínum — og gleyma því að þeir töpuðu öllu fyrir tilstilli þess fólks sem þeir krefjast nú „hlutdeildar í pólitísku brauðunum og fiskunum“ frá.

Iðnaðarfyrirtækin, stór sem smá, hafa aðeins eitt markmið fyrir augum — hagnað —, aðeins eina löngun — lán —, aðeins eina mótmæli — gegn skattheimtu; þau óttast og virða aðeins eitt — bankana; þau yppta öxlum yfir kröfu nasista um að brjóta niður þrældóm hagsmuna.

Eina löngun þeirra er að „safna skuldum“. Þeir telja hina miklu skatttekjur sem bankarnir fá af lánum án fyrirhafnar eða erfiðis að gæta fullkomlega. Þeir stofnuðu sparnaðarflokka og kusu Dawes-lögin, sem eru aðalástæða mikillar skattheimtu.

Heiður hefur vikið frá viðskiptum, sem eru öll í höndum voldugra fyrirtækja. Framleiðendurnir hafa gefið sig á vald háfjármagnsins, mesta óvinar síns. Vinnuveitendur í verksmiðjum og skrifstofum, djúpt í skuldum, verða að sætta sig við smál, því allur hagnaður vinnuaflsins fer í vasa ópersónulegs peningavalds í formi vaxta og arðs.

Fólkið sem ræður ríkjum er alls ófært um að stöðva ringulreiðina. Krýmt að ofan af sköttum og vaxtagreiðslum, ógnað að neðan af mögli hinna sem eru undir áhrifum.

Verkamenn, þeir hafa bundið sig blint við ríki sem kapítalisminn stjórnar, á meðan arðrændarar núverandi ringulreiðslna láta þá halda völdum einungis sem þrælakeyrslur yfir verkalýðsfjöldann. Reiði þeirra beinist ekki gegn brjálæði marxisma, heldur gegn þeim sem bera krókkrossinn. Þeir gleyma því að við, og við ein, sáum harmleik þýskrar hagfræði nálgast, skynjuðum og sýndum hvernig Þýskaland, ef það yrði gripið inn í tíma, gæti af eigin mætti endurheimt jafnvægið.

Samtök undir alls kyns nöfnum, skynsamleg í grunnhugmyndum sínum — vonlaus í núverandi ringulreið opinbers lífs, leitast við að skapa reglu. Allt er það til einskis, því þau eru ekki í sambandi við þjóðina sem eina stóra félagslega heild. Öll eru þau einungis staðráðin í að hrifsa til sín litla kosti fyrir eigin kasta; án allra stjórnmálalegra eða efnahagslegra meginreglna sækja þau til hvers stjórnmálaflokks fyrir sig. Þau lúta ríkjandi kerfi og lúta svokölluðum æðsta valdi.

Þau kostuðu þýsku þjóðina óteljandi fjárhæðir í greiðslum til óteljandi skipuleggjenda, stjórnenda og víratreyjara, en enginn þeirra gerir minnst gagn. Verðbólga – glæpsamleg aðgerð – rændi allar stéttir, sparnaðarfólk, félagsmenn og handverksmenn sparnaði sínum.
Einhver nýr skattur, beint af græna borðinu, eyðileggur vonir sem byggjast á áralöngum vinnubrögðum. Forskot sem fæst eftir ótal fundi, umræður og sendinefndir til ríkisstjórnarinnar er venjulega ógilt vegna hækkunar á framfærslukostnaði, hækkunar eða lækkunar á verðlagi.

Ringulreið og brjálæði! Hvernig getur bóndi lifað undir slíkum ofsóknum? Hvernig getur verkamaðurinn keypt þegar verðið hækkar stöðugt? Hvaða gagn hefur það af því að hækka laun embættismanna og starfsmanna þegar vísitala framfærslukostnaðar heldur áfram að hækka. Þeir leita í trúgirni sinni eftir hjálp frá ríkinu, ríkinu sem hefur valdið allri fátækt og kúgun, sem er ekki „faðir þjóðarinnar“ heldur harðstjóri og skattheimtumaður peningastjórnarinnar.

Svo snúa þeir sér aftur og aftur að gömlu flokkunum, segjast ekki hafa áhuga á stjórnmálum og tilheyra að engum flokki, og um leið láta hin ömurlegu flokksdeilur halda áfram eins og áður.

Hið mikla verkefni sem nasistahreyfingin hefur lagt fyrir sig er sú ákvörðun að endurreisa formið, útrýma ringulreiðinni, koma heiminum, sem hefur vikið frá gömlu skipulagi, í lag á ný og varðveita þá reglu – í hæsta skilningi platóns.

Það skal tekið fram hér að við lítum hvorki sem „reglu“ sýnilega reglu lögregluríkis né rán á fjármálastarfsemi sem helguð er af siðum og leyfð með lögum, né samsæri samtaka, trausta og annarra skipulagðra aðgerða til að svika þjóðina, hversu vel sem þau „virka“. Jafnvel ræningjahópur hefur „reglu“, fangelsi hafa sínar „reglur“. En í þjóðinni, skoðuð sem lífræn heild, sýnir hver þáttur opinbers lífs okkar sársauka, fjötra, kúgun, óeinlægni og setur upp óreiðukennda mynd af baráttu allra gegn öllum.

Ríkisstjórn gegn fólkinu, flokkur gegn flokki, sem um leið gera óeðlileg bandalög, vinnuveitandi gegn starfsmanni, kaupmaður gegn framleiðanda og neytanda, leigusali gegn leigutaka, verkamaður gegn bónda, embættismenn gegn almenningi, verkamaður gegn ...
„Borgarastéttin“, kirkjan gegn ríkinu, þar sem hver og einn leggur sig fram um að sinn andstæðing í blindni og hugsar aðeins um eiginhagsmuni, framfarir og fjársjóði. Enginn hugsar um að hinn eigi rétt á að lifa, eða að það að elta eiginhagsmuni þýðir að einhver annar þurfi að borga fyrir það. Enginn hugsar um velferð nágranna sinna eða um æðri skyldur sínar gagnvart samfélaginu. Andlaus leit að eiginhagsmunum. Þrýstu nágrannanum á hann til að komast áfram, traðkaðu á líkama hans ef þú vilt fá eitthvað út úr því - af hverju að láta sér detta í hug? Það eru nútímaviðskipti.

Blekkjum ekki sjálf okkur. Við erum stödd mitt í miklum heimsbreytingum og það er eðlilegt að einfaldar sálir, fátækir villuráfandi andar, sjái enga leið út úr ringulreiðinni, leiti léttis í...

sjálfsmorð, eða halda að heimurinn sé að líða undir lok og taka þátt í kapphlaupinu um gullkálfinn og þjóta blint inn í hvirfilbylinn. „Njóttu meðan þú getur — eftir okkur flóðið.“

Svo hræðilegt högg fyrir siðferði þjóðar er aðeins mögulegt og útskýranlegt þegar allur vitsmunalegi grunnur samfélagsins er hristur eða rangur, — og í raun sjáum við að marxismi, kapítalismi og leiðtogar opinbers lífs okkar tilbiðja allir sama guðinn —
Einstaklingshyggja. Persónulegur áhugi er eina hvatinn, — að afla sér forskots fyrir sinn eigin þrönga stétt í lífinu.

Síðar mun birtast frekari grein í þessari seríu, sem helgar sig vandlegri umfjöllun.
félagsfræðileg rannsókn á uppbyggingu samfélagsins.

Hér mun ég aðeins reyna að sýna stuttlega samanburðarmynd af muninum á lífrænum mistökum í ríkinu og hagkerfinu í dag og kjarna nasistaríkis. Nútímakenningin er: Samfélagið er summa einstaklinganna - ríkið í besta falli þægilegt safn einstaklinga eða samtaka.

Við getum borið þessa kenningu um uppbyggingu samfélagsins saman við hrúgu af steinum. Það eina sem raunverulegt er við hana eru einstakir steinar. Lögun hennar er tilviljunarkennd; hvort steinn er ofan á eða undir skiptir ekki máli. Niðurstaðan er hvorki meira né minna en hrúga af...
steinar.

Með sömu líkingu er ríkið, sem svarar til þjóðernissósíalískrar kenningar okkar um samfélag og heimspeki ríkisins, húsið. Vélrænt séð samanstendur húsið einnig af svo mörgum einstökum múrsteinum - sandi, sementi, bjálkum, gluggum, hurðum, gólfum, o.s.frv. En hver sem er getur séð að hús, herbergi, er æðri veruleiki, eitthvað nýtt og sérstakt og fullkomið í sjálfu sér, meira en bara summa múrsteina sem eru hrúgaðir saman. Hver sem er getur skilið að hús verður ekki til með því að stafla nokkrum einstökum hlutum í hrúgu, heldur aðeins með því að setja þessa hluta saman samkvæmt meðvitaðri áætlun.

Þannig er það með þjóð. Ekki fyrr en ringulreið hefur verið lífrænt, með úthugsaðri áætlun, komið í lag og gefið rými fyrir form, ekki fyrr en rökstudd heild hefur verið sett saman úr fjölda hluta, getur hið sanna ríki komið fram. Aðeins þá munu íhlutirnir taka á sig markvissa mynd. Othmar Spann, fyrrverandi rektor Vínarháskóla, hefur á aðdáunarverðan hátt útskýrt í bók sinni, Der wahre Staat, og í Gesellschaftslehre félagsfræðilegan grunn nútíma einstaklingshyggjuríkis í andstöðu við háleita hugsjón um alheimsskipulag í ríki sem byggir á vísindalegum meginreglum.

Við nasistar bjuggum til orðatiltækið, sem allir menn geta skilið:

Samfélagið á undan einstaklingnum.

Það er aðeins með því að þjóna almannahagsmunum sem meðlimur þjóðarsamfélagsins að einstaklingurinn vaknar til æðra lífs, hver og einn á sínum stað. Aðeins þannig mun hver og einn ná sönnum sósíalisma, samfélagstilfinningu, hinu sanna lífi, öðlast meðvitund um öryggi og átta sig á því að aðeins undir yfirráðum þessarar hugmyndar getur lífræn, þjóðleg stjórn risið upp úr núverandi ránskerfi og verið samfélaginu og hverjum meðlimi samfélagsins til hagnaðar.

Í dag er einstaklingurinn hjálparvana fórnarlamb þeirra afla sem berjast um yfirráðin; samtök hans eru máttlaus til að hjálpa honum. Það er ekki alveg ljóst hver er hinn raunverulegi óvinur - hinn iðjulausi gróðafíkill og arðránsmaður. Þrátt fyrir marxískar óeirðir gegn kapítalismanum, guðhræddar yfirlýsingar miðstjórnarinnar, kvartanir viðskiptaheimsins yfir byrði ...

skattlagning og vexti, enginn gerir sér grein fyrir óvininum í heiminum, fjármálakerfinu sem skyggir á heiminn, og fulltrúa þess, gyðingajöfurinn.

Allar stéttir hafa fundið fyrir höggi vaxta; skattheimtumenn leggja þungt á alla hópa þjóðarinnar, — en hver þorir að andmæla valdi banka og verðbréfaþinga? Fjármagnið lýsir yfir eðli sínu með því að vaxa, öfugt við alla reynslu annars staðar á jörðinni, utan sjálfs sín án erfiðis eða erfiðis, með vöxtum og arði, og með því að vaxa og verða öflugra með hverri mínútu. Djöfulleg meginregla lyginnar hefur sigrað siðsemi skapandi vinnu.

Brjótið niður, þrældómur hagsmuna er stríðsóp okkar.

Ég veit að þessi krafa, sem liggur að baki hverri annarri, er ekki almennilega skilin í fullri merkingu sinni, jafnvel innan okkar eigin raða. Til dæmis þora mjög fáir ræðumenn okkar að ráðast á þessa grundvallarspurningu, þótt flestir þeirra finni fyrir mikilvægi hennar; því eitt af slagorðum flokks okkar er „Berjist gegn fjármagninu og verðbréfamarkaðnum“. En hvað „hagsmunaþrældómur“ í raun og veru er, hvernig hann hefur áhrif á líf þjóðarinnar og einstaklingsins, hvernig „fjármál“ hafa hneppt almenning í þrældóm og hvaða réttu og hagnýtu aðferðir þarf að beita til að brjóta hann niður og hvaða afleiðingar það hefði fyrir allan almenning – er fáum nægilega ljóst til að þeir geti útskýrt það með eigin orðum.

Í hinu mikla verki sínu, Mein Kampf (1. bindi, bls. 224-225), hefur Adolf Hitler bent á mikilvægi þessarar spurningar á eftirfarandi hátt: *„Þegar ég hlustaði á fyrsta fyrirlestur Gottfrieds Feders um að brjóta niður þrældóm hagsmuna í júní 1919, vissi ég strax að þetta var fræðilegur sannleikur sem var afar mikilvægur fyrir framtíð þýsku þjóðarinnar. Baráttan gegn alþjóðlegu fjármagni og fjármálum er orðin aðalatriðið í baráttuáætlun þýsku þjóðarinnar fyrir sjálfstæði og frelsi.“*

Allir alvarlegir nasistar deila þessari sannfæringu, því lausn þessarar spurningar felur í sér lausn á gyðingaspurningunni – og miklu meira en það.

Gyðingahatur er á vissan hátt undirstaða þeirrar tilfinningar sem liggja að baki allri hreyfingu okkar. Sérhver þjóðernissósíalískur er gyðingahatari, en sérhver gyðingahatari þarf ekki að vera þjóðernissósíalískur. Gyðingahatur er neikvætt; gyðingahatur þekkir hver ber með sér þjóðarplágusýkilinn, en þessi þekking breytist venjulega í hatur á einstökum Gyðingum og velgengni Gyðinga í viðskiptalífinu. Þá, í besta falli, rís gyðingahatur upp til að hjálpa til við að reka Gyðinginn út úr ríki okkar og efnahagslífi. Gyðingahatur hefur ekki áhyggjur af Hvernig og Hvað næst.

Ef meginreglan um yfirráð Gyðinga í dag – eiginhagsmunir framar almannahagsmunum – og banka- og lánakerfi Gyðinga væri enn til staðar, jafnvel eftir að Gyðingurinn hefði verið rekinn burt, þá væru enn nægilega margir bastarðar Gyðingar, eða jafnvel „venjulegir Þjóðverjar“ af blönduðum kynþætti, jafn tilbúnir til að stíga í spor Gyðinga og reiðast eigin kynþætti og Gyðingar eru í dag, og við ættum kannski að sjá fullt af „gyðingahatara“ sitja þar sem Gyðingar sátu áður.

Nú er nasistahyggja, með aðalkröfu sinni um að brjóta niður hagsmunaþrældóminn, í eðli sínu uppbyggileg. Hún bítur dýpra og afleiðingarnar eru mun víðtækari.

Í ritgerð minni, Das Herzstück unseres Programms (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), benti ég á þá sérstöku stöðu sem eftirspurnin veitir okkur meðal allra annarra flokka og samtaka. Í öllum öðrum kröfum okkar finnum við svipaðar og samsíða vonir hjá flokkum hægri og vinstri. Enginn annar flokkur en okkar getur sýnt fram á neina hliðstæðu við þessa einu kröfu.

Við vitum öll að hvorki vinstrimenn, með fölsku ópunum sínum „Niður með kapítalismanum“, né hægrimenn með orðum sínum um föðurlandið, eru færir um að hefja nýja heimsöld, því hvorki marxistar né afturhaldsmenn gætu breytt neinu í eðli hagkerfis okkar heldur aðeins eyðilagt eins og kommúnistar í Rússlandi gera. Þeir eru ófærir um að byggja upp –
eins og kommúnistarnir í Rússlandi.

Hvað meinum við með þrældómi hagsmuna?

Aðstæður þjóða undir peningayfirráðum fjármálaheimsins í gyðingdómi heimsins.

Landeigandinn er undir þessari þrælkun, sem verður að taka lán til að fjármagna landbúnaðarrekstur sinn, — lán með svo háum vöxtum að þau næstum éta upp ávöxt erfiðis hans —, eða sem er neyddur til að stofna til skulda og draga veðlánin á eftir sér eins og blýþunga.

Eins er það verkamaðurinn, sem framleiðir í verslunum og verksmiðjum fyrir smánarlaun, á meðan hluthafinn fær arð og bónusa sem hann hefur ekki unnið fyrir.

Það sama á við um tekjulindar millistéttina, sem vinnur nánast eingöngu til að greiða vexti af yfirdráttarlánum í banka.

Þannig eru allir þeir sem verða að afla sér brauðs með andlegri eða líkamlegri vinnu, en tiltölulega lítill hluti, án vinnu eða fyrirhafnar, græðir gríðarlegan hagnað af arði sínum, vangaveltum og bankahlutabréfum. Við tölum ekki um sparnaðarsinna og smáauðvaldsmenn —
Þótt þeir skuldi líka, eða skulduðu, vinninga sína til falsks kerfis —, þá var alla sína ævi oft upphæðin af litlu vöxtunum þeirra tekin af þeim í formi skatta, svo að við höfum auðveldlega efni á að endurgreiða þeim á efri árum hluta af fullum tekjum þeirra, sem voru teknir af þeim. Ég mun segja meira um þetta síðar.

Eins er það iðnaðarmaðurinn, sem hefur af mikilli vinnu byggt upp fyrirtæki sitt og með tímanum breytt því í fyrirtæki. Hann er ekki lengur frjáls aðili heldur verður að fullnægja gráðugri stjórn og hluthöfum sínum líka — ef hann vill ekki vera kreistur út.

Það sama á við um allar þjóðir sem standa straum af halla sínum með lánum.

Þessi þrældómur eykur eyðileggingu fyrir hverja þá þjóð sem afhendir peningavaldinu, bankamönnum, fullveldisréttindi sín heima fyrir, stjórn á fjármálum sínum, járnbrautum sínum og sköttum og tollum, eins og Þýskaland hefur gert með því að samþykkja Dawes-lögin.

Skapandi vinna er undir sama þrældómi ef hún hugsar um peninga fyrst og fremst. Í dag
Peningar, „þjónn viðskiptanna“, eru orðnir herra, í raun grimmur harðstjóri vinnuaflsins.

Þrældómur hagsmuna er raunveruleg birtingarmynd andstæðnanna, fjármagns gegn vinnu, blóðs gegn peningum, skapandi vinnu gegn arðrán.

Nauðsyn þess að brjóta þessa þrældóm er svo mikilvæg fyrir þjóð okkar og kynþátt að á því einu veltur von þjóðarinnar um að rísa upp úr skömm sinni og þrældómi; í raun vonin um að endurheimta hamingju, velmegun og siðmenningu um allan heim.

„Þetta er snúningsásinn sem allt snýst um; það er miklu meira en bara nauðsyn fjármálastefnu. Þó að meginreglur þess og afleiðingar nái djúpt inn í stjórnmála- og efnahagslífið, þá er það leiðandi spurning í hagfræðirannsóknum og hefur því áhrif á hvern einasta einstakling og krefst ákvörðunar frá hverjum og einum: — Þjónusta við þjóðina eða ótakmörkuð einkaauðgun. Það þýðir lausn á félagslegu spurningunni.“

Öllum „heimsspurningum“ er hægt að lýsa með einu orði, sem rís eins og logi úr ringulreið; á sama tíma geta ótal spámenn og bækur ekki tæmt allar þær spurningar sem vakna af því orði.

Við getum ekki sagt meira að svo stöddu um þessa víðáttumiklu grundvallarreglu þjóðernissósíalisma. Ég hef þegar varpað ljósi á allar nauðsynlegar hliðar vandans í bæklingum mínum: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Munchen, 1926 (nú uppseld); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; og Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Munchen, (allt fæst í gegnum bókasafn flokksins okkar í Munchen, Thierschstr. 11).

Ítarleg rannsókn er nauðsynleg til að ná tökum á smáatriðum þessa vandamáls, því hagnýt hagfræði síðustu 50 ára hefur fylgt kapítalískri hugmyndafræði svo náið að allir sem hafa alist upp við hana þurfa að breyta algjörlega um stefnu til að losna við hana.

Bæklingur um efnið kemur brátt út, sem mun veita meðlimum okkar skýringar á þessu afar mikilvæga verkefni hins væntanlega þjóðernisríkis.

Auk tveggja frekar nýstárlegra grundvallarreglna áætlunar okkar sem gefnar eru upp hér að ofan, verður að nefna ákveðna aðra í tengslum við almenna stefnu ríkisins.

Meginreglan sem liggur að baki stefnu okkar gagnvart ríkinu er í stuttu máli eftirfarandi: Þýska ríkið er heimili Þjóðverja.

Þetta er meginreglan fyrir alla utanríkisstefnu okkar og felur í sér pólitíska frelsun Þýskalands, allar kröfur kynþáttastefnu okkar og skilyrði fyrir aðild að ríkinu.

Efnahagsleg meginregla okkar er: Skylda þjóðarbúsins er að sjá fyrir nauðsynjum lífsins og ekki til að tryggja sem mestan hagnað fyrir fjármagnið.

Þessi meginregla efnahagsstefnunnar felur í sér grundvallarviðhorf nasista gagnvart einkaeignarrétti og gagnvart hinum ýmsu tegundum viðskipta, frá þeim allra smáu til þeirra allra stóru — samtökum, traustum — og einnig gagnvart þeim stóru siðferðislegu spurningum sem verða að vera lifandi afl í viðskiptum, ef „þjóðarhagfræðin“ á ekki að sökkva niður í að vera eingöngu arðrán þjóðarinnar og rekin einfaldlega í hagnaðarskyni!

Meginregla okkar varðandi fjármál er eftirfarandi:

Fjármál skulu vera til staðar til hagsbóta fyrir ríkið; fjármálajöfrum skulu ekki mynda Ríki innan ríkisins.

Þessi meginregla felur í sér jarðskjálftabreytingu. Hún varðar þær hagnýtu ráðstafanir sem þarf að grípa til til að brjóta niður hagsmunaþrældóminn, — þjóðnýtingu fjármála, stjórn á lánakerfinu og bankakerfinu.

Hvert og eitt þessara verkefna er afar mikilvægt frá sjónarhóli áætlunar okkar. Þau ná yfir alla skattalöggjöf, þar sem hið endanlega — og virðist ómögulega —
Markmið ríkis án skattheimtu.

Meginregla okkar varðandi félagsmál er eftirfarandi:

Almenn velferð er æðsta lögmál allra.

Þessi meginregla okkar er í beinni andstöðu við núverandi framkvæmd, þar sem hver stétt, hver starfsgrein reynir að afla sér forskots fyrir sinn hóp í félagsmálastefnu án tillits til almannahagsmuna. Við viljum gera öllum kleift að finna sér húsnæði og sjá sér farborða og koma á fót almennu kerfi umönnunar fyrir aldraða.

Hvað varðar menntunar- og siðferðisþróun er það óbreytanleg meginregla okkar: að allt starf í þá átt skuli unnið eingöngu út frá sjónarhóli þýskrar þjóðernis. Það er ekki með skipun eða valdi sem siðferðileg og vitsmunaleg öfl þjóðar okkar geta innleitt nýja endurreisn, nýtt klassískt tímabil í listum. Það verður að stöðva það tjón sem hefur orðið fyrir.

af þýsku lista- og vitsmunalífi okkar í höndum gyðingaeinræðisins, sérstaklega með eitrun fjölmiðla.

Auk þessa mikilvæga sviðs opinbers lífs eru auðvitað fjölmargar aðrar úrbætur sem vert er að íhuga.

Það er ljóst að lagakerfi okkar þarf að breyta til að mæta fjölbreytni nýrra stofnana; að hneykslinu sem fylgir því að vera kosið til þings með lýðræðislegum atkvæðum verður að aflétta og að eftir aðlögunartímabil einræðis verðum við að ákveða ytra form ríkisins og innri störf sambandsríkjanna.

Við getum þó þegar séð í þessari stuttu yfirlitsgrein hversu víðtækar þessar spurningar eru. þegar þau standa frammi fyrir hinum gríðarlegu grundvallarreglum áætlunar okkar.

Það er ekki grundvallaratriði — í raun skiptir það okkur engu máli hvort við ætlum að vera konungsveldi eða lýðveldi, hvort við ætlum að hafa sambandsríki 5 eða 25 ríkja, að því tilskildu að þau séu öll þýsk ríki sameinuð undir sterkri miðstjórn, þegar þau standa augliti til auglitis við útlendinga, og að því tilskildu að aðeins borgarar þýska ríkisins heima geti lifað hamingjusömum og ánægðum.

4. Námskröfur í smáatriðum

eins og Gottfried Feder skrifaði í Der deutsche Staat.

Það mun skýra hvernig nýir meðlimir verða skráðir og hvernig eigi að nota áætlunina í þeirri mynd sem hér fer á eftir. Minni ákvæðin eru flokkuð undir mikilvægari fyrirsagnir, sem samsvara meginreglunum sem fram koma í fyrri kafla.

Stjórnmála- og efnahagsáætlun NSDAP

Markmið okkar er — endurfæðing Þýskalands til þýsks frelsis í þýskum anda.

Leiðirnar að þessu markmiði eru:

1. Stjórnmálareglan: Þýska ríkið er heimkynni Þjóðverja.
    a. Í utanríkisstefnu:
        - Myndun einsleits þjóðríkis, sem nær yfir alla þýska kynþáttinn.
        - Öflug fulltrúadeild þýskra hagsmuna erlendis.
    b. Í kynþáttastefnu:
        - Myndun einsleits þjóðríkis, sem nær yfir alla þýska kynþáttinn.
        - Öflug fulltrúadeild þýskra hagsmuna erlendis.
    c. Í innri stefnumótun:
        - Engir nema Þjóðverjar sem játa sig heilsteyptan samfélagsanda með anda og örlögum Þýskalands mega nýta sér réttindi ríkisborgara.
        - Sá sem ekki er Þjóðverji má aðeins búa í þýska ríkinu sem gestur og lýtur erlendum lögum.
        - Réttindi Þjóðverja skulu hafa forgang fram yfir réttindi borgara erlendra þjóða.

2. Efnahagsleg meginregla okkar: Skylda ríkisins er að sjá fyrir nauðsynjum lífs og ekki til að tryggja fjármagninu sem mestan hagnað.
    a. Þjóðernissósíalismi viðurkennir einkaeign sem meginreglu og verndar hana með því að lög.
    b. Þjóðarvelferð krefst þó þess að takmörk verði sett á auðsöfnun í höndum einstaklinga.
    c. Allir Þjóðverjar mynda samfélag til að efla almenna velferð og menning.
    d. Innan marka skyldu hvers Þjóðverja til að vinna, og með virðingu fyrir heilagleika einkaeignarréttar, er hverjum Þjóðverja frjálst að vinna sér inn og ráðstafa ávöxtum vinnu sinnar.

e. Hvetja skal til heilbrigðrar samsetningar allra tegunda viðskipta, smárra sem stórra, á öllum sviðum efnahagslífsins, þar á meðal landbúnaðar.

f. Öll núverandi fyrirtæki sem hingað til hafa verið í félagaformi skulu vera þjóðnýtt.

g. Okur, hagnaðarvon og persónuleg auðgun á kostnað og til tjóns þjóðarinnar skal refsað með dauða.

h. Innleiðing á ársskyldu til að vinna (fyrir ríkið), sem hvílir á hverjum Þýskur.

3. Fjárhagsleg meginregla okkar: Fjármál skulu vera til staðar í þágu ríkisins; fjármálajöfrum skulu ekki mynda ríki innan ríkisins. Þess vegna er markmið okkar að brjóta niður hagsmunaárekstra.

a. Að létta ríkinu, og þar með þjóðinni, af skuldum sínum við stóru fjármálastofnanirnar sem lána út gegn vöxtum.

b. Þjóðnýting Reichsbank og útgefenda. c. Fjárveiting til allra mikilvægra

opinberra mála (vatnsorku, járnbrauta o.s.frv.), ekki með lánum, heldur með því að veita vaxtalaus ríkisskuldabréf eða án þess að nota lausafé.

d. Innleiðing á föstum gjaldmiðli með tryggðum hætti.

e. Stofnun þjóðbanka fyrir viðskiptaþróun (gjaldmiðilsbreytingar) til að veita vaxtalaus lán.

f. Grundvallarbreyting skattkerfisins á grundvelli félagslegra og efnahagslegra meginreglna. Léttir neytendur undan byrði óbeinna skatta og framleiðendur undan lamandi skattheimtu (fjárlagabreytingar og skattalækkun).

4. Félagsleg og stjórnmálaleg meginregla okkar: Almenn velferð er æðsta lögmál allra.

a. Þróun ellilífeyristrygginga í stórum stíl með því að þjóðnýta lífeyriskerfið. Sérhverjum meðlimi þýska ríkisins skal tryggt að hann hafi nægan lífsviðurværi við ákveðinn aldur eða, ef hann verður varanlega öryrki, fyrir þann aldur.

b. Þátttaka allra sem starfa í framleiðslufyrirtækjum í hagnaði eftir skilvirkni og aldri. Ábyrgð verður einnig sameiginleg við að uppfylla verkefnið frá þjóðarsjónarmiði.

c. Gerð haldlagningar, í félagslegum tilgangi, á öllum hagnaði sem hlýst af stríðinu og byltingunni, sem ekki er tilkominn vegna heiðarlegrar vinnu, og á auðæfum okrara og fjárglæpamanna.

d. Að bæta úr skorti á íbúðarhúsnæði með umfangsmiklum nýjum byggingum um allt ríkið með þeim ráðum sem lagðar eru til í nr. 20 (nýr þjóðbanki).

5. Menningarlegt markmið okkar er að öll vísindi og listgreinar blómstri á grundvelli stjórnmálalega frjálss og efnahagslega heilbrigðs ríkis. Leiðirnar til að ná þessu verða:

a. Að þjálfa unga fólkið til að vera heilbrigð í líkama og frjáls í huga, eftir hið mikla hefðir þýskrar menningar.

b. Algjört trúarfrelsi og samviskufrelsi.

c. Sérstök vernd fyrir kristnar kirkjudeildir.

d. Að draga úr trúarkenningum sem eru andstæðar þýskum siðferðishvötum og innihalda efni sem er skaðlegt ríkinu og þjóðinni.

  - e. Að draga úr öllum illum áhrifum í fjölmiðlum, bókmenntum, leikhúsum, listum og kvikmyndahúsum.
  - f. Kennslufrelsi í þýskum framhaldsskólum; myndun úrskurðar flokkur háleitra manna.

6. Hernaðarmál.
  - a. Að gera þjóðina skilvirka með því að leyfa hverjum frjálsum Þjóðverja að þjóna og bera vopn.
  - b. Afnám launaða hersins.
  - c. Stofnun þjóðarhers til varnar landinu undir stjórn vel þjálfaðs hersveitar atvinnuforingja.

7. Aðrar tillögur.
  - a. Umbætur á fjölmiðlum. Bann við öllum tímaritum sem stríða gegn þjóðarhagsmunum. Algjör ábyrgð á öllum ósönnum og vísvitandi fölsuðum upplýsingaöflun.
  - b. Breyting á kosningalögum til að útrýma niðurlægjandi aðferðum kosningabarátta og friðhelgi þeirra sem kjörnir eru.
  - c. Stofnun sérstakra viðskiptaráða fyrir iðn- og starfsgreinar.
  - d. Réttarfarsumbætur varðandi jarðalög — viðurkenning á eignarrétti yfir landi sem meginreglu; enginn réttur til að taka lán frá einkaaðilum með veði í landinu; ríkið skal hafa forgangsrétt, sérstaklega í tilviki útlendinga og Gyðinga; ríkið skal hafa vald til að stjórna eignum ef illa fer með stjórnun af hálfu eiganda.

    Borgaraleg réttur — aukin vernd fyrir persónulegan heiður og heilsu, öfugt við einhliða lögverndun eignarréttar, sem er ríkjandi í dag.

  - e. Umbætur á ríkislögum.

    Sú ríkisform sem hentar best þýskum eðli er fullveldisstjórn sameinuð í miðlægu einkavaldi. Þjóðin verður að ákveða síðar hvort þetta miðlæga einkavald skuli vera í höndum kjörins þjóðhöfðingja eða forseta.

    Sambandsríkis eðli ríkisins.

    Stjórnarskrá þýsku þjóðarinnar, sem samanstendur af fjölda landa sem eru nátengd kynþætti og sögu, gerir það nauðsynlegt að hvert ríki sé mjög sjálfstætt í innri málum.

    Það er verkefni ríkisins að vera fulltrúi þýsku þjóðarinnar erlendis og sjá um vegabréf, tollgæslu, einnig fyrir herinn og sjóherinn.

Þrjár helstu hindranir eru á því að framkvæma þessa þjóðaráætlun um þjóðarmál.
Sósíalismi: Marxismi, þingræðið og kapítalískir stórveldi.

1. And-marxísk herferð okkar beinist gegn byltingarkenndum kenningum Gyðingsins Karls Marx – kenningum um stéttastríð sem sundrar þjóðinni, kenningum um afnám einkaeignarréttar sem gerir viðskipti ómöguleg – og gegn allri efnishyggju í efnahagsmálum.

2. Herferð okkar gegn þingum beinist gegn ábyrgðarleysi svokallaðra fulltrúa fólksins, sem – þar sem þeir eru ónæmir – geta aldrei verið kallaðir til að svara fyrir afleiðingar ákvarðana sinna í reynd; einnig gegn öllu því illsku sem sprettur upp úr kerfinu (siðferðisspilling, frændhyggja, óheiðarleiki), sem allt leiðir til hins illa – stjórnvalda sem eru háð slíku þingi.

3. Herferð okkar gegn Mammon, sem er ofar hinum tveimur, beinist gegn heimsvæðaveldi peninganna, þ.e. sífelldri arðránsstarfsemi stóru lánastofnanna á þjóð okkar.

Það er líka gríðarleg barátta gegn sálardrápandi, efnishyggjulegum anda græðgi og ágirnd með öllum sínum truflandi fylgifiskum í opinberu, viðskipta- og menningarlífi okkar.

Aðalbardaginn er milli tveggja heimskenninga, sem eru táknaðar með tveimur grundvallaratriðum ólíkum byggingum — anda sem hefur skapað og er skapandi og órólega, grípandi andann. Skapandi andinn, djúpt rótgróinn en æðri restinni af heiminum í andlegri reynslu, er borinn; aðallega af arískum kynþætti; — grípandi andinn, án róta neins staðar, sem stefnir aðeins að efnislegum hlutum, viðskiptalegum, er aðallega táknaður af Gyðingum.

Þjóðernissósíalismi, líkt og gyðingahatur, lítur á efnishyggjuandann sem aðalorsök hins illa; hann veit þó að þessi mesta barátta sögunnar má ekki nema aðeins eyða semískum anda; þess vegna fer hin mikla áætlun þjóðernissósíalisma langt út fyrir gyðingahatursfulla löngun til að eyða, því hún býður upp á jákvæða uppbyggilega mynd sem sýnir hvernig þjóðernissósíalískt ríki vinnu og afreka ætti að líta út þegar því er lokið.

Þegar þessu háleita markmiði er náð mun Þjóðernisflokkurinn leysast upp sjálfkrafa; því að Þjóðernissósíalismi verður þá allt líf allrar þýsku þjóðarinnar. Þjóðernisflokkurinn er ekki stjórnmálaflokkur í venjulegum skilningi þess orðs, heldur sá hluti þjóðarinnar sem er öruggur og viss um framtíðina, sem hefur safnað sér að sterkum og ákveðnum leiðtogum til að frelsa Þýskaland frá skömm og vanmætti erlendis og frá siðleysi heima fyrir, og gera það aftur sterkt og virt erlendis, og siðferðilega og efnahagslega heilbrigt heima fyrir.

„Þýska ríkið er heimkynni þýsku þjóðarinnar.“

Hvert orð í þessari meginreglu um stefnu ríkisins er eins og högg með svipu, þegar við lítum á hið ömurlega ástand sem ríkir í dag.

„Þýska ríkið“ — hvar er Þýska ríkið í dag? Getur Þýskaland gert kröfu um að vera kallað sjálfstætt ríki? Nei! Ekki einu sinni sjálfsánægðustu sérfræðingar í ríkisrétti gætu lýst landi, eins og Þýskalandi er nú, sem landi sem nýtur fullveldisréttinda sinna til fulls.

Fimm mikilvægustu réttindi ríkis eru: fullveldi yfir landsvæði sínu, her þess, fjármál, innri stjórnsýsla og samskipti og að lokum réttlæti.

Það þarf bara að leggja málið svona fyrir hvaða leikmann sem er án frekari útskýringa á réttindum þjóðar samkvæmt alþjóðalögum og bera það saman við stöðu Þýskalands í dag, og þá verður ljóst að það er ómögulegt að halda því fram að fullvalda „Þýska ríkið“ sé lengur til.

Yfirráð okkar yfir landsvæði okkar er háðung, því hvenær sem Frakkland kýs getur það tekið yfir þýskt land án þess að biðja um leyfi og án þess að þola mótspyrnu. Tékkar, Pólverjar, Danir geta ráðist inn á þýskt landsvæði án þess að óttast hindranir. „Bölvaða gamla stjórnin“ túlkaði minnstu landamærabrot allt öðruvísi. Hernaðarleg innrás inn á þýskt landsvæði fól þá í sér „stríðsástand“.

Til að vernda landhelgi sína þarf þjóð her sem getur hrundið af stað öllum árásum á land sitt og þar með á líf og hamingju þegna sinna. Frjálst ríki getur ekki leyft erlendu ríki að grandskoða gjörðir þess eða hafa rétt til að ákveða styrk, búnað, vopnabúnað eða hersveitir hers síns; ef það gerir það, þá er það alls ekki „fullvalda“; það getur ekki stjórnað valdi sínu; það hefur gefið upp stjórn á herjum sínum. Þýskaland hefur gert þetta með því að gefast upp fyrir óvinanefndum um afvopnun og eftirlit.

Þýskaland hafði þegar orðið fyrir þessari auðmýkingu samkvæmt vopnahlésskilmálunum og misst alþjóðleg réttindi sín.

Engu að síður hefði hún getað haldið einhverjum hluta af innri stjórn sinni; en um leið og hernaðarstjórnin var rofin, gripu fjármálajöfarnir tækifærið til ótakmarkaðrar arðráns á þýsku vinnuafli.

Fyrst og fremst sprakk drulluþrunginn byltingin yfir Þýskaland; síðan deildu okrarar og gróðafíklar, svikarar sósíaldemókrata, synir ringulreiðarinnar, flóttamenn, fangafuglar völdunum með demókrötum og miðjunni, og á bak við og yfir alla fjármálamennina, Gyðingar, unnu sín mál. Fljótlega voru frímúrarar svokallaðra þjóðarflokka, sérstaklega bróðir Stresemann, kallaðir til. Endanlegt högg var brátt framundan. Sérfræðingarnir með Dawes-lögunum sínum rændu Þýskalandi stjórn á fjármálum sínum, sem voru seldir fáeinum Gyðingum, þýskum og erlendum fjármálajöfurum. Ríkisþingið lét járnbrautirnar fara, og með þeim alla stjórn á samgöngum, einnig stóran hluta af stjórn á sköttum og tollum, með því að afhenda þær skaðabótastjóranum.

Réttlætiseftirlit er varla lengur til staðar. Hernumdu héruðin lúta erlendum herlögum; sérstakar reglur gilda um restina af Þýskalandi, svo sem þær sem varða vörn lýðveldisins; óöryggi í réttindum, skipulagt opinbert rán með svokölluðum Aufwertungsgesetze, sem neyðir dómstólana til að lýsa því yfir að rangt sé rétt.

Þýskaland er ekki lengur fullvalda ríki. Það er þrælanýlenda. Þjóðverjar eru kúgaðir, hendir í fangelsi, þeim neitað um tjáningarfrelsi — einfaldlega vegna þess að þeir eru enn „Þjóðverjar“ og vilja binda enda á þrælahald sitt.

Já, við viljum að Þýskaland verði frjálst á ný, og þetta komandi þýska ríki skal verða heimili Þjóðverja – ekki bara vél til að halda uppi reglu, ekki bara „ríki“, „yfirvald“, „stjórn“, óbeinar reglur fyrir fáeinar ríkjandi fjölskyldur, heldur heimili, þetta sjarmaorð – ást á heimilinu, yndislegt, sólríkt, elskað. Ilmur heimkynna jarðarinnar stígur upp, flakkarinn fagnar því að finna heimkynna jarðveginn undir fótum sér; hann er bundinn henni blóðböndum.

Heimilistilfinningin er öryggistilfinning, og þaðan blómstrar hin fagra blóm heimilisástar. Ríkið og þjóðin geta ekki haft betri markmið en þetta.

Það er meira en varkár félagsmálastefna, atvinnuleysistryggingar og húsnæðiskerfi, þótt það að eiga eigið heimili sé vissulega einn sterkasti hvati til ástar á heimilinu.

Heimili er meira en „heimsveldi“ sem maður þjónar, hvort sem það er af áhuga eða undir nauðung.

Það er meira en stjórnsýsla, meira en vörn eigin hagsmuna, meira en vöggur fyrir nautgripi eða vernd fyrir manneskjur og eignir. Allir þessir opinberu hlutir verða að þjóna hugmyndinni um heimili. Rétt eins og hugmyndin um heimili hefur sérstakan sjarma fyrir börn í réttri stöðu...

Skipulögð fjölskylda, þar sem eigið herbergi vekur allt aðrar tilfinningar en herbergi á hóteli eða í fangaklefa; heimili er eitthvað ólýsanlega blítt en samt öflugt, æðra hugmyndinni um samtök með tilgangi, sem er frjálslynda - þingræðislega - lýðræðislega hugmyndin um samfélagsríkið.

Stefna ríkisins

Meginregla: Þýska ríkið skal vera heimili Þjóðverja — ekki Gyðinga, Rússa (kommúnista), jafnaðarmanna, sem eiga ekkert föðurland sem kallast Þýskaland (Crispien), né alla útlendinga sem dvelja lengri eða skemmri tíma á þýskri grundu.

Við erum í hörðum og grundvallarandstöðu við Weimar-stjórnarskrána, sem talar aðeins um „þýska ríkisborgara“ en hunsar hugtakið „þýskur“ í þjóðernislegum, eða öllu heldur kynþáttalegum, skilningi.

(a) Utanríkisstefna.

1. Stofnun traustra þjóðríkis, sem nær til allra greina þýska kynstofnsins.

   Allt þýskt blóð, hvort sem það býr undir frönsku, dönsku, pólsku, tékknesku eða ítölsku yfirráðasvæði, skal sameinast í þýsku ríki. Við krefjumst hvorki minna né meira en það sem krafist var fyrir óvini okkar - réttar Þjóðverja til að ákveða að tilheyra móðurlandi sínu, þýska ríkinu.

   Við gerum tilkall til allra Þjóðverja í Súdeta-Þýskalandi, Elsass-Lothringen, Póllandi, Bandalagsnýlendu Austurríkis og ríkjanna sem tóku við af gamla Austurríki. Þessi krafa útilokar þó sérstaklega alla tilhneigingu til heimsvaldastefnu; þetta er einföld og eðlileg krafa sem sérhver sterk þjóð setur fram sem sína eðlilegu kröfu.

2. Sterk fulltrúar þýskra hagsmuna erlendis eru frekari og nauðsynleg afleiðing liðar a.

   Það eru yfirleitt þeir bestu, duglegustu og áræðinustu — verkfræðingar, landkönnuðir, prófessorar, kaupmenn, læknar — sem fara til framandi landa og bera með sér þýska menningu. Þeir eru meðlimir hinnar miklu þýsku þjóðarfjölskyldu, sem þeir mega aldrei glatast í. Þeir eiga rétt á vernd heiman frá þegar þeir eru erlendis. Þeir ættu ekki aðeins að vera dreifendur menningar, heldur meðvitaðir varnarliðsmenn germanskrar hugmyndar í heiminum; ekki „postular mannkynsins“, heldur berar norrænnar hugmyndar.

   Þeir sem eru fulltrúar Þýskalands erlendis ættu ekki að tileinka sér erlendar hugmyndir heldur halda fast í yfirburði sína í þýskum stíl. Utanríkisráðuneyti okkar verður að hreinsa með járnsvip. Við verðum að hætta við undirgefni gagnvart útlendingum að hætti Erzbergers og Stresemanns, og þá mun koma í ljós að sterk fulltrúar þýskra hagsmuna verða virtir á annan hátt, og athygli á þýskum óskum í stað fyrirlitningar mun verða afleiðingin.

(b) Kynþáttastefnu.

3. Útilokun Gyðinga og allra sem ekki eru Þjóðverjar frá öllum ábyrgðarstöðum í opinberu lífi.

   Þessi krafa er okkur nasistum svo eðlileg að frekari skýringa er ekki þörf; en það er ekki hægt að færa sannfærandi rök í stuttu máli fyrir þá sem ekki skilja meginreglur kynþáttakenningar okkar.

Sá sem lítur á Gyðing sem „borgara í ríki gyðingatrúarinnar“ – og ekki sem ólíkt, aðgreint fólk, sníkjudýr að eðlisfari, mun ekki skilja mikilvægi þessarar kröfu. Ef maður segði eða hélt að kál sem hefði vaxið fyrir tilviljun í miðri jarðarberjaplöntu væri jarðarberjaplanta og að hægt væri að fá góð jarðarber úr því, þá hefði hann jafn rangt fyrir sér og hann héldi að ljónshvolpur sem hefði komist inn á milli sauðfjárhjarðar yrði þar með að sauðfé. Þjóðverji væri ekki góður embættismaður í Kína eða Indlandi og við myndum ekki vilja hafa Kínverja eða Hottentotta sem fjármálaráðherra eða borgarstjóra í þýskum bæ.

Og samt væri betra að hafa Enver Pasha eða Chang Kai Chek við völd í Þýskalandi heldur en að hafa Gyðing sem fengi frjálsan leik fyrir sundrandi kynþáttareinkenni sín.
Það sem er víst er að byltingin losaði um fjötra reglunnar í ríkinu og að hinir rótgrónu gyðingabankamenn, sem og Gyðingar frá Austurlöndum sem nýlega hafa flutt til Þýskalands, hafa auðgað sig með því að fátækta Þýskaland. Við höfum öll séð og reynslu af þessu; það hefur alltaf verið í gangi, þessi upplausn norrænna stofnana. „Það er aðeins ein leið opin fyrir þetta slæga fólk, — það hefur ekkert að vona svo lengi sem regla er viðhaldið.“ (Goethe á markaðnum í Plundersweilen)

Þess vegna krefjumst við:

4. Að innflutningi austurlenskra Gyðinga og annarra sníkjudýra útlendinga verði stöðvaður, og að óæskilegir útlendingar og Gyðingar skuli vísaðir úr landi.

Á tímum mikillar verðbólgu flykktust Gyðingar frá Galisíu og Póllandi eins og meindýr inn í borgir Þýskalands. Þótt mikill skortur væri á húsum voru þeir fljótlega vel búnir, en Þjóðverjar urðu að skríða ofan í holur. Þeir hófu óhreina viðskipti sín, keyptu allt - perlur, persnesk teppi, demöntum, gulli, silfri, platínu, stríðslánum, þúsund marka seðlum, kopar, blýi, bókmenntum, leikhúsum, korni (Evaporator Company). Þeir urðu fljótt sýnilega ríkir - og tóku við stöðu Þjóðverja - í augum „venjulegra Þjóðverja“.

Málamiðlun er algjörlega óheimil í þessu máli. Við verðum að hafa stjórnendur sem hafa skýra og ósveigjanlega kynþáttaskoðun. Heilbrigði kynþáttarins verður að endurreisa með hagnýtri beitingu gyðingahaturs og þjóð okkar verður að snúa norður á bóginn í skilningi norrænnar hugmyndar.

Þessi spurning á kannski ekki réttilega heima í „bráðabirgðaáætlun“ Nazi-Dap; en við verðum öll að skilja greinilega að ekki er hægt að gera mikið við þýsku þjóðina fyrr en hún hefur verið „afskammfæld“.

En við getum fullyrt hér og nú að hræðileg kynþáttahrörnun hefur aðeins — að minnsta kosti í orði kveðnu — verið stöðvuð vegna hins mikla áhuga sem almennt hefur vakið á spurningum um kynþátt og vegna þess að fjöldi bóka um efnið hefur verið gefinn út; ekkert annað en traust og samfelld vinna getur gert okkur kleift að ná raunverulegum framförum.

(c) Hvað varðar ríkisborgararétt krefjumst við:

5. Að engir nema Þjóðverjar, sem trúa á þýska menningu og sameiginleg örlög allir Þjóðverjar skulu njóta réttinda ríkisborgara.

Jafnvel hér verður að draga takmörk. Fólki sem, jafnvel þótt það sé þýskt, hegðar sér meðvitað á þann hátt að það skaðar þjóðina og ríkið og tekur við og hlýðir skipunum erlendis frá — þ.e. tekur ekki þátt í sameiginlegri örlög, má ekki veita réttindi ríkisborgararéttar; það eru margir sem við munum þurfa að neita þeim mikla heiðri að njóta þessara réttinda.

6. Þeir sem ekki eru Þjóðverjar mega aðeins dvelja í þýska ríkinu sem gestir og skulu teljast sem lúta erlendum lögum.

Þetta er nauðsynleg meginregla, sem er ætluð til að binda enda á eilífa undirgefni gagnvart útlendingum. En það þýðir ekki að við munum ekki taka vel á móti borgurum erlends lands og koma vel fram við þá sem gesti svo lengi sem þeir hegða sér rétt; heldur

7. Réttindi og hagsmunir Þjóðverja skulu hafa forgang fram yfir réttindi og hagsmuni þegna erlendrar þjóðar.

Frekari kröfur okkar þurfa ekki að vera teknar upp í smáatriðum í stefnuskrá okkar. Til dæmis verður síðar útfærsla á formum laga sem varða útlendinga, og einnig aðferðir til að útiloka Gyðinga. Ekki er hægt að ætlast til þess að stefnuskrá með meginreglum sé aðgerðaáætlun sem gefur taktísk atriði um hvernig tryggja eigi yfirráð, o.s.frv. Ég er alfarið á móti því að setja stefnuskrá okkar of stíft, því í þessari miklu baráttu verðum við fyrst að ákvarða þær meginreglur sem við munum aldrei víkja frá og ekki herma eftir atferðum borgaralegra og sósíalískra flokka til að ná atkvæðum.

Efnahagsstefna

Það er skylda þjóðarinnar að sjá fyrir nauðsynjum lífsins en ekki að ... tryggja sem mestan hagnað fyrir Capital.

Einfaldir, skýrt hugsandi menn kunna að hugsa að það sé óþarfi að tilkynna þessa augljósu staðreynd sem meginreglu. Það er algengt meðal framleiðanda, bónda, handverksmanns og framleiðanda að það sem hann framleiðir sé annað hvort notað eða neytt – af honum sjálfum eða, sem viðskiptavara, af öðrum.

Í hans augum er viðskipti sem snúast ekki um framleiðslu eða neyslu fáránlegt, ómögulegt, gegn heilbrigðri skynsemi.

Þetta leiðir okkur að einum af stærstu vitsmunalegu erfiðleikunum í ráðningarstarfi okkar. Samlandar okkar hljóta að segja: — Auðvitað er eðlileg tilfinning ykkar um merkingu og markmið vinnu og hagfræði alveg rétt, en því miður svarar svokölluð stjórnmálahagfræði okkar í dag engan veginn þessari eðlilegu kröfu. Ef þið skoðið þetta betur, munið þið uppgötva hræðileg einkenni sem eru gjörsamlega andstæð augljósri skyldu allrar þjóðlegrar stjórnmálahagfræði.

Því hvað með peningalánveitendurna og gróðagróðamennina? Hugsa þessir alheimsræningjar um að sjá fyrir nauðsynjum lífsins? Nei! Eru þeir að skapa verðmæti, framleiða þeir eitthvað? Nei! Þeir eru ræningjar og svikarar í efnahagslegum skilningi og safna einungis auðæfum fyrir sjálfa sig.

Hvað með bankana? Þeir dreifa peningum og veita „lán“. Já; en pósturinn gerir þetta, og ódýrara, hraðara og betur; og hverjum veita bankarnir lán? — Til þurfandi, verkalýðurinn, sem á hvorki eigið heimili né til að byggja hús, til að uppfylla brýna þörf fyrir íbúðarhúsnæði? Nei! Eða til bænda eða þeirra sem reka fyrirtæki og framleiða og dreifa nauðsynjum? Ekki frjálslega og aðeins ef trygging er boðin, umfram eðlilega skuldbindingu um að endurgreiða; þar að auki rukka þeir vexti. Er bönkunum sama hvort viðskiptavinum framleiðendanna sé þjónað vel, ódýrt og fljótt, eða hvort nauðsynjum sé útvegað hratt, ódýrt og með tilhlýðilegri athygli? Nei! Eina hugsun þeirra er að hagnast á vöxtum, þóknun eða hverju sem bankastarfsemin við að nýta peningamagnið kallast. Hvað framleiða bankarnir? Ekkert! Hvað græða þeir? Gríðarlegar fjárhæðir.

Þannig sjá peningalánveitendur, gróðagróðar, bankar og fjármálamenn ekki fyrir nauðsynjum, heldur draga þeir mikinn hagnað af ríkjandi kapítalíska kerfinu – í raun ráða þeir yfir og nýta sér andfélagslegt efnahagskerfi nútímans. Helsta verkefni hagfræðinnar er að tryggja að vextir af lánum séu tryggðir, þ.e. verkamenn eru neyddir til að gefa hluta af tekjum sínum til „borgarinnar“. Hvað gerir verksmiðjueigandinn, eða eins og verkamennirnir kalla hann, „arðræninginn“ og „blóðsugurinn“? Með því að greiða lægstu mögulegu laun, með því að nota óæðri efni, með fjöldaframleiðslu, meðaltali og háu smásöluverði reynir hann að hagnast sem mest fyrir sjálfan sig.

Hann hugsar ekki um fátækt starfsmanna sinna; honum er alveg sama þótt vörur hans þurfi að vera fljótt hent sem rusl, – því betra, því það þýðir meiri vinnu og meiri hagnað fyrir hann. Heimsku mennirnir elta aftur og aftur ódýrt drasl, ef það er bara til sýnis á aðlaðandi hátt.

Ávöxtun fjármagns hans kemur fyrst hjá honum, en að útvega nauðsynjar kemur slæmlega í öðru sæti.

Hann gerir þó eitthvað. Hann útvegar vinnu.

Sannur verksmiðjueigandi er allt annað mál, sá sem er meðvitaður um sitt mikla hlutverk sem efnahagsleiðtogi. Hann verður að hafa hátt siðferðislegt gildi — að minnsta kosti í efnahagslegum skilningi. Verkefni hans er að uppgötva raunverulegar efnahagslegar þarfir fólksins — ef hann er líka uppfinningamaður vinnur hann þetta brautryðjendastarf sjálfur. Hann verður að halda kostnaði sínum eins lágum og hann getur og hagnýta hann til hins betra, halda verði niðri eins lágu og mögulegt er til að koma vörum sínum á markað; viðhalda bæði gæðum og magni framleiðslu, greiða starfsmönnum sínum vel svo þeir geti keypt vörur frjálslega, verður alltaf að hugsa um úrbætur og endurnýjanir á verksmiðjum og viðskiptaaðferðum. Ef hann setur allt þetta í fyrsta sæti í viðskiptum sínum, þá er hann að „útvega nauðsynjar lífsins“ í besta og hæsta skilningi,“ og hagnaðurinn mun koma af sjálfu sér án þess að hann geri þá að sínu fyrsta markmiði. „Besta og þekktasta dæmið um þessa tegund framleiðanda er Henry Ford. Það eru önnur nöfn í okkar eigin þungaiðnaði sem standa jafn hátt, —

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens og fjölmargir aðrir.

Eðli slíkra fyrirtækja er allt annað þegar þau eru ekki persónulega stjórnað af mönnum með mikla siðferðislega hæfileika sem gæta hagsmuna starfsmanna sinna heldur eru afhent ópersónulegum einkahlutafélögum.

Svo lengi sem stofnandi fyrirtækis er einnig aðalhluthafi og getur viðhaldið gæðastaðli afurða sinna, getur allt verið í lagi; en um leið og umbreyting á sér stað er hún yfirgnæfandi af hagsmunum kapítalískra hluthafa. Fyrrverandi eigendur, stjórnendur, reiða sig nú á stjórnina, sem er fulltrúi hluthafa, til að bæta viðskiptahætti og vinnuskilyrði, — og hluthafarnir hafa engan áhuga (fyrir utan þrælaeigandans) á velferð verkamanna og ágæti vinnunnar, svo lengi sem

Arðurinn sem kemur út úr því er góður og stór. Innleiðing eignarhlutabréfa hefur haft mjög skaðleg áhrif, því hver sem er getur eignast hlutabréf og orðið eigandi stórra iðnaðarverksmiðja án þess að vita neitt um þau. Fyrir verðbréfamarkaðinn eru hlutabréf og hlutabréf bara pappír fyrir þá til að leika sér með. Þeir hafa engan áhuga á framleiðslu- og vinnuskilyrðum, flestir þeirra gátu ekki sagt hvaða vörur eða markaðsskilyrði, vinnuafl, laun og viðhald eru í þeim rekstri sem þeir eru eigendur að samkvæmt lögum. (!) Og eigendur eru þeir í raun og veru, bara vegna þess að þeir hafa eignast hlutabréf í þessari eða hinni verksmiðjunni á markaðnum.

Við skulum nú skoða þetta ástand í ljósi áhrifa þess á hagkerfið, til að átta okkur á spillingu kapítalismans.

Í dag leitast fyrirtæki eingöngu við að ávöxta fjármagn sitt.

Stóru smásöluverslanirnar fylgja mismunandi aðferðum. Þær rækta „aðdráttarafl“, „bluff“, „meðaltalsgreining“, „lúxusvörur“ og vekja löngun í ónauðsynjar, eins og ég sýndi fram á hér að ofan.

Stórkostlegar hallir, byggðar með allri listfengi fágunar, bjóða upp á að kaupa sýnilega ódýra en að mestu leyti gagnslausa hluti, og með því að bjóða upp á hagkvæm greiðsluskilmála lokka þær viðskiptavini sína til að eyða alls kyns fjárhæðum í hreinan munað. Klósett eru til staðar til að gera fólki kleift að eyða löngum tíma í verslunum, sem þannig verða að einungis gróðri fyrir óhóf, því enginn má ímynda sér að hann fái eitthvað að gjöf. Virkilega efnað fólk kaupir ekki í stórum verslunum; það veit það sem hinn fátækari veit ekki - sá sem kaupir ódýrt kaupir dýrt. Ímyndar mannfjöldinn sem kaupir í þessum höllum sér að þær hafi verið byggðar á annan hátt en með uppsöfnuðum aurum sínum? Halda þeir að þeir slapp við að borga fyrir rúllustigana, lyfturnar, klósettin, álfalíka lýsinguna?

Gerið ykkur einnig grein fyrir því að stóru verslanirnar eru hrun fyrir smábúðareigendurna, að þær nýta heimavinnuafl og starfsfólk sitt af mikilli grimmd, að það sem framleitt er er að mestu leyti rusl. Betri vörurnar eru yfirleitt dýrari en í virðulegum sérverslunum, staðreynd sem réttlætir baráttu okkar gegn stóru verslununum. Við lítum á þær sem sérstaka útgáfu af hugmyndafræði kapítalismans í reynd, sem ekki sér fyrir nauðsynjum til lífsviðurværis heldur er einungis til staðar til að skapa mikinn hagnað fyrir hluthafana.

Miðað við þessa leiðandi hugmynd um framboð nauðsynja lífsins (sem, eins og við ættum að hafa í huga, hefur ekkert að gera með kommúníska hagfræðistefnu), þá er spurningin það mikilvægasta í afstöðu okkar til einkaeignarréttar.

8. Þjóðernissósíalismi viðurkennir einkaeign á eignum sem meginreglu og verndar þær með lögum, — að því gefnu að þær séu aflaðar og notaðar með heiðarleika. Við getum ekki rætt það hér, en hver sem skilur hugtakið „vinna“ rétt mun fljótt sjá að afurð „vinnu“ verður að vera eign þess sem vinnur. Framleiðandi mun ekki skilja hvers vegna vinna hans, eða verðmæti hennar, ætti að vera eign óljóss „samfélags“, né mun hann fúslega viðurkenna að ávöxtur vinnu hans ætti að renna til einstaklings, kapítalistans. Þess vegna leiðir rétt skilningur á merkingu „vinnu“ eðlilega til viðurkenningar á einkaeign.

Að lokum er annað efni - hugmyndin um heimilið. Heimilið er ekki veruleiki nema það sé í raun eign mannsins og eigið heimili skjóli fjölskyldu hans. Ávextir og grænmeti mannsins úr eigin garði smakkast betur en máltíð sem borðað er í troðfullu matsal. Sá sem hvorki þekkir löngunina í eigur né gleðina af því að eiga, mun ekki skilja mikilvægi þess að viðurkenna einkaeignarrétt. Slíkur maður á sér engar rætur neins staðar, það er merkilegt að...

Rándýrkandi maðurinn er alltaf öfundsjúkur, alltaf að leita að einhverju nýju til að eignast, en norræni maðurinn, hinn trausti maður jarðarinnar, er algerlega hógvær í hugmyndum sínum. Hann vill ekki meira en hann getur aflað sér með vinnu sinni. Verkamaður vill ekki eiga fína villu sem hann gæti aldrei aflað sér; hann vill eigið fallegt lítið hús, ekki leigt hús sem hann myndi borga þrisvar eða fjórum sinnum meira en húsið kostaði að byggja á ævinni. En Gyðingurinn, kapítalistinn, - hann vill ekki vera bundinn við neina lóð; hugsjón hans er stór peningaskápur troðfullur af skuldabréfum, veðbréfum og skuldabréfum. Auður, ekki í eignum heldur í veðsettum eignum annarra, er markmið hans. Hann vinnur ekki, en hann hvílist ekki fyrr en hann hefur safnað saman skuldabréfum sem gefa honum svipuhöndina yfir alla þá sem hann hefur lánað peninga til. Næsta krafa stefnuskrár okkar er sett fram til að stöðva þetta.

9. Velferð þjóðarinnar krefst þess að takmörk verði sett á auðsöfnun.
í höndum einstaklinga.

Auður er ekki skaðlegur í sjálfu sér; þvert á móti, vel stjórnaðar eignir gera öllum sem tengjast þeim gott. En aftur, það er kapítalískt lánakerfi sem hefur breytt auðæfum úr blessun í bölvun; það er rán. Mikill fjöldi eignalausra verkamanna 40 og skuldsettur millistétt er að aðskiljast meira og meira frá hinum ríku; ótal smáeigendur eru undir fjárnámi vegna skulda og vald fjármálamanna, sem þekkja ekkert föðurland, ekkert heimaland, verður sífellt illgjarnara, þar sem þeir sitja í nútíma ræningja- og barónakastölum sínum, bönkunum. Til að mæta þessu skal þjóðríkið sjá til þess að:

10. Allir Þjóðverjar skulu myndaðir í vinnufélag til eflingar
Almenn velferð og menning.

Þessi hugmynd um vinnusamfélag felur í sér efnahagslega kollvarpun alheimshyggjunnar um samfélag. Öll vinna og framleiðsla verður að vera hluti af æðri hugmynd um þjónustu við samfélagið. Hún er á engan hátt andstæð persónulegri vinnu og iðjusemi, en hún þýðir að einstaklingsframfarir skuli ekki vera á kostnað náungans. Eftirfarandi atriði lýsir þessari kröfu.

11. Innan ramma almennrar vinnuskyldu sem hvílir á hverjum Þjóðverja, og með viðurkenningu á einkaeignarrétti sem meginreglu, skal hver Þjóðverji vera frjáls til að vinna sér inn á þann hátt sem hann kýs og frjáls til að ráðstafa ávöxtum vinnu sinnar.

Þetta hafnar sérstaklega félagsvæðingaráætlunum marxisma og einnig háfjármála. Ríkið skal fela í sér sem flesta frjálsa verur sem tengjast félagslegri hugmynd um þjónustu. — Það kemur auðvitað ekki til greina að reka námur, ásprengjuofna, valsverksmiðjur og skipasmíðastöðvar í litlum mæli, en hundrað þúsund frjálsir og sjálfstæðir skósmiðir eru betri en fimm risastórar skóverksmiðjur.

Stóru jarðeignirnar í Norður- og Austur-Þýskalandi eru afkastameiri ef þær eru reknar í stórum stíl heldur en ef þær eru reknar af smábændum sem eru með sjálfbæra eignarhluti. Lítil sjálfbær eignarhluti dafna best ef þau eru innan seilingar frá bæjum og þorpum. Næsta atriði okkar krefst þess að:

12. Heilbrigð blanda af fyrirtækjum af öllu tagi, stórum sem smáum, þar á meðal landbúnaði, skal viðhaldið.

13. Stórfyrirtæki (samtök, sjóðir) eru þjóðnýtt. Þessi krafa er í samræmi við almenna baráttu okkar gegn kapítalískri hugmynd. — Fyrsta markmið samtakanna og sjóða í hverri tiltekinni framleiðslugrein er að sameinast öðrum svipuðum fyrirtækjum.

í þeim tilgangi að ráðstafa verði. Þeir eru stjórnaðir af engri löngun til að dreifa góðum vörum á lágu verði. Slíkir „hringir“ eru sérstaklega laðaðir að nýjum fyrirtækjum sem standa sig vel. Ný fyrirtæki í sömu starfsemi eru keypt upp og sett úr vegi, oft á mjög háu verði í formi bóta. Framboð er stjórnað með samnýtingu, sem þýðir að þeir geta stjórnað verði í samræmi við raunverulegt „framboð og eftirspurn“. Það er það sem varðar hluthafana, sem hafa enga löngun til að sjá verð haldið lágu vegna samkeppni. Nýjar hugmyndir og uppfinningar eru skoðaðar með fjandsamlegum augum og helst bælt niður ef upptaka þeirra myndi stofna greiðslugetu eldri verksmiðja í hættu. Slík fyrirtæki, rekin sem risavaxnir sjóðir frá stórri miðlægri skrifstofu, eru greinilega „þroskuð til félagsmótunar“, þ.e. þau hafa hætt að veita samfélaginu neina af þeirri þjónustu sem einstaklingsbundin samkeppni veitir. Þau eru lömuð frá upphafi og þjóna aðeins græðgi kapítalismans.

14. Okrarar og gróðafíklar, og miskunnarlaus sjálfsauðgun á kostnað þjóðarinnar, skulu refsað með dauða.

Lögin, eins og þau eru nú, veita einstaklingseignum sérstaka vernd. Smáþjófnaður er refsaður ómannúðlega, en lögin bjóða ekki upp á neina leið til að ná stórfelldum svindlurum sem ræna heila þjóð með „kapítalískum aðferðum“. Við vísum sérstaklega til þeirra sem ýttu undir og græddu á verðbólgu. Þetta var í fyrsta skipti í sögunni að heil iðjusöm þjóð var rænd öllum sparnaði sínum með verðbólgu af svo miklum mæli eins og gerðist í Þýskalandi.

Græðgi bankanna eftir stöðugleikan var verri en rán á þjóðvegum. Fleiri Þjóðverjar urðu fórnarlömb starfsemi „stríðsfyrirtækja“ en nokkurs skipulagðs ræningjahóps.

Þegar sá tími kemur munum við fjalla nánar um þessi mál og þurfa að finna lagalega uppskrift fyrir þau. En allir munu sammála um að „skipulagt svik gegn þjóðinni“ verði að refsa eins og, og jafnvel harðari, en smáþjófnaður á peningum eða svikum.

15. Innleiðing skylduárs vinnu eða þjónustu fyrir alla Þjóðverja.

Skyldan til að þjóna með því að vinna verður sýnileg birtingarmynd þjónustuskyldunnar fyrir almenning. Hún á að vera fræðandi og sýna hverjum Þjóðverja dæmi um að allt samfélagið vinni saman sem einn maður. Hún mun sýna hverjum Þjóðverja blessunina sem fylgir því að uppfylla skyldur sínar nákvæmlega í þjónustu við þjóðina.

Fjármálastefna

Að brjóta niður hagsmunaárekstra.

Meginreglur okkar um þetta efni hafa verið svo ítarlega settar fram í öðrum kaflanum að við mun hér aðeins lýsa þeim ráðstöfunum sem henta til að ná markmiði okkar í reynd.

16. Frelsun ríkisins, og þar með þjóðarinnar, frá skuldum sínum og frá skyldu til að greiða vexti til stóru fjármálastofnanna.

Ríkið má ekki stofna til skulda — því það hefur enga nauðsyn til þess. Það er enginn samanburður á ríkinu og einstaklingnum sem öðru hvoru þarfnast lána og er neyddur til að stofna til skulda. Ríkið stjórnar Myntsláttunni; hún getur þannig grætt peninga, sem einstaklingurinn getur ekki gert! Það gerði þetta á brjálæðislegan hátt:

á meðan verðbólgan stóð yfir. Það gerði það sama með Rentenmark, og það sama — eftir að hafa afsalað sér stjórn sinni til svokallaðs Reichsbank — með svokallaða Reichsmark.

Ríkið gæti nýtt sér þennan rétt til að græða peninga mun betur, án þess að hætta sé á verðbólgu. — En aðeins ef fyrst:

17. Ríkisbankinn og allir útgáfubankar eru þjóðnýttir, og
18. Ef fjármagn er veitt til allra mikilvægra opinberra hluta (vatnsorku, járnbrauta o.s.frv.) ekki með lánum, heldur með því að veita vaxtalaus ríkisskuldabréf eða án þess að nota tilbúna peninga.

Með öðrum orðum: — Óhlýðileg prentun seðla, án þess að skapa ný verðmæti, þýðir verðbólgu. Við upplifðum það öll. En rétta niðurstaðan er sú að útgáfa ríkisins á vaxtalausum skuldabréfum getur ekki valdið verðbólgu ef ný verðmæti eru samtímis sköpuð.

Sú staðreynd að ekki er hægt að koma stórfyrirtækjum af stað án þess að grípa til lána er hreint fáránlegt. Hér kemur skynsamleg notkun á rétti ríkisins til að framleiða peninga sem gæti skilað sem hagstæðustum árangri.

Það hlýtur að vera öllum ljóst að til dæmis mætti reisa stóra raforkuver sem notar vatnsafl á eftirfarandi óvenjulega hátt:

Ríkisstjórnin leggur fram frumvarp í löggjafarþinginu um nýtingu vatnsafls Bæjaralands, Saxlands o.s.frv., með því að uppfylla allar efnahagslegar kröfur. Þingið á staðnum, eða annar aðili, tekur ákvörðun um framkvæmdir, veitir fjármálaráðherra eða ríkisbanka heimild til að gefa út röð seðla, merkta sérstaklega til að sýna að þeir séu að fullu tryggðir af nýju framkvæmdunum sem eru til skoðunar. Þessir seðlar eru studdir af sameiginlegu lánsfé ríkisins eða ríkisins. Enginn getur mótmælt verðbólgu. Framkvæmdir fara fram með viðbótarláni sem ráðið veitir, sem er fulltrúi þjóðarinnar, og seðlarnir verða lögeyrir eins og aðrir.

Þegar verkinu er lokið eru nítrat eða rafmagn útvegað viðskiptavinum fyrir þennan pening og eftir fáein ár er hægt að innkalla og eyða útgáfunni. Niðurstaða: Ríkið og þjóðin hafa komið á fót nýju verki sem tryggir þeim mikla nýja tekjulind og þjóðin er ríkari af því.

Til að sanna heimsku núverandi kerfis skulum við bera saman það sem að framan greinir við það sem gerist... á núna.

Lán er tekið. Fáeinir kapítalistar gera það sem öll þjóðin, jafnvel þótt þingið greiði atkvæði með því, getur ekki gert; þeir leyfa ríkinu að taka lán frá þeim. Í stað þess að nota beint vald sitt í þágu þjóðarinnar skuldbindur ríkið sig til að greiða fasta vexti af þeirri upphæð sem þarf til að ljúka ákveðnu verki og hengir þannig myllustein um háls þess. Og það sem er kostnaðarsamara af öllu er að það gefur út skuldabréf og skapar þannig „nýja kaupgetu“. Á efnahagsreikningnum skiptir engu máli hvort nýja verkið er táknað með nýjum pappírspeningum eða nýjum skuldabréfum.
En samfélagið verður fyrir tjóni vegna þess að skuldabréfin gefa í skyn að nýja verkið sé veðsett fjármagni, sem gerir sig náttúrulega nokkuð öruggt, ræður verði og tekur hagnaðinn. Þannig eru það í raun fjármálamennirnir sem eru ríkari vegna þróunar vatnsorku þjóðarinnar; þeim er sama um endurgreiðslur; þeim líkar að hafa slíka einokunarstöðu eins og varanlegar mjólkurkýr. Íbúarnir eru neyddir til að...

að borga dýrt fyrir rafstraum eða nítrat, og enn og aftur er hluti af þjóðareigninni breytt í þágu fjármálaeigenda.

Ég verð að vísa lesandanum til fyrri rita minna, sérstaklega Der deutsche Staat, sem fjallar um þessi mál ítarlegar en mögulegt er í þessum bæklingi. Nokkur tölublöð í þessari seríu fjalla einnig um ýmsa sérstaka þætti nýstárlegra aðferða hins væntanlega ríkis til að skapa peninga.

19. Við krefjumst þess að fastur staðall fyrir mynt verði innleiddur. Það höfum við að vísu núna, en ránið er það sama og áður. Við nasistar höfðum allt undirbúið, þegar við vorum komnir til valda, til að binda enda á verðbólgusvindlið þegar í stað og innleiða nýjan tryggðan staðal fyrir mynt.

20. Stofnun nýs þjóðbanka fyrir þróun og efnahagsmál.

Þessi krafa er tæmandi útskýrð í bæklingi 8 í Þjóðarsósíalistabókasafninu: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Það er merkilegt að þessi krafa okkar um fjármálastefnu hefur slegið djúpt inn í aðra stjórnmálahópa en okkar eigin.

Árið 1921 lagði ég þessa kröfu fram fyrir ríkisstjórn Bæjaralands í formi fullmótaðs lagafrumvarps. Í fyrstu var mikill stuðningur við hugmyndina, en þegar „sérfræðingarnir“ – bankasamfélagið – voru fengnir til samráðs hafnaði ríkisstjórnin „útópíu Sambandsríkisins“.

Eftir vel heppnaðar kosningar í Þýringalandi í febrúar 1921 vann flokkur okkar í þinginu þar hörðum höndum að stofnun slíks banka og fann von Kluchtzner, fjármálaráðherra, tilbúinn til samstarfs; borgaraleg öfl voru einnig sammála. Með meirihluta atkvæða í þinginu var ríkisstjórninni veitt heimild til að stofna Félagsbanka fyrir þróun og efnahagsmál. Þá bannaði ríkisstjórn ríkisins, undir þrýstingi frá Seðlabanka ríkisins, að vilji fólksins yrði framfylgt.

Á meðan hafði mér tekist að fá frumvarp lagt fram á þinginu, sem gerði ráð fyrir svipuðum bönkum í hinum ýmsu ríkjum; á stutta þinginu í Dawes-ríki (1924) frestuðu ríkisstjórnarflokkarnir því hins vegar varlega þar til þinginu yrði slitið haustið það ár.

Frumvarp um banka var lagt fyrir þingið í Mechlenburg. Ályktunin varð ógild vegna óbeitingar þýska þjóðernissinnaðs fjármálaráðherrans, einnig vegna hindrana sem búist var við að Reichsbank myndi setja í veginn.

Hugmyndin að baki þróunarbankanum er ekki síður einföld en áætlunin sem útskýrð var hér að ofan um að skapa peninga fyrir mikilvæg almannaþörf.

Sameinað efnahagsfélag, eins og bankinn fyrir efnahagsþróun, ætti að fá rétt til að gefa út fjármagn til þróunar (Baumark-Scheinen) sem væri tryggt með verðmæti nýbyggðra húsa. Þau gætu síðan verið reist án mikillar vaxtabyrðar, sem ein og sér gerir það í dag ómögulegt að byggja í nægilegu magni.

Sérhver Þjóðverji með sitt eigið heimili. Frjálst fólk á óheftu landi.

21. Algjör endurskipulagning skattkerfisins út frá félagslegum, stjórnmálalegum og hagfræðilegum meginreglum. Neytendur verða leystir undan byrðum óbeinna skatta og framleiðendur undan sköttum sem hamla starfsemi þeirra.

Félagsmálastefna

Félagsstefna er uppáhaldsmottó nútíma stjórnmálalegra allrar lækninga okkar. Það hljómar svo fallega, gerir þá vinsæla og laðar að atkvæði fyrir flokkinn sem lofar að gera allt í lagi.

Þegar hver flokkur lofar embættismanni, til dæmis launahækkun, kalla þeir það félagsstefnu.

Það sama á við þegar þeir lofa að verða við óskum skrifstofufólks og verkamanna; eða þegar þeir gera lítið til að létta á fólki með litlar tekjur, stríðsþjáðum, ungum kennurum eða Þjóðverjum erlendis.

Og allt fólkið eltir þessa pólitísku rottugröfara þegar þeir spila á „félagslega“ flautu sína .

Fyrst verður að gera ljóst að félagsmálastefna merkir almannahagsmuni sem æðsta lögmál og að, eins og nú er skilið, snýst félagsmálastefna í raun um eiginhagsmuni án tillits til almennrar velferðar. Alls konar kærulaus loforð eru gefin og þeir sem gefa þau verða að vita frá upphafi að það er ómögulegt að efna þau.

Nú þegar Þýskaland er svo valdalaust stjórnmálalega, efnahagslega og fjárhagslega, — sem fyrst birtist í Dawes-lögunum og nú í Young-lögunum, og í svokölluðum uppfyllingarstefnum sem hafa lagt byrðar á þjóð okkar og gert lífið nánast ómögulegt — er bæði rangt og fáránlegt að tala um „félagsstefnu“. Nú þegar lífið í Þýskalandi er svo þröngt, þegar hver maður traðkar á náunga sínum og reynir að komast fram úr honum og ýta honum til hliðar, þegar mismunandi stéttir íbúanna eru ósammála, lofar það að hygla einum hópi á kostnað annars, ekki „félagsstefnu fyrir almannaheill“, heldur ögra einni stétt gegn annarri. Þeir vita mætavel að stundar „bæting“ er ógild með hærri framfærslukostnaði og hærri sköttum.

Félagsmálastefna þýðir eitthvað allt annað — ákvörðun um að leysa félagslegt vandamál.

Hinir óheppnu, arðrændu verkalýðsstéttir trúa því að réttlát laun þeirra, réttmæt laun þeirra Þeim er haldið frá stöðu í samfélagsskipaninni — þess vegna er stríðið stofnað til.

Það er öllum ljóst að efnahagslíf okkar þjáist djúpstæð meiðsli; biturt óréttlæti. Og samt eru ályktanirnar sem marxisminn dregur með „stéttastríðinu“ og „félagslegum og efnahagslegum kröfum“ um að „taka eignarnámshafann“ og „félagsvæða“ algerlega rangar, því það stangast á við allar raunverulegar kröfur raunverulegrar félagsmálastefnu, þar sem æðsta lögmál hennar er almenn velferð.

Leiðandi meginregla stéttabaráttu — sem meginregla stefnu — er hatur. „Eignarnám eignarnámsmannsins“ gerir öfund að meginreglu hagfræðinnar og „félagsvæðing“ þýðir að fella persónuleika í forystu og koma efnishyggju, fjöldanum, í stað vitsmuna og skilvirkni.

---

2 Vísun í Fjórfánann frá Hameln.

Ekkert frekara þarf til að sanna algjört hrun marxískra kenninga, þar sem kommúníska hagkerfinu var algjört gjaldþrot og þýska byltingin árið 1918 hrapaði.

Ég vil vekja sérstaka athygli lesenda minna á því að þessi gervisósíalismi, sem fæddur er af marxisma, byggir ekki á heilbrigðri skynsemi né neinum „félagslegum“ hugmyndum, er ekki uppbyggilegur heldur er hann sokkinn í djúpustu dýpt stjórnmálahugsunar, að hann hvílir á sömu almennu meginreglu um dónalega og óreiðukennda einstaklingshyggju eins og við höfum alltaf vitað að hún gerir. Hann er einungis trúaður af nokkrum einstaklingum, sameinuðum af hatri og öfund - ekki af neinum uppbyggilegum tilgangi - gegn hinum helmingi þjóðarinnar. Getum við verið hissa á því að félagslega spurningin sé ekki, og geti ekki verið, leyst á þennan hátt, og að eina lausn þeirra sé hatur og löngun í rán; að lifandi ríki geti ekki orðið til af marxískri verðbréfamarkaðsuppreisn, heldur aðeins rústir.

Aftur finnur nasistahyggjan rétta orðið: Uppreisn á verðbréfamarkaði. Marxismi er birtingarmynd kapítalísks landráða. Kapítalísk, því þegar samfélag sem byggir á einstaklingshyggju hefur fallið í ringulreið, lendir það nauðsynlega undir áhrifum hins mikla fjármálajöfurs.

Félags- og stjórnmálakenningarnar, sem þykjast vera „andkapítalískar“ (marxismi, stríðið milli stétta) – félagsmálastefna eins og hún er skilin í dag – eru endilega kapítalískar, því þær deila sömu huglægu meginreglu. Þær hafa ekki löngun til að byggja upp lífrænt, meðlim fyrir meðlim, að flétta saman með sársaukafullri varúð mismunandi stéttir sem starfa undir háleitri hugmynd um þjóðareiningu, heldur eru metnaðarfullar væntingar þeirra hreinar eigingjarnar, þær vilja bæta eigin stöðu án tillits til annarra.

Kapítalismi og marxismi eru eitt og hið sama! Þau vaxa á sama vitsmunalegum stofni.
Það er heill heimur munur á þeim og okkur, bitrustu andstæðingum þeirra. Öll hugmynd okkar um uppbyggingu samfélagsins er mjög ólík þeirra. Það er hvorki stéttabarátta né stéttaeigingirni, heldur — aðallögmál okkar er almenn velferð.

22. Miklar framfarir í ellitryggingum með því að þjóðnýta lífeyri. Sérhverjum meðlimi þýsku þjóðarinnar skal tryggt að hann hafi nægan lífsviðurværi við ákveðinn aldur og fyrir þann aldur ef hann verður varanlega öryrki.

Það er lausnin á samfélagsvandanum.

Það er ekki svo mikið bein óánægja með laun og tekjur sem veldur félagslegri spennu, heldur óvissa, kvíði manns vegna efri ára, af ótta við að hann verði kastað á götur. Það er þessi kvíði sem knýr hin ýmsu starfsstétt til að sameinast í fölskum félagssamtökum af marxískum og kapítalískum toga og eykur fjandskapinn milli vinnuveitanda og starfsmanns. Hann losar um grunnhvöt beggja vegna og gagnkvæm fjandskapur er afleiðingin. Eiginlegt markmið verkamannsins í lífinu dofnar í baráttunni fyrir tímabundinni launahækkun og hann gerir sér aldrei grein fyrir því hvert hið mikla markmið félagsmálastefnu ætti að vera - viðeigandi framboð fyrir aldraða.

aldur.

Við tökum enn og aftur eftir því hvernig ríkið fann góða og lofsverða lausn í tilfelli embættismannastéttarinnar með því að sjá fyrir þeim eftir starfslok. Það er rétta og hamingjusama lausnin á tekjuhugsjón kapítalismans, þ.e. að breyta þeim í raunverulega framfærsluhugsjón ríkisins, byggða á persónulegri vinnu og skilvirkni.

Það verður æðsta og göfugasta markmið nasistastefnunnar að koma þessum staðli almennrar velferðar í framkvæmd.

23. Hagnaðarskipting fyrir alla.

Nasdaþjóðflokkurinn samsamar sig þessari kröfu. Hún er í raun hrein sósíalísk krafa í eiginlegri merkingu þess orðs; engu að síður kemur hún til okkar sem aðlaðandi en spillandi gjöf frá kapítalismanum.

Deiling hagnaðar sem stafar af vinnu annarra^ fellur undir óunnið tekjur sem þjóðernissósíalismi ræðst harðast á. Deiling hagnaðar af eigin vinnu er svo eðlileg og félagslega réttlát krafa að ekkert er hægt að bera gegn henni sem meginreglu.

Það er við framkvæmdina sem erfiðleikarnir koma upp, það er að segja að takmarka upphæð þess hlutdeildar sem rekja má til framleiðslu, færni og dugnaðar verkmannsins, og þess sem rekja má til hugvits uppfinningamanns, bókhaldara, kaupmanns, stjórnenda og annarra aðstæðna sem tengjast rekstrinum.

Það er auðvitað afar mikilvægt að þeir aðilar sem auka verðmæti vöru séu ekki slepptir úr reikningnum. Jafnvel samkvæmt núverandi kerfi gæti einhver hluti af þeim arði sem fjármagn vonast til að fá út úr fyrirtæki verið endurheimtur fyrir verkamanninn.

Við munum ekki ræða hér spurninguna um hvernig nasistaríkið muni síðar leysa vandamálið.

Ég persónulega taldi að almenn lækkun verðlags, samtímis því að halda launum á núverandi stigi, væri betri og hagnýtari leið til að uppfylla kröfuna um að skipta hagnaði allrar þjóðarframleiðslu okkar.

Það er þó mögulegt að nasistaríkið muni leysa vandamálið á mun víðtækari hátt en hugsuðir með marxíska og kapítalíska tilhneigingu gera sér í huga í dag. Núverandi krafa um hagnaðarskiptingu stafar annað hvort af löngun í hagnað (í meginatriðum kapítalísk) eða af öfund (í meginatriðum marxísk).

Aðeins í hugsjónarríkinu, eins og við hugsum það, er það réttlætanlegt, því þegar við komum að því að leysa það verðum við að forðast kapítalíska aðferðina að veita lítinn hlut í fyrirtækinu, sem hefur það eina markmið að tryggja stærri hluthöfum rétt þeirra til arðs, og einnig marxíska hugmyndina um öfund, því það rýrir persónulega þætti og skaðar almenning.

Við gefum nokkur dæmi til glöggvunar.

Það gagnast ekki verkamönnum í skóverksmiðju sem deila hagnaðinum að fá nokkur hlutabréf í fyrirtækinu, lítinn bónus eða par af skóm á kostnaðarverði ef þeir þurfa að borga jafn dýrt fyrir skyrtur, jakkaföt, sokka, mat og drykk, því klæðskerar, bakarar og brugghúsaeigendur hylja græðgi fatagerðarmanna, bakaría og brugghúsa með eigin „hagnaðarhlutdeild“.

Lækkun verðs er sá sjarmur sem verður að veita hverjum meðlimi þjóðarinnar hlutdeild í hagnaði þjóðarframleiðslunnar.

Það mun ekki fullnægja tilfinningu fyrir félagslegu réttlæti hjá sannri nasista ef götusóparar, daglaunamenn, járnbrautarmenn, póstberar, flutningamenn, sjúkrahússtarfsmenn – svo aðeins fáeinir séu nefndir –, landbúnaðarverkamenn, námuverkamenn, byggingarmeistarar, verkamenn, eru útilokaðir frá hagnaðarhlutdeild, einfaldlega vegna þess að þessar stéttir stuðla ekki að aukinni verðmæti. Einnig, um landbúnað (þar sem ekki aðeins þarf að taka tillit til smáatriða landbúnaðarins, heldur einnig milljóna sem starfa í öðrum viðskiptum sem tengjast honum) verður að segjast að hann „borgar sig" á árum þegar uppskeran er góð; einnig í þungaiðnaðinum skila námurnar aðeins litlum hagnaði vegna þrýstings frá samkeppni um allan heim.

Getum við fullyrt að þessar milljónir verkamanna og starfsmanna, sem oft starfa í mikilvægustu greinum iðnaðarins, en geta vegna aðstæðna ekki vonast eftir beinum hlutdeild í hagnaðinum, eigi að fá minni virðingu en fjölmenni hópurinn, sem vinnur kannski sem uppvaskarar eða burðarmenn á næturklúbbi eða í tyrknesku baði, eða í sjóntækja- eða efnaverksmiðju sem nýtur einokunar og sér fyrir öllum heiminum? Ættu þeir síðarnefndu að deila hagnaði og arði af lúxusframleiðslu, eiga þeir þá að gera það sífellt ómögulegra fyrir meirihluta þjóðarinnar að öðlast þessa kosti?

Við hugsum gjarnan til þess að úthella arði, bónusum og jólagjöfum yfir verkamenn og embættismenn sem hafa unnið frábært starf fyrir fyrirtæki í mörg ár. Slíkar félagsleg-pólitískar væntingar þarf ekki að ræða og færa rök fyrir í þessari ritgerð um almennar meginreglur. Krafan, eins og staðan er núna, er mikilvæg krafa og ætti að laða að fylgismenn. „Hagnaður" er aðallega háður almennri viðskiptastöðu og tæknilegri færni og söluhæfileikum stjórnenda; mistök geta stafað af gölluðum smíði eða mistökum í útreikningum. Hversu færir sem verkamenn kunna að vera, hversu iðnir sem þeir kunna að vera, geta þeir haft lítil eða engin áhrif á árangur ársins eða á hagnað eða tap.

Skilvirkni þeirra réttlætir þá í að krefjast viðeigandi og fullnægjandi launa, en það eru engar siðferðilegar eða efnahagslegar ástæður fyrir því að þeir krefjast hlutdeildar í hagnaðinum. Þeir myndu með réttu hafna þeirri hugmynd að þeir ættu að standa straum af tapi rekstrarársins úr sparnaði sínum; þeir myndu með réttu hafna því að vera krafinn um að þeir bæti upp, með launalækkun, fyrir slæma stjórnun eða oflæti af hálfu stjórnenda. En „hagnaðarhlutdeild" er aðeins réttlætanleg ef geta og vilji er til staðar til að deila áhættu og tapi, eða ef sérstök skilvirkni réttlætir það.

Hér er einn þáttur almennrar hagnaðarskiptingar.

Hvers vegna ættu til dæmis hinar miklu litarverksmiðjur Þýskalands, með yfirburða einokunarstöðu sína, að halda áfram að vera aðeins kapítalísk mjólkurkýr fyrir hluthafa IG Farbenindustrie og í besta falli, með því að hækka verð, gefa verkmönnum sínum og embættismönnum hlutdeild í hagnaðinum?

Það verður verkefni nasistaríkisins að sjá til þess að gífurlegur einokunarhagnaður verði veittur almenningi með rausnarlegri verðlækkun.

Það er augljóst að vandamálið snýst ekki um félagsstefnu heldur er það nátengt nútíma kapítalískri samfélagsskipan (kröfum hluthafa).

Við viljum beita þessum stuttu meginreglum og láta þær leiða okkur í því markmiði að hagnaðarskipting verði eins víðtæk og mögulegt er í öllum viðskiptum þar sem hagnaðurinn rennur eingöngu í vasa fagfjárfesta.

24. Eignarnám alls hagnaðar sem ekki varð til með heiðarlegri vinnu, heldur með stríðinu, byltingunni — og enn fremur — stöðugleika og endurmati marksins; einnig eign peningalánveitenda og nauðgara.

Þetta er refsing og réttlætisráðstöfun sem þarfnast engra skýringa samkvæmt neinum meginreglum.

25. Að útrýma húsnæðisskorti með umfangsmiklum byggingum um allt ríkið með þeim úrræðum sem kveðið er á um í nr. 20 (þróunarbankinn). Þetta lýkur lista yfir félagslegar og stjórnmálalegar kröfur. Um tæknilega fjárhagslega spurninguna er ekki margt hægt að segja í þessum bæklingi, því það er mjög stórt sérstakt efni, og eitt sem, að því er virðist, aðeins fjármálamenn skilja, og sem þeir verða í raun að framkvæma. Bæklingur 8 í NS bókasafninu fjallar ítarlega um efnið.

Trúarbrögð og list

Það er ekki mögulegt að setja fram fleiri en örfáar leiðandi meginreglur um þetta efni í áætlun. Það hefur þegar verið gert. Að öðru leyti verður það að vera meginregla okkar að draga ekki trúarleg málefni inn í yfirlýsingar um almenn stjórnmál; þótt við getum vel notað spillandi áhrif leynikenninga gyðingdómsins sem viðfangsefni opinberra yfirlýsinga og árása.

Það sama á við um allar heimskulegu árásirnar á kristnina. Orðatiltæki eins og „kristnin hefur aðeins valdið skaða“ sýna einungis að maðurinn sem segir þau hefur hvorki mannlega né stjórnmálalega gáfur.

Það má vel kenna kirkjunni um að skipta sér af stjórnmálum, og allir góðir kristnir menn munu hafna grimmdinni sem Rannsóknarrétturinn beitti í nafni krossins og réttarhöldunum fyrir galdra, en það er rangt að misnota almennt mesta fyrirbæri mannkynssögunnar fyrir mistök og spillingu einstaklinga. Kristin trú hefur alið upp og uppbyggt milljónir og leitt þær til Guðs með þjáningum.

Menning miðalda stóð uppi í krossmarki; afrek, fórn og hugrökk trú eiga rætur sínar að rekja til kristninnar. Því verðum við að gæta þess að greina á milli innri andlegs kjarna kristninnar og hinna ýmsu tegunda af ávöxtum sem hafa birst í henni í gegnum söguna.

Flokkur okkar stendur á grundvelli jákvæðrar kristni.

Þetta er ekki rétti staðurinn til að ræða öll vandamál, vonir og langanir um hvort þýska þjóðin gæti einhvern tímann fundið nýja mynd fyrir trúarbrögð sín og reynslu; þetta eru mál sem fara langt út fyrir mörk stefnu eins og þjóðernissósíalisma.

Það er afar mikilvægt að snúa sjónarhóli okkar gegn öllum þeim truflandi áhrifum sem skaða þjóð okkar á sviði lista, bókmennta, vísinda, leikhúss, kvikmynda og umfram allt í öllum fjölmiðlum. Meginreglur okkar — 25 punktarnir — fer svo langt í smáatriðin að það sé óþarfi að fara fleiri orðum um þetta efni.

Hernaðar- og aðrar umbætur

Þjóðarherinn, verslunar- og starfsgreinaráðin, umbætur á kosningarétti og lögum eru svo umfangsmikil mál sem varða almenning að ekki er hægt að vísa þeim frá í fáeinum setningum. Helstu hugmyndirnar eru settar fram í áætluninni sjálfri, en það verkefni að hugsa þær og vinna úr þeim og, umfram allt, að græða þær á sögulega fortíð verður stóra vandamálið á komandi árum, þegar við vonumst til að stjórnmálavaldið verði okkar og þegar við verðum búin þeim krafti og þekkingu sem nauðsynleg er til að taka við rekstri ríkisins.

Hér höfum við ríkt rannsóknarsvið undir nasistastefnu.

Mikilvægi nasistastefnunnar birtist í því að hún lætur ekkert svið þjóðlífsins ósnert; því hún leggur alveg nýjan grunn sem við verðum að byggja það líf á.

5. Það sem við þráum ekki

Til að styrkja jákvæðu hliðar áætlunarinnar okkar er gott að segja frá því innan skamms það sem við óskum ekki eftir.

Við viljum ekki að hjól sögunnar snúist aftur á bak né að þau ríki sem fölnuðu og skildu varla eftir sig spor – vegna eigin sök – veki til lífsins. Við viljum heldur ekki að stéttirnar sem hafa verið steyptar af stóli komi aftur í fyrri forréttindastöður sínar.
Yfirstéttin og embættismenn eru í raun hvorki æðri né betri en nokkur önnur fagstétt, að því leyti sem þeir vinna í samræmi við hugmynd okkar um að þjóna þjóðinni fyrst og fremst.

Það er ekki einkennisbúningur eða gullblúnda, heldur frammistaða, sem gerir manninn að mann.

Við þráum ekki einhliða forgangsröðun eða gervihækkun fyrir verkalýðinn, né neins konar einræði verkalýðsins. Enginn maður má telja sér trú um að nokkur stétt geti, einfaldlega vegna þess að hafa verið kúguð í fortíðinni, gert kröfu um völd. Slíkar væntingar, þegar þær eru umbreytt í veruleika, leiða óhjákvæmilega til hræðilegra afleiðinga, eins og þeirra sem fylgdu uppreisninni á verðbréfamarkaðinum í nóvember 1918. Hingað til er það ekki „kúgaður“ hluti þjóðarinnar sem er efst, heldur hópur pólitískra svindlara, ágjarnra ævintýramanna, gróðafíkla, spjallara og fífl, sem hafa náð tökum á stjórnmálavélinni og stjórnsýslunni. Lofað einræði verkalýðsins hefur breyst í...

Einræði „hagnaðarstéttarinnar“.

Jafnvel ný ríkisskipan undir nasistastefnu gæti ekki átt von á árangri nema hún hefði yfir að ráða mjög vel þjálfuðu liði ákveðinna manna sem eru fullkomlega gegnsýrðir af meginreglum stefnu okkar, alvarlegum mönnum með mikla orku og reynslu. Jafnvel hjá okkur myndu of margir hreinir lýðskrumar brjótast inn og hagnast á nýju skipaninni.

Það er miklu auðveldara að gagnrýna galla hrunandi samfélagsskipunar en að vinna uppbyggilega að því.

Við þurfum ekki bara nýjan flokk, sem hægt og rólega fær fótfestu á þingi og í stjórnsýslu, og svo kannski tekur við einni eða tveimur stöðum í samsteypustjórnarráðuneyti, bara til að fá bakið á honum að lokum, – því þá væri hlutverki okkar í sögunni lokið, rétt eins og sósíaldemókratík er nú búin sem stjórnmálalegt og vitsmunalegt afl í Þýskalandi. Hið sama á við um þýsku þjóðernissinnana, sem hafa þegar snúið við meginreglum sínum til að komast í ríkisstjórnina.

Við viljum ekki ráðherra sem taka við embætti eingöngu vegna stöðunnar eða valda, en við munum líta á hverja slíka stöðu sem skref í átt að hinu mikla markmiði okkar. Milli okkar og hinna er alltaf logandi sverð heimskenningar okkar.

Annars vegar ríkið; eða öllu heldur sýndarríkið, með frjálslynda-lýðræðislega-þingmannlega stimpilinum, sem nauðsyn krefur neyddist til að hylja harðstjórn fjármálamanna, og við fætur þess sjóðandi múgur gyðingafylgjenda og staðbundinna veiðimanna, sem berjast fyrir því að sjá sér farborða á kerfinu.

Okkar megin, baráttan fyrir frelsun og hreinsun fólks okkar, þar til við náum sönnu ríki félagslegs réttlætis og þjóðarfrelsis.

6. Niðurstaða

Hlutverk þessa fyrsta bæklings frá Þjóðarbókasafninu er að kenna þjóðernissósíalista það sem hann ætti að vita um flokksstefnuna. Við höfum aftur og aftur séð eina meginreglu sem dregin er í gegnum allar röksemdir okkar eins og skarlatsrauður þráður: Þjóðernissósíalismi er kenning um heiminn, sem stendur í skarpri andstöðu við nútímaheim kapítalismans og marxíska og borgaralega fylgifiska hans.

Líf okkar er barátta í þjónustu þessarar voldugu hugmyndar, barátta fyrir nýju Þýskalandi.

Við nasistar veifum stormfána okkar fyrir heiminum. Ævintýralega ung, skínandi.
og glitrandi í sólinni rís Krókaði krossinn, tákn endurvakningar lífs.

Yfirlýsingin um afnám Þrældómur áhugans

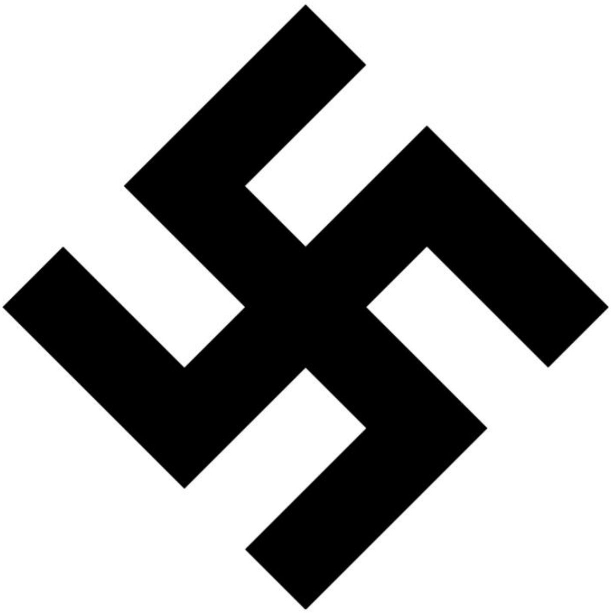

Mammónismi er sá þungi, alhliða og yfirþyrmandi sjúkdómur sem menningarsvið okkar samtíma, og reyndar allt mannkynið, þjáist af. Hann er eins og eyðileggjandi sjúkdómur, eins og eyðandi eitur sem hefur gripið fólk heimsins.

Með mammonisma skal skilja:

annars vegar yfirþyrmandi alþjóðleg peningaöfl, yfirstjórnarlegt fjármálavald sem er sett yfir allan sjálfsákvörðunarrétt þjóða, alþjóðlegt stórauðmagn, hreina Gull-alþjóðasambandið;

hins vegar hugarfar sem hefur náð tökum á víðtækasta hópi fólks; óseðjandi gróðalöngun, eingöngu veraldleg lífsskoðun sem hefur þegar leitt til ógnvekjandi hnignunar allra siðferðishugtaka og getur aðeins leitt til meira.

Þessi hugsunarháttur birtist og nær hámarki í alþjóðlegu auðvaldi.

Helsta aflgjafaruppspretta mammonismans eru áreynslulausar og endalausar tekjur sem myndast með vöxtum.

Út frá hinni algerlega siðlausu hugmynd um vexti af lánum fæddist Gullalþjóðaþjóðin.
Sú andlega og siðferðilega eðli sem þróast hefur af áhuga og alls kyns gróðafíkn hefur leitt til ógnvekjandi spillingar hluta borgarastéttarinnar.

Hugmyndin um vexti af lánum er djöfulleg uppfinning stórfjármagns; hún ein gerir kleift að lifa letilífi minnihluta auðmanna á kostnað afkastamikilla þjóða og atvinnumöguleika þeirra; hún hefur leitt til djúpstæðra, óleysanlegra ágreinings, til stéttahaturs, sem stríð meðal borgara og bræðra fæddist úr.

Eina lækningin, róttæka leiðin til að lækna þjáða mannkynið er

afnám þrældóms hagsmuna.

Afnám þrældóms við vexti af peningum þýðir eina mögulega og
endanleg frelsun afkastamikils vinnuafls frá falinni nauðung og peningaöflunum.

Afnám þrældóms hagsmuna þýðir endurreisn frjálsrar persónuleikans, lausn mannsins frá þrældómi, frá bölvuninni sem mammónismi hefur bundið sál hans.
Sá sem vill berjast gegn kapítalismanum verður að afnema þrældóm hagsmuna.

Hvar verður að byrja afnám þrældóms vaxta? *Með lánsfé!*

Af hverju?

Vegna þess að lánsfjármagn, samanborið við allt iðnaðarstórfé, er svo yfirþyrmandi að aðeins er hægt að berjast gegn stórfénu með afnámi vaxtaþrælkunar. Hlutfall lánsfjármagns af iðnaðarstórfé er 20:1. Þýska þjóðin verður árlega að afla meira en 12 milljarða í vexti af lánsfjármagni í formi beinna og óbeinna skatta, leigu og hækkandi framfærslukostnaðar, en jafnvel á uppgangsárum stríðsins nam heildarupphæð allra arðgreiðslna sem þýsku hlutafélögin greiddu út aðeins 1 milljarði.

Snjóflóðalíkur *vöxtur* lánsfjármagns fer fram úr öllum mannlegum útreikningshæfileikum,
með eilífum, endalausum og áreynslulausum tekjum af vöxtum, og af vöxtum ofan á vexti.

Hvaða blessun færir afnám þrældóms vaxta fyrir verkafólkið?
Þýskalands, fyrir verkalýð allra landa jarðar?

Afnám þrældóms við vexti gefur okkur möguleika á að sækjast eftir *afnámi allra beinna og óbeinna skatta.* Heyrið þetta, þér verðmætaskapandi menn allra landa, allra ríkja og heimsálfa: allar tekjur ríkisins sem streyma frá beinum og óbeinum aðilum renna stöðugt í vasa stórlánafjármagnsins.

Hagnaður ríkisfyrirtækja, þar á meðal póstþjónustu, símskeyta, síma, járnbrautar, námugröfta, skóga og svo framvegis, nægir að fullu til að fjármagna allar nauðsynlegar skuldbindingar ríkisins varðandi skóla, háskóla, dómstóla, stjórnsýslustofnanir og velferðarkerfi.

Þannig mun enginn sannur sósíalismi færa mannkyninu neina blessun svo lengi sem hagnaðurinn af ... Opinber fyrirtæki eru áfram skattskyld stórlánafjármagns.

Þess vegna krefjumst við eftirfarandi sem grundvallarlaga ríkisins, fyrst fyrir þýsku þjóðirnar, síðan sem grundvallarlaga fyrir allar þær skyldar þjóðir sem vilja ganga með okkur í menningarsamfélag þjóðbandalagsins:

1. Stríðsskuldabréf, ásamt öllum öðrum skuldabréfum Þýska ríkisins, ásamt öllum öðrum skuldabréfum þýsku sambandsríkjanna, einkum járnbrautarskuldabréfum, sem og skuldabréfum allra sveitarfélaga, eru lýst, án skuldabréfa um vexti, sem lögeyrir fyrir nafnvirði [eða öllu heldur eiga að vera breytt í bankalán].

2. Með öllum öðrum skuldabréfum með föstum vöxtum, tryggðum skuldabréfum, iðnaðarskuldabréfum, húsnæðislánum o.s.frv., kemur skylda til að greiða höfuðstól í stað vaxta; þannig er lánað fjármagn greitt upp eftir 20 eða 25 ár, allt eftir vöxtum, og skuldin greidd upp.

3. Allar fasteignaskuldir, veðlán o.s.frv. skulu greiddar upp með afborgunum að sömu upphæð og þær greiðslur sem hingað til hafa verið krafist, í samræmi við skráð veð í fasteignaskrá. Eignir í húsum og landi sem losna undan skuldum á þennan hátt verða að hluta til eign ríkisins eða sveitarfélagsins. [Á þennan hátt er ríkið betur í stakk búið til að stjórna og lækka leigu.]

4. Allt peningakerfið ætti að vera undir stjórn seðlabanka ríkisins. Allir einkabankar, svo og póstávísanabankar, sparisjóðir og sparisjóðir, verða allir tengdir sem útibú.

5. Öll lánveiting vegna fasteigna er eingöngu veitt í gegnum banka ríkisins. Einstaklingslán og viðskiptalán eru lögboðin einkabönkum með leyfi frá ríkinu.
   Þessi undanþága er veitt út frá þörfum, en bannað er að stofna útibú fyrir ákveðin héruð. Ríkið ákveður gjaldskrána.

6. Hlutabréf eru greidd upp á sama hátt og skuldabréf með föstum vöxtum á 5% ársvexti. Umframhagnaður er að hluta til greiddur út til hluthafa sem bætur fyrir „áhættusamt“ fjármagn (öfugt við skuldabréf með föstum vöxtum og mynttryggð skuldabréf), en afgangurinn, samkvæmt fullveldisrétti vinnuaflsins, er annað hvort dreift félagslega eða notaður til að lækka verð á vörum.

7. Fyrir alla einstaklinga sem af líkamlegum ástæðum (háum alduri, veikindum, líkamlegri eða andlegri vinnuörorku, mikilli æsku) eru ekki í aðstöðu til að sjá sér farborða, skulu vaxtatekjur af núverandi fjármagnseignum áfram greiddar sem lífeyrir á sama og að lokum jafnvel hækkuðum stigum, í skiptum fyrir afhendingu verðbréfa.

8. Til að draga úr núverandi verðbólgu á pappírspeningum er lögleiddur almennur, sterklega stigvaxandi skattur á stríðsskuldabréf og önnur skuldabréf ríkisins og ríkja. Þessi pappírar eiga að vera maukaðir.

9. Með mikilli upplýsingu fólksins á að gera því ljóst að peningar eru og ættu ekki að vera neitt annað en inneignarnóta fyrir unnin verk; að þótt hvert mjög þróað hagkerfi þurfi auðvitað á peningum að halda sem miðil til...

skipti, þá endar hlutverk peninga einnig með því, og í engu tilviki ætti að lána peningum yfirnáttúrulegt vald til að vaxa af sjálfu sér með vöxtum, á kostnað afkastamikils vinnuafls.

Hvers vegna höfum við ekki þegar gert allt þetta, sem er svo sjálfsagt, sem verður að líta á? sem Kólumbusareggi fyrir samfélagsmálin?

Vegna þess að í mammóniskri blindu okkar höfum við gleymt því hvernig við sjáum greinilega að kenningin um heilagleika vaxta er hræðileg sjálfsblekking, að fagnaðarerindið um lánsvexti sem einir gera mann hamingjusaman hefur flækt alla hugsun okkar í gullnu vef alþjóðlegrar auðvaldsstjórnar. Vegna þess að við höfum gleymt og erum vísvitandi haldið í ruglingi af almáttugum peningaöflum um þá staðreynd að — nema í tilviki fárra auðmanna —
Vextirnir sem virðast svo yndislegir og eru svo elskaðir af hugsunarlausum, eru algerlega vegaðir upp með sköttum. Öll skattalöggjöf okkar er og er, svo lengi sem við erum ekki frelsuð frá þrældómi vaxta, aðeins skattskylda til stórauðmagnsins, og ekki, eins og við myndum ímynda okkur, sjálfviljug fórn fyrir vinnu fyrir samfélagið.

Þess vegna er frelsun frá þrældómi vaxta af peningum skýrt mottó hnattrænnar byltingarinnar, fyrir frelsun afkastamikils vinnuafls úr fjötrum yfirstjórnarlegra peningavalda.

Innleiðingar og rökstuðningur

Við stöndum mitt í einni alvarlegustu kreppu sem fátæka þjóð okkar hefur þurft að þola í sársaukafullri sögu sinni. Alvarlega veik er þjóð okkar; alvarlega veik er allur heimurinn.
Þjóðirnar stama hjálparvana; ástríðufull þrá, óp eftir endurlausn fer um myrka fjöldann. Með hlátri og dansi, með kvikmyndum og stórkostlegum viðburðum leitast þjóðin við að gleyma eigin dapurlegu örlögum – að gleyma vonbrigðum sínum, djúpum innri sársauka,
um hræðileg vonbrigði yfir því sem maður myndi svo fúslega kalla „ávinning byltingarinnar“.
En hvernig gátum við ímyndað okkur þetta allt öðruvísi? Hvernig gátu öll þessi góðu loforð virst öðruvísi? Allt sem við vonuðumst til að öðlast í myrkrinu á nóttunni, í myrkri hernaðarhrunsins, virtist vera glitrandi gull, en nú, þegar grái dagurinn lýsir upp fundinn, eru það allt saman rotnir viðarbitar.
Nú stöndum við hér ráðalaus. Vegna þessara fúnu viðarbita sem skinu svo fallega í nóttinni höfum við hent öllu sem hingað til var okkur kært og verðmætt og fyllt alla vasa okkar með þessum dapurlega fjársjóði. Það er engin furða að reiði örvæntingarinnar grípi einmitt þá fátækustu og að þeir reiðist í tilgangslausri reiði gegn eigin bræðrum og í djúpri þrá sinni eftir endurlausn leitast við að tortíma öllu sem stendur í vegi fyrir því.

Þetta ástand hlýtur að leiða til algjörs brjálæðis, ef samviskuleysi og heimsku ögra fólkinu enn frekar.

Og hvert þetta brjálæði leiðir, sjáum við í bolsévíkskum Rússlandi. Þjóðnýting, eins og félagsvæðing er kölluð í Rússlandi, hefur reynst misheppnuð, lýsir óáreittur Lenín yfir. Efnahagslífið er eyðilagt, kaupmáttur peninganna kominn í ekkert, menntafólkið drepið, verkamenn án brauðs. Örvænting hjá allri þjóðinni; aðeins blóðug hryllingur byggður á kínverskum og lettneskum málaliðum getur verndað rauðu einræðisherrana fyrir hefnd hins svikna fólks. Þróunin mun einnig fylgja þessari braut hjá okkur, ef alþjóðlegir fjárfestar, helteknir flokksfíklar, fulltrúar hinnar verst þjáðu borgarastéttar og meðlimir kynþáttar sem er mjög framandi að eðlisfari þýsku þjóðarinnar, fá áfram að vera leyfðir í stjórninni.

Hvaða fallegu, fallegu orð voru það eiginlega sem maður hvíslaði í eyrað á okkur? Samið var um. friður, Þjóðabandalagið, þingræði, fullveldi fólksins, lýðræði, einræði verkalýðsins, sósíalismi, eyðilegging kapítalisma, frelsun frá hernaðarstefnu og önnur slík falleg slagorð. Nýtt frjálst fólk átti að rísa upp, sem ætti að ákvarða sín eigin örlög. Ekkert af þessu hefur ræst, gat ræst eða gæti nokkurn tíma ræst, ef við rannsökum ekki af siðferðilegri alvöru allar þessar draugasýnir, öll þessi slagorð - ef við prófum ekki samviskusamlega einkenni sjúkdómsins eins og greindur, áhyggjufullur læknir og greinum vandlega núverandi ástand hins sjúka, án þess að spara neina fyrirhöfn til að komast að því hvaðan þessi alvarlegi, alvarlegi sjúkdómur kemur.

* * * * *

Sjúkdómur okkar tíma kallast Mammónismi.

Hvað er Mammónismi?

Mammónismi er hið illgjarna, ósýnilega og dularfulla valdatímabil hinna miklu alþjóðlegu peningavelda. Mammónismi er þó einnig hugarfar; það er dýrkun þessara peningavelda af hálfu allra þeirra sem eru smitaðir af eitri Mammóns. Mammónismi er ótakmörkuð ofvöxtur – í sjálfu sér heilbrigðrar – mannlegrar auðlindarþörf. Mammónismi er girnd eftir peningum sem hefur vaxið upp í brjálæði, sem þekkir ekkert hærra markmið en að hrúga peningum ofan á peninga, sem leitast með óviðjafnanlegri grimmd að þvinga öll öfl heimsins í þjónustu sína og hlýtur að leiða til efnahagslegrar þrælkunar, til nýtingar á vinnumöguleikum allra þjóða heims. Mammónismi er hugarfarið sem hefur leitt til hnignunar allra siðferðishugtaka. Mammónismi sem alþjóðlegt fyrirbæri er að jafna við grimmilega, miskunnarlausa eigingirni í manninum. Mammónismi er andi græðgi, óendanlegrar löngunar til að stjórna, hugarfars sem einblínir alfarið á að ná tökum á gæðum og fjársjóðum heimsins; það er í kjarna sínum trúarbrögð hins hreinlega veraldlega mannlega.

Mammónismi er bein andstæða sósíalisma. Sósíalismi, hugsaður sem æðsta siðferðishugmyndin, sem sú hugmynd að maðurinn sé ekki í heiminum eingöngu fyrir sjálfan sig, að hver maður hafi skyldur gagnvart samfélaginu, gagnvart öllu mannkyni, og að hann beri ekki aðeins ábyrgð á stundarvelferð fjölskyldu sinnar, meðlima ættbálks síns, fólks síns, heldur að hann hafi einnig óhagganlegar siðferðislegar skyldur gagnvart framtíð barna sinna og fólks síns.

Nánar tiltekið verðum við að líta á mammonisma sem meðvitað samráð valdagráðugra stórkapítalista allra þjóða. Athyglisvert í þessu hefur alltaf verið leynd tilkoma mammonismans.

Stóru auðkýfingarnir leynast sannarlega sem drifkrafturinn á bak við heimsvíddar-ensk-ameríska heimsvaldastefnu; ekkert annað. Stóru peningaveldin fjármögnuðu sannarlega hræðilegu fjöldamorðin í heimsstyrjöldinni. Stóru peningaveldin hafa sannarlega, sem eigendur allra stórblaða, ofið heiminn í lygavef. Þau hafa með ánægju kynt undir öllum lægri ástríðum, hvatt til vaxtar núverandi tilhneigingar og með snjallri fjölmiðlaáróðri komið frönsku endurreisnarstefnunni á suðupunkt. Þau nærðu vandlega hugmyndina um al-Slavíu, serbnesku ímyndina um að vera stórveldi og þörf þessara ríkja fyrir peningum, að því marki að heimseldurinn hlýtur að kvikna.

Jafnvel meðal okkar í Þýskalandi, andi mammonismans sem vildi aðeins vita fleiri útflutningstölur, þjóðarauð, útþenslu, stór bankaverkefni og alþjóðleg fjármálasamninga, leiddi til hruns opinbers siðferðis, til hnignunar valdahringsins í efnishyggju og hedonisma, til yfirborðsmennsku í þjóðlífi okkar, allt þættir sem bera sameiginlega ábyrgð á þessu skelfilega hruni.

* * * * *

Með undrun verðum við að spyrja okkur sjálf hvaðan mammonisminn, hvaðan alþjóðlegt stórfé fær ómótstæðilegt vald sitt.

Það má ekki gleyma því að alþjóðlegt samstarf stórveldanna er alveg nýtt fyrirbæri. Við höfum enga hliðstæðu í sögunni. Alþjóðlegar skuldbindingar af peningalegum toga voru nánast óþekktar. Það var ekki fyrr en með vaxandi heimshagkerfinu, með almennum alþjóðlegum viðskiptum, að hugmyndin um alþjóðlegan hagsmunahagkerfi festist í sessi og hér snertum við djúpustu rótina, hér höfum við fundið innstu uppsprettu styrks sem Gullna alþjóðasambandið sækir ómótstæðilegan kraft sinn úr.

Vextir, áreynslulaus og endalaus innstreymi vara sem byggir á eignarhaldi á peningum án nokkurrar vinnuaflsauka, hefur valdið því að hin miklu peningaöfl hafa vaxið. Lánavextir eru hin djöfullega meginregla sem Gullalþjóðaþjóðin fæddist úr. Lánaféð hefur fest blóðtrekt sinn alls staðar. Eins og armar anemónu hefur stóra lánaféð fangað öll ríki, allar þjóðir heimsins.

Ríkislán, ríkisskuldabréf, járnbrautarskuldabréf, stríðsskuldabréf, húsnæðislán, tryggð skuldabréf – í stuttu máli, lánsskjöl af öllu tagi hafa á vissan hátt fangað allt efnahagslíf okkar, þannig að héðan í frá skríða allar þjóðir heimsins hjálparvana í gullnu vefjunum. Vegna vaxtareglunnar, í samræmi við algjörlega brjálaða pólitíska blekkingu um að allar tegundir eignar beri með sér rétt til tekna, höfum við orðið að þrældómi vaxta af peningum. Ekki er hægt að færa eina einustu raunverulega, gilda siðferðilega ástæðu fyrir því hvers vegna ein og sér eignarhald á peningum ætti að leiða til réttar til varanlegra vaxtagreiðslna.

Þessi innri andstaða við vexti og við tekjur af öllu tagi án nokkurrar afkastamikillar vinnu nær í gegnum sálarlíf allra þjóða og tíma. En aldrei hefur þessi djúpa innri mótspyrna gegn valdi peninganna orðið jafn meðvituð fyrir þjóðirnar og á okkar tímum.

Aldrei hefur Mammónismi verið undirbúinn á jafn heimsvíðan hátt til að hefja heimsyfirráð. Aldrei hefur hann sett í þjónustu sína alla lágkúru, valdalöngun, hefndarlöngun, græðgi, öfund og lygi á jafn snjallt faldan og samt grimmilega ágengan hátt og nú. Heimsstyrjöldin er í kjarna sínum ein stærsta ákvörðunin í þróunarferli mannkynsins í baráttunni við að ákveða hvort í framtíðinni Mammónísk-efnishyggjuleg heimssýn eða sósíalísk-yfirstéttarleg heimssýn eigi að ráða örlögum ...

heimurinn.

* * * * *

Á yfirborðinu hefur ensk-ameríska bandalag Mammóns án efa sigrað í upphafi. Sem viðbrögð við því reis bolsévismi upp í Austurlöndum, og ef maður vill sjá mikla hugmynd í bolsévisma, þá er það án efa afstaða sem er gjörólík heimssýn Mammóns. Aðferðirnar sem bolsévisminn reynir að nota í þessu skyni eru hins vegar misheppnaðar lækningar Dr. Eisenbarth. Þær eru tilraun til að hjálpa einhverjum sem er veikur af innvortis eitrun með skurðhníf, með því að taka af honum höfuð, handlegg og fætur.

Gegn þessu ofríki bolsévismans, gegn þessari tilgangslausu umbyltingu, verðum við að leggja fram nýja, nothæfa hugmynd sem með sameiningarkrafti sameinar allar verkalýðsstéttir til að reka út eitrið sem hefur gert heiminn veikan.

Ég sé þetta þýða í afnámi þrældóms gagnvart vöxtum af peningum.

Það eru þrír þættir sem gera vexti af lánsfé augljósa sem raunverulega og sanna orsök fjárhagslegrar eymdar okkar.

Í fyrsta lagi, hið gríðarlega óhóflega óhóf í lánsfé með föstum vöxtum, þar með fjármagni sem vex af sjálfu sér án þess að skapandi vinnuafl beiti því, og vex reyndar að eilífu.
Hjá okkur í Þýskalandi hefur þetta lánsfé þegar náð stigi sem við teljum ekki of hátt, eða 250 milljarða. Í samanburði við þessa gífurlegu upphæð er iðnaðarveltufé alls þýska iðnaðarins aðeins 11,8 milljarðar. Þar að auki eru 3,5 milljarðar í hlutafé 16.000 iðnaðarhlutafélaga [GmbH], þannig að samtals höfum við aðeins um 15 milljarða í iðnaðarfé til að reikna út. 20:1 er fyrsta grundvallarniðurstaðan[3] .

Þetta mat þýðir að í mikilvægustu fjárhagsvandamálum verða allar aðgerðir sem varða lánsfé að reynast 20 sinnum árangursríkari en aðgerðir sem beinast að stórauðfé iðnaðarins.

Í öðru lagi: Vextir af lánsfénu hér að ofan, sem áætlað er að nemi 250 milljörðum, talið í heild sinni fyrir alla tíma, nema um 12½ milljörðum árlega. Hins vegar nam heildarupphæð allra iðnaðararðgreiðslna sem greiddar voru árið 1916 árið 1915 um einum milljarði marka. Á áratugunum þar á undan var þessi tala að meðaltali um 600 milljónir. Á síðustu tveimur árum stríðsins [1914-1918] kann hún vel að hafa hækkað verulega en mun skila enn stærra hruni á yfirstandandi ári [1919].

Meðalarðsemi allra þýskra hlutabréfafélaga [AG] var 8,21%; því aðeins um 3½% hærri en meðalávöxtun lána með föstum vöxtum.

Þannig, ég rifja upp, mun þýska þjóðin í framtíðinni þurfa að greiða um 12,5 milljarða [árlega] fyrir ýmsa eilífa vexti stórlánafjármagns, en ávöxtun iðnaðarfjármagns á mesta uppgangsárinu var 1 milljarður, og á tímum ótruflaðrar velmegunar aðeins 0,6 milljarðar. Þannig sjáum við hér aftur hlutfall á stærðargráðunni 20:1 til 12:1.

Þriðji og hættulegasti þátturinn er gríðarlegur vöxtur stórs lánsfjármagns, sem skilst ekki, í gegnum vexti og vexti ofan á vexti. Ég verð hér að víkja aðeins lengra og vona að ég geti útskýrt vandamálið með smá ferð inn í hærri stærðfræði. Fyrst nokkur dæmi.

Hin heillandi saga af uppfinningu skákleiksins er vel þekkt. Ríki indverski konungurinn Shihram veitti uppfinningamanninum, sem þakklæti fyrir uppfinningu konunglega leiksins, uppfyllingu ósk. Ósk hins vitra manns var að konungurinn gæfi honum eitt hveitikorn á fyrsta reit skákleiksins, tvö á annan, fjögur á þriðja og þannig alltaf á hverjum reit tvöfalt fleiri en á þeim fyrri. Konungurinn brosti að hinni virtist hógværu ósk hins vitra manns og skipaði að koma með poka af hveiti svo að hægt væri að skipta hveitikornunum fyrir hvern reit. Eins og við öll vitum var uppfylling þessarar óskar ómöguleg, jafnvel fyrir ríkasta prins í heimi. Öll uppskera heimsins á þúsund árum myndi ekki nægja til að fylla 64 reiti skákborðsins.

---

[3] Augljóslega er 17:1 nákvæmara, en kannski tekur Feder tillit til þess að hlutfallið muni aukast.

Eitt dæmi í viðbót: margir muna enn frá skólaárunum kvalirnar við að reikna út vaxtadreifingu; hvernig eyririnn sem fjárfestur var við fæðingu Krists margfaldast með vaxtadreifingu þannig að hann tvöfaldast á 15 ára fresti. Árið 15 eftir fæðingu Krists hefur eyririnn vaxið í 2 eyri, árið 30 e.Kr. í 4 eyri, árið 45 e.Kr. í 8 eyri og svo framvegis. Mjög fáir muna hvaða gildi þessi eyrir myndi tákna í dag: gullmagn sem jafngildir rúmmáli jarðarinnar, sólarinnar og allra reikistjarnanna samanlagt væri ekki nægilegt til að tákna virði þessa eyris sem fjárfestur var með vaxtadreifingu.

Þriðja dæmið: Auðæfi Rothschild-ættarinnar, elstu alþjóðlegu plútókratíunnar, eru í dag metin á um 40 milljarða. Það er vel þekkt að í Frankfurt um árið 1800 lagði gamli borgarstjórinn Amschel Rothschild, án þess að eiga neinn auð sem vert væri að nefna, grunninn að risavaxnum auðæfum ættar sinnar með hlutfallslánum upp á milljónir sem greifi Vilhjálmur I af Hessen hafði falið honum til varðveislu.

Ef peningaaukningin með vöxtum og vöxtum á vexti hjá Rothschild hefði aðeins tekist á hóflegum vexti eins og eyrir, hefði ferillinn ekki hækkað eins bratt og raun ber vitni. En ef gert er ráð fyrir að sameiginlegur auður Rothschilds hefði aðeins aukist á vexti eins og eyrir, þá hefði auður Rothschilds árið 1935 verið 80 milljarðar, árið 1950 160 milljarðar, árið 1965 320 milljarðar, og með því væri hann þegar langtum meiri en heildarauður Þjóðverja.

Út frá þessum þremur dæmum má leiða út stærðfræðilegt lögmál. Ferillinn sem táknar hækkun Rothschild-auðæfanna, ferillinn sem má leiða út frá fjölda hveitikorna fyrir skákborðið og talan sem margföldunin á peningnum sýnir. framleiðir með samsettum vöxtum, eru einfaldar stærðfræðilegar ferlar. Allar þessar ferlar hafa sama eðli. Eftir upphaflega hóflega og stigvaxandi aukningu verður ferillinn sífellt brattari og nálgast fljótlega nánast að vera snertil við óendanleikann.

Vaxtarkúrfa iðnaðarauðmagnsins þróast hins vegar allt öðruvísi. Á sama hátt, að mestu leyti sprottið af smáum upphafi, birtist fljótlega mikil stigmögnun á kúrfunum, þar til ákveðinni mettun fjármagns er náð.

Síðan fletjast ferlarnir út og í ákveðnum atvinnugreinum jafnvel örlítið niður ef nýjar uppfinningar hafa leitt til lækkunar á núverandi verksmiðjum, vélum og svo framvegis. Ég vil aðeins velja eitt dæmi hér, þróun Krupp-verksmiðjanna. Árið 1826 lést gamli maðurinn Krupp næstum eignalaus. Árið 1855 fékk Alfred Krupp sína fyrstu pöntun á 36 fallbyssum fyrir hönd egypsku ríkisstjórnarinnar.

Árið 1873 hafði Krupp þegar 12.000 starfsmenn í vinnu. Árið 1903 seldi frú Berta Krupp alla verksmiðjuna og eignina til Alfred Krupp.

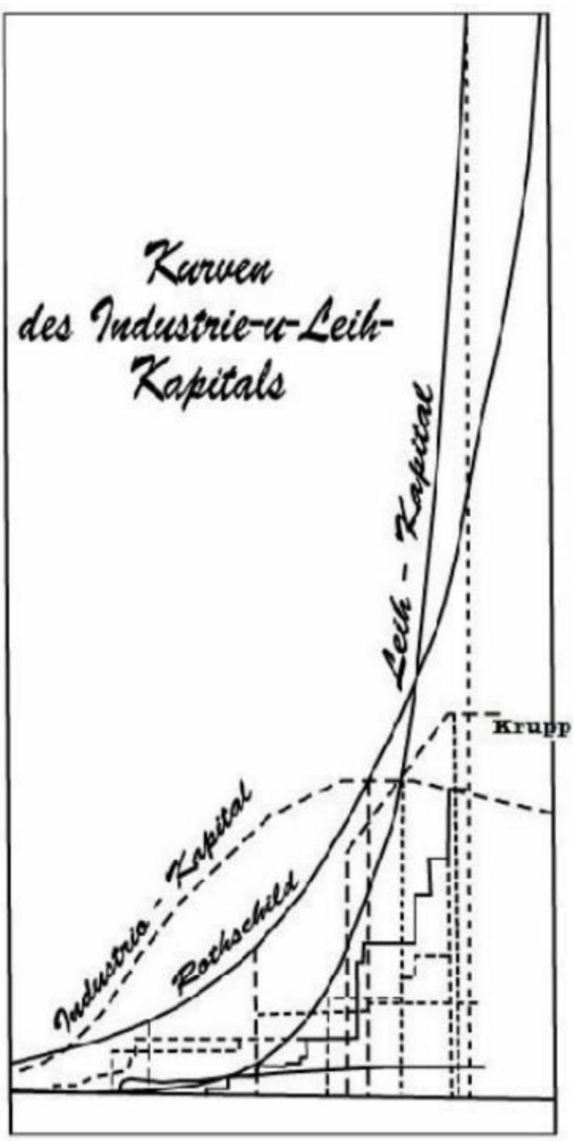

Hlutafélag fyrir 160 milljónir. Í dag nemur heildarvirði hlutafjárins 250 milljónum. Hvaða merkingu hefur nafnið Krupp fyrir okkur Þjóðverja? Hápunktur iðnþróunar okkar. Fyrsti framleiðandi [stál]fallbyssna í heimi. Gífurleg fjárhæð af þrautseigustu, markvissustu og ákafustu framleiðni. Fyrir hundruð þúsunda alþýðufélaga okkar hefur Krupp-viðleitni þýtt brauð og vinnu. Fyrir þjóð okkar, vopn og vörn - og samt er hún dvergur miðað við Rothschild-milljarðana. Hvaða þýðingu hefur vöxtur Krupp-auðsins á heilli öld samanborið við vöxt Rothschild-auðsins með áreynslulausri og endalausri aukningu frá vöxtum og vöxtum ofan á vexti?

Tvær feitletraðar línur sýna vexti af lánum og efri ferillinn sýnir þróun Rothschild-auðsins og neðri ferillinn, fyrst flatur og síðan ört hækkandi, sýnir á mjög almennan hátt einkennandi þróun allra slíkra ferla, þar sem lítilsháttar framþróun á lárétta ásnum getur valdið tvöföldun á verðmæti á lóðrétta ásnum. Skekkta línan sýnir þróunarferil alls iðnaðar okkar síðustu 40-50 árin. Mismunandi skekktar fínar línur sýna þróun nokkurra handahófsvalinna stórra iðnfyrirtækja sem almennur eiginleiki skekktrar ferils iðnaðarauðmagnsins er dreginn af.

Það verður sérstaklega að taka fram að ferlarnir fyrir lánsfé eru sýndir mjög þjappaðir. Þannig verður til dæmis að setja feril Rothschild-auðsins 80 sinnum hærri en Krupp-ferilinn. Tilgangurinn með því að sýna ferlana er auðvitað aðeins að sýna fram á grundvallarmuninn á þessum tveimur gerðum fjármagns. Ferlarnir fyrir lánsfé sýna í fyrstu nokkuð smám saman vaxandi þróun; þróunin gengur síðan hraðar þar til þeir, sífellt villtari og draga allt með sér, lyfta sér langt út fyrir mannleg hugtök og stefna að óendanleikanum.

Kúrfa iðnaðarauðmagnsins er hins vegar endanleg! Hversu mikil sem frávikin eru sem smáatriði sýna, þá mun grundvallaratriði iðnaðarþróunar alltaf vera þannig að eftir sterka upphafsþróun fylgir ákveðið þroskatímabil, mettunartímabil, og að því loknu fyrr eða síðar kemur hnignun.

* * *

Ekkert sýnir okkur betur hinn djúpstæða grundvallarmun á lánsfé og iðnaðarfé. Ekkert getur gert okkur ljósara muninn á hrikalegum áhrifum lánsfé og viðskiptahagnaði (arði) af viðskiptafé sem lagt er í og áhættuð í stórum iðnaðarfyrirtækjum en þessi samanburður.

Það verður ekki nægilega áréttað að viðurkenning á stærðfræðilögmálunum sem lánsfé og iðnaðarfé fylgja, ein og sér, sýnir okkur skýra leið til að leiðrétta hrunið fjármálahagkerfi okkar. Við gerum okkur greinilega grein fyrir því að ekki er það kapítalískt efnahagsskipulag, heldur ekki fjármagnið sjálft sem slíkt, sem er plága mannkynsins. *Óseðjandi vaxtaþörf stórlánsfésins er bölvun alls vinnandi mannkyns!*

Kapítalisminn verður að vera til! Vinnuafl verður að vera til! Vinnuafl eitt og sér getur lítið áorkað. Kapítalisminn eitt og sér getur ekkert áorkað!

Fjármagn án vinnuafls getur aðeins verið ófrjósamt! Þess vegna er mikilvægasta krafan, göfugasta verkefni byltingarinnar, skynsamlegasta merking heimsbyltingar, afnám þrældóms við vexti af peningum.

Rothschild-ættin er í dag metin á 40 milljarða. Milljarðamæringar bandarískra fjármálafyrirtækja, herrarnir Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt og Astor, eru metnir saman.

að minnsta kosti 60-70 milljarðar. Með aðeins 5% vöxtum þýðir þetta tekjur fyrir þessar átta fjölskyldur upp á 5-6 milljarða, sem samkvæmt rannsóknum Karls Helfferichs eru um það bil 75% af árstekjum allra skattgreiðenda í Prússlandi árið 1912. (Þá voru um 21.000.000 skattgreiðendur, 75% af því væru um 15.000.000. Fyrir hvern skattgreiðanda eru að meðaltali 1,56 ættingjar; þess vegna 23 milljónir ættingja.)

Um 38.000.000 Þjóðverjar hafa því þurft að lifa á því sem áðurnefndir milljarðamæringar hafa í árstekjum. Vissulega eru bandarísku milljarðamæringarnir ekki hreinir lánakapítalistar í sama skilningi og Rothschild-ættin og svo framvegis. Ég hef alls engan áhuga á að deila um hvort bandarísku milljarðamæringarnir séu í raun „100 milljóna dollara milljónamæringar“ eða „1000“. „milljón marka milljarðamæringar“; í fyrra tilvikinu þyrfti maður aðeins að reikna með einum eða tveimur tugum Krýsusa til viðbótar. Eða við skulum einfaldlega samþykkja „300“ Rathenaus; þá verður skrá okkar vissulega í lagi. Hér er ekki mikilvægt að gefa nákvæma tölu, en viðurkennt hlutfall 300 á móti 38.000.000 opnar augu okkar fyrir grimmilega stjórn alþjóðlegs lánafjármagns.

Þess vegna skulum við varpa af okkur þessum hræðilegu fjötrum sem aðeins geta kyrkt allt öflugt starf; skulum við rífa frá peningum máttinn til að bera vexti og alltaf aftur til að bera vexti þar til allt mannkynið hefur orðið að fullu skuldbundið alþjóðlegu lánafjármagni til að greiða vexti.

Þannig eru það þessi þrjú atriði sem gera okkur í fyrsta skipti ljóst hvar ein og sér vogin má beita á áhrifaríkan hátt til að draga úr innri fjárhagsþrengingum okkar.

Í öðru lagi viðurkennum við að árás alls sósíalísks hugmyndaheims gegn iðnaðarauðmagninu hefur verið algjörlega úr takti, því jafnvel fyrirhuguð algjör stjórnun eða félagsvæðing alls frumkvöðlahagnaðar – að því gefnu að hagkerfið sé óveiklað – myndi skila fáránlega lágu verði, samanborið við gífurlegar fjárhagsbyrðar fjárlaga ríkis okkar og ríkis.

Með því að afnema þrældóm vaxta af peningum er hægt að útrýma öllu fjárhagslegu vandamáli með einu höggi. Við finnum strax fyrir traustum fótum okkar; strax verður og verður okkur ljóst að við höfum aðeins blekkt okkur sjálf á hræðilegasta hátt með þessu ömurlega skuldabréfahagkerfi.

Því hvað annað er lánsfé en skuldir? *Lánsfé er skuldir!* Það er ekki hægt að endurtaka það nógu oft. Hvers konar brjálæði er það þegar þýska þjóðin í heild sinni hefur fengið 150 milljarða að láni fyrir stríð sitt? Þegar hún hefur jafnvel lofað sjálfri sér 7½ milljarði í vöxtum og finnur sig nú komna í þá vandræðalegu stöðu, sem óhjákvæmileg var frá upphafi, að reyna að innheimta þessa 7½ milljarða frá sér í formi algjörlega ímyndaðra skatta?

* * *

Það sorglega við þessa sjálfsblekkingu er á meðan síður heimskulegt í öllu þessu stríðsskuldabréfahagkerfi, sem við höfum alltaf nýtt okkur svo miklu betur en restin af heiminum, heldur sú staðreynd að aðeins tiltölulega fáir stórkapítalistar njóta gríðarlegs ávinnings af því, á meðan allt verkalýðsfólkið, þar á meðal meðalstórir og smærri kapítalistar, sem og viðskipti, verslun og iðnaður, verður að greiða vextina. Og hér kemur pólitíska hlið allrar hugmyndarinnar í ljós. Hér geta þeir viðurkennt að í raun er stórt lánsfé og aðeins þetta [þ.e. ekki iðnaðarfé] bölvun alls vinnandi mannkyns. Maður getur snúið og snúið málinu eins og maður vill, en alltaf verður allur vinnusamur fjöldi fólks að lokum að bera kostnaðinn af vaxtagreiðslum af lánsfé. Meðalstórir og smærri kapítalistar hafa ekkert að sýna fyrir sínar fallegu vaxtagreiðslur; geta ekkert að sýna, því upphæðirnar af...

Vextir verða að vera skattlagðir að fullu. Hvort sem um er að ræða bein skatta eða óbein skatta, frímerki, tolla eða aðrar byrðar á viðskipti, þá er dugnaðarfólkið *alltaf sogskálinn* og *stórauðmagnið* hagnast. Það er nú ansi ótrúlegt að sjá hvernig sósíalískur hugmyndaheimur Marx og Engels

Það er nú nokkuð ótrúlegt að sjá hvernig sósíalískur hugmyndaheimur Marx og Engels, allt frá Kommúnistaávarpinu til Erfurt-áætlunarinnar (sérstaklega Kautsky), og jafnvel núverandi sósíalískra leiðtoga, hlífir hagsmunum lánsfjármagns eins og þeir væru að skipun. Heilagleiki vaxta er tabú; vextir eru hið allra helgasta; enginn hefur enn þorað að draga þá í efa. Þótt eignir, aðalsmannaréttur, öryggi persónu og eigna, lög krúnunnar, forréttindi og trúarleg sannfæring, heiður embættismanna, föðurland og frelsi séu meira og minna bönnuð, eru vextir heilagir og óumdeilanlegir. Upptaka auðs og félagsmótunar, þannig bein brot á lögunum sem eru aðeins að einhverju leyti sykurhúðuð, að því leyti sem þau eru framin í nafni alls einstaklinganna, eru dagskráin: allt þetta er leyfilegt, en vextir, vextir eru noli *me tangere,* „snertu-mig-ekki“.

Vextirnir af skuldum ríkisins eru alfa og omega ríkisfjárlaga. Gífurleg þyngd þeirra dregur skip ríkisins í hyldýpið og samt ... er þetta allt saman stórt svik ... hræðileg sjálfsblekking, eingöngu alin upp í [a] þágu stórveldanna.

Hér langar mig að nefna stuttlega andmælin varðandi smálífeyrisþega, sem verða rædd síðar, svo að maður festist ekki í að hugsa um þau. Þegar litið er til stóru spurninganna er ekki tekið tillit til þeirra, en það er sjálfsagt að þessar bætur verða veittar með sem víðtækustum útvíkkun á velferðarþjónustu.

Svik, sagði ég! *Hagsmunasvik!* Sterkt orð. En ef þetta orð á sér réttlætingu, sem á stríðsárunum var kannski mest notaða orðið á vígvöllum og heima fyrir, þá á það mesta réttlætinguna í tengslum við hagsmunasvik.

En hvað með stríðsskuldabréfin? Með fyrstu 5 milljörðunum tók ríkið úr vösum fólksins sparnað sem raunverulega var til. Peningarnir streymdu aftur til baka. Þá kom nýtt lán til að sjúga upp peningana aftur, og með því síðustu eftirstandandi sparnaðinn. Og aftur kom dælan og sjúgaði upp milljarðana, og aftur hurfu þeir aftur, þar til ríkið, eftir að þessum heillandi leik hafði verið endurtekinn níu sinnum, hafði safnað 100 milljörðum í skuld.

Í staðinn hélt fólkið auðvitað á 100 milljörðum í fínprentuðu pappír – í fyrstu ímynduðum við okkur að við værum orðin svo miklu ríkari – en þá kemur ríkið og segir: „Ég stend frammi fyrir gjaldþroti.“

Já, en hvers vegna? – Ég get auðvitað ekki farið í gjaldþrot, jafnvel þótt ég taki öðru hvoru hundrað marka seðil úr efri vasanum í hægri vasanum og setji hann í þann vinstri. Vissulega væri það mesta heimskulegt ef við höldum áfram heimsku stríðsskuldabréfahagkerfisins með því að lýsa okkur gjaldþrota .

Brjótum niður þrældóminn við vexti af peningum! Lýsum stríðsskuldabréfum sem lögeyri án vaxta, og martröð ríkisgjaldþrots mun bráðna frá okkur eins og marsmjör undir sólinni.

---

4 Feder lítur hér á þýsku þjóðina sem eina heild fremur en einungis safn einstaklinga: peningarnir sem hafa verið fluttir frá sumum Þjóðverjum til annarra Þjóðverja eru áfram innan þýsku þjóðarinnar, sem þýðir að þýska ríkisstjórnin hefur vald til að aðlaga dreifinguna, kannski í tafarlausu óhagræði fyrir suma einstaklinga en þjóðinni í heild til góða.

Fólk segir við mig; niðurfelling vaxtagreiðslna er dulbúið gjaldþrot ríkisins. Nei, það er ekki satt! – Draugurinn um ríkisgjaldþrot er í raun bara ævintýri og skrímsli sem Mammónistaöflin hafa fundið upp.

Bókin eftir Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Það sem allir ættu að vita um gjaldþrot ríkisins], er gjörsamlega föst í hugsunarhætti mammónismans. Þótt höfundurinn almennt viðurkenni nokkuð greinilega þau efnahagslegu vandamál sem ógna okkur vegna félagsmótunar, og þótt hann ráðleggi eindregið og réttilega að í lokin geti aðeins endurreisn hagkerfisins bjargað okkur – þá getur hann ekki losað sig við hjátrú á helgi hagsmuna og því lýsir hann gjaldþroti ríkisins, alveg í samræmi við hagsmuni mammonismans, sem algjörlega skelfilegri hörmung.

Það er áhugavert að sjá að Röhr, þrátt fyrir betri sögulega þekkingu, getur ekki losað sig við mammóníska sjónarmiðið og tekur fram í lokaorðum sínum: „Ef hrikalegri efnahagslegri hörmung verður ekki afstýrt, mun enginn slapp við hana,“ en á blaðsíðu 81 viðurkennir hann að afleiðingar óstjórnar opinberra fjármála hafi að hluta til snúist við mjög fljótt og á blaðsíðu 68 segir hann að í öllu falli ætti enginn vafi að leika á því að Rússland (á síðustu öld) sigraðist á þessum gjaldeyriskreppum án varanlegra vandamála. Á blaðsíðu 76 segir hann, þegar hann skoðar áhrif gjaldþrota ríkja, að þótt auðvitað hafi komið upp djúpstæð efnahagsvandamál o.s.frv., þá hafi að mestu leyti hvorki eyðilegging ríkisins né efnahagslegur styrkur þess orðið til. *Þvert á móti hefur hröð endurreisn þjóðarbúsins og endurreisn opinberra fjármála sést nógu oft.* Þegar höfundurinn heldur síðan áfram í þrjár línur í viðbót og segir að gjaldþrot ríkisins þýði algerlega efnahagslega hörmung og valdi óendanlegri eymd, þá harma ég að geta ekki fylgt þessari rökfræði.

En aftur að okkar sérstaka máli! Hvort væri heiðarlegra? Að tala með farísískum hætti um óhagganleika stríðsskuldabréfa á meðan fólkið er kúgað með gríðarlegri skattbyrði? Eða ef fjármálaráðherra hefði kjarkinn til að nálgast fólkið opinberlega og lýsa því yfir: „Ég get ekki greitt vexti af stríðsskuldabréfunum, eða ég get það aðeins ef ég innheimti nákvæmlega sömu upphæð í sköttum frá ykkur.“ ... En þá, á stríðsárunum, þurfti ég algerlega á peningum að halda; ekkert skynsamlegra (sjá England) datt mér í hug, og því framdi ég svindlið með stríðsskuldabréfunum með háum vöxtum. Þið verðið að fyrirgefa mér, kæru fólk; þetta var í raun allt fyrir ykkur, en ef við viljum ekki leika okkur feluleik lengur ... þá mun ég, ríkið, ekki greiða fleiri vexti, og þið, skattgreiðendurnir, þurfið ekki að greiða skatta til að standa straum af þessum vaxtagreiðslum ... Það einfaldar viðskipti okkar til muna; við forðumst gríðarlegt skattaskriffinnsku og sömuleiðis gríðarlegt skriffinnskukerfi sem greiðir vexti, og þannig varðveitum við gríðarlegt magn af peningum og vinnumöguleika.“

Ég hef dvalið lengi við að afhjúpa þetta svik, en ég tel það algjört grundvallaratriði. hér má aldrei missa sjónar á stóru myndinni.

* * *

Samkvæmt skattframtölum í Bæjaralandi eru þeir sem myndu þjást – segjum einmitt þeir sem samkvæmt skattframtölum sínum fengu yfir 30.000 mörk í vexti – 822 manns, sem eru aðeins 0,4% af þeim sem eru skattskyldir (Bayr. St-Z. 1913) í öllu Þýskalandi, því um það bil 10.000. (Efstu 10.000!)

Við skulum nú skýra fyrir okkur sjálfum, eins stuttlega og mögulegt er, mikilvægustu þætti þessarar byltingarkröfu og íhuga fyrst spurningarnar frá sjónarhóli þjóðarinnar.

Til þess þarf fyrst að skoða núverandi stöðu okkar skýrt. Eugen Schiffer, utanríkisráðherra, hefur í stórri ræðu sinni í viðskiptaráðinu í Berlín lýst því yfir að það sé „ómögulegt að hunsa“. Það er aðeins að hluta til rétt. Hægt er að hunsa gífurlega skuldsetningu þjóðarbúsins og fordæmalausa gengisfellingu gjaldmiðilsins okkar –

í stuttu máli, sú staðreynd að við höfum orðið fátæk þjóð á einni nóttu.

Hins vegar er ekki hægt að hunsa þær byrðar sem friðarsamningurinn leggur á okkur. Skuldabréfin sem nú eru til staðar, eins og við höfum séð, nema um 250 milljörðum. Gerum fyrst ráð fyrir að Samtökin leggi á okkur 50 milljarða til viðbótar í stríðsskaðabætur í einhverri mynd: það gerir samtals um 300 milljarða í skuld.

Þótt þröngum takmörkum þessarar ritgerðar sé fylgt, verður engu að síður að segja nokkur orð um stærð þýska þjóðarauðsins. Rannsóknir Helferrichs og Steinmann-Buchers meta þýska þjóðarauðinn á um 350 milljarða. Aðeins er hægt að gefa slíkum niðurstöðum mjög takmarkað gildi, hversu vandlega sem þær kunna að hafa verið fengnar. Þær eiga aðeins við um tímabil ótruflaðrar efnahagsstarfsemi. En þær eru líka nokkuð villandi þar sem eignir ríkis og sveitarfélaga eru innifaldar, þannig til dæmis einnig viðgerðir á vegum, breytingar á vatnaleiðum og svo framvegis. Það er ljóst að þótt framleiðsla slíkra verka hafi kostað gríðarlega peninga, þá hafa þau strangt til tekið ekkert raunverulegt gildi. Betri mælikvarði á þjóðarauð er svokölluð skattskyld auður eins og hann kemur fram í skattframtölum fyrir varnarmálaframlag eða auðlegðarskatt á stríðstímum. Fyrir þetta er samtals 192 milljarðar, sem er mun minna en tala Helferrichs. Við þessa upphæð má þó bæta um 10%, samkvæmt reynslu, fyrir löglega skattfrjálsa smáauði og um það bil sömu upphæð fyrir „þögla varasjóði “.5

Í öllu falli finnst mér það of bjartsýnt að tala um þjóðarauð upp á meira en 250 milljarða. En jafnvel þessi tala hefur aðeins mjög takmarkaða þýðingu. Réttast væri að slíta sig alveg frá hugmyndinni um þjóðarauð sem er nokkurn tímann tölulega skiljanlegur og komast að þeirri niðurstöðu að þjóðarauðurinn birtist eingöngu í andlegum og líkamlegum vinnumöguleikum allrar þjóðarinnar og tilheyrir því stærðargráðum sem tengjast ekki þrengra hugtakinu fjármagn. Reyndar verðum við enn að sjá frekari uppsprettu þjóðarauðs í návist steinefnaauðlinda, auðlegðar skógarins og frjósöms jarðvegs, en þetta er heldur ekki hægt að skilja tölulega, þar sem gildi þeirra sveiflast á milli núlls og óendanleika, allt eftir því hvort steinefnaauðlindirnar eru ónýttar eða, byggt á jarðfræðilegri skýrslu, má reikna með milljörðum tonna af kolum og ...

svo framvegis.

Gleymum ekki að Þýskaland er í raun fátækt land. Það býr nánast ekki yfir neinum einokunarstöðum. Hvað varðar auðlegð í jarðefnum stendur það langt á eftir flestum nágrannalöndum sínum, að ekki sé minnst á óviðjafnanlegar jarðefnaauðlindir kínversku, indversku og bandarísku heimsveldanna. Hvað varðar frjósemi jarðvegsins stendur það langt undir væntingum í samanburði við blessaða akra svartrar jarðvegs Rússlands og í samanburði við áreynslulaust afkastamikil svæði hitabeltis- og subtropískra svæða. Þess vegna höfum við að lokum alltaf aðeins möguleika og vilja fólks okkar til að vinna, sem og framboð á nægilegri vinnu, og við verðum að skilja greinilega að í þessu ástandi er ekki hægt að tala um tryggðar skuldir, um veð fyrir skuldabréf okkar...

---

[5] „Þögul varasjóður“ er afleiðing þess að vanmeta jákvæð gildi og ofmeta neikvæð gildi í bókhaldi, þannig að til að skapa sýn á sem lægsta mögulega nettóeign.

Hvort sem um er að ræða vaxtaberandi stríðsskuldabréf eða vaxtalausa ríkisseðla, þá stendur að baki þeim eingöngu og eingöngu skattmöguleikar alls fólksins – og hvað er skattmöguleiki annað en fall af vinnuafli alls vinnandi fólksins?

* * * * *

Við verðum nú að skýra fyrir okkur enn eitt viðeigandi flókið spurningakerfi, og auðvitað helstu þætti tekjulinda og útgjalda ríkisins. Það er merkilegur munur á því víðfeðma rými sem áhyggjan um að græða peninga tekur upp í einkalífi okkar og þeirri athygli sem við gefum stóru spurningunum um fjármálastjórnun ríkisins, og samt er enginn grundvallarmunur á milli einstaklingsbundins hagkerfis og þjóðarhagkerfis.

Helstu tekjur ríkisins eru: í fyrsta lagi nettóhagnaður pósthúsa og járnbrauta; í öðru lagi hagnaður námna, skógræktarstjórna og annarra ríkisfyrirtækja; í þriðja lagi veggjöld og óbeinir skattar; og í fjórða lagi beinir skattar.

Til að ekki ýta undir eingöngu fræðilegar umræður um svona afar hagnýt mál, vil ég skýra einstakar færslur úr fjárlagafrumvarpi Bæjaralands fyrir árið 1911 eftir stærðargráðu þeirra. Póstur, símskeyti og járnbrautir færðu 120 milljónir; skógar, námur o.s.frv., um 40 milljónir; óbeinir skattar, 53 milljónir; beinir skattar, 60 milljónir. Að auki komu 67 milljónir frá stimpilgjöldum, gjöldum, erfðafjárskatti, landsköttum, tekjuflutningum frá ríkinu og svo framvegis.

Hvað með útgjöldin? Hér finnum við fyrst og fremst greiðslur vaxta af ríkisskuldum, þar á meðal járnbrautarskuldir upp á 85 milljónir. Fyrir konungshúsið, 5 milljónir; réttarkerfið, 27 milljónir; innri stjórnsýsla, 40 milljónir; kirkjur og skólar, 51 milljón; fjármálastjórn, 13 milljónir; útgjöld vegna ríkistengdra mála, 50 milljónir; lífeyrir, 36 milljónir. Ýmis útgjöld, 5 milljónir. Þá, á þessu heppna ári í fjármálum Bæjaralands, skildi ársfjárlagið eftir 27 milljónir tekjuafgangs.

Innan ramma hugsunar okkar varða okkur þó aðeins þau útgjöld sem hægt er að sleppa með afnámi vaxtaþrældóms. Hér eru vaxtagreiðslur af ríkisskuldinni auðvitað í fyrsta sæti, 85 milljónir marka; bætið við það stærstum hluta greiðslna okkar til fjármálastjórnunar, um 10 milljónir; ennfremur er stór hluti greiðslna vegna ríkistengdra nota, þar af skulum við bæta við helmingnum, 25 milljónum, og að lokum 5 milljónum í greiðslum til konungsfjölskyldunnar, nú horfnar: samtals 125 milljónir.

Hvarf þessara færslna þýðir möguleikann á að afsala sér álagningu *allra beinna og óbeinna skatta,* sem, eins og við sáum, færðu inn 53 milljónir og 60 milljónir marka, samtals 113 milljónir marka!

Við erum nú alls ekki þeirrar skoðunar að afnema eigi bein og óbein skatta að fullu; án efa þjóna þeir innan skynsamlegra marka annars vegar til fræðslu og hins vegar til reglugerða. Það er sannarlega ekki meira en rétt og sanngjarnt að hagnaður af eignum sem eru í frjálsum og óbreyttum eigum verði áfram háður hóflegum, stigvaxandi skatti, þar sem ríkið verður auðvitað einnig að viðhalda öruggu eignarhaldi hjá lögreglustofnunum sínum. Það virðist alveg eins ráðlegt að verslun og iðnaður séu skyldaðir til að leggja fram skattframlag sem samsvarar rekstrarhagnaði sínum, þar sem ríkið verður einnig að sjá um viðhald og þróun almennra verslunarleiða fyrir þá. Samsvarandi lágmarkskjör fyrir alla kosningaréttarborgara er einnig...

kröfu um sanngirni, þar sem ríkið þarf einnig að gæta að öryggi einstaklingsins og eigna hans.

Í óbeinum sköttum hefur mikil útvíkkun allra hreinna lúxusskatta reglugerðaráhrif í besta skilningi, en allar einfaldar matvörur og nauðsynjavörur almennings ættu að vera skattfrjálsar!

Árangur slíkrar skattastefnu myndi síður koma fram í háum tekjum – sem ekki er hægt að ræða, þar sem fyrir stóran hluta þjóðarinnar ættu skattar ekki að vera raunveruleg byrði heldur aðeins áminning um að einstaklingurinn er ekki aðeins einstaklingur heldur einnig ríkisborgari og að auk borgaralegra réttinda hefur hann einnig borgaralegar skyldur.

Skatttekjur ættu að vera síður nauðsynlegar til að greiða niður skuldir ríkisfyrirtækja, þar sem hagnaður þeirra, eins og við höfum séð, nægir til að standa straum af venjulegum útgjöldum ríkisins vegna skóla, háskóla, réttarfars, innri stjórnsýslu o.s.frv. Skatttekjur ættu að vera notaðar til að efla sérstök menningarverkefni ríkisins sem nægilegt fjármagn hefur aldrei verið tiltækt fyrir innan ramma venjulegs ríkisfjárlaga. Hér er ég fyrst og fremst að hugsa um munaðarleysingjahæli, stofnanir fyrir blinda og fatlaða, dagvistun, umönnun verðandi kvenna, baráttuna gegn berklum, áfengi og kynsjúkdómum, og byggingu garðaborga og byggðarlaga, sérstaklega til að hýsa og annast stríðsöryrkja okkar á mannúðlegan hátt.

* * *

Sjónarhorn okkar víkkar. Við sjáum óspillt land. Gæti afnám hagsmunaþrælahalds þýtt að allir skattar yrðu afnumdir? Það myndi þýða það, ef við hefðum komist út úr þessari risavaxnu baráttu sem sigursælt fólk. Eins og staðan er nú, skulum við ekki fagna of snemma; byrðarnar sem óvinir okkar leggja á okkur munu tryggja að við gerum það ekki. En í öllu falli sjáum við óspillt land byggt á hinu einfalda dæmi um fjárlagafrumvarp Bæjaralands sem við notuðum rétt í þessu...

Almennt séð sjáum við nokkuð svipuð tengsl í hinum þýsku sambandsríkjunum, og það er ekki of mikið sagt að úr afgangi ríkisfyrirtækja, járnbrauta, pósthúsa, símskeyta, skóga, námna og svo framvegis, mætti án erfiðleika standa straum af öllum ríkisútgjöldum vegna allrar réttarfarsstjórnunar, allrar innri stjórnsýslu, þar á meðal byggingarframkvæmda ríkisins, allra útgjalda vegna skóla og háskóla, rétt eins og til menningarmála. Þannig fullkomlega kjörin staða.

Hvers vegna er það ekki raunin? Vextir hafa læðst inn. Vegna vaxtagreiðslna verða matvörur almennings dýrar; vegna vaxta bera sykur og salt, bjór og vín, eldspýtur og tóbak og ótal aðrar nauðsynjar daglegs lífs bera óbeina skatta.

Vegna vaxta verður að hækka beina skatta, sem skiptast í landskatta sem renna yfir í formi hærra kornverðs, húsnæðisskatta sem hækka leigu og fyrirtækjaskatta sem...

byrðar á afkastamikið vinnuafl, tekjuskattar sem óhjákvæmilega lækka lífskjör opinberra starfsmanna og fólks með föst laun, og að lokum, alveg í lokin, hógvær í framboði en óseðjandi í móttöku, greiðir lánsfé skatta af arði af fjármagni. Samkvæmt skattframtölum ársins 1911, af 253 milljónum í arði af fjármagni sem fengust í Bæjaralandi, voru allar 8,1 milljón greiddar í ríkisskatta.

Við höfum séð að allur arður af fjármagni, allir vextir af fjármagni, verða að lokum að vera aflað með vinnuafli alls fólksins. Við höfum séð að vaxtagreiðslur af opinberum skuldum...

er stærsti liðurinn í fjárlögum ríkisins og við höfum séð að þeir sem eru skyldugir til að greiða skatta af vöxtum leggja aðeins afar takmarkað framlag til tekna ríkisins.

Hvað varðar hlutfallslega stærð greiddi kapítalistinn 8 milljónir af samtals 60 milljónum í beina skatta, sem er aðeins áttundi til sjötti hluti af beinum ríkissköttum sem greiddir voru í Bæjaralandi árið 1911. Beinir skattar eru þó aðeins um fimmtungur af heildartekjum ríkisins. Því leggur lánsfé aðeins til um þrítugasta til fjörutíuasta hluta af heildarþörfum ríkisins.

Það skal ekki neitað að skattalöggjöf á stríðsárunum, sérstaklega á síðustu árum, fól í sér strangari skatt á arð af fjármagni, en strangari óbein skattlagning hefur meira og minna fylgt henni, þannig að hlutfallsleg stærð hefur varla breyst.

Myndin verður dapurleg þegar við skoðum fjárhagsáætlun ríkisins. Hér eru hlutföllin í sjálfu sér þegar mun óhagstæðari. Ríkið hefur ekki sömu skattheimildir og einstök sambandsríki. Beinir skattar eru áskilnir sambandsríkjunum; fyrirtæki ríkisins eru takmörkuð við pósthús ríkisins og járnbrautir (athugið að þetta nær ekki til prússnesku ríkisjárnbrautanna) og þar af leiðandi eru aðeins veggjöld og óbeinir skattar eftir.

Tekjulindir ríkisins *(sjá Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich fyrir árin 1917 og 1918)* voru árið 1915 1 milljarður í óbeinum sköttum, 0,8 milljarðar í sérstökum tekjum (stríðsframlagi, námsstyrkjum) og svo framvegis. Hér er sama myndin aftur. Meira en þriðjungur, 1,3 milljarðar til að vera nákvæmur, var gleyptur þegar árið 1915 með greiðslu vaxta af skuldum ríkisins. Hér þrýsti lánsfé sér aftur inn. Hér þarf einnig alla beina skatta til að fullnægja því. Sykur borgar 163 milljónir, salt 61 milljón, bjór 128 milljónir, tóbak, snaps, freyðivín, lampaolía, eldspýtur, spilakort og ótal aðrar vörur þurfti að skattleggja til að skafa saman milljarð marka sem síðan rennur að fullu í vasa kapítalistanna.

Í dag er ráðgáta hvernig á að greiða vexti af skuldum ríkisins. Vextirnir einir og sér gleypa 8 milljarða [árlega], byggt á 100 milljörðum í stríðsskuldabréfum auk annarra stríðslána. Tekjur af pósthúsum og járnbrautum geta varla aukist frekar. Frekari hækkun veggjalda verður varla liðin; þess vegna er líklega aðeins fimm- eða tíföld hækkun óbeinna skatta eftir - ómögulegt! - eða sú skýra innsýn að aðeins og eingöngu afnám þrældóms við vexti af peningum getur fært okkur hjálpræði. Gífurleg sjálfsblekking var það sem allt stríðsskuldabréfahagkerfið var. Þýska þjóðin fékk hundrað milljarða að láni frá sjálfri sér fyrir stríð sitt. Fyrir það lofaði hún 5 milljörðum í vöxtum til sjálfrar sín; hún verður því að greiða 5 milljarða í skatta. Allur ávinningur rennur til stórauðvaldsins, sem fær svo mikinn arð af fjármagni að hann getur ekki mögulega notað hann upp, og samt er aðeins nokkuð hóflegur hluti tekinn í gegnum skatt á arð af fjármagni, eins og við höfum séð.

* * *

Ég vona að ég hafi nú, með aðalatriðum kynningar minnar, þegar vikið úr þeim skiljanlega ótta sem margir lesendur kunna að hafa við að missa að lokum vaxtatekjur af fallegum skírteinum sínum. Látum það aðeins stuttlega verða sýnt fram á með einu dæmi að allt vaxtahagkerfið er mikil sjálfsblekking, og samhliða því vil ég skoða efri stig traustra tekna millistéttar.

Gerum ráð fyrir að heimilisfaðir hafi tekjur af vinnuafli upp á 10.000 mörk og ofan á það 5.000 mörk af fjármagnsarði. Í fyrsta lagi verða um 1.500 mörk af þessu greidd í beina skatta; síðan verða að minnsta kosti 1.000-1.200 mörk í formi hárrar leigu.

svipt burt fyrir eilífa vexti. Líklega verða önnur 1000 mörk tæmd í formi óbeinna skatta fyrir fimm eða sex manna fjölskyldu, og nú þegar gerir maður sér grein fyrir því að ekki er mikið eftir af þeim yndislega fjármagnsarði sem smáir og meðalstórir auðkýfingar nutu við hamingjusamar skattprósentur fyrri ára. Reyndar er nú þegar ekki lengur hægt að tala um „afgang"; þvert á móti, ef maður skoðar sjálfur núverandi frábæru skattatillögur í dag, þá verða líklega töluvert meiri tekjur af vinnuafli skattlagðar burt.

Að sjálfsögðu virðist staðan vera allt önnur fyrir stórauðvaldið, sem til dæmis innheimtir aðeins 1 milljón í arðgreiðslum. (Slíkt fólk er nokkuð fjölmennt í Þýskalandi í dag.) Af skatti á arðgreiðslur greiðir þessi heppni maður í mesta lagi 50-60 þúsund mörk. Af óbeinum sköttum greiðir hann heldur ekki meira en fjölskyldufaðirinn í fyrra dæminu. Á fjárhagsáætlun sinni getur hann jú samt sem áður lifað nokkuð þægilega með 40-50 þúsund mörkum, jafnvel á núverandi dýrtíð. Ef um það bil 900.000 mörk eru eftir í reiðufé, þá fær hann fyrir það, með 5% vöxtum af lánum, 45.000 mörk til viðbótar á næsta ári og það, samkvæmt lögum, á kostnað verkalýðsins.

Lítilsháttar lífeyrisþegi sem lifir eingöngu á vöxtum sínum myndi án efa skaðast. Ef hann getur unnið, þá verður hann auðvitað að ákveða að afla sér tekna af vinnu. Með því er hann í miklu betri stöðu en milljónir þjóðfélagsfélaga sinna sem hafa ekkert annað en líkamlegan eða andlegan vinnumöguleika. Ef hann vill það ekki, þá verður hann að éta upp auð sinn. Að lokum hefur hann 20 ár til að narta í hann aftur og aftur, ef hann heldur áfram að neyta þeirrar árlegu upphæðar sem hann hefur fengið með 5% vöxtum. Fyrir þá sem eru ekki í aðstöðu til að vinna eða eru veikir vegna veikinda eða aldurs, verður augljóslega að tryggja viðeigandi lífsviðurværi með þróun félagslegrar velferðar fyrir alla hópa þjóðarinnar.

Ég sé fyrir mér velferðarkerfið á eftirfarandi hátt:

Gerum ráð fyrir að eldri kona, ekkja, sem hingað til þurfti að lifa á vöxtum af fjárfestingu upp á 60.000 mörk, sé, með lögboðnu afnámi vaxtaþrælkunar, svipt tekjulind sinni. Hér, með víðtækustu útvíkkun lífeyriskerfisins, gæfist áðurnefndri manneskju tækifæri til að fá lífeyri sem samsvarar fjármagni hennar, þar sem árlegur lífeyrir gæti jafnvel aukist miðað við fyrri vaxtaávöxtun, til að einnig veita ákveðna bætur fyrir minnkuð verðmæti peninga, jafnvel fyrir þennan hóp fólks. Þannig, til dæmis, í skiptum fyrir afsal 60.000 mörk í skuldabréfum ríkisins, ríkjanna eða í tryggðum skuldabréfum, gæti verið veittur árlegur lífeyrir upp á 4000 mörk. Ef ekkjan á börn og vill erfa hluta af auðnum til þeirra, þá er heimilt að leyfa henni að aðeins 40.000 mörk séu breytt í lífeyri, en eftirstandandi 20.000 verði geymd fyrir börnin. Af þessum 40.000 mörkum, allt eftir aldri lífeyrisumsækjanda, mætti greiða allt að 1/12 af mótteknu fjármagni árlega. Ennfremur skal tekið fram að með því að afnema þungar skatta vegna afnáms vaxtaþrælkunar mun framfærslukostnaður ekkjanna lækka verulega.

Það myndi langtum fara út fyrir umfang þessarar ritgerðar að skoða ítarlega persónulega hagsmuni hvers samfélagshóps. Slík byltingarkennd krafa getur ekki snúist um persónulega hagsmuni; engu að síður, þegar hugmyndin nær fram að ganga, mun maður komast að því að heilsufarslegar afleiðingar koma hverjum einstaklingi persónulega til góða að lokum.

Einmitt með því vandamáli sem þegar hefur verið vikið að hér að ofan, hvernig hægt er að losna við vexti af stríðsskuldabréfum, hef ég reynt að gera það ljóst að smáir auðvaldsmenn — með því á ég við allar þær hundruð þúsunda sem hafa verið framleiddir með ofur-amerískri auglýsingu—

berjast fyrir því að nota sparnað sinn til áskriftar að stríðsskuldabréfum — ekki aðeins fá þeir engan ávinning af vöxtum, þar sem þeir verða auðvitað að greiða fyrir það sjálfir með sköttum, heldur verða þeir, með skattalögum sem eru sniðin að verndun stórauðmagnsins, að styðja vaxtagreiðslur fyrir áskriftir að upphæð milljóna marka.

Mér finnst, fyrir utan þessi brýnu atriði, að ákall til allra vegna velferðar barna sinna hljóti í sjálfu sér að sannfæra áhyggjufullan skuldabréfaeiganda um að samþykkja það sem fullkomlega eðlilegt að afsala sér eilífum vöxtum af skuldum ríkisins. Hvað tapar föðurlandsvinurinn, sem hefur gefið 10.000 mörk til föðurlands síns í brýnni neyð, í raun og veru, annað en okurkröfu um að fá 50.000 mörk í vexti innan hundrað ára, án þess að lækka höfuðstólinn? Að eilífu verða börn hans og barnabörn að vinna, bara til að greiða alla vextina.

* * *

Spurningin um endurgreiðslu lánsfjárhæðanna er hægt að leysa á ýmsa vegu. Í stuttu máli meginhugmyndum mínum um málið, sem ég lagði fyrir ríkisstjórn Alþýðuríkisins Bæjaralands [undir stjórn Kurts Eisners] 20. nóvember síðastliðinn [1918], lagði ég einfaldlega til að endurgreiðsla kæmi í stað vaxtagreiðslna á 5% ársvexti í 20 ár. Ég tel að í því sem hér fer á eftir geti ég jafnvel komið með mun betri tillögu, sem vegna einfaldleika síns á sannarlega skilið forgang: „Stríðsbréfin verða lýst gjaldmiðill við niðurfellingu vaxta.“ Það er Kólumbusareggin. Kosturinn við þessa ráðstöfun er í fyrsta lagi sá að enginn finnur raunverulega neitt fyrir henni. Stríðsbréfin liggja enn kyrr í geymslunum; en ekkert ungt fólk fær þau, ekki frekar en bók, skápur eða einhver annar gagnlegur hlutur sem einhver myndi lána vini sínum.

Ef maður þarf peninga, þá tekur maður einfaldlega upp stríðsskuldabréf og borgar með því. Stríðsskuldabréf hafa jú alveg jafn mikinn fegurð og pappírsgildi og hin 10, 20, 100 og 1000 marka seðlarnir okkar. Það er alls ekki hægt að tala um að markaðurinn flæði yfir í gjaldmiðil í svona hraðvirkri umbreytingu frá vaxtahagkerfi yfir í vaxtalaust þjóðarhagkerfi.
hagkerfi. Öll stríðsskuldabréfin eru vissulega þegar vel varin og geymd í bankahvelfingum eða öðrum felustöðum sem fólk telur örugga, svo sem ullarsokka eða mykjuhaug. Reyndar er ekki hægt að neita því að útgefin pappírsgjaldmiðill okkar, allt að 40 milljarðar, er heldur ekki í umferð heldur er hann að mestu leyti geymdur á þann hátt sem lýst er hér að ofan. Þörf okkar fyrir gjaldmiðil á tímum efnahagsuppgangs fyrir stríðið var einnig aðeins um 4-6 milljarðar og það er óhugsandi að við þyrftum meira en tvöfalt það magn í dag í sífellt hefðbundnari reiðufjárlausu hagkerfi .

* * *

Niðurfelling vaxta skal fara fram á nákvæmlega sama hátt fyrir allar eignir með föstum vöxtum. Fyrir þessar eignir, rétt eins og fyrir arðbærar eignir, er mælt með upphaflega tillögðu „endurgreiðslu“ í 20 eða 25 ára árlegum lífeyrissparnaði, sérstaklega fyrir húsnæðislán.

Afnám vaxtaþrælkunar fyrir húsnæðislán þýðir án efa lausn húsnæðisvandans, frelsun frá ofurháum leiguverði. Það er alls ekki augljóst hvers vegna handhafi...

---

[6] Í síðari hluta segir Feder að hann hafi ákveðið að það sé ekki rétt að leyfa einfaldlega að nota stríðsskuldabréf sem gjaldmiðil. besta hugmyndin. Hann leggur til að þeim verði breytt í bankalán í staðinn.

af veðláni ætti að njóta eilífs ávinnings af vöxtum af einu láni, hvers vegna ætti að veita honum áreynslulausan og endalausan straum af vörum, hvers vegna stór hluti fólksins, eingöngu fyrir þessa óheilbrigðu vaxtareglu, ætti að greiða háa leigu ár eftir ár. Látum það stuttlega koma fram að augljóslega er ekki hægt að tala um algjöra niðurfellingu leigu, þar sem rekstur og viðhald húsa krefst auðvitað stöðugrar vinnu og fjármagns. Lækkun leigu getur því aðeins átt sér stað að því leyti sem hún kemur af sjálfu sér með fullnægjandi endurgreiðslu veðlána.

Aðeins eitt skal sérstaklega undirstrikað, að afnám hagsmunaþrælkunar hefur ekki minnstu þýðingu fyrir heildarvinnu okkar sem skapar verðmæti, að því leyti sem engin hindrun er á nokkurn hátt fyrir frumkvöðlaanda, afkastamikið vinnuafl, framleiðslu vara eða auðsöfnun. Þvert á móti, eins og við höfum séð, er allt verkalýðsfólkið frelsað undan kæfandi, óeðlilegri og þungri byrði; sál okkar er hreinsuð af ávanabindandi eitri.

* * * * *

Við getum séð hversu réttilega ávöxtur hagsmunavandans hefur verið viðurkenndur í gegnum söguna, af því að hugur allra tíma og hjá öllum þjóðum hefur verið upptekinn af honum ...

Í ýmsum köflum Gamla testamentisins, svo sem í 3. Mósebók 25 og 5. Mósebók 15, finnum við reglur um niðurfellingu vaxta á þeirri formi að sjöunda árið skuli alltaf vera fagnaðarár eða vaxtaár, þar sem allar skuldir þjóðfélagsfélaga skuli afskrifaðar.

Árið 594 f.Kr. afnam Sólon persónulega skuldaþrælkun með lögum. Þessi lög voru kölluð hin mikla Seisachtheia (að losa sig við byrðar).

Í Rómaveldi var skyndilega bannað rómverskum borgurum að innheimta vexti í *Lex Gemicia* frá árinu 332 f.Kr.

Undir stjórn Justinianusar var sett bann við vaxtadreifingu, með þeirri reglugerð að ekki mætti krefjast frekari vaxta þegar vangoldin vextir hafa safnast upp að upphaflegri lánsfjárhæð.

Leó páfi I (hinn mikli) setti árið 443 út almennt bann við vaxtatöku; fram að því hafði aðeins klerkum verið bannað að krefjast vaxta af láni. Bannið við vöxtum var nú hluti af kirkjulögum og einnig bindandi reglugerð fyrir leikmenn. Veraldleg löggjöf fór einnig smám saman að samræmast kirkjulegum sjónarmiðum og jafnvel hótaði refsingu fyrir að innheimta vexti. Við finnum þetta í lögreglureglugerðum Heilaga rómverska ríkisins fyrir árin 1500, 1530 og 1577.

Að sjálfsögðu mætti nú mikilli andstöðu við slík lög og þeim var oft sniðgengið, og í þessari tiltölulega stuttu sögulegu yfirlitsgrein má aðeins nefna það sem undraverða sögulega staðreynd að þótt samkvæmt kirkjulögum 11. til 17. aldar væri kristnum mönnum bannað að taka vexti, þá var það Gyðingum leyft.

Það væri einstaklega heillandi að rannsaka í hverju tilviki hvaða efnahagslegar æxli leiddu til þessarar öflugu losunar byrða. Það væri sérstaklega verðmætt að sjá hvaða völd og öfl hafa brotið gegn bönnum á vöxtum aftur og aftur.

Á miðöldum voru okrarar vissulega oft látnir vinna stutta vinnu; bændur eða borgarar, sem höfðu verið blóðugir, komu saman og börðu gróðagróðamennina til bana. Í dag höfum við...

kominn inn í allt annað stig hagsmunavandamálsins. Slíkar ofsóknir eru mjög illa samþykktar.

Einnig snýst þetta ekki lengur um einstök staðbundin sjúkdómseinkenni sem hægt væri að berjast gegn með því að fjarlægja gröftinn; það sem er að gerast er alvarleg veikindi fyrir allt mannkynið.

* * * * *

Það ber að leggja mikla áherslu á að einmitt samtímamenning okkar, einmitt alþjóðahyggja efnahagstengsla, gerir hagsmunaregluna svo morðingja.
Ekki ætti heldur að líta á þessa sögulegu endurskoðun sem samlíkingu við aðstæður nútímans. Þegar Babýloníumenn sigruðu Assýríumenn, Rómverja Karþagómenn, Þjóðverja Rómverja, þá var engin áframhaldandi þrælkun við vexti; það voru engin alþjóðleg heimsveldi. Stríðin voru heldur ekki fjármögnuð með lántökum heldur með fjársjóðum sem safnast höfðu á friðartímabilinu. David Hume gefur mjög gott yfirlit yfir þetta í ritgerð sinni um opinbert lánsfé. Aðeins nútímann með samfelldri eignarhaldi og alþjóðalögum leyfir lánsfé að vaxa út í óendanleikann. Sú eyrir sem var fjárfestur með vöxtum við fæðingu Krists er ekki lengur til, því síðan þá hefur öll eignarréttindi þurft að víkja fyrir ofbeldi nokkrum sinnum; hins vegar er sú eyrir sem gamli Rothschild fjárfesti með vöxtum enn til og mun vera til, ef alþjóðalög eru til, um alla eilífð.

Auk þess ber að hafa í huga að stór svæði jarðarinnar hafa ekki fyrr en á nútímanum farið úr náttúrulegu hagkerfi yfir í peningahagkerfi. Það er sérstaklega mikilvægt í þessu sambandi að ekki fyrr en um miðja 19. öld voru allar takmarkanir á vaxtagreiðslum, og einnig öll bönn á vöxtum, afnumdar: þannig var það í Englandi árið 1854, Danmörku 1856, Belgíu 1865, Austurríki 1868.

Þannig er hugmynd nútímans um vexti sem óaðskiljanlegan hluta eignarhalds á peningum ekki miklu eldri en hálfrar aldar. En einmitt þessi vaxtahugmynd hefur í fyrsta skipti valdið því að peningar hafa breyst í djöfullegt afl slíkrar alheimsþvingunar sem við höfum kynnst.

Upphafleg og síðan sívaxandi skuldastaða ríkja við auðvaldið á einnig ekki rætur að rekja til miðrar 19. aldar. Það er ekki fyrr en frá þeim tíma sem við sjáum ríkið hnigna úr því að vera umsjónarmaður alþýðusamfélagsins í að vera umsjónarmaður auðvaldshagsmuna. Þessi þróun hefur náð hámarki í stríðsskuldabréfum, sem við sjáum um öll lönd, sem eingöngu, eins og við höfum viðurkennt, þjóna hagsmunum Mammóns, sem ættu að vera krýndir með risavaxinni lánshæfiseinkunn heimsláns.

* * * * *

Þessar stuttu endurskoðanir ættu að auðvelda okkur að losna loksins við þá forsendu að lánsfé verði að fá yfirþjóðlegan kraft til að vaxa að eilífu og endalaust frá sjálfu sér. Gjafið með ógnvekjandi möguleika á að þorna upp. Við verðum að losna við þá hugmynd að lánsfé, óáreitt af veraldlegum verkum og misgjörðum, eigi að geta setið í hásæti yfir skýjunum, óáreitt af hverfulleika, óáreitt af eyðileggingaröflum, óáreitt af skotum risavaxinna fallbyssa okkar. Því jafnvel þótt hús og kofar, járnbrautir og brýr brotnuðu af sprengjum sökkvi í ryk og ösku, þá munu veðlánin enn vera til staðar;

Járnbrautarskuldabréfin og opinber skuldabréf eru ekki þannig afmáð. Ef þorp og borgir, heil héruð verða fórnarlömb brjálæðislegrar eyðileggingar stríðsins, hverjar eru afleiðingarnar? Ný skuldabréf eru það sem það þýðir. Með augum sem blikna græðgi horfir Gullna alþjóðasambandið, sem situr í hásæti yfir skýjunum, á brjálaða sókn mannkynsins. Og ekki langt í burtu er sá tími þegar allt mannkynið mun að lokum aðeins þjóna sem hagsmunaþrælar Mammónismans.

Hugmyndin er alþjóðleg; hún verður að frelsa allan heiminn. Heil sé þjóðinni sem fyrst þorir að taka djarft skref. Brátt munu aðrir fylgja í kjölfarið.

Spurningin sem oft hefur verið beint til mín, hvort hugmyndin sé yfirhöfuð raunhæf á landsvísu, svaraðu með játandi. Við erum skuldsett innbyrðis.

Gegn erlendum vaxtakröfum erum við eðlilega máttlaus í bili; þær verður einfaldlega að greiða. Óhóflegt fjármagnsflæði verður að stöðva eftir fremsta megni, en jafn lítið sem löggjafinn lætur hjá líða að semja lög gegn morðum, manndrápi, svikum o.s.frv., því það væru alltaf til svindlarar, jafn lítið ætti þjóð í heild sinni að halda aftur af sér frá því að stíga skref sem talið er nauðsynlegt til að lækna opinber fjármál sín, einmitt vegna þess að ekki eru bestu hlutar þjóðarinnar að reyna að flytja herfang sitt í öruggt skjól út fyrir landið. Ef við gerum ráð fyrir að hundruð milljóna, jafnvel milljarðar í stríðsskuldabréfum yrðu eytt erlendis, gæti jafnvel þetta samt ekki verið veruleg hvati til að ekki takist að afnema vaxtaþrælkun; því hlutfallslega, af þeim meira en 250 milljörðum marka í innlendum fjárfestingareignum með föstum vöxtum, hlýtur langflestir enn að vera í landinu.

Við skulum draga saman í stuttu máli. – Afnám hagsmunaþrælkunar er róttæk leið til endanlegrar og varanlegrar bata á opinberum fjármálum okkar. – Afnám hagsmunasamfélagsins þýðir möguleikann á að afsala sér kúgandi beinum og óbeinum sköttum, því ríkisfyrirtæki, sérstaklega eftir félagsvæðingu frekari hentuga geiranna (skipaleiðir, rafmagn, flugsamgöngur o.s.frv.), munu skila nægum afgangi í ríkissjóð til að standa undir öllum félagslegum og menningarlegum verkefnum ríkisins.

Fyrir utan þessa fjárhagslegu sjónarmið mun afnám hagsmunasamfélagsins veita afkastamiklu vinnuafli á öllum sviðum þann forgang sem það á skilið. Peningum er skilað aftur í það hlutverk sem þeim hæfir, til að þjóna sem þjónn í öflugum drifkrafti þjóðarbúskapar okkar. *Þeir munu aftur verða það sem þeir eru, ávísun fyrir lokið verk,* og þar með er brautin rudd að hærra markmiði, til að forðast ofsafengna peningagirnd samtímans.

Hugmyndin bendir til þess að komið verði á fót samheldnu vígstöðvum alls verkalýðsins: frá eignalausum verkamönnum sem, eins og við höfum séð, eru mjög þungt byrðar af óbeinum sköttum til að fullnægja lánsfjármagninu, í gegnum alla borgarastéttina, opinberra starfsmanna og launþega, bænda- og smáiðnaðarstéttarinnar, sem finnur fyrir miskunnarlausri harðstjórn peninganna í formi ömurlegra húsnæðis, leigu á landi, bankavaxta og svo framvegis, allt upp í leiðtoga, uppfinningamenn og stjórnendur stóriðnaðar okkar, sem allir eru meira og minna fastir í klóm stórlánsfjármagnsins, þar sem fyrsta verkefni lífsins er alltaf að vinna fyrir lífeyri, arð og vexti fyrir peningaöflin sem starfa á bak við tjöldin. Ekki síður tilheyra allir hópar menntamanna – listamenn, rithöfundar, leikarar, fræðimenn, sem og aðrir sjálfstæðir sérfræðingar – þessum hópi.

Þótt stórlánafé, sem hópur einstaklinga eða persónugervingur hagsmunareglunnar, leitist meðvitað eða ósjálfrátt við að leyna þeirri staðreynd að hún er óendanleg í stjórn, og þótt öll okkar réttarhefð, sem byggir á rómverskum lögum, þar með á lögum sem vernda auðvald, hafi alltaf lagt svo mikla áherslu á vernd eigna og þar með gegnsýrt réttlætiskennd fólksins, þá er *afnám hagsmunaþrældóms á...*

Peningar verða að koma, sem eina leiðin út úr ógnandi efnahagslegri þrælkun Gull-alþjóðasambandsins á öllum heiminum, sem ein af leiðunum til að reka út eitur mammonismans með spillingu hans og mengun á hugarfari samtímans.

Umbreyting stríðsskuldabréfa í bankalán

Krafan í 1. gr., um að breyta stríðsskuldabréfum o.s.frv. í löglegt gjaldmiðil, hefur margoft verið mætt með þeirri mótbáru að það myndi þýða að markaðurinn yrði ofhlaðinn gjaldmiðli. Þessi mótbára er í sjálfu sér alröng. Verðbólga á sér stað eingöngu vegna tilvistar stríðsskuldabréfa.

Það er þó rétt að þrátt fyrir ranghugmyndir sínar hverfa áhyggjurnar af því að þessir pappírar, sem lýst er sem gjaldmiðill, séu til staðar á raunverulegan hátt ekki, og því gætu þessar áhyggjur, þrátt fyrir að vera óraunhæfar, haft óheppilegar aukaverkanir í för með sér, eins og ný verðbólga hafi í raun átt sér stað. Þess vegna krefjumst við, með breytingu á 1. gr., eftir að skylda til að greiða vexti hefur verið felld úr gildi með lögum, þess að stríðsskuldabréf, ásamt öðrum opinberum skuldabréfum, verði breytt í bankalán [ekki í gjaldmiðil heldur] í bankalán.

Þessi framsetning hefur þann mikla kost að stríðsskuldabréf myndu hverfa á pappír; stríðsskuldabréfin yrðu afhent Reichsbank af bönkum, bankamönnum, sparnaðarstofnunum o.s.frv. og eyðilögð eftir að inneignarnóta fyrir nafnvirði þeirra hefði verið gefin út. Þar með fengi nánast hver einasti þýskur maður bankalán, opinn bankareikning sem hann gæti notað.

Slík aðferð hefði einnig þann mikla kost að ekki væri hægt að halda stærri fjárfestingum í einkaeigu, þar sem að loknum tilteknum fresti yrðu óafhent skírteini lýst ógild.

Ennfremur væri að minnsta kosti mögulegt að stjórna því hversu mikið stríðsskuldabréf eru eytt utan landsins [og þannig hafa áhrif á viðskiptajöfnuð Þýskalands]. Síðasta atriðið má þó ekki á nokkurn hátt hindra afnám þrældóms við vexti. Þar sem við teljum okkur í raun of veikburða miðað við útlönd verðum við að uppfylla (aðeins) þær vaxtakröfur sem við stöndum frammi fyrir erlendis frá. Persónulega er ég algjörlega þeirrar skoðunar að við ættum einnig að halda uppi afnámi vaxta, jafnvel fyrir erlenda skuldabréfaeigendur. Við þurfum ekki að óttast að erlendar vaxtakröfur verði þvingaðar fram með vopnavaldi, þar sem svo miklar framfarir hafa orðið í að snúa aftur [frá stríðsbrjálæði] til eitthvað sem líkist sjálfsvitund, og aldrei í sögunni hefur verið gripið til stríðsaðgerða gegn stóru ríki vegna fjárhagslegra ráðstafana sem hafa áhrif á einstaklinga.

Það ætti heldur ekki að vera ímyndað sér að jafnvel Frakkar myndu setja Þýskalandi úrslitakosti vegna hagsmunakrafna herranna Mayer, Schulze og Cohn frá Þýskalandi, byggðar á þýskum stríðsskuldabréfum þeirra sem flutt voru yfir landamærin.

Þar að auki væri mögulegt, til að forðast jafnvel að umheimurinn myndi líta út fyrir að vera gjaldþrot ríkisins, að halda happdrætti um stríðsskuldabréfin, sem þá væri auðvitað auðvelt að hagræða út frá tölfræði sem fengin væri með tilskildri afhendingu vottorða, þannig að í fyrstu yrðu aðeins númer sem væntanlega tilheyrðu fólki erlendis dregnar út og greiddar út í seðlum frá Ríkisþinginu.

Þriðja atriðið væri þó velkomin staðfesting á úthlutun stríðsskuldabréfa og meðfylgjandi tækifæri sem enn er til staðar til óvenju einfalda innheimtu auðlegðarskatts, en námsstyrkirnir þyrftu auðvitað aðeins að fyrirskipa skrifstofum Reichsbank að gjaldfæra reikning herra NN með svo og svo mörgum mörkum í skatti. Á þennan hátt skatt-

Greiðslur yrðu mun sársaukalausari – þótt kæruréttur skattgreiðenda myndi auðvitað halda áfram að vera til staðar að fullu.

Með slíkri umbreytingu (breytingu) stríðsskuldabréfa í bankalán gæti einnig tekist á við ákveðna félagslega jöfnun, að því leyti að minni fjárfestingar í stríðsskuldabréfum, þannig að allar litlar áskriftir allra þeirra sem áskrift stríðsskuldabréfa telst raunverulega þjóðræknisverk; segjum allt að 5 eða 10 þúsund mörk, yrðu greiddar á pari, en allar stærri áskriftir gætu verið færðar á gengi sem síðar verður ákveðið. Inneignir fyrir öll önnur ríkisskuldabréf yrðu meðhöndlaðar á nákvæmlega sama hátt.

Sérstakar athugasemdir við eftirspurn eftir lögum í Stefnuyfirlýsing

Um § 1

Það er algjörlega ómissandi að allar skuldir ríkis og sveitarfélaga séu meðhöndlaðar á sama hátt, þar sem aðeins slík heildstæð og víðtæk stjórnun á öllu peningakerfi okkar, samhliða afnámi vaxtaþrælkunar, er hægt að framkvæma.

Um § 2

Það er þegar ljóst að afnám vaxtaþrælkunar verður að eiga við um öll önnur bréf með föstum vöxtum samtímis, til að koma í veg fyrir fáránlega uppsveiflu í þessum bréfum, sem augljóslega myndi gerast ef opinberu bréfin ein yrðu lýst vaxtalaus. Lækkun skuldarinnar sem slíkrar yrði náð með árlegri endurgreiðslu, þar sem stöðug og samfelld afskrift allra skuldaþungra hluta yrði náð fram.

Um § 3

Þessi málsgrein tengist mjög náið fyrri málsgreinum, sem og kröfunni um þjóðnýtingu húsnæðislána í 5. gr. Bóndinn eða húseigandinn sem er með húsnæðislán heldur áfram, eins og áður, að greiða þá upphæð sem hann þurfti að greiða kröfuhöfum sínum, en ekki lengur sem eilífa vexti, heldur sem endurgreiðslu. Þannig losnar eignarhald á landi og heimili undan skuldum eftir 20, 25 eða 30 ár, allt eftir fyrirliggjandi vöxtum. (Húsnæðislánastofnunin getur að sjálfsögðu aðeins á þessum tíma haldið áfram að greiða vexti af tryggðum skuldabréfum til handhafa tryggðra skuldabréfa.) Samhliða þessari skuldalausn kemur eignarréttur samfélagsins yfir fasteignum sem eru lausar undan veðum.

Alhliða skrá yfir íbúðir, eða öllu heldur fasteignaskrá, þyrfti að koma fyrst; því skuldlaus fasteignaeign hefur að sjálfsögðu einnig rétt til endurgreiðslu fjárfestingarfjár og einnig varanlegs kröfu um hluta af leigu, til að greiða öll gjöld, útgjöld og svo framvegis sem fylgja fasteignaeign, sem og viðeigandi þóknun fyrir vinnu sem eigandinn sjálfur vinnur .

Við skulum skoða þetta í stórum dráttum með dæmi um fjölbýlishús í þéttbýli. Húsið er metið á 100.000 mörk. Á móti því er skráð fjárfesting veðlánabanka upp á 50.000 mörk á 4% vöxtum í stöðu 1, fjárfesting utan fyrirtækja upp á 20.000 mörk á 5% í

---

7 Tengslin milli skráningar yfir íbúðir og réttinda skuldlausra eigenda eru undarleg, nema hugmyndin sé að stýra vexti leiguhúsnæðis þannig að það haldist sæmilega arðbært.

Staða 2, og 30.000 mörk eru upphæðin sem húseigandinn leggur sjálfur fram. Tekjurnar af leigu eru 7000 mörk. Af þessu þarf að greiða 2000 mörk fyrir fyrsta veðlánið, 1000 mörk fyrir annað veðlánið og 1000 mörk fyrir útgjöld, útgjöld og svo framvegis: alls 4000 mörk. Þannig eru 3000 mörk eftir hjá húseigandanum sem vextir [svo að segja] af eigin fjárfestingu upp á 30.000 mörk.

Eftir að vaxtagreiðslur af peningum voru afnumdar með lögum er staðan eftir tíu ár eftirfarandi: 1. veðlán 30.000 mörk, 2. veðlán 10.000 mörk. Húseigandinn hefur endurheimt fjárfestingu sína að fullu, en hins vegar er til nýr, opinber eignarréttur að upphæð 50.000 mörk. Með því hefst réttur ríkisins til að hafa ummæli um frekari tekjur af leigu og ákveða upphæð leigu .

Það væri nú óréttlátt, hvað varðar endurgreiðslur, að setja húseigandann á sama stig og húsnæðislán. Því fjármagn hans er ekki hreint lánsfé í þrengri merkingu sem ætti að verða fyrir áhrifum af afnámi vaxtaþrælkunar; hér erum við að tala um „áhættufé“, sérstaklega um peninga sem breytt er í verðmæta vöru, sérstaklega hús. Það er því undir húseiganda komið hvort hann veiti lengri greiðslutíma eða samsvarandi hlutfall sem er varanlega innifalið í rekstrarkostnaði hússins.

Það getur ekki verið tilgangurinn hér að leggja fram neinar bindandi tillögur; hér eru einungis lagðar fram tillögur um hvernig hægt væri að gera óaðfinnanlega umbreytingu vaxtahagkerfisins yfir í vaxtalaust hagkerfi, jafnvel á sviði fasteigna.

Til að fullkomna dæmið, skulum við gera ráð fyrir að staðan eftir 25 ár sé eftirfarandi: þá eru öll húsnæðislán greidd upp; aðeins varanlegir kostnaðir eru þeir sömu eða, vegna eldri hússins, hækkaðir úr 1000 mörkum í kannski 1500 mörk. Látum ávöxtun húseigandans af þessari upphæð einnig vera um 1000 til 1500 mörk; því virðist sem um 3000 mörk af leigutekjunum fari til að standa straum af óumsamningshæfum kostnaði, en eftirstandandi 4000 af upphaflegu 7000 í leigutekjum yrðu frjálst ráðstöfunar. Ríkið hefur þannig möguleika á að lækka leiguna um meira en helming; það mun gera þetta t.d. í verkamannabústöðum, eða ríkið gæti lækkað leiguna um aðeins 20, 30 eða 40% og þannig fengið af mismuninum gríðarlega tekjulind fyrir aðrar nauðsynjar almennings, fyrst og fremst auðvitað fyrir opinberar byggingar íbúða. Fyrir stórhýsi lækkar leigan ekki, eða ekki mikið, og því verða miklar viðbótarleiðir tiltækar, einnig til betri byggingar heimila eða til sérstakra félagslegra nota. Þessi framtíðarstaða leiðir hins vegar í ljós – og ég tel þetta vera mjög frjósaman möguleika – innri réttlætingu fyrir samfélagið (ríkið) að taka þátt í að ákvarða leigufjárhæðina á þann hátt sem ég lýsti hér að ofan, með lækkun á leigu fyrir verkamannabústaði.

Í vaxandi rétti ríkisins til að taka þátt í fasteignaeign felst einnig grunnur að traustum útgáfubanka og útgáfu lána til veðlánveitenda.

Um § 4 og 5

Þessar málsgreinar krefjast félagsvæðingar alls peningakerfisins. Peningar eru einungis og eingöngu gjafabréf fyrir unnin verk, gefið út af samfélagi sem hefur sitt eigið...

---

8 Feder tilgreinir ekki hvernig hann fær út töluna 50.000 mörk: það er helmingur af verðmæti íbúðarhúsnæðisins, en jafngildir einnig upphæð fyrirtækjaveðlánsins. Sennilega er mikilvægasta staðreyndin sú að hún er ekki hærri en upphæðin sem skuldað er í veðlánum og veldur því húseigandanum engum óþægindum. Miðað við áherslu Feders á sársaukalausa flutninga, ef upphæðin sem skulduð er af húsinu væri minni en helmingur af verðmætinu, myndi ríkið samkvæmt áætlun Feders samt ekki krefjast meiri eignarhlutdeildar en sem skuldað er af veðlánum.

Ríkið. Að gefa út peningaseðla er einn af grundvallarréttindum ríkisins. Fölsun peningaseðla ríkisins varðar hörðustu refsingum; *því er það nokkuð rík samfélagsleg krafa að peningakerfið sé sett undir stjórn sameignarinnar.* Vinnuafl sameignarinnar er eina undirstaða peningaseðlanna og aðeins vanræksla á að skilja þessa grundvallarstaðreynd hefur leitt til versnandi ríkisfjármála okkar og algjörs stjórnleysis í peningakerfinu almennt.

Með því að einkabankamenn afsala sér persónulegum og viðskiptalegum lánsfé, eins og lagt er til í 5. grein, er dýpra skarð gert í heildarlánakerfið. Fyrir ríkislánakerfið, sem og fyrir sveitarfélög og jafnvel fasteignalán, verður að halda fast við afnám vaxtaþrælkunar af mikilli hörku og orku, því hún er ómissandi forsenda fyrir félagslegu ríki almennt.

Aðstæðurnar eru öðruvísi með persónuleg lán. Við krefjumst einnig, í sjálfu sér, vaxtaleysis persónulegra lána; en þessi krafa hefur ekki sömu gríðarlegu og meginþunga þýðingu. Við minnumst 250 milljarða í lánsfé með föstum vöxtum samanborið við einu 12 milljarðarnir í arðgreiðsluskyldum hlutabréfum.

Allar slíkar lánshæfiseinkunnir, hlutabréf, þátttökuskírteini, námuhlutabréf, eignarhlutir og svo framvegis eru áhættufé. Ávöxtun þessa fjármagns fer eftir iðn og skilvirkni þeirra einstaklinga sem peningarnir voru falnir. Hér kemur áhættuþátturinn og hættan á tapi því við sögu, ásamt spurningunni um persónulegt traust. Fyrir það virðist ákveðin þóknun af sérstöku tagi enn ómissandi. Eigandi hlutabréfa og svo framvegis fær á engan hátt bætur eða ávinning ef fyrirtækið sem hann treysti fyrir peningum sínum græðir ekkert. Hann tapar peningum sínum algjörlega ef fyrirtækið hrynur.

Það er öðruvísi með til dæmis eiganda skuldabréfa Reicheisenbahn. Járnbrautir ríkisins [í Elsaß-Lothringen] eru gjörsamlega glataðar með tapi Elsaß-Lothringen. Engu að síður fær handhafi járnbrautarskuldabréfa áfram vexti sína. Frá hverjum? Frá sköttum sameignarinnar. Járnbrautirnar geta starfað með halla af hvaða stærðargráðu sem er eins og í Prússlandi og Bæjaralandi á síðasta ári; samt fá skuldabréfaeigendurnir vexti sína samt sem áður. Frá hverjum? Frá skatti sem greiddur er af vinnugetu og neyslu verkafólksins.

Maður vildi bara gera þennan grundvallarmun fullkomlega ljósan, til þess að lokum að viðurkenna hvar það er sem vampíran sýgur úr vinnumöguleikum fólksins.

Þannig ætti persónulegt lánsfé að vera áfram, eða öllu heldur vera úthlutað aftur, til persónulegra viðskipta í gegnum einkabankann. Persónuleg skilvirkni lánssækjandans, sem bankastjórinn þekkir persónulega, ætti aftur að verða ákvarðandi þáttur í persónulegu lánsfé. Gjöldin sem ríkið ákveður munu stjórna sér sjálf, í samræmi við sveiflur peninga sem munu í öllum tilvikum hefjast með afnámi vaxtaþrælkunar.

Um § 6

Meginatriðið í 5. gr. á einnig við um arðgreiðslur sérstaklega. Í þágu hins félagslega ríkissamfélags verður að krefjast þess að reynt verði að endurgreiða lánað fjármagn einnig fyrir stóru iðnfyrirtækin – til að draga úr skuldum einstakra iðnfyrirtækja gagnvart þeim sem eru einungis fjárfestar.

Því að það sem við gátum séð í sambandi lánsfjármagns gagnvart öllum þjóðum endurtekur sig hér í minni mæli. Hér einnig arðrænir kapítalistinn verkamanninn, verkstjóri, verkfræðingur, frumkvöðull, allir jafnt, því þörfin til að afla arðs hefur forgang .

Ef við hins vegar náum frelsun atvinnugreina og fyrirtækja frá eilífum vaxtasug, þá er leiðin greið fyrir lækkun verðs á vörum og fyrir afhendingu og dreifingu umframvirðis, að hluta til samfélagsins, að hluta til verkamanna, millistjórnenda og stjórna einstakra fyrirtækja, og þar með til þeirra sem í raun einir skapa framleiðslu og verðmæti.

Um § 7

Í þessari málsgrein kemur auðvitað allt tryggingasviðið einnig við sögu, sem hægt er að byggja á sambærilegum vaxtafrjálsum grunni. Greidd iðgjöld geta ekki vaxið með viðbættu vöxtum; heldur verða tryggingafélögin að sparnaðarstofnunum; með öðrum orðum, áhættan og ávinningurinn af tryggingum helst eftir. Á þessu verður stjórnmálasamfélagið að bera ábyrgð.

Um § 8

Hvað varðar gengisfellingu peninga okkar, sem aðeins hefur stafað af gífurlegum fjölda óteljandi skuldabréfa okkar, þá krefjumst við sterklega stigvaxins auðlegðarskatts. Við leggjum áherslu á „sterklega stigvaxinn“ skatt.

Auðlegðarskattur [í þeim tilgangi að] fækka seðlum og svo framvegis væri ekkert annað en sjálfsblekking þar sem maður kastar sandi í augu fólksins. Því ef ég tek líka helminginn af öllum auði alls staðar upptækan og fæ greitt í skuldabréfum og mauka þau, þá er það eina sem raunverulega næst með því að minnka pappírsmagnið, en í staðinn mun umreikningsstuðull auka ímyndað verðmæti alls pappírs í umferð á sama stig og áður. Raunverulegt verðmæti tilheyrir alltaf aðeins vörum til neyslu og vörum til notkunar, aldrei pappírsmiðum fyrir unnin vinnuafl.

Önnur spurning er hvort hægt sé að bæta gengi markgjaldmiðils okkar. En jafnvel þessi gengisbót er aftur í lokin eingöngu háð vinnuaflsmöguleikum og framleiðslu, með öðrum orðum framleiðslumöguleikum alls þjóðarbúsins.

Mótmælin og afsönnun þeirra

Aldrei hefur hugmynd tekist að festa sig í sessi án andstöðu, síst af öllu hugmynd sem víkur svo róttækt frá þeim forsendum sem lengi hafa verið rætt um heilagleika og friðhelgi hagsmuna. Þar sem andmælin hafa þegar komið fram og þau sem búist var við er alltaf tvíþætt athugasemd sem vert er að gera: í fyrsta lagi verður að spyrja, hvaða hluti andmælanna sem gerðar eru byggist á vísvitandi röskun á hugmyndinni um afnám hagsmunaþrælkunar, og í öðru lagi, hvað ætti að segja til að bregðast við öllum einlægum og staðreyndabundnum efasemdum?

Algengasta mótbáran er fullyrðingin: án vaxta mun enginn lána peninga.

---

[9] Þetta er vandamál hlutafélaga. Fyrirtæki í frjálsri eigu fjölskyldna, eins og algengt er í Þýskalandi, hafa ekki þennan eiginleika.

Við viljum í raun ekki að neinn láni honum peninga lengur. Lánsfé var bragðið, var það... gildra sem hagkerfi okkar lenti í og er nú hjálparvana fastur í.

Ef fólkið þarfnast virkilega meira fjármagns, þá fær það nauðsynlegt fé vaxtalaust í ríkissjóði, en aðeins þarf að greiða það til baka. Að lokum mun það gefa út nýja seðla. Hvers vegna ætti það að gefa út vaxtaberandi skírteini?! Hvort seðillinn ber vexti eða ekki skiptir ekki máli! Eini og eini stuðningur þess er atvinnumöguleikar og skattmöguleikar fólksins. Hvers vegna að íþyngja öllum opinberum útgjöldum frá upphafi með blýþunga eilífra vaxta?

Já, en hvernig ætti ríkið að uppfylla menningarleg verkefni sín fyrir samfélagið? Það þarf samt sem áður peninga og getur aðeins verið sanngjarn í þessu verkefni með lánum sem rukka vexti.

Þessi fullyrðing byggist á algjörlega mammónískri hugsun. Hún þyrfti að vera vísvitandi reiknuð út til villuleiðréttingar eftir ítarlega lestur þessarar yfirlýsingar; því í fyrsta lagi höfum við sannað að eftir afnám vaxtaþrælkunar er hægt að standa straum af öllum menningarlegum og félagslegum verkefnum ríkisins úr ríkisreknum fyrirtækjum, úr tekjum póstþjónustu, járnbrautar, námna, skóga og svo framvegis, án frekari upplýsinga. Í öðru lagi hefur fullvalda alþýðuríkið [Volksstaat] vald, hvenær sem er, til að sjá um sérstök menningarverkefni með útgáfu vaxtafrjálsra verðmætamerkja í stað vaxtaberandi vottorðanna sem lýst er að séu regla í mammóníska ríkinu. Það er algjörlega ómögulegt að sjá hvers vegna ríkið ætti að gera sérstök menningarverkefni, t.d. járnbrautar-, skurða- og vatnsaflsframkvæmdir, kostnaðarsamari fyrir sig með eilífu loforði um vexti sem eru algjörlega óþarfir. Ef það getur ekki greitt byggingarkostnaðinn úr tekjum núverandi ríkisrekinna fyrirtækja, þá er engin ástæða til að sjá hvers vegna ríkið ætti ekki að skapa peningana; Fullvalda þjóðin verður að vísu að borga fyrir það, en hún viðurkennir einmitt þessa peninga sem greiðslumiðil. Hvers vegna ætti alþýðan, með öllum sínum vinnu- og skattmöguleikum, að standa á bak við annan miða (vaxtaberandi lán), sem leggur á alþýðuna í heild sinni aðeins eilífa vaxtaskyldu í þágu kapítalistans!? Þess vegna, burt með þessa áráttu mammóníska ríkisins!

Kapítalistarnir munu þá bara taka útgefin pappírsseðla og safna pappír peningar.

Þetta er hrakið á tvo vegu. Í fyrsta lagi væri krafan um að eignarhald á peningum yrði gert óarðbært þá auðvitað þegar uppfyllt, og afnám vaxtaþrælkunar hefði verið sjálfviljug framkvæmt af auðvaldsherrunum sjálfum, þar sem auðvaldsherrann afsalar sér vöxtum af eigin frumkvæði ef hann safnar pappírsseðlum sínum heima. Í öðru lagi gerir ótti auðvaldsherrans við peninga sína þetta ólíklegt; maður þarf aðeins að ímynda sér svefnlausar nætur gjaldeyrissafnarans sem geymir miklar fjárhæðir heima og verður stöðugt að sjá eign sína ógnað af þjófum, ræningjum, innbrotsþjófum, húsleitum, eldi og flóðum. Ég er sannfærður um að heiðarlegur borgari myndi þreytast á þessum áhyggjum á stuttum tíma og myndi brátt finna leið sína í ríkisbankann. Ríkisbankinn gefur út kvittun og ber nú lagalega ábyrgð á reikningnum, en ekki á neinum vaxtagreiðslum. Annars er auðvitað þriðji möguleikinn enn opinn öllum, sérstaklega að vinna með peninga sína, skapa verðmæti og framleiða vörur, taka þátt í iðnaðarfyrirtækjum, gera líf sitt enn ríkara og betra, styðja list og fræðimennsku, með öðrum orðum að nýta peninga sína á gagnlegan hátt en hafna Mammonsdýrkun.

Það getur þó enn gerst að einkaaðilar þurfi á fjármagni að halda til að framkvæma ákveðin verkefni, t.d. til að prófa uppfinningar, stofna fyrirtæki af ungum, hæfum handverksmönnum eða kaupsýslumönnum o.s.frv.

Til að byrja með hefur þetta ekkert að gera með afnám hagsmunaþrældóms! Því í fyrsta lagi verður maður rökrétt að gera ráð fyrir að kapítalistinn, sem eftir afnám vaxtaþrældómsins hefur auðvitað ekki lengur tækifæri til að fjárfesta fé sitt á sprengjuþolinn hátt og búast við óþarfa vaxtanotkun, muni frekar, eins og á fyrri tímum, vera tilhneigður til að hætta fé sínu í slíkum tilgangi, þannig að skortur eða þörf í þessa átt mun því sjaldnar koma fyrir en hingað til. Eða hefur maður ekki heyrt þvert á móti aftur og aftur frá duglegum kaupsýslumönnum, frá snjöllustu uppfinningamönnum, einmitt kvörtunina um hversu erfitt það er að fá peninga í Mammóníska ríkinu í slíkum tilgangi nema hægt sé að tryggja „arð"? Í öðru lagi hlýtur það að vera verkefni komandi ríkis að efla alla hæfa krafta með rausnarlegum stuðningi. Vissulega voru þegar byrjanir á þessu í gamla embættismannaríkinu, en svo þröngsýnir að í stað örvunar leiddu til hömlunar og tregðu vegna áreitandi reglugerða sem fylgdu veitingu opinbers stuðnings. Í þriðja lagi skal tekið fram að með úthlutun nokkurra milljóna marka var hægt að ná gríðarlega miklu áorki. Vinnugleði, dugnaður og þrautseigja þýskra uppfinningamanna, verkfræðinga, handverksmanna o.s.frv. er svo mikil að með rétti ríkisins til þátttöku í árangri heppilegra uppfinninga er líklegt að útgjöldin yrðu ríkulega umbunuð (England sem dæmi).

Afnám hagsmunaþrælkunar leiðir óhjákvæmilega til þess að auðurinn klárist.

Ó, hver heldur því fram? En auðvitað! Sá sem hefur aðlagað líf sitt að neyslu vaxtagreiðslna sinna af fjármagni og getur ekki ákveðið að vinna, þá er það vissulega rétt hjá honum: með 5% árlegri neyslu mun hann hafa klárað auð sinn alveg á 20 árum. Auðvitað, en það er sannarlega alveg í lagi! Það sem við viljum er einmitt afnám vaxtaþrældóms; við viljum að það að lifa á lífeyri hætti að vera æðsta hugsjón borgarans. Við viljum binda enda á þessa mammónísku hnignun; reyndar viljum við ekki lengur þola að einn, að margir, geti lifað í þægindum til frambúðar eingöngu af vaxtagreiðslum af lánum - með öðrum orðum á kostnað annarra!

Ég endurtek: það er alls ekki rétt að afnám vaxtaþrældóms myndi leiða til útrýmingar og tæmingar auðs. Þvert á móti myndi afnám vaxtaþrælkunar stuðla að sköpun auðs sem byggist á vinnuafli sem framleiðir vörur og skapar verðmæti, laust við byrðar og frelsað frá eilífum vaxtakostnaði. Afnám vaxtaþrælkunar leiðir, eins og við höfum séð, til alhliða lækkunar kostnaðar í öllu lífinu; það léttir okkur undan óhóflegri skattbyrði þannig að fyrir hvern verkamann verður möguleikinn á að safna sparnaði að vera meiri í framtíðinni en hingað til. Eitt í viðbót! Þjóðhagsleg vinna iðnaðar, viðskipta og viðskipta sem framleiðir vörur og verðmæti er á engan hátt hindruð, heldur efld til hins ýtrasta með afnámi vaxtaþrælkunar.

Hvað fær verkamaðurinn ef kapítalistarnir fá ekki fleiri vexti?

Þessi spurning ætti í raun ekki að koma upp lengur! Í fyrsta lagi var þetta auðvitað stöðugt baráttuóp verkalýðsins um að kapítalistarnir myndu nýta verkafólkið; í öðru lagi höfum við sannarlega séð skýrt og greinilega að það er verkamaðurinn, fremur en nokkur annar, sem þarf að greiða vexti af lánum. [Með öðrum orðum, það sem verkamaðurinn fær eru lægri skattar og lægri framfærslukostnaður.]

Fjölskyldubönd veikjast og skaðast ef maður getur ekki skilið eftir auðæfi. börnin.

Já, hver er raunveruleikinn hér? Almennt séð held ég að peningar hafi lítið sem ekkert að gera með fjölskylduvitundina. Eða hefur einhver heyrt að börn ríkari foreldra haldi sig fast við...

Foreldrar þeirra meira en foreldrar fátækra? Eða elska ríkir foreldrar börn sín meira en þeir sem minna eiga? Hvað er líklega mikilvægara fyrir börnin, að foreldrar þeirra sjái fyrir þeim um besta mögulega uppeldi og læri að þau læri einhvern aga, ali þau upp í duglega, heilbrigða og hugrakka einstaklinga, eða að þau skilji eftir sig handa þeim sem mestan fjársjóð?

Í sérstökum tilfellum verður án efa að viðurkenna réttmæta viðleitni til að tryggja fjárhagslega framtíð barnanna. Þessi viðleitni, og þar með sparnaður foreldra með börnin sín, mun á engan hátt verða fyrir neikvæðum áhrifum af afnámi vaxtaþrælkunar; þvert á móti. Möguleikinn á sparnaði mun aukast þegar þjóðarbú okkar verður leyst undan alhliða þrýstingi vaxtaþrælkunar.

Við höfum séð af dæminu um manninn með 10.000 mörk í tekjur og 5.000 mörk í lífeyri að allar meðalstórar og smærri auðæfi eru í raun rændar öllum jákvæðum áhrifum með hinni krókóttu leið beinna og óbeinna skatta á húsnæðisleigu og svo framvegis. Ég get ekki endurtekið það nógu oft: vextir af skuldabréfum handhafa lítilla og meðalstórra auðæfa eru svik, sjálfsblekking, hringahlaup, en stórauðmagnið hefur með hollustu sinni á djöfullegan hátt breitt út og boðað um allan heim trúna á heilagleika og friðhelgi vaxta. Það leyfir öllum, að því er virðist, að taka þátt í yndislegri, deyfandi neyslu vaxta, til að svæfa slæma samvisku sem hlýtur óhjákvæmilega að fylgja aðgerðalausri, vinnuaflslausri neyslu vaxta – og til að fá félaga til baráttunnar, til varnar þessu æðsta góðmennsku Mammónismans.

Embættismaðurinn, stjórnmálamaðurinn, mun segja: ríkið getur ekki afsalað sér þeirri skuldbindingu sem það hefur tekið á sig gagnvart lánardrottnum sínum.

Hvað þýðir „skuldbindingar"? Er það á einhvern hátt siðferðilegt að stofna til skuldbindinga sem ríkið verður að vita frá upphafi að það getur aðeins uppfyllt þessar skuldbindingar ef það tekur vextina frá kröfuhöfum með beinum og óbeinum sköttum í nákvæmlega sömu upphæð? Hvar er siðferðið í því? Eða er það ekki kannski heiðarlegra að viðurkenna: „Ég get aðeins greitt vextina ef ég innheimti jafn mikið í sköttum - en á stríðsárunum þurfti ég algerlega að eiga peninga, og fyrir það svindlaði ég með stríðsskuldabréfið; þið verðið að fyrirgefa mér, kæru fólk; það var í raun fyrir ykkur, og nú viljum við ekki leika meira feluleik; ég, ríkið, greiði enga vexti og þið, skattgreiðendurnir, þurfið ekki að greiða skatta af vöxtunum; það mun einfalda viðskipti okkar verulega. Þannig komumst við af við gríðarlega skattaskrifræði og sömuleiðis óvenjulega hagsmunagæsluskrifræði. Ekki satt? Höfum við samkomulag?" Og þú, herra Scheidemann, setjið ekki nafn ykkar aftur á hverja einustu auglýsingasúlu sem utanríkisráðherra gömlu málamiðlunarstjórnarinnar innan um heimskulegar yfirlýsingar um öryggi og friðhelgi stríðsskuldabréfsins. Þið gerið ykkur bara til skammar: ávinningurinn af öllu þessu svikamyllu hefur í raun eingöngu farið til stórlánafjármagns.

Fjármálayfirvöld og bankastarfsmenn lýsa því yfir að það sé ómögulegt að afnema þrældóm vegna vaxta af stríðsskuldabréfum og opinberum skuldum vegna þess að það er samheiti við gjaldþrot almennings.

Þú fyrirgefur mér: samkvæmt ræðum þínum erum við vissulega opinberlega gjaldþrota hvort eð er eða verðum að verða það. Opinber yfirlýsing um opinbert gjaldþrot væri hins vegar mesta heimskulegt sem við gætum fremt: við raunverulega vanhæfni núverandi valdahafa myndi það bæta sögulegri staðfestingu á þessari vanhæfni fyrir tímann.

Af hverju að lýsa sig gjaldþrota? Ef ég hef sett 3 mörk úr hægri buxnavasanum í þann vinstri,
Ég má samt ekki lýsa yfir gjaldþroti hægri buxnavasans af þeim sökum!

Það var sannarlega ekkert öðruvísi með stríðslánin! Ríkið tók úr vösum fólksins fyrstu milljarðana sem voru til staðar, síðan streymdu peningarnir til baka; þá kom nýja lánið og aftur streymdu peningarnir til baka; enn og aftur kom dælan og sogaði milljarðana og aftur héldu þeir aftur, þar til, eftir að leikurinn hafði verið endurtekinn níu sinnum, hafði ríkið glatt myndað 100 milljarða í skuld. Fyrir það hafði fólkið 100 milljarða í fínu prentuðu pappír í höndunum. Í fyrstu ímyndaði fólkið sér að það hefði orðið svo miklu ríkara; þá kom ríkið og sagði: „Þetta er hræðilegt; ég er með 100 milljarða í skuld og stefnir í gjaldþrot.“ – Já, en hvers vegna? Það er allavega bara sjálfsblekking! Ég get sjálfur aldrei orðið gjaldþrota ef ég tek peningana mína úr öðrum vasanum og set þá í hinn. Þess vegna getum við verið róleg varðandi gjaldþrot ríkisins hvað varðar innri stríðsskuldabréfaskuldir okkar. Þess vegna þurfum við í raun ekki að lýsa yfir opinberri gjaldþroti og við getum sparað okkur gríðarlega vinnuafl með heimskulegum vaxtagreiðslum og stórum, en enn heimskulegri, sköttum.

Losum okkur loksins við að hlýða boðum stórfjármagnsins! Aðeins stórfjármagnið nýtur góðs af þessu skattsviki á vöxtum lána, því fallegri gullmoli verður eftir fyrir það og verkafólkið borgar þennan umfram í formi óbeinna skatta; á meðan eltir hins vegar smá- og meðalstóri auðmaðurinn einfaldlega sinn eigin hala.

Alþjóðlegur hagfræðingur segir: Afnám vaxtaþrælkunar er ekki mögulegt fyrir okkur að ná fram í Þýskalandi einu saman; það verður að gerast á alþjóðavettvangi; annars munum við missa allt lánsfé, fjármagn mun streyma burt og við munum samt sem áður þurfa að uppfylla vaxtaskyldur okkar gagnvart restinni af heiminum.

Ég viðurkenni að ég sjálfur var ráðalaus varðandi þessa spurningu lengst af. Þetta er erfiðasta spurningin vegna þess að hún varðar samskipti okkar við umheiminn; málið hefur þó tvær hliðar. Annars vegar er hugmyndin um afnám vaxtaþrælkunar baráttuóp allra afkastamikilla þjóða gegn alþjóðlegri þrælkun vaxta af peningum; hins vegar er þetta róttæk lækning við innri fjárhagsvandræðum okkar. En það er í raun engin ástæða til að forðast að nota lækning, bara vegna þess að jafn veikur nágranni notar hana ekki á sama tíma. Það væri þó aukin heimskulegheit ef við í Þýskalandi höldum áfram að hlaupa í brjálaðan hring og greiða skatta og vexti þegar við höfum greinilega viðurkennt að þessi fáránlega starfsemi gagnast aðeins stórkapítalistunum og engum öðrum. Þess vegna skulum við vera á undan með frelsandi fordæmi okkar; skulum frelsa okkur frá þrælkun vaxta af peningum, og við munum brátt sjá að kraftur þessarar sigursælu frelsandi hugmyndar mun örva þjóðir heimsins til að fylgja okkur.

Ég er í raun sannfærður um að frumkvæði okkar – ef þessu frumkvæði er ekki haldið niðri af Þýskir mammonistar – munu sópa hinum þjóðunum með sér af ómótstæðilegri nauðsyn.

Spartakistinn segir: Öll hugmyndin felst aðeins í verndun fjármagns; hún er samt Þá er það eins og það var: fátækir maðurinn á ekkert en ríkir verða eftir.

Já, vinur minn; það er almennt mjög erfitt að eiga í umræðum við þig — ef þú ert í raun og veru kommúnisti innst inni og heldur því fram að „allt tilheyri öllum mönnum“[10], og ef þú, ásamt því, þekkir raunverulegar hugmyndir hinna miklu leiðtoga bolsévíka í Rússlandi, sérstaklega Leníns, og telur þær réttar, og telur því næstu verkefni Sovétlýðveldisins, sem Lenín tilnefndi, „alhliða úthlutun reikninga og eftirlit með allri framleiðslu og dreifingu“, vera mannlega möguleg.

---

[10] Pétur Kropotkin, Landvinningar brauðsins

Ef þú ert hins vegar fullkomlega meðvitaður um þá staðreynd að þetta verkefni er í raun aðeins framkvæmanlegt, ef yfirhöfuð, undir hræðilegri harðstjórn, og þú ert enn innst inni sannfærður kommúnisti eða spartakisisti og svo framvegis, þá skulum við ekki deila frekar sín á milli; við skiljum einfaldlega ekki hvert annað og tölum mismunandi tungumál, og framtíðin mun ráða úrslitum, annað hvort um spennitreyjuríkið sem að lokum getur stafað af ringulreið bolsévismans, eða nýja ríkið sem ég vona að verði, með þjóðarbúskap sem er laus við hagsmunaþrældóm.

En ef þú, innst í kommúnistahjarta þínu – ef þú ert heiðarlegur – finnur að þú hugsar enn um, þráir konu og barn, eftir mannlegri sál sem stendur þér nær en eskimói eða súlúkaffír, ef þú heldur, meðan þú vinnur í verksmiðju undir stjórn sovésks forstjóra, að það væri enn gott að eiga þitt eigið litla sumarhús, lítinn garðreit, ef það veitir þér í raun enga raunverulega ánægju að eiga rétt á því, eins og hundur á götunni, að nota hverja einustu tík sem verður á vegi þínum, ef þú vilt kalla einhvern konu þína, ef þú hugsar bara um að spara eitthvað af launum þínum, sem þá ætti að tilheyra þér einum, þá ert þú ekki lengur kommúnisti; þá hefur þú þegar í hjarta þínu brotið frá svo háværu slagorði þínu, „Allt tilheyrir öllum mönnum"; þá er einmitt það sem þú vilt ekki að allt tilheyri öllum mönnum; þú vilt einmitt það sem þú óskar þér – konu, barn, hús, býli, sparnað – hvort sem þú átt það nú þegar eða vonast aðeins til að fá það, jafnvel þá tilheyri þú einum.

Og sérðu, vinur minn, ef þú grunar aðeins í hjarta þínu að það gæti skipt máli fyrir þig, ef einhver handahófskenndur einstaklingur kæmi og tæki einfaldlega sparnaðinn þinn frá þér í nafni „allra", og ef hann kæmi með annað barn fyrir þig og tæki með sér þitt vegna þess að öll börn tilheyrðu „öllum", þá vinur minn, skulum við ekki halda áfram að tala algjörlega fram hjá hvort öðru.

Kannski gæti ég beðið þig um að íhuga hvort kommúnistaboðskapurinn um að allt eigi að tilheyra öllum mönnum þýddi ekki endilega *endalok allrar menningar,* vegna þess að skortur á hugmynd um eignarhald hlýtur með sannfærandi rökfræði að þvinga manninn niður á dýrastig.

Ef allt tilheyrði öllum mönnum, ef hægt væri að þvinga fram reikningsskil og stjórn á allri framleiðslu og dreifingu ofanjarðar í skilningi Leníns, þá myndi í besta falli mauranýlendu myndast. En í því tilfelli getum við líka verið án tungumáls, sálar og hugsunar; hljóðlega og eðlislægt getum við framkvæmt nauðungarvinnu okkar. *Þar er endir mannsins.11*

En nóg nú, vinur Spartakus. Láttu þessa grundvallarhugsun sökkva djúpt í huga þinn og hjarta. Nákvæmara svar við spurningu þinni mun þá koma í ljós í samtali við hina aðilana.

Og nú, þið félagar tveggja sósíalískra stefna, hófsamra og óháðra!

Ég get ekki ímyndað mér að alvarleg mótmæli eða andmæli gegn afnámi hagsmunaþrældóms komi frá þinni hlið, en samt verð ég að fjalla um þig afdráttarlaust, ásamt öllum hugmyndaheimi sósíalískra aðila, frá Marx upp í núverandi leiðtoga Eberts, Scheidemanns, Kautskys og svo framvegis.

1. Vilji sósíalista: hugmyndin *um að efla verkalýðsstéttina* er skilyrðislaust vís að hún muni sigra; *að svo miklu leyti erum við sammála.*

---

[11] „Endir mannsins" er úr Esekíel. Þar þýðir það tilgangur mannsins en hér gæti það haft tvíþætta merkingu. Tilgangur mannsins undir kommúnisma verður hugsunarlaus þrældómur, sem er tortíming mannsins.

[12] Feder vísar hér til Jafnaðarmannaflokksins og friðarsinnaðs afkvæmis hans, Óháða Jafnaðarmannaflokksins.

2. Leiðirnar sem troðnar eru til að ná þessu mikla markmiði eru næstum algerlega rangar, vegna þess að þeir
3. eru byggðar á röngum forsendum.
4. [Marxísk] sósíalísk hugmynd um ríkið leiðir óhjákvæmilega til kommúnisma, þannig að hnignun.
5. Því að þó að sósíaldemókratíkin hafi annað markmið, að efla verkalýðsstéttina, allt verkalýðsfólk almennt, þá stendur hún frammi fyrir hræðilegri innri átökum, því rökréttar afleiðingar marxisma leiða til hins gagnstæða við raunlegt markmið verkalýðshreyfingarinnar.
6. Af þessari innri skiptingu stafar augljós óvissa í átt að ríkisstjórn.
7. Til að ná hinu mikla hagnýta markmiði (að efla verkalýðsstéttina) verður að draga skarpari línu gegn Spartakusi og bolsévískum kommúnisma og berjast gegn aðferðum þeirra af öllum mætti. En sósíaldemókratík, skipulögð í gegnum verkalýðsfélög, finnst hún í dag veik gagnvart þessum róttæku hópum, vegna þess að hún hefur tekið upp marxíska hugsun sem grundvallarreglu menntunar sinnar og vegna þess að allar marxískar hugsunarhættir leiða rökrétt til kommúnisma.

Nú sönnunin: liður 2 segir að slóðirnar sem sósíaldemókratinn hefur farið séu næstum algerlega rangar.

Allt þetta óróa sem hefur átt sér stað um allt land hefur leitt til djúpstæðrar sundrunar innan þjóðar okkar. Sífellt endurteknar rógburðarorð gegn vinnuveitendum af öllu tagi, jafnvel allra borgaralegra starfsgreina, sem arðræningjum og blóðsugendum verkafólks sem vinnur án aðstoðar, hafa leitt til óréttmætrar beiskju og hroka verkalýðsins, sem í dag birtist nauðsynlega í kröfunni um „einræði verkalýðsins“ (Kommúnistaávarpið). Meginkrafa Erfurt-áætlunarinnar – að framleiðslutækin verði færð úr einkaeign yfir í eignarhald og rekstur samfélagsins – hefur í dag verið þjappað saman í ópið um „félagsvæðingu“.

Það er öllum alvarlegum stjórnmálamönnum fullkomlega ljóst að algjör félagsvæðing efnahagslegs hruns okkar myndi þýða algjört gjaldþrot ríkisins. En maður þorir ekki að játa þetta opinberlega og fúslega fyrir fólkinu.

Ekki félagsvæðing heldur affélagsvæðing þyrfti að vera mottóið nú. Þannig er reynt að bæta upp fyrir augljós mistök allra félagsvæðinga með blekkingum um skattframtöl og með þessari leið að „taka eignarnámsmennina eignarnámi“ í annað sinn. Allt þetta þýðir ekkert annað en að yfirgefa allan þjóðarbúskapinn í algjört rúst. Í stað vaxtar (tvöföldun framleiðslu, eins og allar sósíalískar bókmenntir fyrir tímabilið eftir byltinguna lofa, kemur ekki til greina) hefur nákvæmlega hið gagnstæða gerst.

Það versta væri þó ef núverandi sósíalíska ríkisstjórnin myndi ímynda sér að taka við stórum erlendum lánum. Með því væri ekki aðeins efnahagsleg hnignun okkar innsigluð, heldur myndum við einnig algerlega afhenda okkur vaxtaþrældóm Sambandsríkjanna, sem engin afturför væri frá.

Grundvallarbresturinn, undirliggjandi villa, sem öll þessi ranga keðja samninga, krafna og loforða til fólksins hefur verið byggð á, er algjörlega röng afstaða gagnvart iðnaðarauðmagni og lánaauðmagni. Kommúnistaávarpið, Erfurt-áætlunin, Marx, Engels, Lasalle og Kautsky hafa ekki viðurkennt hinn róttæka mun á iðnaðarauðmagni og lánsfjármagni.

Í þessu máli verður allur sósíaldemókratinn að læra upp á nýtt; þetta grundvallarvilla verður að viðurkenna skýrt og hreinskilnislega án fyrirvara. Þá verður þó einnig að draga óþreytandi einu mögulegu ályktanirnar. Þessar ályktanir þýða hins vegar róttæka afneitun á tilgangslausu, vegna þess að það er algjörlega rangt, reiði gegn iðnaðinum, gegn vinnuveitandanum. *Verkamaður og vinnuveitandi eiga saman;* þeir hafa sama markmið - vinnu, framleiðsla; því án framleiðslu, án vinnu, getur ekkert líf verið, engin menning, engin framþróun og engin uppþróun. Sjálfsagðar og óhjákvæmilegar andstæður sem eru til staðar meðal manna, bara vegna þess að þeir eru menn, eru miklu minna mikilvægar en miklir sameiginlegir hagsmunir vinnuveitanda og starfsmanns. Þessar andstæður eru og hafa verið leystar með launasamningum og viðskiptasamtökum til gagnkvæmrar ánægju beggja aðila.

En við skulum ekki rekja þessar spurningar, sem eru ómerkilegar innan umfangs ritgerðar okkar um stærstu stjórnmálalegu valdalínurnar, frekar en að leggja áherslu á að hagsmunir verkalýðsins í heild eru fullkomlega í samræmi við þjóðariðnað okkar, við þjóðarhag fólksins.

Sá sem kennir annað og setur fram andstæður milli vinnuveitanda og starfsmanna sem mikilvægari sýnir að hann er ábyrgðarlaus einmitt gagnvart verkafólkinu; því þar með leggur hann öxina að rótum trésins sem nærir og styður verkamanninn.

Jafnaðarmannastéttin hefur hins vegar gert það og með því hefur hún bakað sér eilífa sekt gagnvart þýskri vinnu; með því hefur hún valdið þjóð okkar ólýsanlegri eymd, því hún getur ekki staðið við öll loforð sín, *því hún getur ekki veitt okkur frið gagnkvæms skilnings, því hún getur ekki skapað okkur vinnu, því hún verður jafnvel að koma á fót vopnuðum herjum gegn okkur, því hún kemst ekki af án opinberrar þjónustu, því hún verður að krefjast skyldu til að vinna, því almennur jafn og bein kosningaréttur karla og kvenna yfir 20 ára aldri hjálpar engum að sjá sér farborða, því án ábyrgðar ríkisins á öryggi einstaklinga og eigna verða óreiðukenndar aðstæður, því án aðlögunar og undirgefni einstaklingsins við samfélagið er enginn lífskraftur ríkisins mögulegur.*

Þannig fer djúp, örvæntingarfull bylgja vonbrigða um alla þjóðina. Ef einstaklingar skilja það enn ekki, halda ráðherrar, þingmenn og fulltrúar fólksins áfram að ljúga hver að öðrum að „ávinningur byltingarinnar“ verði að verja gegn „viðbrögðum“: hvað þessi tvö hugtök þýða, ef eitthvað, gæti enginn einlægur stjórnmálamaður sagt fólkinu skýrt.

Neikvæðar aðgerðir byltingarinnar, *að steypa röð úreltra konungsætta af stóli, að steypa yfirmönnum af stóli, afnema aðalinn, leysa upp herinn,* í stuttu máli, „Stóra niðurrifið“, er sannarlega enginn „ávinningur“.

Og viðbrögð?! Hin sópaða, rotna kenning um guðlegan rétt hefur hvergi í allri þjóðinni nægilegan siðferðilegan stuðning til að leiða til nokkurra aflsaðgerða; borgarastéttin, hvað varðar hinn raunverulega borgarastétt, er alltof huglaus, alltof siðferðilega spillt, til að sameinast gegn stéttarmeðvitaðri verkalýðshreyfingu: þess vegna er ekki nauðsynlegt fyrir ráðandi stétt verkamanna að hafa áhyggjur af viðbrögðum ættarinnar eða borgaralegs.

En djúpstæð vonbrigði fólksins yfir svokölluðum árangri byltingarinnar, með öðrum orðum yfir skorti á raunverulegum umbótum á stöðu fólksins, það er hin mikla hætta. Þessi vonbrigði leiða til þess að fjöldi fólks streymir sífellt lengra til vinstri, þar sem loforð sem þegar hafa verið gefin eru langtum betri en loforðin sem þegar hafa verið gefin.

Að lokum er ekki lengur hægt að lofa loforðum eins og „allt fyrir alla menn“. Það er hreint brjálæði, en hver hugmynd, hvert fyrirbæri, hver athöfn sem er teygð og ýkt út í öfgar verður að lokum brjálæði og breytist síðan í andstæðu sína. Eins er það með kommúnísku hugmyndina um að allt eigi að tilheyra öllum, því að þetta tekur að lokum enda og leysist upp í því að allir ... hafa ekkert. Hungur, örvænting, eymd, veikindi og neyð eru komin til Rússlands; fólk hefur misst síðustu leifar af hugrekki og lífsgleði.

Ég endurtek: Hið gríðarlega grundvallarvilla í sósíalískum hugmyndaheimi má að lokum rekja til þess að ekki hefur verið viðurkennt djúpstæðan grundvallarmun á iðnaðarauðmagni og lánafé. *Vextafráhrindandi lánafé er plága mannkynsins.* Það er eilífur, áreynslulaus og endalaus vöxtur stórlánafés, ekki afkastamikils, framleiðslu-, iðnaðarrekstrarfés, sem leiðir til arðráns fólks.

Ég get ekki sleppt því hér að skoða spurninguna um hvers vegna þessi grundvallarmunur hefur ekki verið viðurkenndur; hvort hann hefur í raun ekki verið viðurkenndur eða hvort hann hafi kannski verið dulinn í þágu stórfjármagnsins; hvort leiðtogar og æðstu stjórnendur í baráttunni gegn kapítalismanum, hvort höfundar Kommúnistaávarpsins, Erfurt-áætlunarinnar og núverandi leiðtogar hafi alltaf haldið áfram með nauðsynlegri samviskusemi.

Það er alvarlegast og hræðilegast þegar maður efast um algjöra einlægni og staðfasta sannfæringu annars; það virðist því alvarlegra, því vandlega sem maður leitar að orsökum og tengslum sem tengjast atburðum lífsins. Ég vil því heldur ekki gefa nein svör við þessari spurningu sjálfri, heldur aðeins vísa til stórra, óljósra tengsla með því að vitna í ummæli Disraeli, mesta forsætisráðherra Englands, Lord Beaconsfield. Þetta skrifar hann í skáldsögu sinni Endymion:

„Enginn maður mun meðhöndla kynþáttarregluna afskiptalaus. Hún er lykillinn að sögunni, og ástæðan fyrir því að sagan er oft svo ruglingsleg er sú að hún hefur verið skrifuð af mönnum sem voru fáfróðir um þessa meginreglu og alla þá þekkingu sem hún felur í sér.“ [Barón Sergius til Endymions]

Borgaralega.

Borgaralega séð, sem hvíld virðist vera borgaraleg skylda hans, verður vissulega fyrir óróa af hverri nýrri byltingarkröfu, eins og alltaf með hverja nýja hugmynd. Það þýðir óróa fyrir hann; því kannski þyrfti hann jafnvel að hugsa eitthvað um það. Allar breytingar eru honum andstyggilegar; hann vill fá hvíld sína, og vei þeim sem girnist peningapoka sinn. Nú vill maður frá honum vexti hans, tekjur af leigu á húsum, vexti af tryggðum skuldabréfum hans, vexti sem hann innheimtir af húsnæðislánum; í stuttu máli, það sem felst í hvíld hans, ánægju hans og gæfu hans.

Engu að síður verðum við að spyrja hvað meðlimir þeirra stétta sem eiga lánsfé hafa að segja. Þeir mynda, fyrir utan hinn sanna borgaralega ... Borgaralegir eru manngerð, sem ekkert frekar á að vígja með; borgarastéttin er grein á tré mannkynsins sem ætti að höggva af, því fyrr því betra. Þetta eru hinir sjálfumglaðu, sjálfsánægðu Babbittar með dapurlega þrönga sjóndeildarhring sinn, sem eru ekki færir um að sýna neinn áhuga. Þeir eyða dögunum í eilífri einhæfni með kaffi, morgunblaði, morgundrykk, hádegisblaði, hádegismat, síðdegislúri, afsláttarmiðaklippingu, síðdegisdrykk, vinum á krá og stundum í bíó. Þeir skortir skilning á öllu því sem hreyfir heiminn, öllu því sem æskan þráir, öllu því sem angrar fólkið, ríkið og samfélagið, óáhyggjufullir um stríð og sigur, gróðursetjast og hrörna, samtímis hrokafullir og undirgefin - en borgarastéttin er svo breiður stétt að ekki er hægt að hunsa hana.

Þannig, með afnámi vaxtaþrældóms, er sparnaður eyðilagður; fólk endar á fátækrahúsi.

Að afnám hagsmunaþrældóms geti almennt haft áhrif á sparnað verður að afdráttarlaust hafna. Sparnaður hefur jafn lítið að gera með ríkjandi efnahagsleg sjónarmið og til dæmis sóun. Sparnaður og sóun eru mannlegir eiginleikar sem annað hvort eru til staðar eða ekki, óháðir því hvort öld samþykkir eða hafnar hugmyndinni um vexti.

Á umbreytingartímum má kannski stuðla að aukinni eða minnkuðum sparnaði. Í þessu tilviki halla ég mér þó miklu frekar að þeirri skoðun að skynsamur, efnahagslega sinnaður maður muni segja við sjálfan sig eftirfarandi: „Ég get ekki lengur treyst á að lifa eingöngu á vöxtum mínum í framtíðinni. Ég vil hins vegar lifa á efri árum og samt skilja eitthvað eftir fyrir börnin mín; þess vegna verð ég nú að spara meira.“ Afnám vaxtaþrælkunar hlýtur að mínu mati að hafa þessi áhrif á meirihluta fólks. Hvað varðar aldraða, þá verður þeim auðvitað vísað til opinberrar aðstoðar.

Hér verð ég einnig að leggja áherslu á að miðað við núverandi byrði beinna skatta á fasteignir og byrði óbeinna skatta á alla lífsstíla, þá er ekkert eftir af þessum yndislegu vaxtagreiðslum, nema hjá þeim einstaklingi sem – og það er sannarlega ranglæti sem ber að berjast gegn – allar tekjur koma eingöngu frá eilífum vaxtagreiðslum. Því er líklega ekki að óttast að sparnaður minnki.

Er (viðbjóðslegt) stórfé virkilega svona algerlega ávaxtalaust? Hefur það ekki líka skapað leiðir til stórfelldra framfara sem bera ávöxt fyrir mannkynið sem er meiri en það sem vextir af lánsfé eyðileggja?

Nei! Spurningin sannar aðeins að mammónísk orðatiltæki hafa skyggt á skýra sýn okkar.

Stórféð hefur ekki skapað leiðir til stórfelldra framfara; heldur hefur stórféð vaxið úr vinnuafli! Allt fjármagn er uppsafnað vinna. Stórféð er í sjálfu sér óarðbært, því venjulegt fé í sjálfu sér er algerlega óávaxtaríkt. Frá huga, vinnu og tiltækum eða þegar þróuðum hráefnum eða steinefnum eru verðmæti framleidd og vörur framleiddar – með vinnu og aðeins með vinnu.

Því ef maður hellir svo miklum peningum í frjósömustu akuryrkjuna, í ríkustu kolanámuna, þá ber akuryrkjuna ekki af þeim sökum korn, né spýtir kolanáman kolum sjálf! Við skulum staðfesta þetta óyggjandi.

Ef fólk hefur fundið upp peninga, þá eru þeir því nokkuð gagnlegir og skynsamlegir; því í öllum tilvikum Í flóknu hagkerfi þarf maður þessa (almennt viðurkenndu) „ávísun fyrir fullunnið verk“. En að þessi „peningaveldi“ skuli búa yfir möguleikum til að vaxa að eilífu frá sjálfum sér í gríðarlegt magn – og peningar gera það, ef þeir geta borið vexti – það er það sem kjarni tilveru okkar gerir uppreisn gegn; það er það sem upphefur peninga langt yfir allar aðrar jarðneskar birtingarmyndir; það er það sem gerir peninga að skurðgoði. Og allt þetta er í raun aðeins gríðarlegasta sjálfsblekking mannkynsins!

Ekkert, alls ekkert, getur komið frá peningum einum saman. Borð, skápur, föt, hús, verkfæri, í stuttu máli allt í kringum okkur hefur eitthvert gildi; að lokum getur maður samt notað brotinn húsgagn sem eldivið til að hlýja sér, en með tuttugu marka seðli getur maður ekkert gert;
Ég get ekki einu sinni vafið ostbita inn í það. Aðeins eftir að fólk hefur skynsamlega komið sér saman um að auðvelda skipti á vörum til neyslu, að skrifa út reikninga fyrir unnin verk, aðeins með því fær miðinn merkingu og tilgang, og það er mjög eðlilegt að bóndinn fái ekki kol fyrir kornið sitt frá kolanámufyrirtækinu heldur peninga; þannig a

inneignarnóta fyrir annað unnin verk, t.d. heygaffla, leirtau, plóg og ljá. En með því ætti vald peninganna að enda.

Þannig hefur stórfelld framþróun mannkynsins ekki verið gerð fyrir peninga heldur fyrir mannana sjálfa, djörfung þeirra, stolt þeirra, hugrekki þeirra, handastyrk þeirra, sameiginlega, þar af leiðandi félagslega, iðjusama vinnu. Svo stolt og svo greinilega verðum við að sjá. Mennirnir voru málið, alls ekki þessir aumkunarverðu pappírsbútar sem menn fundu upp til að einfalda viðskipti.

Frekari dagskrá

Þótt afnám hagsmunaþrælahalds sé ekki lokamarkmið nýja stjórnarfarsins, þá er það sannarlega skarpskyggnasta verkið, eina verkið sem getur sameinað allar þjóðir í eitt sanna þjóðabandalag, gegn harðstjórn mammonismans sem nær yfir allar þjóðir. En það er ekki endirinn.
Þvert á móti, afnám hagsmunaþrældóms verður að leiða til frekari skrefa, því eins og við höfum séð, grípur það hnattræna illskuna með rótinni, og reyndar með aðalrótinni.

Aðeins þegar grunnkröfunni um afnám vaxtaþrælkunar er fullnægt, er brautin rudd í fyrsta skipti fyrir samfélagsríkið. Þetta verður að viðurkenna skýrt og það verður að gerast þrátt fyrir öll mammónísk afl. Kröfin um félagsvæðingu [meðan vaxtaþrælkunin heldur áfram] er ekkert annað en tilraun til að koma á fót trausti allra atvinnugreina og skapa risavaxin samsteypur alls staðar, þar sem stórlánafé, þrátt fyrir alla auðlegðarskatta, mun að sjálfsögðu einnig hafa úrslitaáhrif í framtíðinni. Sósíalískt ríki á mammónískum grunni er fáránlegt og leiðir í eðli sínu til málamiðlunar milli sósíaldemókrata, sem þegar er mjög mengaður af mammónisma, og stórauðmagnsins.

Við, hins vegar, krefjumst róttækrar höfnunar á Mammóníska ríkinu og endurreisnar ríkisins í samræmi við sanna anda sósíalismans, þar sem ríkjandi undirstöðuhugmynd er skyldan til að næra – þar sem gömul undirstöðukrafa kommúnismans getur fundið skynsamlega og gagnlega uppfyllingu sína – í þeirri mynd að sérhver meðlimur þjóðarinnar skuli fá sinn rétt til jarðvegs heimalandsins með úthlutun ríkisins á mikilvægustu matvælunum.

Við krefjumst enn fremur, sem beinagrind fyrir nýja ríkið, fulltrúa fólksins í gegnum Þjóðarþing fulltrúaþingsins, sem á að kjósa á sem breiðustum grunni, og þar að auki fastrar Verkalýðsþings, miðlægs ráðs þar sem verkamenn þjóðarinnar hafa rödd í hlutfalli við dreifingu sína eftir starfsgreinum og efnahagsstéttum.

Að lokum krefjumst við hæstu ábyrgðar frá stjórnendum ríkisins. Þessi nýja uppbygging ríkisins á sósíalískum og yfirstéttarlegum grunni verður fjallað um í viðbótarverki.
sem mun brátt koma út frá sama útgefanda. Forsenda allrar þessarar smíðis er þó enn afnám hagsmunaþrældóms.

Óhagganleg trú mín, og meira en það, þekking mín, gerir mér grein fyrir því að afnám hagsmunaþrældóms er ekki aðeins framfylgjanlegt heldur verður og verður að vera tekið upp alls staðar með ólýsanlegri gleði. Því að hafið í huga: ólíkt öllum öðrum hugmyndum, hreyfingum og viðleitni, hversu vel meinuð sem þau eru, sem miða að því að bæta mannkynið, vill tillaga mín ekki reyna að bæta mannlegt eðli; heldur beitir hún sér gegn eitruðu efni, gegn fyrirbæri sem var listfenglega – nei, djöfullega – fundið upp, algjörlega andstætt dýpstu tilfinningum mannsins, til að gera mannkynið veikt, til að fanga mannkynið í efnishyggju, til að ræna því það besta sem það hefur, sálina.
Hönd í hönd við hliðina á því.

Fer hræðileg, miskunnarlaus harðstjórn peningaveldanna, sem fólk er aðeins hagsmunaþrælar fyrir, er aðeins til til að vinna fyrir arðinn, fyrir vexti.

Djúp í áhyggjum viðurkennum hræðilega skýrleika og sannleika gamalla biblíulegra málshátta, þar sem guð Gyðinga, Jahve, lofar útvöldu fólki sínu: „Ég vil gefa þér að eiga alla fjársjóði heimsins; við fætur þér skulu allar þjóðir jarðarinnar liggja og þú skalt ríkja yfir þeim.“

Þetta alþjóðlega mál er nú lagt fyrir ykkur öll. Alþjóðleg mál leysast ekki með handabylgju, en hugmyndin er ljós eins og dagurinn sé. Og verkinu verður að dreifa af kostgæfni; við verðum að skilja greinilega að við stöndum frammi fyrir ógnvænlegasta óvininum, hinum heimsvíðu peningaöflum. Allt vald hinum megin, okkar megin aðeins réttlæti, eilíft réttlæti afkastamikils vinnuafls.

Réttið fram hendur yðar til mín, verkafólk allra landa, sameinist!

Þýska ríkið á þjóðarleið

Sósíalíska stofnunin

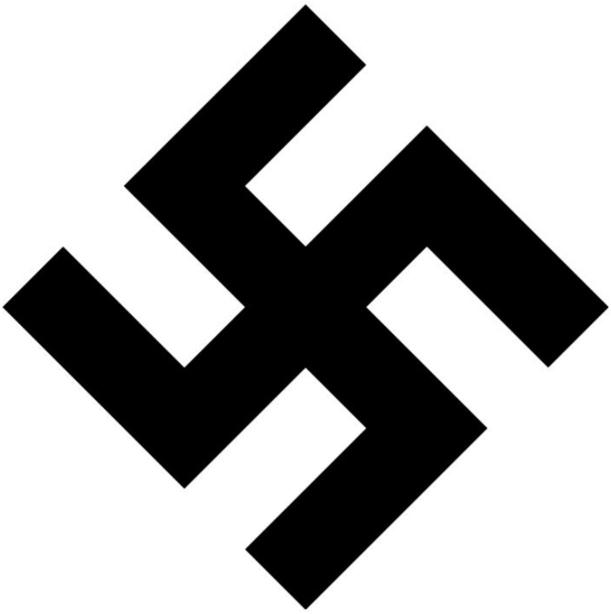

Formáli

eftir

Adolf Hitler

Sérhver góð hugmynd þarfnast tveggja hluta, vilja til valda og skýrra markmiða. Viljinn til valda, til frelsunar, býr glóandi og sterkur í hjörtum okkar. Gottfried Feder hefur í bók sinni, Þýska ríkið á þjóðernis- og sósíalískum grunni, kynnt markmið okkar skýrt og einfaldlega og á þann hátt sem allir skilja. Í henni hefur von og þrá milljóna manna fundið form og kraftmikla tjáningu. Bókmenntir hreyfingar okkar hafa í henni fengið sína trúfræði.

München, 8. nóvember 1923

Adolf Hitler

Formáli

til fimmtu útgáfunnar

Hér birtist verk mitt, *Þýska ríkið á þjóðernislegum og sósíalískum grunni,* í bókaröðinni „Þjóðernissósíalísk bókasafnsins“. Textinn hefur í meginatriðum verið óbreyttur en þeim köflum sem vísuðu til aðstæðna þess tíma þegar þetta verk kom út (1923) og fengu dæmi þaðan voru eytt og skýringar á gyðingaspurningunni styttar þar sem sérstakt verk verður tileinkað því síðarnefnda.

Nýja útgáfan ætti sérstaklega að bera vitni um þá staðreynd að ekkert sem minnst var breytt í grunnáætluninni.

Murnau, október 1931

Gottfried Feder

„Sælt er það fólk sem brýn nauðsyn ber að gæta.“

setur fram háleita pólitíska hugmynd sem,

að vera frábær og einföld,

neyðir allar aðrar hugmyndir samtímans til þjónustu sinnar.“

Heinrich von Treitschke

Inngangur
til fyrstu útgáfunnar

Við horfum til framtíðarinnar full af sterkri von og löngun. Þýskaland mun lifa, Þýskaland getur ekki fallið. Þýskaland er skjálfandi eins og af yfirþyrmandi fæðingarhríðum nýrrar aldar. Hræðilegir fjötrar sjálfsektar, sem og erlendir kvalarar, munu falla af og verða hristir af sér með kröftugum ypptum, og Þýskaland mun ganga í fararbroddi þjóðanna.

Ef svo mikil þjáning og neyð væri ekki tengd hruni og falli, gætum við tekið þátt með ákveðinni hamingjutilfinningu í sköpunardögum nýrrar aldar. Ef við horfum á hnignun dagsins, á rugling nútímans, sjáum við alls staðar öflugan vilja, alvarlegt starf, innblásna innsæi. Þýska sálin lyftir vængjum sínum til nýs hás flugs.

Verkefnin í dag eru öflug, stærri og erfiðari en nokkru sinni fyrr í svo sársaukafullri sögu Þjóðverja.

Það er því nauðsynlegt að leysa tvíþætta verkefnið - ekki bara að „endurbyggja“ ríkið og hagkerfið - heldur að gefa þeim nýja mynd. Og nýja mynd þar með einnig fyrir menningar- og vitsmunalíf fólks okkar.

Hin gamla þýska þrá eftir sameinaðri Þýskalandi verður loksins að verða að veruleika, nýtt efnahagslögmál mun koma fram og sópa burt hinni martraðarkenndu formi hagsmunaafls-kapítalískrar hagfræði.

Svo yfirgripsmikil og yfirþyrmandi eru verkefnin sem bíða okkar. Alvarlegur og áminningarfullur andi fortíðarinnar stendur að baki okkur; fullur lotningar fyrir því sem hefur gerst sögulega, á traustum grunni bestu þýsku hefðarinnar, byggðri á elstu arískri visku, fólkið og ríkið, hagfræði og menningu verður að skapa upp á nýtt.

Hér verða verkamenn að vera meðvitaðir um gríðarlega ábyrgð sína, þeir bera jú von allrar þjóðarinnar - í átt að frelsi!

En hugmyndin um þjóðernissósíalismann er miklu meira en aðeins afturhvarf eða krókur inn í gamlar forfeðurlegar venjur, hún brýtur fjötra marxískrar ríkis- og efnahagsforms, hún, sem fyrsta og ákveðnasta hugmyndin, berst meðvitað hörðustu baráttunni gegn mammónísku öflunum, gegn heimsvæða valdi algyðinglega heimsvaldastefnunnar, gegn anda ágirndarinnar, eigingirninnar og sinnuleysisins.

Þessi alhliða og mikla þýska frelsishreyfing finnur öflugasta, sterkasta og markmiðsmeðvitaðasta baráttumann sinn í Þjóðernissósíalíska þýska verkamannaflokknum. Flokkurinn hefur sett fram markmið sín í stuttri stefnuskrá sem dregur saman á hnitmiðaðan hátt grundvallarkröfur hreyfingarinnar í 25 greinum. Alfred Rosenberg, aðalritstjóri Nationalist Observer[13], umræðublaðs Þjóðernissósíalíska hreyfingarinnar í Stór-Þýskalandi, hefur, á þakklátan hátt, útskýrt stefnuliðina fyrir sig í stuttri grein[14] .

---

[13] Volkischer Beobachter var keypt árið 1920 af NSDAP sem tímarit flokksins og Dietrich Eckart ritstýrði því. þar til hann lést árið 1923, þegar Alfred Rosenberg leiddi það.

[14] Rosenberg gaf fyrst út Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung árið 1923.

Á grundvelli þessa verks er að minnsta kosti mögulegt að segja vinum og óvinum hvað Þjóðernissósíalski þýski verkamannaflokkurinn vill. Hins vegar vantar í bókmenntum um þjóðernissósíalisma ítarlegt verk sem lýsir þeim stjórnmálalegu og efnahagslegu hugmyndum sem þjóðernissósíalisminn byggir á, hvaða leiðir hann hyggst feta í þjóðarstjórnmálum til að ná lokamarkmiði sínu, þýska þjóðernissósíalíska ríkisins, ástandi vinnu og afkomu. Þetta verk miðar að því að uppfylla þetta verkefni.

Við verðum því að varpa ljósi á upphafspunkt, leið og markmið nasistastefnunnar, við munum sýna fram á hvernig þýska nasistaríkið verður í meginatriðum frábrugðið núverandi ríki, hvaða svið verða í meginatriðum ósnert, á hvaða sviðum verða verulegar umbætur og hvar í meginatriðum þarf að fara nýjar leiðir.

Við verðum að leita og afhjúpa nýjar leiðir í opinberu lífi, sérstaklega í fjármálastefnu þjóðarinnar, í meðferð kynþáttamálsins og þeirra spurninga sem tengjast því. Við verðum einnig að takast á við fjandsamlegar mótbárur, rangfærslur og lygar sem þegar eru orðnar háværar.

Verkefnið sem við höfum sett okkur er afar stórt en samt aðeins lítill hluti af heildarumfangi endurnýjunar Þýskalands.

Öll fyrirhöfn væri til einskis ef ákveðni til dauða og óheftur vilji

Leiðtoginn vann ekki að því að ná fram virkni hugmyndanna.

Sterkasti vilji yrði til einskis sóaður ef við hefðum ekki í hjörtum okkar óhagganlega skýra mynd af því hvernig þetta þýska ríki - Þýskaland, land feðra okkar og barna - ætti að líta *út í samræmi við vilja okkar - eftir sigur okkar!*

1. Grunnurinn

Siðferðisleg undirstaða

Grunnur nasistastjórnkerfis er fullkomin ábyrgð gagnvart fólkinu og sjálfum sér.

„Almannahagsmunir framar eiginhagsmunum“ er fyrsta lögmál nasistastefnunnar.

Það kann að virðast undarlegt að slík meginregla skuli almennt sett fyrir ríki, því við þekkjum úr sögunni tímabil þar sem velferð heildarinnar var í huga valdhafa sem grundvöllur forystu þeirra. Ef það er nauðsynlegt í dag að setja þessa meginreglu ofar öllum öðrum sjónarmiðum, þá er það aðeins birtingarmynd þeirrar staðreyndar að nútíma aðstæður í þjóðfélaginu eru allt annað en birtingarmynd þessarar einu réttu stjórnmálalegu tilfinningar. Við sjáum jafnt í þessari fyrstu meginreglu hversu náið siðferði og hagfræði tengjast hvort öðru.

Almannahagsmunir fram yfir eiginhagsmuni eru fyrst og fremst siðferðileg krafa. En það lýsir jafnframt með mikilli málfræðilegri skýrleika stigveldisröðun milli velferðar heildarinnar og réttlátrar viðleitni einstaklingsins til persónulegrar eignarhalds og eignarhalds. Þessi nasistakenning útilokar því á engan hátt einkaeign. Þvert á móti: nasistakenning viðurkennir að fullu og algerlega mikilvægi eignarhalds. Hún veit að persónuleg eign og rétturinn til að ráðstafa frjálslega eignum er grundvöllur allrar hagfræði og þar að auki allrar æðri menningar; en nasistakenning hefur jafnframt viðurkennt að til að viðurkenna einkaeign er nauðsynlegt að draga alveg skýr mörk, það er að segja hvar eign verður einungis valdtæki og er beitt á arðránslegan hátt gegn velferð heildarinnar.

Það er varla nokkur alvarlega hugsandi maður sem myndi vilja mótmæla þessari fyrstu meginreglu í þessari almennu mynd. Erfiðleikarnir felast í réttu mati á almannahagsmunum á móti hagsmunum einstaklingsins. Þrátt fyrir vafalaust núverandi
Samkomulag um að almannahagsmunir verði að ganga fyrir hagsmunum einkaaðila, þá er merkilegt að samkvæmt þeim lagalegu hugmyndum sem gilda meðal okkar, einmitt hvað varðar form notkunar eignar, hefur engin siðferðileg takmörkun verið ákvörðuð umfram refsiverða. Það er að vísu bannað að beita náunga sinn ofbeldi (kúgun - morð -

manndráp - svik og ólögmæt auðgun o.s.frv.), en það hefur aldrei og hvergi verið bannað að safna ómælanlegum auði og nýta sér oft frekar vafasamar banka- og verðbréfamarkaðstæknilegar leiðir þar að lútandi. Ennfremur veita lögin hverjum kröfuhafa rétt til að svipta vanskilaskuldara miskunnarlaust heimili hans og eignum þegar óhagstæðar aðstæður -
Veikindi, dauði, vansköpun, slæmar uppskerur og hungursneyð - gera það ómögulegt að uppfylla skuldbindingar sem stofnað hefur verið til. Sérhver reyndur dómari getur nefnt ótal dæmi þar sem strangt lög okkar hafa eyðilagt efnahagslega tilveru í málum þar sem öll heilbrigð réttlætiskennd hefur mótmælt því að framselja duglegan og iðinn mann, sem hefur hins vegar verið hrjáður af óheppni, tímabundið undir grimmilegt þrýsting og klóm lánardrottins.

Ótakmörkuð viðurkenning á persónulegum rétti til réttmætra og löglegra krafna hlýtur í heild sinni að leiða til þess að almannahagsmunir skaðast með eigingjarnri misnotkun þessarar í grundvallaratriðum öfugsnúnu, félagsfælnu lögfræðilegu hugmyndar sem er í andstöðu við meginreglu ríkisins „Almannahagsmunir koma fram fyrir eiginhagsmuni“.

Í andstöðu við þá fölsku grundvallarformúlu sem ríkir meðal okkar, þá kapítalísku, er hin öfgin, hin marxíska hugmyndin um ríkið og hagfræðina. Grundvallarhugmyndin að baki þessari efnahagslegu mynd er afneitun einkaeignarréttar. Marxíska kenningin gengur svo langt að útskýra eignarhald beint sem „þjófnað“ (Proudhon)15. Hún krefst, í erlendu máltæki sem er svo óljóst, sérstaklega fyrir þýska verkalýð, „eignarnáms eignarnámsmanna“16 - með öðrum orðum, eignarnáms! Þessi kenning um eyðileggingu ríkis, fólks, menningar og hagkerfis hefur fundið sína öfgafullu en rökréttu framkvæmd í rússneskum bolsévisma. Í efnahagslegu tilliti má draga saman þessa öfga í setningunni:

„Allt tilheyrir öllum“.

Við höfum hér að gera afpersónugerð eignar, með tilfærslu allrar eignar yfir í nafnlausa eign heildarinnar.

Öfgakenndin sem enn ríkir meðal okkar um ótakmarkaðan eignarrétt hefur hins vegar þegar leitt okkur að síðasta skrefinu fyrir musteri guðsins Mammons, þar sem á dyrum hans stendur með gullnum stöfum: „Allt tilheyrir hinum Eina“. Jafnvel þessi ógnvekjandi efnahagsform hlýtur jafnframt að leiða til afpersónuvæðingar eignar - bara á annan hátt - þar sem að lokum er allt vinnandi mannkyn hér þrýst í hræðilega skuldaþrældóm nafnlauss fjármálaafls.

Í algjörri andstæðu við þær efnahagslegu öfgar sem lýst var í marxískum sósíalisma og hákapítalískum mammonisma vestrænna demókrata, krefst efnahagsleg hugsjón nasistasósíalisma þess að meginreglan „hverjum sínum hlut“ verði framkvæmd.

Einmitt í þessari meginreglu eru siðferði og hagfræði enn og aftur mjög nátengd. Fjarlæging siðferðislegra meginreglna úr viðskiptalífinu er sannarlega svo einkennandi fyrir nútímahagkerfi þar sem einungis yfirburðavald meiri eignarhalds, meiri slægð, listin að forðast ríkisvaldið jafnvel í hættulegustu viðskiptum, veltir jafnvæginu. Ef við lítum á þúsundir að mestu leyti dökkra vera sem stunda illsku sína í öllum stórborgum, sem ráða yfir stórkostlegum fjárhæðum, ef við lítum á hin fjölmörgu mál sem koma fyrir rétt þrátt fyrir alla mótspyrnu þátttakenda, þá sjáum við hversu hræðilega spillt nútíma viðskiptasiðferði er. Í andstöðu við það skulum við skoða hræðilega eymd í hringjum millistéttarinnar og giftra verkafólks sem getur ekki lengur borgað fyrir mjólk og brauð fyrir ungbörn sín og vaxandi börn, skulum vera skýr um að almennt í mörgum, mörgum tilfellum er varla hægt að afla sér nauðsynja til lífsins með heiðarlegri vinnu, sérstaklega...

þegar börn eru til staðar sem þarf að annast og ala upp. Þjáning hugverkafólks og frjálsra starfsgreina er ólýsanleg; listamenn af fremsta flokki, sérstaklega þegar þeir eru ekki í samræmi við þá gyðinglegu smekkvísi sem ríkir í dag, eru berum orðum dæmdir til hungursneyðar; ósvikin þýsk ljóð geta ekki náð fram opinberri flutningi. En ólýsanleg er þjáning þeirra sem hafa, vegna óstjórnar ríkisins varðandi fjármálastefnu, verið sviknir um sparnað sinn, smáfjármagnslífeyrisþegar og eftirlaunaþegar, stríðsöryrkjar, þeirra sem neyddir eru til góðgerðarstarfs, sem og allra þeirra sem hafa reitt sig á vissu opinberra skuldabréfa sem og stöðugleika þjóðargjaldmiðils okkar og gullþekju marksins. Slíkt ástand er niðurbrot hagkerfisins - stjórnleysi. Dugnaður er endurgoldinn með ófullnægjandi launum, leti er umbunað, heiðarleg viðskipti þjást af neyð, óheilbrigð viðskipti, milliliðaviðskipti, gróðaskapur dafnar best af öllu. Því betri sem framleiðsla er í menningarlegum þáttum, því verri er launin sem hægt er að fá. Traust er endurgoldið með

---

[15] Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) lýsti því yfir í verki sínu frá 1840 Qu 'est-ce que la proriete? að „la propriete c'est le bindi".

[16] Þetta orðasamband, sem er tekið að láni úr franska orðinu „Texpropriation des expropriates“, er notað af Marx í Das Kapital, I, kafla 24: „Síðasta stund einkaeignarárása, eignarnámsmennirnir eru gerðir upptækir“.

svik, og reyndar af hálfu ríkisins, sem ætti að vera verndari laga og réttlætis, lögmaður almennings siðferðis.

Við þurfum alls ekki lengur að benda á spillinguna í opinberu lífi, gyðingdómsvæðingu og fátækt fjölmiðla og hina ömurlegu máttleysi og óverðugu forystu utanríkisstefnu okkar til að sýna fram á hina miklu vanvirðingu opinbers lífs okkar og efnahagslegs siðferðis.

Gegn þessari efnishyggju og mengun opinbers lífs setur nasistahugmyndin um ríkið hina löngu sannaðu meginreglu ríkis og efnahags: *„Hverjum sínum* “, en umfram allt *„almannahagsmunir framar eiginhagsmunum“.* Með því að gera þessa meginreglu að leiðarljósi nasistaríkisins bindur nasistahyggja sig bestu og glæsilegustu tímabilum þýskrar sögu.

„Suum cuique“17 var þegar efnahagsleg meginregla heilbrigðra þýskra snemmmiðalda, en sérstaklega í langan tíma var það tryggt með skipun gilda að hverjum var úthlutað sínu. Sameiginleg vinna milli meistara og lærlings fyrir að minnsta kosti hálfan eða þriðjung af pening tryggði verkamanninum tekjur hans, betri vinna og afköst fengu viðurkenningu og umbun og, í tilvikum framúrskarandi afkasta, frægð og ríkulegar tekjur.

„Suum cuique“ prýðir einnig hæstu prússnesku orðuna, Svarta arnarorðuna, þó hér í þeim sérstaka skilningi að kóróna hennar eigi sérstakan heiður skilið. Þessi túlkun samsvarar einmitt sérstaklega þjóðernissósíalisma - ekki svo mikið vegna þess að hér er um hirðlega skreytingar eða einhliða virðingu fyrir herþjónustu að ræða heldur vegna þess að siðferðilegt innihald umbunaðrar skylduframkvæmdar gagnvart ríki og þjóð birtist þar, skylduframkvæmd sem er unnin óeigingjörn án ásetnings og án fyrri tillits til lágra launa, með því að færa persónulega hagsmuni til hliðar, sprottin af innri, knýjandi ábyrgðartilfinningu gagnvart ríki og þjóð.

Við nasistar útvíkkum þessa meginreglu einnig í hina áttina, við bætum við „hverjum sínum hlut“ þýsku miðalda og við hugmyndina um „að verðskulda kórónu sína“ ríkis Friedrichs, með mestu áherslu: *„Glæpamanninum sínum refsingu!“.* Hverjum sínum hlut, að verðskulda kórónu sína, hverju skipulegu og heiðarlegu verki fullnægjandi laun, hverju sérstöku afreki hærri laun, hverjum fátækum manni og hverjum þeim sem saklaust hefur lent í neyð nægilega hjálp úr opinberum sjóðum, en jafnt öllum þeim sem brjóta gegn almennu siðferði og efnahagslegri virðingu - verðskuldaða refsingu.

Við leggjum þó áherslu á að það fellur alls ekki undir skyldur nasistaríkisins að hafa eftirlit með hverjum ríkisborgara fyrir sig í efnahagsmálum, að hagkerfið dafni best án skriffinnsku sem mest. Við vitum einnig að minnkun áhættu fyrir hvern einstakan ríkisborgara í gegnum ríkið - frekar í skilningi „áhættulauss manns“ Naumanns, það er að segja manns sem ríkið ætti að sjá fyrir tilveru sinni - myndi ná fram nákvæmlega hinu gagnstæða af því sem Naumann vænti af því.18 *Skylda ríkisins verður að takmarkast við að skapa forsendur fyrir hagkerfi sem heldur sér við efnið.*

---

[17] ára Hverjum sínum eigin

18 Friedrich Naumann (1860-1919) var mótmælendaguðfræðingur og frjálslyndur stjórnmálamaður sem stofnaði Þjóðfélagshreyfinguna (DDP) árið 1896 og ýtti undir form félagslegrar frjálslyndis í gegnum tímarit sitt Die Hilfe. Eftir fyrri heimsstyrjöldina varð Naumann fyrsti formaður Þýska Demokratíska Partei (DDP).

eins laus og mögulegt er við þau hræðilegu okurfyrirbæri sem við þekkjum í nútíma vaxtakapítalismans.

Velferð ríkisins verður því að verða aftur æðsta lögmálið, skilvirkni ríkisins verður að setja meginregluna „Almannahagsmunir framar eiginhagsmunum“ ofar öllum öðrum sjónarmiðum.

Nú gerir þessi meginregla hins vegar nauðsynlegt, meðal stjórnmálamanna, starfsmanna ríkisins og þeirra sem gegna áberandi stöðum í opinberu lífi, eiginleika sem í dag er næstum alveg horfinn úr stjórnkerfinu og opinberu lífi - ábyrgð.

Allt okkar opinbera líf stendur í dag undir merkjum ábyrgðarleysis. Fulltrúarnir bera ekki ábyrgð á - einn segir „ónæmir fyrir“ - því sem þeir gera og tala á þingi.
Örvæntingarfullt orð þegar maður hefur í huga að þetta orðatiltæki er tekið úr læknisfræði þar sem sagt er að líkaminn sé þegar svo gegndreyptur af eitri að nýbætt eitur skaði líkamann mun minna eða alls ekki en heilbrigður líkami myndi deyja úr þeim. Þingflokkarnir bera ekki ábyrgð á ákvörðunum meirihlutans, ráðherrarnir bera ekki ábyrgð á embættisskyldu sinni því þeir eru aðeins embættismenn flokkanna sem taka einmitt þátt í myndun ríkisstjórnar. Ef eitthvað fer úrskeiðis verður fólkið vissulega fyrir mestu tjóni, en svokallaður ábyrgur ráðherra er aðeins skipt út fyrir annan jafn ábyrgðarlausan embættismann flokksins. Raunveruleg ábyrgð er ekki minnst á.

Þegar ákall til hins almáttka á tímum guðlegs réttar konunga var því miður allt of oft nokkuð sérstök birtingarmynd ábyrgðarleysis ráðandi herra - (sjaldgæfar undantekningar þar sem ábyrgðin gagnvart guði sínum var samheiti við ábyrgðartilfinningu þeirra gagnvart þjóð sinni eru sérstaklega viðurkennd). Almennt séð var þessi kæri guð þó alltaf, í lokin, aðeins þægilegur verndarskjöldur sem gat falið sig á bak við, á stiganum embættismannsins sem aðeins bar ábyrgð gagnvart yfirmanni sínum, ráðherrans sem aðeins bar ábyrgð gagnvart konungi sínum og stjórnandans sem aðeins bar ábyrgð gagnvart guði sínum, ótrúlegasta ábyrgðarleysi ráðandi stéttarinnar og fulltrúa hennar gagnvart raunverulegum lífsnauðsynjum fólksins.

Þjóðernissósíalismi verður að útrýma þessu ábyrgðarleysi, sem ríkisvaldið hefur viðurkennt, algerlega.

„Æðsta ábyrgðin“ mun standa með járnstöfum yfir inngangshliðinu að þjóðernissósíalíska ríkinu. Sá sem hefur þann heiður að gegna forystuhlutverki fyrir hagsmuni mikils fólks fær ekki nægilega mikla áminningu um ábyrgð sína. Reyndar getur aðeins sá verið leiðtogi sem ber þessa djúpustu ábyrgðartilfinningu í brjósti sér. Fyrir alla starfsmenn ríkisins og þá sem starfa í opinberu lífi á þessi ábyrgð að vera sérstaklega kveðin á um og einnig framkvæmd af miskunnarlausri ströngu. Aðeins á þennan hátt er hægt að knýja fram endurreisn, ef svo má að orði komast.
Aðeins á þennan hátt getur það dýrmætasta endurlífgað og vaxið sem getur gert leiðtoganum og fólkinu kleift að verða aftur raunverulegt þjóðlegt og sögulegt samfélag - traust. Og frá trausti getur trúin vaxið á ný sem, með ábyrgð leiðtogans, mun leiða til bata og endurnýjunar Þýskalands, endurvakningar þýsku sálarinnar, í þjóðernislegu ástandi vinnu og frammistöðu þar sem hver og einn mun finna sína eigin.

Efnahagsleg undirstaða

Í heilbrigðu efnahagslífi er ekki hægt að aðskilja siðferði og þjóðarhagfræði.

Annars þjáist hagkerfið af mestum þjáningum, sérstaklega hvað varðar heiðvirðasta verkefni hvers hagkerfis – *að uppfylla eftirspurn.* Án trúar á viðskipti, án dugnaðar, án hollustu embættismanna og verkamanna getur ekkert starf dafnað.

Skilvirkni, réttlæti, frumkvöðlaandi, orka og gagnkvæmt traust milli allra sem taka þátt í efnahagslegu verkefni eru ómissandi forsendur fyrir velgengni hvers hagkerfis. Allt þetta þarf aðeins að segja til að viðurkenna einstaka þýðingu þess.

Allir sem hafa þurft að vera efnahagslega virkir í nútíð og nýlegri fortíð vita að hve miklu leyti þetta góða skortir í dag. Og hver þjáist að lokum fyrir skaða af hjálpræðiskenningum marxisma og starfsháttum hans, verkföllum, skemmdarverkum og gáleysi og slúðurvinnu? – En að lokum aðeins almenningur sjálfur sem, vegna slíkra ríkja- og fólksupplausnarkenninga, missti alla samfélagskennd og sér mikilvægasta verk sitt í stéttabaráttu. Þess vegna verður einnig að beina þessum kvörtunum sem óma sérstaklega frá þjóðernissinnuðum fylkingum um að við séum ekki lengur þjóð, að við ættum fyrst að verða þjóð á ný ef við viljum endurheimta glataða valdastöðu okkar og alþjóðlega stöðu.

Þessar kvartanir eru réttmætar, en með kvörtunum kemst maður ekki áfram. Marxisminn hikaði ekki við að koma efnahagslegri og stjórnmálalegri hugsjón sinni í framkvæmd þegar hann hafði vald til þess, hann forðaðist ekki grimmilega kúgun andófsmanna: í Rússlandi þaggaði hann niður óvini sína að eilífu með því að slátra allri borgaralegri menntasveit, meðal okkar með lögum til verndar lýðveldinu.[19] Öflun stjórnmálalegs valds er augljóslega forsenda allra efnahagslegra eða þjóðlegra stjórnmálaumbóta. Það vitum við eins vel og kommúnistar og jafnaðarmenn, en við viljum stjórnmálalegt vald ekki sjálfs síns vegna, ekki til að nýta okkur öðlasta valdastöðu gegn ákveðinni stétt heldur til að skapa forsendur fyrir efnahagslegum friði meðal þjóðfélagsfélaga sem eru bundnir saman í vinnusamfélag. *Uppfylling eftirspurnar*[20] er verkefni þjóðarhagkerfisins - ekki arðsemi, sem í dag er næstum eingöngu úrslitaþáttur í framleiðslu vöru. Með þessari grundvallarafstöðu þjóðernissósíalisma förum við í afgerandi andstöðu við grundvallarhagfræðilegar hugmyndir kapítalíska ríkisins. Ekki það sem var nauðsynlegt var framleitt í fyrsta lagi heldur það sem var arðbært. Allt sem lofaði ekki að skila nægilegum hagsmunum og arði var frá upphafi ekki tekið upp. Sem sérstaklega skýrt dæmi um arðsemisbrjálæði núverandi hagsmuna má nefna að kapítalískt hagkerfi er að íbúðabyggingar, þrátt fyrir skelfilega þörf fyrir húsnæði – þar með þrátt fyrir brýnustu þörf – eru einfaldlega ekki framkvæmdar vegna þess að þær eru ekki arðbærar! Að íbúðabyggingar, skoðaðar á þjóðarpólitískan hátt í hærri skilningi, væru vissulega arðbærar þarfnast ekki frekari skýringa hér en er strax ljóst af því sem hefur verið sagt sérstaklega varðandi félagsleg verkefni ríkisins. Ennfremur, ef fólkið hungrar og frýs, þá sér kapítalískt hagkerfi sem stefnir að hagnaði engan veginn skyldu sína til að uppfylla þessa þörf með framleiðslu á ódýrum og góðum skóm, fötum og nærbuxum o.s.frv., því með minnkaðri kaupgetu almennings er þetta ekki „arðbært“. Á hinn bóginn er munaðariðnaðurinn á öllum sviðum í fullum gangi, því aldrei áður hefur auður verið aflað svo áreynslulaust.

[19 ára] Eftirstríðsárin í Þýskalandi voru svipuð lög í gildi, sambandslögin til verndar stjórnarskrárinnar. (Bundesverfassungsschutzgesetz), sem samþykkt var árið 1950.

[20] Með uppfyllingu eftirspurnar er átt við að uppfylla lífsnauðsynjar íbúanna með hagkvæmu verði. heild allra þeirra sem tengjast saman í eitt þjóðarsamfélag.

áfjáð í að umkringja sig hreinum lúxus eins og í dag. En hugmynd kapítalismans um arðsemi verður í raun efnahagslegt bull í þeim greinum hagkerfis okkar sem í dag ráða öllu, í bankakerfinu og verðbréfamarkaðskerfinu. Sú staðreynd að bankarnir eru ráðandi sannar áberandi efnahagslegt fáránleika hugmyndarinnar um kapítalismann. Með „framleiðslu" bankanna og verðbréfamarkaðanna hefur aldrei enn verið gefið barni að borða, aldrei enn hefur ísköldum manni verið klætt, almennt hefur aldrei einu sinni minnstu nauðsynjum sem nauðsynleg eru til lífs verið fullnægt. Þessi fullyrðing er alls ekki lýðskrum, hún felur ekki einu sinni í sér að stofnanir peningaviðskipta séu nauðsynlegar, hún sýnir aðeins með öllum glöggum hætti hversu mikill munur er á raunverulegri þjóðhagslegri uppfyllingu eftirspurnar, eins og óskir nasista, og algjörlega einkafjármagnsbundnu hagnaðarmiðuðu hagkerfi.

Jafnvel nasistaríkið mun hafa sína banka og aðrar fjármálastofnanir, en þær munu ekki lengur vera stjórnendur þjóðarbúsins heldur þjónar þeirra, peningar munu ekki lengur vera herra ríkisins og fólksins heldur aðeins nauðsynleg aðstoð við vöruskipti.

Við vitum nákvæmlega að þessi barátta gegn banka- og verðbréfamarkaðsauðmagninu verður hörðusta barátta fyrir nasistahreyfinguna, því að í dag er mesta vald sem heimurinn hefur nokkurn tímann borið saman við banka- og verðbréfamarkaðsauðmagnið.

Hér er um lífs- og dauðabaráttu að ræða, þetta veit andstæðingurinn betur en flestir vinir okkar og fylgjendur. Þessi barátta verður svo miklu erfiðari þar sem heilir hópar þjóðarinnar eru enn fastir í arðsemisbrjálæðinu.

Grundvallarspurning sem ætti að svara hér enn og aftur með fullri skýrleika er spurningin hvernig nasistahyggja í grundvallaratriðum stendur gagnvart eignarrétti. Af grundvallarathugunum fyrsta kaflans og sérstaklega af þeirri grundvallarandstöðu sem þar er lýst við marxískan sósíalisma leiðir með eðlilegum afleiðingum fyrir nasistahyggju grundvallarviðurkenningu *á eignarrétti.* Þessi viðurkenning á einkaeign er of djúpt rótuð í arísku lífi. Skapandi hugurinn sem þekkir umhverfið, sem íhugar umhverfið til að skapa og móta úr því heim sinn, skapandi maðurinn sem kemst að ávöxtum þess úr jörðinni með erfiði, sem sest að, byggir sér heimili og borgir, sem hefur sest að og fest rætur í hópi frænda sinna, kynþáttafélaga sinna, maðurinn sem síðan heldur áfram á slíkum innviðum sem eru rótgróin í jarðveginum til æðri menningar og skapar sér sinn – heiminn – í æðri vitsmunalegum skilningi, á sviðum heimspeki, ljóðlistar, tónlistar, listar og höggmyndalist – þessi maður getur vissulega ekki hugsað sér það öðruvísi en að verk handa hans, sem eru sprottin af hans eigin, séu einnig eign hans. Frá þessari þekkingu skapandi mannsins sprettur beint virðing fyrir eignum annarra og lögmál spretta upp.

Í grundvallaratriðum og ósamrýmanlegri andstöðu við skapandi hugann stendur ágirnd og þjófnaður annarra manna sem eru öðruvísi sinnaðir, sem hafa aldrei þekkt anda sköpunarinnar, sem flytja órólega á milli staða, sem aldrei gátu fest rætur neins staðar, sem ekki risu út í víðáttumikið land og upp úr jarðveginum, í langri þróun til sífellt hærri menningar, heldur fluttu, með órólega hreyfingu sinni og með peningum sínum, á milli landa, þegar þeir höfðu „beitað" einstakar borgir eða landsvæði. Jafnvel á ökrum skapandi þjóða stóð Gyðingurinn í raun nokkuð fjarri raunverulegri framleiðslu, við þekkjum ekki Gyðinginn sem bónda, ekki sem iðnaðarmenn, ekki sem verkfræðinga eða meistarabyggingarmenn, ekki sem verksmiðju- og launaverkamenn, og sannur skapandi snilligáfa er honum framandi jafnvel í myndlist og vísindum. Hreyfandi hugurinn byrjar einkennandi starfsemi sína aðeins þar sem verk hefur verið skapað af skapandi hendi, hlutur hefur verið framleiddur, þar veit ágirndi hugurinn að afla þessara vara fyrir...

sjálfum sér og til að færa þá í fjárhagslegt hagnað sinn. Ekki til að uppfylla þjóðarhagslegar kröfur heldur til að ná sem mestum hagnaði fyrir sig úr þessari framleiðslu-til-neyslu-viðskiptum, setti það sig upp á milli framleiðanda og neytanda – kaupmaðurinn reis upp. Í dag er kaupmaðurinn og peningaskiptarinn orðinn stjórn og bankastjóri. Efnahagur alls heimsins hefur verið snúinn á hvolf á fáránlegasta hátt. Snjalli, hugmyndaríki, djarfur, skapandi og afkastamikill hugur ræður ekki lengur; spilltur hugur, ófær um að skapa neitt sjálfur, arðrænn og ágjarn, ræður. Peningar ráða yfir vinnu og blóði.

Hreyfandi hugur Gyðingsins hefur getað gert allt hreyfanlegt, jafnvel landið með veðlánum, stærstu, rótgrónu atvinnugreinarnar með nafnleynd og hlutafélögum, og með ríkisskuldabréfahagkerfinu hefur alþjóðlegt fjármagn jafnvel aðskilið ríkisstjórnirnar frá þjóðum sínum. Í dag eru ríkisstjórnirnar allar háðar miklu lánsfé og gagnvart þjóðum sínum eru þær aðeins vaxtainnheimtumenn fyrir nafnlausa lávarða sína á Wall Street, í London og París.

Þessar stuttu athuganir hafa sýnt okkur djúpasta leyndardóm óleysanlegrar andstöðu milli skapandi þjóða og ágjarnra Gyðinga. „Arían skapar, Gyðingurinn tekur heiminn fyrir sjálfan sig.“

Hér má stuttlega bæta við að mjög fínn munur er á eign og eignarhaldi. Eignarhald þarf alls ekki endilega að vera eign, eignarhald getur ekki verið sjálfsskapað. Þegar um eignarhald er að ræða er uppruni eignarhaldsins ekki dreginn í efa. Gyðingurinn hefur tekið eignir arískra þjóða og stjórnar nú skaparunum með fjárhagslegu valdi sínu. Þessi óhlutbundna eignarhaldsform í formi lagalegra krafna, skuldabréfa, veðlána o.s.frv. hefur gert allan heiminn í dag *háðan fjármagni með vöxtum.* Hagkerfisform vaxtakapítalismans þekkir almennt engin takmörk eignarhalds, það lætur heilu þjóðirnar með öllu sínu starfi verða háðar vöxtum handfylli af banka- og verðbréfamarkaðsjöfurum.

Gegn þessu ekki lítið ógnvekjandi hagsmuna-kapítalíska ræningjahagkerfi setur nasistahyggjan *takmörkun á eignarréttinum.* Meginreglan að baki þessari takmörkun liggur í setningunni: „Almannahagsmunir framar eiginhagsmunum“. Að þessi takmörkun á eignarrétti geti einnig verið mjög há, kemur fram í þeirri staðreynd að nasistahyggjan mun á engan hátt hafna jafnvel stærstu iðnaðarverkum, svo lengi sem þau eru í einkaeign skaparanna (við hugsum um Krupp, Mannesmann, Thyssen o.s.frv.), sem andstæð hagsmunum heildarinnar, sérstaklega þegar eigendur þessara stóru verkja hafa tilfinningu fyrir og skilning á félagslegum spurningum og geta fundið réttu mörkin milli viðeigandi sjálfsávinnings af framleiðslu, fullnægjandi verðlagningar á sölu og uppfyllingar eftirspurnar þjóðarbúsins, og samsvarandi og verðugri þátttöku vinnuaflsins í tekjum verkanna.

Hér komum við að stuttum grundvallarathugunum um ytri framleiðsluform.
Öflugur vaxandi þýskur hagkerfi fyrir stríðið einkenndist af mjög heppilegri blöndu stórra, meðalstórra og smárra fyrirtækja. Almennt séð felst hætta fyrir þjóðarbúið í tilhneigingu til stórfyrirtækja, þar sem það er næsta skref fyrir ofan stórfyrirtækin, sem þjónar ekki lengur því að uppfylla eftirspurn heldur miklum kapítalískum hagsmunum markaðsyfirráða og verðlagsstjórnar. Engu að síður er skýrt viðurkennt að ákveðnar atvinnugreinar geta aðeins starfað sem stórfyrirtæki. Þetta á við um þær iðnaðargreinar sem við almennt köllum þungaiðnað. Án þess að vilja fara út í smáatriði á þessum tímapunkti má í grundvallaratriðum segja að þjóðernissósíalíska ríkið hafi enga ástæðu til að stefna að grundvallarbreytingum á þessum ytri formum hagkerfisins. Þjóðernissósíalismi hafnar alls kyns „félagsvæðingu eða þjóðnýtingu“ í marxískum skilningi. Efnahagsleg hugsjón okkar krefst eins mikils og ...

fjöldi efnahagslega frjálsra tilvera, einkum í meðalstórum og smáum fyrirtækjum. Við vitum að aðeins frjálsir og sjálfstæðir menn, sem geta frjálslega ráðstafað vinnu sinni og tekjum af vinnu, bera mikla ábyrgð gagnvart vinnu sinni, að aðeins á þessum jarðvegi rísa öflugir einstaklingar og aðeins á jarðvegi *frelsis og ábyrgðar* dafnar samfélagskennd sem sameinar þá sem eru bundnir í sameiginlegu starfi við samfélag lífs og örlaga og gerir þá þannig að frjálsri, sjálfsmeðvitaðri þjóð.

Aðeins á slíkum jarðvegi getur velferð einstaklingsins sameinast velferð heildarinnar.

Á mörkum ríkis og efnahagslífs

Manchester-kenningin21 og ríkissósíalismi eru andstæður þegar kemur að því að setja takmörk sem ríkið verður að virða í afskiptum sínum af efnahagslífinu. Fyrri kenningin krefst eins mikils frelsis og mögulegt er frá allri forsjá ríkisins, hún vill helst sjá ríkið vera sett í hlutverk næturvarðar. Ríkissósíalismi telur að flest fyrirtæki séu best rekin og stjórnað af ríkinu sjálfu. Öfgakenndustu tegundir félagsvæðingar eða þjóðnýtingar, sem er rússneska hugtakið yfir rekstur fyrirtækja af öllum, hafa sýnt öllum sem hafa fylgst með sósíalískum tilraunum óhlutdrægt og með óyggjandi skýrleika, að slíkar kommúnískar framleiðsluaðferðir eru til lengdar óframkvæmanlegar.

Sá sem hefur fylgst með skýringum okkar á undirstöðum hagkerfisins mun án erfiðleika geta greint innri orsakir þessa fyrirbæris. Annars vegar verður bæling frumkvæðis, skortur á hagnaðarhvöt, afnám samkeppni, hins vegar vinnuþvingunin sem Sovétmenn beittu af miskunnarlausu ofbeldi að draga úr framleiðsluhagnaði í lágmark.

Sú stigvaxandi og mildari form „ríkisstjórnar" á fyrirtækjum, eins og við þekkjum hana úr þýsku efnahagslífi okkar, á aðeins að nýtast með góðum árangri á mismunandi sviðum opinbers hagkerfis. Á þeim sviðum sem eru rekin í samkeppni við frjálsa hagkerfið, sérstaklega á sviði stóriðnaðarframleiðslu (kola), er viðskiptaárangur mjög takmarkaður í samanburði við frjálsa hagkerfið, sem er í aðstöðu til að taka allar mikilvægar ákvarðanir hraðar og sjálfstæðar en nauðsynlegt er í tilviki ríkisfyrirtækja. Til að geta metið rétt hvaða fyrirtæki eru almennt til þess fallin að vera undir ríkisstjórn verðum við að vera meðvituð um hvaða stöðu ríkið tekur í heildarrekstri þjóðarhagkerfisins.

Við höfum útskýrt að nasistahyggjan sér hlutverk hagfræðinnar í að uppfylla eftirspurn. Framleiðandi og neytandi, framleiðandi og notandi eru tveir helstu þátttakendur í hverju hagkerfi. Nú vitum við að notkunin er, í lokin, alltaf og alls staðar eingöngu einstaklingsbundin, eða mjög skýrt tjáð: hver brauðbiti getur í raun aðeins verið neytt af einum einstaklingi, föt eru einnig aðeins ætluð til persónulegrar notkunar, greiðslufyrirmæli veita á hverjum tíma aðeins þak fyrir lítinn, tengdan hring, vinnustaðurinn veitir á hverjum tíma aðeins stöðu fyrir kannski stærri en samt takmarkaðan fjölda vinnufélaga, þannig að við getum alls ekki talað um sameiginlega neyslu eða notkun á vörum. Ef neysla er því, í lokin, einstaklingsbundin, þá gildir það sama um framleiðslu, um framleiðslu á vörum. Því verðmætari sem afurð afkastamikils vinnu er, því ljósara er að hún stafar aðeins af mjög persónulegum sköpunarkrafti.

Fyrir hugverk á sviði vísinda og lista, á sviði tæknilegra uppfinninga og uppgötvana er þetta strax ljóst, en jafnvel þegar um er að ræða samsett verk í

---

21 Manchester-stefnan er sú hagfræðistefnu sem kom fram á 19. öld í Manchester sem viðbrögð við verndarlögum Cora frá 1815 og 1846. Hún barðist fyrir frjálsum viðskiptum og studdi iðnjöfra gegn hagsmunum landeigenda. Helstu talsmenn þessarar hreyfingar voru Richard Cobden (1804-1865) og John Bright (1811-1889).

Verksmiðjulík fyrirtæki, þar sem vélvæðing með vélum bælir næstum alfarið niður einstaklingsvinnu manna, þá er það loksins enn í gildi að skóparið sem einmitt þessi verkamaður framleiðir er aðeins hægt að framleiða af þessum verkamanni en ekki öðrum. Gæði afurðanna lækkar þó með vaxandi vélvæðingu. Þegar í landbúnaðargeiranum gildir gamla reglan: „Auga herrans fit nautgripina", það er að segja, aðeins persónuleg umönnun ræktandans nær sem bestum árangri.

Allar tilraunir kommúnistahagkerfisins hafa í hvert skipti endað með algjöru mistökum. Við verðum því að lýsa því yfir í grundvallaratriðum að bæði neysla og framleiðsla ganga gegn félagsmótun. Um leið og mannkynið yfirgaf upprunalegu efnahagslegu form einstaklingsbúskapar í fjölskyldunni og færði sig yfir í flóknari efnahagsleg form með verkaskiptingu og hafði myndað stór ríkjasamfélög, kom eitthvað nýtt fram á milli framleiðslu og neyslu - *verslun og fjármálakerfið.*

Þessi mjög skýra hagfræðilega heimspekilega athugun gefur okkur skýrustu vísbendingar um þau svið þar sem ríkið verður að takmarka efnahagsstarfsemi sína. Það er reyndar strax ljóst að hér er um að ræða málefni sem allir einstaklingar hafa jafnan hagsmuna að gæta. Og það er einungis rökrétt að hér muni ríkið finna skyldur sínar sem ímynd sameiginlegra hagsmuna.

Ef hagfræði okkar er rétt, hlýtur ríkið að hafa gert eitthvað til fyrirmyndar á einu af þessum sviðum ef það hefur þegar reynt fyrir sér í því. Þetta hefur það einnig gert á sviði *samgangna.* Frammistaða þýsku járnbrautaryfirvalda fyrir stríðið var einfaldlega til fyrirmyndar, og hún er það jafnvel í dag að því leyti að gamla tryggð við skyldurækni og samviskusemi ræður enn ríkjum. Einnig er oft eignað ríkislausu járnbrautakerfinu í Ameríku sérstaka fullkomnun; þetta er einnig rétt í ákveðnu samhengi að því leyti að umferðin er mun frjálsari og mörgum smávægilegum erfiðleikum sem eru hjá okkur tengdir skrifræðinu hefði varla verið hægt að forðast. Jafnvel smíði stórra járnbrautarvéla í Ameríku vakti undrun okkar áður fyrr, en aðalástæðan fyrir þessu var sú að breiðari breidd bandaríska járnbrautakerfisins gerði þetta tæknilega auðveldara. En þetta er ekki þáttur samgangna heldur tæknileg staðreynd sem fellur ekki undir umfang athugana okkar. Á hinn bóginn er miklu mikilvægara fyrir spurningu okkar - öryggi samgangna á járnbrautum. Á þessu sviði voru þýsku járnbrautirnar stöðugt meðvitaðar um þetta mikilvægasta verkefni ríkisflutninga og geta einnig gert sér orðspor fyrir að hafa gert, tæknilega og skipulagslega, allt sem mögulegt var. Með hvaða ábyrgðarlausu gáleysi líf farþeganna var stefnt í hættu á þessu sviði, einmitt í bandarískum og frönskum járnbrautum, kemur fram í sögu járnbrautarslysa á bandarískum járnbrautum og frönskum járnbrautum fyrir þjóðnýtingu, svo framarlega sem þau þjónuðu gálausri hagnaðarleit Parísar Rothschild-fjölskyldunnar. – Jafnvel hér sjáum við því enn og aftur grundvallarandstæðuna milli kapítalískrar hugmyndar um arðsemi og hugmyndar um skyldu eftirspurnarhagkerfisins.

Verkefni viðskipta er í fyrsta lagi að þjóna þjóðarbúskapnum með öruggum, skjótum og ódýrum flutningi vara og fólks á staði þar sem þau eru notuð eða störfuð. Spurningin um arðsemi kemur aðeins í öðru sæti í ríkisrekstri, eða hún er aðeins spurning um tollastefnu. Til viðskipta tilheyrir auðvitað einnig póst- og símskeytakerfið. Jafnvel hér þarf aðeins heiðursminningu um frammistöðu þýsku póst- og símskeytastjórnarinnar til að sýna fram á hversu örugglega, fljótt og áreiðanlega þetta mikilvæga þjóðarhagfræðilega verkefni var uppfyllt af ríkinu.

Verslun, hins vegar, hefur alltaf verið talin eingöngu verkefni einkarekinna frumkvöðla. Nú er ekki hægt að tala um viðskipti eins afdráttarlaust og flutningskerfið. Í ríkisreglugerð kemur frá upphafi aðeins til greina ákveðin tegund vöru, reyndar fjöldaneysluvörur. Eins lítill skilningur og maður gat búist við fyrir stríðið á ríkisreglugerð um viðskipti með mikilvægustu matvörurnar – þar sem fríverslunarkenningin réði ríkjum í hugsunarhætti okkar í þjóðhagsmálum – eins lítið er hægt að búast við í dag, í ljósi skammarlausra okurvaxta á mikilvægustu matvörunum á enn ógleymdu eftirstríðstímabili, að hugmyndin um að það sé verkefni ríkisins að sjá um undirbúning, flutning og dreifingu mikilvægustu matvörunnar muni falla í frjósaman jarðveg. Í undantekningartilvikum finnum við, jafnvel meðal andstæðinga okkar á sviði efnahagsmála, bolsévista, tilraunir til að leysa þetta vandamál, það er að segja með ríkisstjórn á framleiðslu og dreifingu hennar. Það sem er rangt þar, eins og við höfum þegar sýnt fram á, er að vilja stunda framleiðsluna eða skilja hana alltaf á ríkisstýrðan hátt. Á hinn bóginn er rétt dreifing framleiðslunnar án efa sérstaklega mikilvægt verkefni ríkisins. Það er merkilegt að í Rússlandi voru einu borgaralegu samtökin sem hafa varðveist landbúnaðarframleiðslu- og neytendasamvinnufélögin, þ.e. þau samtök sem höfðu einmitt sett sér það verkefni að geyma og safna mikilvægustu matvörunum í þágu almennings og hins vegar að útvega neytendum í þágu almennings. Yfirlit yfir þýsku...

Efnahagslífið sýnir okkur nú að þessi hugmynd, jafnvel meðal okkar, er ekki alveg ný heldur hefur samvinnuhugmyndin verið að festa sig í sessi alls staðar og þar með skapað þær forsendur sem nasistahreyfingin hefur í huga til að stjórna þessu ótrúlega mikilvæga máli. Samvinnunýting landbúnaðarafurða tryggir annars vegar bændum að fá vörur sínar afhentar á viðunandi verði, hún tryggir samvinnukaup áburðar, landbúnaðartækja o.s.frv. og hún reynir sérstaklega að tryggja að eftirspurn verði fullnægt með stofnun landbúnaðarvöruhúsa. Hins vegar hafa neytendasamtökin fyrir sitt leyti gripið til fullkomlega raunhæfra aðgerða til að afhenda vörurnar neytendum eins beint og mögulegt er og umfram allt með því að bæla niður milliliðaviðskipti. Sameining framleiðslusamvinnufélaga og neytendasamvinnufélaga undir eftirliti ríkisins er ætluð til að leysa þetta mál.

Jafnvel hér er kjarni spurningarinnar enn og aftur: *Ekki arðsemi, heldur að uppfylla eftirspurn er fyrsta verkefni hagkerfisins.*

Fyrir viðskipti er meira en nóg eftir til að fylla þau, sérstaklega á öllum sviðum þar sem persónulegur áhættuþáttur kemur til greina. Fyrir matvöru sem er alltaf örugg og við allar aðstæður sölunnar eru þættirnir sem einkenna kaupsýslumanninn frá upphafi útilokaðir.

Fjármálakerfið er þriðja og mikilvægasta fyrirbærið sem á að fella undir ríkiseftirlit. Margir fjármálafræðingar útskýra peninga sem miðil til að skipta á vörum; þessi skýring er vissulega ekki röng heldur ekki tæmandi og óljós. Engu að síður lýsir þessi skilgreining réttri tilfinningu um að peningar séu hjálpartæki fyrir vöruviðskipti. Sú staðreynd að ríkið krefst réttinda til að nota mynt sannar þegar að ríkið telur peninga vera sérstaklega mikilvægt svið opinbers lífs. Sú staðreynd að ríkið hefur sett saman heila röð lagaákvæða í refsilögunum sem fjalla um fölsun sannar á sama hátt að þetta er málefni opinbers málefnis af fyrsta flokki. Reyndar hefur ríkið einnig lengi ákveðið með eigin valdi hvað skuli teljast gilt sem peningar í opinberum rekstri.

viðskipti. Sérstök stefna fjármálafræðinga – Chartalistanna[22] – stendur fyrir ríkiskenninguna um peninga sem lýsir í stuttu máli yfir: „Peningar eru það sem ríkið lýsir yfir að séu peningar“. Þar með eru peningar algerlega aðskildir frá efni peninganna og innsigli ríkisfullveldisins nægir til að búa til „peninga“ úr járni, áli, postulíni og umfram allt pappír. Nútíminn kennir okkur að þessi kenning er í raun orðin að veruleika. Andstæðingar þessara fjármálafræðinga – Málmistarnir[23] – halda fast í þá gömlu hugmynd að peningar verði að hafa innra gildi og því verði þeir að vera úr eðalmálmum (gulli og silfri). Sambönd nútímans styðja ekki þessa stefnu því í raun býr ríkið jafnvel til peninga úr pappír, og reyndar peninga sem hægt er að kaupa eitthvað með, jafnvel þegar seðlarnir eru úr alveg verðlausum pappír. En spurningin um kaupmátt þessara peninga er önnur saga. Hér virðist lækkandi kaupmáttur peninga, sem stendur í öfugu hlutfalli við vaxandi magn pappírspeninga, sanna að málmlistar hafi rétt fyrir sér, því í raun hafa gull- og silfurmynt ekki valdið tapi á kaupmætti pappírspeninga. En þetta er af annarri ástæðu, þ.e. vörueiginleika gullpeninga. Ekki vegna þess að gullpeningar eru raunverulegir gullpeningar halda þeir kaupmætti sínum heldur vegna þess að gullpeningar eru einnig vara. Tuttugu marka myntin í dag fær kaupmátt sinn alls ekki frá stimpluðu gjaldmiðilsmerkinu „20 mörk“ heldur frá innihaldi þess af hreinsuðu gulli. En við getum ekki dvalið lengur við þessar fjármálafræðilegu umdeildu spurningar, við verðum að ræða þessar spurningar ítarlegar í framsetningu ríkisfjármálakerfisins samkvæmt röksemdafærslu nasistabreytinganna. Hér snýst það um að viðurkenna að fjármálakerfið, hvað varðar þá spurningu sem við veltum fyrir okkur núna um mörk ríkisins og efnahagslífsins, tilheyrir í öllum tilvikum þeim sviðum sem, sem afar mikilvægt málefni alls efnahagslífsins, rétt eins og verslun og viðskipti með mikilvægustu matvæli, verða örugglega að lúta ítarlegustu fjárvörslureglum af hálfu ríkisins.

Mikilvægi fjárhagsvandans í sjálfu sér þarfnast engra sérstakrar skýringar í dag. Máttur hinna miklu fjármálaafla sem ráða öllu er augljós öllum sem vilja sjá hann. Glöggir menn hafa fyrir löngu viðurkennt að einmitt sú vanhæfa og ranga framkoma sem ríkið hefur sýnt gagnvart fjármálakerfinu er undirliggjandi ástæða núverandi hörmulegra aðstæðna í ríkisfjármálum. Sú staðreynd að flestir svokölluðu seðlabankar ríkisins eru alls ekki eingöngu ríkisstofnanir heldur hlutafélög þar sem ríkisstjórnirnar hafa aðeins haldið ákveðnum eftirlitsréttindum gefur þegar hugmynd um ruglingslegar aðstæður á sviði opinbera fjármálakerfisins.

Þjóðarstjórnmálaleg undirstöðuatriði

Ekkert ríki án valds og án yfirvalds, engin stjórn. Ekkert er sjálfsagðara og augljósara fyrir heilbrigða skynsemi. Maður verður að rekja það til algjörrar vanrækslu á almennri hugsun okkar ef maður, meðal okkar í stjórnunarhringjunum, trúir því enn í dag að maður geti stjórnað yfirhöfuð án alls hernaðarlegs og pólitísks valds.

Vald án valdatækja er óhugsandi; stjórnmálalegt vald og hernaðarleg valdleiðir eru gagnkvæmt háð hvort öðru, jafn náið og ekki er hægt að aðskilja hagkerfi og siðferði. Til að endurheimta glatað vald er aðeins eina leiðin til að skapa hernaðarlegt valdleið.

---

[22] Chartalistar styðja notkun hefðbundinna gjaldmiðla eða tákna sem gefin eru út af stjórnvöldum (latína: charta) sem þjóðargjaldmiðil.

[23] Málmhyggjumenn telja að peningar fái verðmæti sitt úr eðalmálmum og andmæla því að þeir hafi ekkert innra verðmæti.

Hversu hræðilega hefur okkar fátæka föðurland verið refsað fyrir að hafa hafnað hugmyndinni um vald og gefið sig undir friðarþrungna hátíðahöld sem við upplifum nú daglega og klukkutíma fresti. „Til að koma í veg fyrir verri aðstæður“ höfum við sjálf gefist upp og eyðilagt vopn okkar, „til að koma í veg fyrir verri aðstæður“ höfum við undirritað Versalasamninginn, „til að koma í veg fyrir verri aðstæður“ hefur Berlínarstjórnin sagt já og amen við öllu sem krafist var af okkur, „til að koma í veg fyrir verri aðstæður“ höfum við leyft að hvers kyns illgirni, hvers kyns auðmýkingu, hvers kyns misnotkun sé beitt gegn okkur. Með þessu skammarlausa slagorði um hugleysi og auðmýkt hefur þýska þjóðin verið leidd í sífellt dýpri eymd. Við uppfylltum það sem krafist var af okkur, og ...

Ráðherrann sem vildi vera Þjóðverji, Dr. Rathenau[24], þorði að lýsa því opinberlega: Það er engin algjör vanhæfni til að uppfylla, það er aðeins spurning um hversu djúpt fólk má falla í neyð! Þetta þýðir með öðrum orðum - þótt orð Rathenau séu þegar nógu skýr: Þýska þjóðin er algjörlega varnarlaus, hún er pólitískt algjörlega valdalaus, vitsmunalega hefur hún næstum verið lamuð, hún getur bara haldið áfram að vinna. Hún hefur leyft sér að vera byrðar af svo mikilli sektarbyrði að meðlimir hins útvalda fólks geta, með þessum skaðabótum, að eilífu lifað glæsilegu vinnulausu lífi í öllum löndum heims á kostnað þýskrar vinnu. En nú er hætta á að jafnvel gríðarlegur vinnuafl Þjóðverja geti brotnað undan þessari frábæru byrði. Þess vegna verður að halda Þjóðverjum á lífi stöðugt með örvandi efnum og einmitt á þennan hátt halda þeim á mörkum líkamlegrar afkastagetu sinnar svo að þeir geti unnið af öllum mætti, alltaf í þeirri blekkjandi von að þeir geti einn daginn losað sig við byrðar sínar. "Það er aðeins spurning um hversu djúpt fólk má falla í neyð!" Þetta var sú pólitíska afstaða Rathenau ráðherra sem allir lýðveldissinnar fögnuðu svo mikið.

Ef við höfum rifjað upp þessa hugmyndafræði nútíma þýskrar stjórnmálafræði, þá var það aðeins til að staðfesta þetta hræðilega dæmi sem liggur okkur svo nærri, um varnarlausa og vopnlausa þjóð sem þarf einfaldlega að þola allt, jafnvel alla háðung. Á móti þessu gildir fyrir okkur trúin á ytra öflugt ríki sem eitt getur tryggt frið og frelsi. Við sleppum sögulegum ástæðum, þetta er ekki verkefni stefnuyfirlýsingar heldur mál sagnfræðingsins.

Andstæða hugmyndarinnar um utanaðkomandi valdastjórnmál er innri stíft stjórnarfarslegt ríki. Við komumst nokkuð nálægt þessu hugsjónarástandi í valdaríki Bismarck en á sviðum sem tengdust fjármálakerfinu og ótakmörkuðu viðurkenningu á einkaeign og kröfum sem af því urðu stóðu lagalegar hugmyndir okkar að fullu undir kapítalískri hugmynd.

Það þarf enga sérstaka áherslu á að hvað varðar innri stjórnmál stendur nasistastefnu skilyrðislaust við sjónarmið laganna að því leyti að allir skuli vera jafnir fyrir lögunum og enginn munur skuli vera á samfélagsskipan. En nauðsynleg umbreyting verður að eiga sér stað...

verði að veruleika með tilliti til grundvallarhugmyndar laganna sem fyrir Þjóðverja táknar innri þörf, sjálfviljuga undirgefni við æðri hagsmuni heildarinnar, en fyrirmæli laganna sem gilda meðal okkar í dag birtast einfaldlega sem valdboð og reyndar boðorð valds sem þjónar ekki heildinni heldur hefur, einmitt í tengslum við eignarmál, sett vernd eignar ofar verndun persónunnar. Spurningin um nýja skipan opinberra réttar verður fjallað nánar um í öðrum kafla.

---

[24] Walther Rathenau (1867-1922) var gyðingur, iðnjöfur og stjórnmálamaður, sem gegndi stöðu endurreisnarmálaráðherra árið 1922 og varð utanríkisráðherra. Krafa hans um að Þýskaland skyldi uppfylla skuldbindingar sínar samkvæmt Versalasamningnum vakti upp fjandskap þýskra þjóðernissinna og hann var myrtur í júní 1922. Viðbrögð Weimar-stjórnarinnar við þessu morði voru birting Republikschutzgesetz (lög til verndar lýðveldinu) í júlí 1922, sem Feder vísar oft til.

Nú snúum við okkur stuttlega að spurningum um ytri ríkisform. Lokaákvörðun um þetta mál er alls ekki aðkallandi. Almennt er aðeins hægt að leysa það eftir frekar einfalda hreinsun á innri stjórnmálaaðstæðum okkar. Eina mögulega leiðin að þessari innri stjórnmálahreinsun virðist okkur vera eingöngu í gegnum einræði sem með algjörri ákveðni sker niður og brennir uppsprettur rotnunar og sjúkdóma í þjóðarlíkama okkar.

Kröfur sem við gerum til slíks leiðtoga eru ótrúlega miklar; ástríðufullur kærleikur til fólks síns, ósveigjanlegur vilji, nánast svefngötuleg vissu í öllum ákvörðunum hans verður að einkenna hann. Að vitsmunaleg hæfni hans verði að rísa umfram meðaltal er sjálfsagt, en þekking og geta á hinum ýmsu sviðum er ekki úrslitaþátturinn. Þekking og nám geta verið tilkomin af öðrum - hversu margir menn eru með mikla þekkingu, mikla skýrleika í hugsun, mikla innsæi, fínustu listrænu hæfileika - en ef það síðasta skortir hjá þeim, ástríðufullan vilja, óhagganlega hvöt, byggða á djúpustu siðferðislegri alvöru, þá munu þeir aldrei stíga fram í forystu þjóða, sem brautryðjendur og leiðtogar, til nýrra hæða. Við hugsum um trúarsnillinga eins og Krist og Lúther, Savonarola[25] og Múhameð, stjórnmálamenn eins og Bismarck og Cromwell, hershöfðingja eins og Friðriks mikla og York[26], o.s.frv. Einræðisherrann verður að vera algjörlega laus við allar óþarfa takmarkanir og hik, fyrir hann geta engar óhjákvæmilegar aðstæður verið til staðar, því það verður að vera hann sem skapar söguna og hann grípur með djörfung og ákveðni þegar stund hans rennur upp, hann ímyndar þrá þjóðarinnar og því gerir hann aldrei mistök og er borinn af ofstækisfullri ást þeirra sem verk hans frelsar. Hann verður að geta hatað, eins sterkt og miskunnarlaust og hann elskar fólk sitt og heilagt verkefni sitt. Í tengslum við aðstoðarmenn sína og samstarfsmenn stendur hann fremstur *meðal frjálsra og jafnra manna.*

Þessi gamla þýska hugmynd myndar grunninn að þessu járnsambandi milli leiðtogans og vini hans fyrir málefnið.

Hann er leiðtoginn vegna þess að hann hefur sannað sig, og svo lengi sem hann sannar sig.

Öllum krafti virðist sem hann tvöfaldist vegna nærveru hans
Hann dregur fram alla leynda orku,
Sýnir hverjum sínum einstöku hæfileikum,
En samt sem áður láta allt vera eins og náttúran skapaði það,
Og aðeins að horfa á að þau séu ekkert annað
Á réttum stað og tíma.

(Schiller, Wallenstein)[27]

Hann er strangur og harður gagnvart sjálfum sér, hann hegðar sér eftir eigin lögmálum. Hann hefur tíma fyrir alla og hlustar á þá, en hann er fullkomlega fær um að greina á milli þess sem skiptir máli og þess sem er ómerkilegt. Til að ná markmiði sínu gæti hann ekki verið hræddur við...

---

[25] Girolamo Savonarola (1452-1498) var Dóminíkani munkur sem prédikaði gegn spillingu ríkisins og klerkastéttarinnar og spáði því að Flórens myndi verða öflug Nýja Jerúsalem ef hún leiðrétti siðferðisbrot sín. Hann neitaði einnig að ...
Stuðningur við Heilaga bandalag Alexanders VI páfa gegn Frakklandi leiddi til bannfæringar hans árið 1497 og aftöku árið eftir. ár.

[26] ára Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) var prússneskur hershöfðingi sem andmælti samstarfi prússneska hershöfðingjans Julius von Grawert við Frakka á innrás Napóleons í Rússland árið 1812 og átti því stóran þátt í myndun sjöttu bandalagsins gegn Napóleon sem endaði með útlegð Napóleons til Elbu árið 1814.

[27] Friedrich Schiller, Leikritið „Die Piccolomini“, fyrsta leikritið í þríleik hans um Wallenstein (1799). Þýðingin er eftir Samuel Taylor Coleridge.

blóð og stríð, hann getur ekki hvílt sig og slakað á fyrr en markmiði hans er náð, þá tryggir hann sköpun sína enn frekar eins langt og það er mannlega mögulegt, en hann getur sjálfur dregið sig í hlé, eins og einræðisherrann Sulla gerði, og tryggir þannig verk sitt á tvíþættan hátt þar sem hann starfar úr fjarlægð en neyðir samt ekki allt með sterkum persónuleika sínum til að vera mælt eftir óvenjulegum stöðlum; hins vegar mun frjálsari og sjálfstæðari fylgi geta þróast ef Títaninn ræður ekki stöðugt stjórnmálalífinu heldur er áfram leiðtoginn í andlegum skilningi. Slíkur snilldarverk mun einkenna einræðisherrann sem mun aftur leiða Þýskaland á hæðir. Ef leiðin út úr feninu finnst síðan með afrekum óvenjulegs leiðtoga, munu innri og ytri forsendur fyrir sjálfstæðu þjóðlífi hafa verið endurheimtar, þá getur þjóðin aftur ákveðið ytra form ríkisins.

Viðhorf okkar til framtíðarríkisforms mun að mestu leyti ráðast af því hvernig ákveðnar gerðir opinbers lífs, sérstaklega kosningaréttur og almenn fulltrúi sem af því leiðir, verða skipuð. Við gætum vissulega hugsað okkur möguleikann á heilbrigðu lýðveldisríkisformi, líkt og í Rómaveldi til forna. Reyndar benda nánast allar sögulegar minningar í Þýskalandi til konungsríkisformsins. Nú er konungsríkisforminu alls ekki óaðskiljanlega tengt ættarhugmyndinni. Þvert á móti virðist sem hagsmunir ættarvelda hafi allt of oft þróast mjög til skaða fyrir þjóðir. Annar þáttur hvetur okkur til mikillar varúðar í spurningunni um mögulega endurupptöku konungsríkisformsins - afleiðing erfða milli ætta. Í sársaukafullri sögu þýsku þjóðarinnar má ítrekað sjá að þriðja kynslóðin eftir mikilvægan stjórnanda hefur sóað arfleifð forfeðra sinna, skaðað heiður og verðleika þjóðarinnar, misst valdastöðu heimsveldisins og eyðilagt frið og velferð borgaranna. Það sem Þjóðverjinn ímyndar sér þegar hann talar um kosti konungsveldisins, sérstaklega undir erfðabundinni stjórnarætt, er alltaf hugsunin um þá sem sagan hefur gefið viðurnefnið „hinn mikli“. Við hugsum þá um Karl mikla, Ottó mikla[28], Friðrik mikla[29] og þá fáu sem eru jafnir þessum raunverulegu valdhafa; en aðeins fljótandi minning um gallerí vanhæfni, leti, eigingirni, sóun, ímyndunarafl, fjarlægð frá fólkinu og önnur hættuleg einkenni sem tengjast nöfnum Loðvíks hins fróma[30], Ottó III[31], Vásels[32], Karls VI[33]

,

---

[28] ára Karlamagnús (um 742-814) varð konungur Franka árið 768 og stækkaði stjórn sína út fyrir Frankland og varð Karólingaveldi. heimsveldi sem náði yfir stærstan hluta Vestur-Evrópu.

[29] Ottó mikli (912-973) var hertogi af Saxlandi sem varð konungur Þjóðverja árið 936, sigraði Magyara árið 955 og lagði undir sig Ítalíu árið 961. Árið 962 var hann krýndur keisari af Jóhannesi XII páfa og ríkti frá Róm sem keisari hins Heilaga rómverska ríkis.

[30] Louis le Pieux (778-840) var sonur Karlamagnúsar, sem hann ríkti með sem samkeisari frá 813. Árið 817 skipti hann veldi sínu milli þriggja sona sinna og frænda síns Bernharðs, sem ríkti sem konungur Ítalíu. Hins vegar gerði Bernharð uppreisn gegn frænda sínum og var refsað með blindunardómi, sem hann lést skömmu síðar. Louis bætti opinberlega fyrir grimmd sína og missti þar með mikla virðingu sína sem stjórnandi. Frankíska veldið var einkennst af borgarastyrjöldum það sem eftir var af valdatíma hans.

[31] Ottó III (980-1002) var við völd í Heilaga rómverska keisaradæminu frá 996 og mætti mikilli andstöðu frá slavneskum þjóðum á valdatíma sínum, þannig að hann neyddist til að yfirgefa keisarasvæðin austan við Elbu, þótt honum tækist engu að síður að styrkja áhrif kristninnar í Póllandi og Ungverjalandi.

[32] Václav I (um 907-935) af Pÿemyslid-ættinni var hertogi af Bæheimi frá 921. Árið 929 réðst Hinrik fuglaveiðari, konungur Austur-Franka, á Bæheim og neyddist til að hefja skattgreiðslur til hans. Václav var myrtur af hópi aðalsmanna í bandalagi við bróður sinn, Boleslav, sem varð næsti hertogi af Bæheimi.

[33] Karl VI (1368-1422) var kallaður „le bien-aime“ (hinn ástkæri) sem og „le fou“ (hinn brjálaði). Hann þjáðist af geðveiki og valdatíð hans einkenndist af áframhaldandi átökum hins svokallaða Hundrað ára stríðs. Hinrik V. Englandskonungur nýtti sér áframhaldandi deilur Karls við Búrgúnd, sem sigraði Frakka í orrustunni við Agincourt árið 1415.

Samkvæmt Troyes-sáttmálanum, sem undirritaður var árið 1420, var Hinriki gefin Katrín, dóttir Karls VI., í hjónaband, sem og arftaki Frakklands.

Friðrik Vilhjálmur III[34], Vilhjálmur II[35] nægir að viðurkenna skýrt að konungsveldisríkið felur á engan hátt í sér trygging fyrir velferð þjóðarinnar.

Það sem lýsir tilhneigingu Þjóðverja til konungsveldis er þörf Þjóðverjans fyrir leiðtoga og vilji hans til að lúta leiðtoga. Einmitt þetta síðastnefnda einkenni er kannski sérstaklega dæmigert einkenni Þjóðverjans, við þekkjum þetta einkenni Þjóðverjans allt of vel, bæði í góðum og slæmum þáttum. Tryggð allt til dauða gerði honum kleift að berjast fyrir og vinna öflugustu sigra, hún gerði honum kleift að fylgja jafnvel erlendum fánum; en hún felur einnig í sér mjög mikinn skort á sjálfstæði hjá veikari gerðum, allt að því að þeir verða einskis virði og þrældómur, elska framandi hluti og dómgreindarleysi.

Spurningin varðandi erfðaréttinn er því, í Þýskalandi sjálfu, ekki erfið að leysa. Mun erfiðari spurningin liggur í vanda leiðtogans.

Val á leiðtoga hefur hingað til meira og minna alltaf verið háð hreinni tilviljun. Hjónaband höfðingja er alls ekki trygging fyrir vitsmunalegum hæfileikum og nauðsynlegum persónueinkennum sem krafist er af þjóðhöfðingja. Og ef við höfum í huga nútíma þýska hagkerfið, þar sem aðild að flokknum ræður úrslitum um hæfni til æðstu embættismanna, verðum við að gefa þessari spurningu sérstaka athygli.

Erfiðleikarnir felast í öllu falli í því að vernda siðferðislega og persónuleika þess sem örlög fólksins eiga að vera í höndum. Þótt einræðisherra taki á sig forystuna frá sjálfum sér, sem beranda þjóðarþrár, verður framtíðarleiðtogi að koma fram í raun og veru af meðvitaðri vilja þjóðarinnar sem sá besti og hæfasti.

Þar með getur það verið alveg opið hvort æðsta gildið eigi að sameinast í einum einstaklingi eða hvort forysta ríkisins eigi að vera skipuð tveimur eða fleiri. Í öllu falli stendur eitt okkur óhjákvæmilegt, að sá sem falið er forystu æðstu málefna ríkisins, hvort sem það eru krýndir höfuð eða þríeyki ræðismanns, mun í besta falli vera fest í stjórnarskránni. Hæsta ábyrgðin verður því mikilvægasti þjóðarpólitíski grundvöllurinn sem mun aðgreina nasistaríkið frá fyrri stjórnarháttum.

Sérstakur þáttur í þjóðarstjórnmálalegum grunni nasistaríkisins er krafan um þjóðernisríki þar sem meðlimir erlendra ríkja og kynþátta eru útilokaðir frá forystu ríkismála sem og frá því að gegna opinberum embættum.

Mikilvægasti lærdómurinn úr allri þýskri sögu má draga saman í þeirri staðreynd að Þýskaland var alltaf fátækt, veikt og vansælt þegar stjórnendur þess eltu erlenda hagsmuni og þegar þröngsýn smámál einstakra héraða og borga voru sett ofar sameiginlegum málum ríkisins; og á sama hátt var Þýskaland alltaf sterkt og öflugt þegar það var sameinað og stjórnendur þess hugsuðu og fundu á þýskan hátt og héruðin og borgirnar fundu sig sem meðlimi hins mikla sameiginlega föðurlands. Þjóðin var lokuð út á við með öllu frelsi og fjölbreytileika inn á við. Þetta er rétta hugmyndin um þýskt ríki. Bismarck-ríkið var þegar...

---

[34] Friðrik Vilhjálmur III (1770-1840) var konungur Prússlands frá 1797. Þótt hann reyndi að fylgja hlutleysisstefnu í Napóleonsstríðunum og gekk ekki til liðs við Þriðju bandalagið, var hann neyddur af stríðssinnuðum flokki, sem drottning hans, Luise, studdi, til að ganga til liðs við Fjórðu bandalagið árið 1806, sem leiddi til orrustunnar við Jena þar sem Prússland beið ósigur fyrir Napóleon.

[35] Vilhjálmur II (1859-1941) var síðasti keisari Þýskalands og ríkti frá 1888 til nóvember 1918. Vilhjálmur studdi ekki ströng andsósíalísk lög Bismarcks og rak kanslarann árið 1890. Þegar Austurríki neyddist til að ráðast á Serbíu eftir morðið á Franz Ferdinand erkihertoga í Sarajevo ákvað hann að styðja Austurríki-Ungverjaland þótt hann væri meðvitaður um hætturnar á stríði sem gæti falið í sér Rússland, Frakkland og England.

komust mjög nálægt þessari hugsjón um þýska ríkið, nema hvað að kynþáttabræður okkar í þýska Austurríki[36] stóðu enn utan ríkisins.

Sameining allra þýskra ættbálka í lokuðu þjóðríki er því okkar helsta þjóðarpólitíska markmið. Innanlandspólitískt á að viðhalda eða endurbyggja sambandsríkis- og alríkiseiginleika stærri héraðanna, eins og hann var sögulega mótaður. Þjóðarpólitísku grunnlínurnar í þessu tilliti eru eftirfarandi: Öll verkefni ríkisins þar sem um er að ræða valdastöðu Þýska ríkisins gagnvart útlöndum eru málefni ríkisins. Þetta eru utanríkisráðuneytið, sendiráð og ræðismannsskrifstofur, vegabréfakerfið, eftirlit með utanríkisviðskiptum, tollkerfið og umfram allt herinn og sjóherinn.

Innanlands í stjórnmálum á hins vegar að efla hugmyndina um sem víðtækasta sjálfstæði einstakra héraða eða sambandsríkja. Fjárhagslegt sjálfstæði er forsenda sjálfstæðrar tilvistar þjóðarinnar, þannig að skattalöggjöfin verður aðallega að vera falin héruðunum.

Löggjöf um borgaraleg lög, viðskiptalög og refsirétt verður stjórnað af lögum þess.
Ríkið en var í reynd undirgefinn dóms- og lögregluyfirvöldum héraðsins.

Á sama hátt verða samgöngustofnanir vissulega stjórnaðar samkvæmt fyrirmælum laga ríkisins, en þær munu engu að síður, fjárhagslega, stjórnsýslulega og rekstrarlega, vera undir fullveldi héraðanna.

Það þarf ekki sérstaka athygli að trúfrelsi skuli vera áfram að fullu tryggt í stjórnarskránni; hins vegar munu trúarbrögð sem eru ekki að fullu skrifuð á þýsku og aðgengileg öllum og innihald þeirra inniheldur kenningar sem eru hættulegar ríkinu ekki njóta þessarar verndar.

Stjórnarskrárleg form grundvallarsósíalísks eðlis ríkisins er sérstaklega áréttuð á sviði vinnuréttar sem og á sviði sjúkra-, slysa-, elli- og örorkutrygginga og verður betur framfylgt en gerist í dag.

Innsýn og markmiðasetning

Ef sérhver ítarleg meðferð á málum sem tengjast tíma krefst svars við þremur spurningum: Hvernig er það núna? Hvernig varð það til? og Hvað nú? – því án þessarar grunnrannsóknar er aldrei hægt að búast við fullkomnu og samviskusamlegu starfi – þá á þetta við í hærri skilningi þegar um er að ræða að byggja upp nýtt ríki. Lýsing á núverandi aðstæðum innan ramma þessa verks á auðvitað aðeins heima að því leyti sem um er að ræða að draga fram nauðsynleg einkenni núverandi mikilvægra aðstæðna ríkisins og efnahagslífsins. Í slíku verkefni verður sérstaklega að forðast að taka nein einkenni sem orsakir. Þetta er einmitt list hverrar greiningar sem lætur ekki blekkjast af ytri áhrifum eða útþurrð heldur skoðar dýpra ástæður hlutanna. Þetta verður hvað ljósast í læknisfræðilegu dæmi eða í tilfelli lifandi manns. Ef bólga kemur fram einhvers staðar í líkamanum ber fyrst að leita orsaka sinnar í veikindum viðkomandi líkamshluta; sú staðreynd að þessi líkamshluti er veikur á orsök sína í slæmu ástandi blóðsins; en jafnvel þessa vitneskju skal ekki líta á sem síðustu orsökina heldur verður slæmt ástand blóðsins afleiðing af slæmri eða ófullnægjandi næringu. Nú gæti lækningin ekki tekist ef læknirinn berst gegn því.

---

[36] Lýðveldið Þýska Austurríki var nafnið á ríkinu sem stofnað var árið 1918 eftir fyrri heimsstyrjöldina úr þýskumælandi löndum Austurrísk-ungverska keisaradæmsins. Það náði, auk núverandi austurrískra svæða, yfir Suður-Týról og Tarvisio (nú í Ítalíu), suðurhluta Kärnten og suðurhluta Steiermark (nú í Slóveníu) og Súdetahérað og þýsku Bæheimi (nú í Tékklandi).

aðeins ytri fyrirbærið; þannig myndi í besta falli koma tímabundin léttir, lina sársaukann, en veikindin myndu halda áfram. Jafnvel tilraun til lækninga með blóðhreinsunarmeðferð gæti ekki leitt til varanlegrar lækninga ef undirliggjandi orsök, þ.e. skortur eða slæmur næringarþáttur eða aðrar skaðlegar aðstæður, væri ekki fjarlægð. Aðeins slík meðferð innan frá og út getur leitt til raunverulegrar lækninga. Þetta er öllum ljóst. Einmitt þannig verður rannsóknin að fara fram ef við höfum með veika þjóð að gera. Jafnvel hér er það mjög lítið gagnlegt ef barist er gegn ytri einkennum veikindanna. Maður finnur aðeins of vel fyrir dapurlegum sannleika hinu þekkta máltæki: "Smáu skúrkarnir eru hengdir; stóru fá að ganga frjálsir". Tíðni brota gegn almannahagsmunum er aðeins ytra merki um þá staðreynd að á bak við tjöldin eru atburðir sem skaða almannahagsmuni að miklu leyti. Því aðeins ef eitthvað er rotið í ríkinu getur slíkt mikið tjón varað og orðið varanleg hætta fyrir tilvist ríkisins sjálfs. Ef ríkið sjálft er þannig veikt, má líklega gera ráð fyrir að orsök þess sé röng vitsmunaleg afstaða gagnvart almenningsmálum og gagnvart raunverulegum hlutverkum og valdi ríkisins sjálfs. Því má að lokum búast við lækningu frá nýrri heilbrigðri hugmynd um ríkið, með sköpun heilbrigðrar, öflugrar ríkisleiðtoga sem er fullkomlega sjálfstæð og ekki byrðislaus af syndum fortíðarinnar. Sérhver lausn sem tekur útgangspunkt frá málamiðlun við núverandi völd eða sem leitast við að bindast aftur hrunnum formum fyrri ríkisins ber fræ eigin hnignunar í sér. Í þessu sambandi verður einnig að vara mann við því að bindast sögulegum ríkisformum sem voru vissulega ekki slæm í sjálfu sér en féllu samt mjög fljótt fyrir hruni.

Hver eru nú áberandi einkenni núverandi kreppu?

Ytra og yfirborðslega – eins og í tilfelli hita – hár hiti eða, þýtt í efnahags- og stjórnmálalegum hugtökum: æsingur, spenna við öll tækifæri, órói og ringulreið. Það er afar þýðingarmikið að hver einasti stífur og latur einstaklingur, en einnig allur her raunverulegra skuldara, hefur alltaf lofað með hæstu röddu „hvíld og reglu“ sem lækningu við öllu. Hvíld og regla eru náttúrulega ekki pólitískt markmið almennt heldur aðeins ástand sem sýnir að heilbrigð ástand ríkir innan þjóðarinnar. En ef þjóð er veik er það alveg eðlilegt og sjálfsagt að það birtist í óróa og ringulreið. Pólitísk afstaða sem prédikar og leitast við að koma aðeins á „hvíld og reglu“ er því algerlega rangstefna; hins vegar hjálpar hún aðeins veikindunum að komast sífellt dýpra inn, þar til dauðinn kemur inn með hræðilegustu krampa.

Jafnvel sár og gröftur, sem talið er persónugervingur, óska þess að hinn veiki haldi ró sinni því bakteríurnar geta þá margfaldast svo undursamlega hratt og breiðst út um allan líkamann og rotnað hann alveg að innan. Nei, þvert á móti: burt með gröfturnar! Þessar verður að fjarlægja, ekki er hægt að nefna sársaukann af aðgerðinni sem mótástæðu; sjúklingurinn verður að koma úr slæmu umhverfi sínu og umfram allt verður hann að fá hollt og sterkt mataræði.

Frekari einkenni eru að óviðeigandi aðilar ráða ríkjum í stöður, að meirihlutaákvörðunum er ráðstafað á þingi með meirihlutaákvörðunum, að meirihlutaákvarðanir eru teknar á þingi sem bera enga ábyrgð, að slík þing eru kosin samkvæmt kosningarétti sem að utan er vissulega frjálsastur og almennastur en innvortis veltir fyrir sér...

skortur á dómgreind fjöldans og bælir einfaldlega niður betri innsýn og meiri ábyrgðartilfinningu. Ríkisstjórn sem er háð þingmeirihluta – sem verður til eingöngu fyrir tilviljun og þar sem aðeins flokkspólitísk sjónarmið ráða úrslitum – getur eðlilega ekki lengur verið hlutlægur verndari almennrar velferðar heldur er hún jarðvegur fyrir metnaðarfulla flokksstjórnmálamenn og þrjóska kenningasmiði. Öll þessi einkenni má draga saman í orðinu „þingræðishyggja“.

Þessi *þingræðishyggja* er hin mikla lýðræðislega lygi um sjálfstjórnargetu fólksins. Auðvitað gætum við haldið að ábyrgðarmeðvitaðir ríkisborgarar séu fullkomlega færir um að dæma á áreiðanlegan hátt í opinberum málum og ráða örlögum samfélags síns eða lands, en kosningaréttur eins og sá almenni, beinn og leynilegur fyrir einstaklinga eldri en 21 árs af báðum kynjum, ber í sér óhjákvæmilega fræ hins viðurstyggilega stjórnar hinna óæðri og óheiðarlegu.

Samhliða viðurstyggilegri stjórn þjóðþinganna og ríkisstjórnanna sem lúta þeim, ríkir í raun og veru í dag, þrátt fyrir öll andkapítalísk slagorð marxista, *stórfellt lánsfé.* Háfjármálin eru óheftur stjórnandi ríkisins og efnahagslífsins. Engin stjórn þorir að grípa til neinna róttækra aðgerða gegn hagnaðarhagsmunum banka- og verðbréfamarkaðarins. Allar þjóðirnar hafa orðið bundnar í vöxtum og tollum við þetta yfirþjóðlega heimsveldi með risavaxnum þjóðarskuldum. Afleiðingar þessarar vaxtaþrælkunar eru gríðarlegar, þær hrista allan heiminn í grunninn í efnahagslegum og þjóðlegum stjórnmálasamskiptum. Vaxtaköst eru sannarlega orðin aðalverk stjórnvalda. Þetta þýðir fyrir þjóðirnar hræðilega skattnýtingu og tæmingu með fjölbreyttum aðferðum beinna og sérstaklega óbeinna skatta, með óstöðvandi vaxandi verðbólgu sem hefur leitt til þess að allur millistéttin hefur verið rænd sparnaði sínum á hátindi sínum. Þessi óhefta stjórn peningaseðlanna beitir, á bak við grímu löglegrar kröfu um vexti, grimmustu stjórn sem hefur nokkurn tímann stjórnað heiminum. Það leiðir til fátæktar og örbirgðar fjöldans og sérstaklega þeirra hópa sem hafa ekki sjálft markmið í sér að afla sér peninga og því ekki kjarninn í allri hugsun þeirra. Aðeins af þessu sprettur upp hræðilegasta afleiðing þessarar algeru fjármálastjórnar, þ.e. siðferðileg hnignun þeirra þjóða sem standa undir þessari stjórn. Allar eðlishvöt beinast að öflun og eignarhaldi, allar hugmyndir um hollustu og trú sökkva í miskunnarlausa leit að ávinningi, virðulegi maðurinn er neyddur til að upplifa að sem umbun fyrir virðuleika sinn verður hann að sökkva sífellt dýpra niður á meðan óheiðarleiki færir gríðarlegan hagnað í öllum mögulegum og ómögulegum viðskiptum. Stórir hópar berjast örvæntingarfullt fyrir lífsviðurværi sínu, bærilegar tekjur með vinnu einni saman verða sífellt erfiðari.

Í lokuðum víglínum reyna verkamenn að kúga fram sífellt hærri laun, verkföll skekja efnahagslegu vinnustaði, hamla framleiðslu þeirra og skaða þar með óbeint, fyrst og fremst þá sem eru háðir sem mestri vöruframleiðslu fyrir þjóðarbúið, einmitt verkamennina sjálfa.

Sem heildarfyrirbæri getum við dregið þessi skilyrði saman undir hugtakinu *„mammónismi“.*

Bakhlið þessa *mammonisma* er hin *marxíska heimssýn* sem sprottin er af vitsmunalegum skapi fórnarlamba mammonískrar brots. Við vitum mætavel að snillingar marxista hafa á snjallan hátt getað notað þetta vitsmunalega skap sjálfir sem miðlarar fyrir alþjóðlegt fjármagn og um leið beina hatri hinna arðrændu frá sér, en við höfum hér að fást við vitsmunalega tilhneigingu sem stendur ekki aðeins í vegi heldur á afar fjandsamlegan hátt gegn endurreisn heilbrigðs þjóðar.

ríki.

Kjarni *marxismasins* verðum við að sjá í þeirri staðreynd að hann afneitar einkaeign og þar með skerðir jörðina frá öllum hagkerfum og þar að auki frá öllum æðri menningarheimum; enn fremur í þeirri staðreynd að hann hefur alið á hugmyndinni um stéttabaráttu og þar með sundrað fólkinu í ...

Ólíkir stéttir berjast hver við annan. Það nægir að benda á nafnlausa eymd rússneska þjóðarinnar, þar sem þessi ranga kenning um þjóðar- og efnahagseyðingu varð að veruleika í Sovétríkinu í hæsta gæðaflokki.

Og ef við nú leitum að raunverulegum sjúkdómsvaldandi þáttum, þá rekumst við undarlega alls staðar á Gyðinga sem leiðtoga og helstu hagsmunaaðila.

Gyðingaspurningin er að verða heimsspurning um hver lausnin sé á velferðinni og Eymd þjóðanna verður háð.

Þessari spurningu verður sérstök ritgerð helguð í þessari bókaröð.[37]

Þegar við skoðum söguna sjáum við að örvæntingarfullar þjóðir hafa aftur og aftur reynt að frelsa sig frá þessu illsku með blóðugum kúgun og útrýmingu einstakra Gyðinga – en eftir nokkrar kynslóðir hafa Gyðingar snúið aftur sterkari og fjárhagslega öflugri eftir slíkar ofsóknir.

Við verðum því að forðast að leita lausnar á gyðingavandamálinu á þennan frumstæða hátt - reyndar er ekki hægt að drepa pestbakteríuna einn og sér, heldur er aðeins hægt að útrýma henni með því að skera niður lífsnauðsynjar hennar.

Gyðingahaturið sem blossar upp um allan heim er kyndill þess að þjóðirnar hafa þekkt sinn mesta og banvænasta óvin, en það er nú okkar verkefni að beina þessari réttu tilfinningalegu þekkingu á réttan og skynsamlegan hátt.

Baráttan gegn *marxisma* og þar með gegn Gyðingum tekst með óþreytandi fræðslu hins eitraða fjölda. Þetta er fyrsta stig baráttu okkar.

Að brjóta hagsmunaþrældóminn er síðasta og erfiðasta baráttan á sviði efnahagsmála fyrir frelsun fólks og ríkis frá gullna neti yfirþjóðlegra fjármálakerfa.
vald.

Aðeins eftir að hafa barist í gegnum þessi stig, og þegar sigurinn hefur verið fullkomlega tryggður, væri kominn tími til að framkvæma allar frekari umbætur sem munu gefa hinni veiku og veiku þjóð nýjan lífsvilja og nýjan lífskraft sem mun fyrst átta sig á því sem er í huga okkar allra, sem við öll trúum á með glóandi hjörtum og sem við stefnum að með óbilandi vilja:

Endurfæðing Þýskalands.

Nýtt, frjálst, sameinað Stór-Þýskaland í heilbrigðu, traustu og öflugu ástandi vinnu og afkasta.

---

[37] Verk Feder um gyðinga, Die Juden, kom út árið 1933 sem bindi 45 af Nationalsozialistische Bibliothek

2. Dagskráin

Uppruni áætlunarinnar

Sérhvert verk krefst áætlunar, sérhver framkvæmd verður að vera undanfarin af huglægri sköpun. Því skýrari og betur útfærðar sem byggingaráætlanirnar eru, því fallegri og hraðar verður byggingin reist. Jafnvel nýjar stjórnmálamannvirki krefjast skýrrar byggingaráætlunar, þetta er hér kallað stjórnmálaáætlun.

Kröfurnar sem gerðar verða til stjórnmálaáætlunar eru mjög miklar og fjölbreyttar. Þetta er verkefni sem ber mikla ábyrgð, því velferð og eymd eigin þjóðar er háð því hvort áætlunin var góð. Áætlunin verður enn fremur að fjalla, með sem mestu hnitmiðuðu, um öll mikilvæg svið þjóðlífsins, hún verður að standast alla gagnrýni, má ekki týnast í smáatriðum, má ekki bjóða andstæðingum upp á neina óþarfa veikleika, má ekki vekja neinar útópískar vonir sem ekki er hægt að uppfylla síðar. Áætlunin verður að vera trú mynd af komandi ríki og nýja hagkerfinu. Hún verður að sýna öllum í stórum dráttum skissu af þeirri ríkis- og efnahagsskipan sem æskilegt er, en hún má ekki einnig takmarka eða fyrirbyggja framkvæmdina í smáatriðum.

Sérhver áætlun hefur einnig sögu og þróun, en hún er vissulega prófsteinn á grundvallarréttmæti hreyfingar ef, eftir svo mörg ár, ekkert nauðsynlegt verður að breyta í grunnþáttum hennar og aðeins verður að fjarlægja sum óskýrleika. Aðeins mikilvægasti og áberandi áætlunarliðurinn í gömlu áætluninni frá 24. febrúar 1923, nr. 11, "Afnám tekna án vinnu og fyrirhafnar, brot á hagsmunaþrælkun", þarfnast brýnnar ítarlegrar áætlunargerðar í þjóðlegum, fjárhagslegum og efnahagslegum stjórnmálalegum skilningi. Ítarleg umfjöllun um þetta atriði var á þeim tíma ekki svo alger nauðsyn því á þeim tíma voru ítarlegri rit tengd þessu, Ávarp um brot á hagsmunaþrælkun og ríkisgjaldþrot, lausn þess, næstum einu ritin sem til voru og voru fullkomlega þekkt og kunnug stofnendum og fyrstu fylgjendum hreyfingarinnar. Á vissan hátt var það huglægt innihald þessara rita sem bætti við sósíalísku umfangi starfseminnar -

með áætlunum sem höfðu þá þegar verið ákvarðaðar í grundvallaratriðum – til viljans til endurnýjunar sem hafði sameinað lítinn hring í kringum Anton Drexler[38] og Adolf Hitler, til hrings þjóðernissinnaðra og popúlískra hugmynda.

Það eru einmitt þessir stefnupunktar og kröfur sem þýska frelsishreyfing nasistafélagshyggjunnar aðgreinir sig í grundvallaratriðum frá öllum öðrum popúlískum og þjóðernissinnuðum hópum, hreyfingum og flokkum, og aðgreinir sig sérstaklega frá öllum svokölluðum þingflokkum sem eru að sínu leyti aðeins birtingarmynd af mammónísk-plúktókratískri stjórn.

Frekari nauðsyn í nýrri mótun áætlunarinnar var að fá skýrari mynd af
form og skýr uppbygging varðandi einstök svið opinbers lífs. Þetta hefur gerst.

Það er skylda mín hér að hugsa um enn eitt byltingarkennt verk sem á uppruna sinn að rekja til samsíða birtingarmyndar nasistastefnunnar í Austurríki og Bæheimi, ég á við bókina um

---

[38] Anton Drexler (1884-1942) var, ásamt Dietrich Eckart og Feder, einn af stofnendum þýska hliðstæðunnar í upphaflega austurríska Deutsche Arbeiter Partei í München. Drexler gegndi stöðu heiðursforseta flokksins, en Hitler varð þegar árið 1921 skýr leiðtogi hans. Drexler yfirgaf flokkinn árið 1923 og gekk til liðs við hann aftur þegar Hitler komst til valda árið 1933.

Verkfræðingurinn Jung[39], fulltrúi Súdeta-Þjóðverja í Tékkóslóvakíu á þinginu í Prag.

Upphaf austurrísks nasistastefnu má rekja langt aftur til tímans fyrir stríðið. Hugmyndasvið þess byggðist frekar á tilrauninni til að samræma sósíalískan hugmyndaheim við þjóðernishyggjuna, en þýski þjóðernissósíalisminn í ríkinu, sem kom fram aðeins eftir hrunið – reyndar án vitneskju um tilvist þessa austurríska þjóðernissósíalisma – tók frá upphafi grundvallarbaráttu gegn marxismanum.

Í dag hafa hreyfingarnar tvær sameinast í sameiginlegum markmiðum sínum.

---

[39] Verkfræðingurinn Rudolf Jung, fulltrúi frá Troppau

Þjóðar- og efnahagsáætlun NSDAP

Markmið okkar er – endurfæðing Þýskalands í þýskum anda til þýsks frelsis.[40]

Leiðin að þessu meginmarkmiði er:

I. Þjóðarstjórnmálareglan: Þýska ríkið er heimili Þjóðverja.

1. Í utanríkisstefnu:
   1. Stofnun lokaðs þjóðríkis sem nær til allra Þjóðverja.
   2. Öflug fulltrúi þýskra hagsmuna erlendis.
2. Í kynþáttastefnu:
   3. Að fjarlægja Gyðinga og alla sem ekki eru Þjóðverjar úr öllum ábyrgðarstöðum í opinberu lífi.
   4. Bann við innflytjendum austurlenskra Gyðinga og annarra sníkjudýra útlendinga. Óþægilegir útlendingar og Gyðingar geta verið sendir úr landi.
3. Í borgaralegri stefnumótun:
   5. Aðeins Þjóðverjinn sem skuldbindur sig þýskri menningu og samfélagi getur nýta sér ríkisborgararéttindi.
   6. Sá sem ekki er Þjóðverji getur aðeins búið sem gestur í þýska ríkinu og heyrir undir erlend lög.
   7. Réttindi og hagsmunir Þjóðverja ganga fyrir réttindum og hagsmunum meðlima erlendra ríkja. þjóðir.

II. Efnahags- og stjórnmálareglan: *Verkefni þjóðarbúsins er að uppfylla eftirspurn en ekki að tryggja eins mikla arðsemi lánsfjár og mögulegt er.*

8. Þjóðernissósíalismi viðurkennir í grundvallaratriðum einkaeign og setur hana undir vernd ríkisins.
9. Velferð fólksins setur þó takmörk á óhóflegri auðsöfnun í höndum einstaklinga.
10. Allir Þjóðverjar mynda vinnufélag til að efla sameiginlega velferð og menning.
11. Innan ramma þessarar almennu vinnuskyldu hvers Þjóðverja og með grundvallarviðurkenningu á einkaeign er hverjum Þjóðverja heimilaður frjáls möguleiki á að afla sér og ráðstafa frjálslega vinnutekjum sínum.
12. Heilbrigð samsetning lítilla, meðalstórra og stórra fyrirtækja á öllum sviðum efnahagslífsins, þar með einnig í landbúnaði, er áfram viðhaldið.
13. Risavaxin fyrirtæki (fyrirtæki, samtök og sjóðir) verða barist gegn.
14. Okur og fjárkúgun, sem og miskunnarlaus auðgun á kostnað og skaða almennings, verður refsað með dauða. 15. Innleiðing á eins árs skylduvinnu fyrir alla Þjóðverja.

---

[40] Fyrir nákvæma umfjöllun um þessi atriði sjá Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Munchen, 1927; tr. ETS Dugdale, The Program of the NSDAP og almennar hugmyndir þess, Munchen, 1932

III. Fjármálastjórnmálareglan: *Fjármálakerfið þjónar ríkinu, fjármálaöflin mega ekki mynda ríki innan ríkisins; þess vegna er markmið okkar: Að brjóta hagsmunaþrældóminn með:*

16. Frelsun ríkisins og þar með fólksins frá vaxtabundnum skuldum sínum til mikilla lánsfé.
17. Þjóðnýting Reichsbank GmbH. og seðlabankanna.
18. Fjármögnun allra stórra opinberra verkefna (uppbygging vatnsaflsorku, vega o.s.frv.) án þess að taka lán með útgáfu vaxtafrjálsra ríkissjóðsbréfa eða með reiðufjárlausri aðferð.
19. Innleiðing stöðugs gjaldmiðils á tryggðum grundvelli.
20. Stofnun hagnaðarlauss byggingar- og efnahagsbanka (gjaldmiðilsbreyting) til að veita vaxtalaus lán.
21. Ítarleg endurskipulagning skattkerfisins samkvæmt sósíalískum, þjóðhagfræðilegum meginreglum. Frelsun neyslu undan byrði óbeinna skatta og framleiðslu undan þröngum sköttum (skattabreytingar og skattfrelsi).

IV. Félagsleg og stjórnmálaleg meginregla: *Almenn velferð er æðsta lögmálið.*

22. Örlát þróun ellilífeyristrygginga með þjóðnýtingu lífeyriskerfisins. Sérhverjum þurfandi þýskum ríkisborgara verður tryggður fullnægjandi lífeyrir frá ákveðnum aldri eða ef ótímabær varanleg vanhæfni til að sjá sér farborða kemur upp.
23. Skipting allra sem starfa í framleiðslufyrirtækjum eftir afköstum og aldri í tekjum af vinnunni ásamt hlutdeild í ábyrgð á að uppfylla þjóðhagsleg verkefni vinnunnar.
24. Upptaka alls stríðs- og byltingarhagnaðar sem ekki byggist á heiðarlegri vinnu, sem og eigna sem aflað er með hamstri og okurvexti og notkun þeirra til uppbyggingar almannatrygginga.
25. Útrýma húsnæðisskorti með alhliða nýbyggingum íbúða um allt ríkið með hjálp nýs, hagnaðarlauss byggingar- og efnahagsbanka sem stofnaður verður samkvæmt 21. gr.

V. Í menningarstefnu: *Blómgun allra vísinda og lista á grunni stjórnmálalega frjálss og efnahagslega heilbrigðs ríkis er aðal menningarmarkmið okkar.*

Þetta ætti að nást í gegnum:

26. Menntun ungmenna til að verða líkamlega heilbrigðir og hugsunarfrjálsir menn samkvæmt miklum hefðum þýsks hugverkalífs.
27. Fullt trúfrelsi og samviskufrelsi.
28. Sérstök vernd kristinnar trúar.
29. Bældun og útilokun trúarkenninga sem ganga gegn þýskri siðferðisvitund og innihald þeirra ber vott um ríkis- og þjóðareyðileggjandi eðli.
30. Að bæla niður öll skaðleg áhrif í bókmenntum og fjölmiðlum, leikhúsi, listum og kvikmyndahús.
31. Kennslufrelsi í þýskum háskólum, myndun ráðandi stéttar manna með góða karakter.

VI. Hernaðarlega:

32. Að gera þjóðina varnarhæfa með því að innleiða herlög fyrir alla frjálsa hermenn Þýskur.

33. Afnám málaliða.

34. Stofnun hersveita til varnar heimalandinu undir stjórn fagmannlegrar yfirmannasveitar sem byggðar yrði upp með ströngum stigveldisaga.

VII. Aðrar umbætur:

35. Umbætur á fjölmiðlakerfinu. Bann við öllum fjölmiðlatækjum sem brjóta gegn áhyggjum þýsku þjóðarinnar. Ströngasta ábyrgðin á öllum fréttum sem eru ranglega eða tilhneigingulega afbakað.

36. Umbætur á kosningarétti með afnámi núverandi spillingar í kosningabaráttu og ábyrgðarleysi kjörinna (ónæmi).

37. Þróun fagráða.

38. Umbætur á dómskerfinu á sviði

Landréttur – (grundvallarviðurkenning á eignarrétti í landi, óheimilt er að leigja land af hálfu einkaaðila, forkaupsréttur ríkisins og endurkoma lands til ríkisins ef um gáleysi er að ræða).

Borgaraleg lög - (mun strangari vernd persónulegrar heiðurs og heilsu, samanborið við einhliða lögvernd eignar sem ríkir í dag).

39. Stjórnarskrárbreytingar:

Stjórnarskrá: Stjórnarskráin, sem samsvarar þýskum eðli, er fullvalda ríkisforysta sem miðar að æðsta embætti. - Hvort þetta æðsta embætti sé gegnt af þjóðkjörnum einvaldi eða tveimur eða þremur ábyrgum embættismönnum ríkisins verður að vera eftir að ákveða síðar af þjóðinni.

Sambandsríkiseðill ríkisins: Samsetning þýska fólksins frá mismunandi héruðum, sem eru innbyrðis tengd í gegnum ættbálka og sögu, skilgreinir algert sjálfstæði einstakra sambandsríkja hvað varðar innri málefni sín.

Áhyggjuefni ríkisins er fulltrúadeild þýsku þjóðarinnar út á við, vegabréf og veggjöld, og enn fremur herinn og sjóherinn.

Þrír meginandstæðingar standa í vegi fyrir því að þessi þjóðar- og efnahagsáætlun nasistastefnunnar nái fram að ganga. Marxismi, þingræði og, ofar hvoru tveggja, stórt lánsfé.

Barátta okkar gegn marxisminni beinist gegn kenningu Karls Marx um sundrun ríkisins, gegn kenningu stéttabaráttunnar um sundrun fólksins, gegn kenningu um afneitun einkaeignarréttar um sundrun hagkerfisins og gegn hreinni efnahagslegri efnishyggju í sögunni.

2. Barátta okkar gegn þingmennsku beinist gegn ábyrgðarleysi svokallaðra alþýðufulltrúa sem – ónæmir – þurfa aldrei í raun að taka ábyrgð á afleiðingum ákvarðana sinna, sem og gegn öllu tjóni sem af þeim hlýst (spillingu, frændhygli, mútugreiðslum) og, sem versta afleiðing – ríkisstjórn sem er háð slíku þingi.

3. Barátta okkar gegn mammónismum, sem er ofar hinum tveimur vígstöðvunum, beinist gegn hinu heimsvíga fjármálaveldi, það er að segja gegn stöðugri fjárhagslegri og efnahagslegri blæðingu og arðráni fólks okkar með miklu lánsfé.

Þessi barátta er hins vegar einnig öflug vitsmunaleg barátta gegn sálareyðileggjandi efnishyggjuanda eigingirni og ágirnd með öllum sínum spillandi birtingarmyndum á öllum sviðum opinbers, efnahagslegs og menningarlegs lífs okkar.

Í síðasta lagi og ítarlega séð snýst þetta um baráttu tveggja heimssýna sem koma fram í gegnum tvær grundvallarólíkar vitsmunalegar uppbyggingar – hinn afkastamikla og skapandi anda og hinn hreyfanlega ágirndaranda. Sköpunarandinn sem er rótgróinn í jarðveginum og enn og aftur sigrast á heiminum í frumspekilegri reynslu finnur helstu fulltrúa sína í aríska manninum – ágirndi, rótlaus viðskipta- og efnishyggjuandinn sem beinist eingöngu að hinu veraldlega finnur helstu fulltrúa sinn í Gyðingnum.

Þjóðernissósíalismi, líkt og gyðingahatur, sýnir í efnishyggju gyðinga aðalrót hins illa, en hann veit líka að þessi öflugasta barátta heimssögunnar getur ekki staðið eingöngu í neikvæðum gyðingahaturskröfum. Þess vegna rís öll þjóðar- og efnahagsáætlun þjóðernissósíalismans langt yfir þá vissulega byltingarkenndu en neikvæðu gyðingahatursbaráttu með því að gefa jákvætt skapandi og uppbyggilega mynd af því hvernig þjóðernissósíalískt ástand vinnu og frammistöðu ætti að líta út.

Ef þessu meginmarkmiði næst, þá verður Þjóðernisflokkurinn leystur upp. *Þjóðernissósíalismi verður þá orðinn lífsuppsprettta allrar þýsku þjóðarinnar.* Þjóðernissósíalski þýski verkamannaflokkurinn er reyndar almennt ekki þingflokkur í hefðbundnum skilningi þess orðs, heldur aðeins ákveðinn, framsýnn og framtíðarsýnandi hluti þjóðarinnar sem hefur safnast saman um leiðtoga með sterkan vilja og huga, til að leiða Þýskaland út úr skömm og vanmætti út á við, út úr eyðileggingu og spillingu inn á við, til öflugrar og áhrifamikillar stöðu út á við, og inn á við, til efnahagslega heilbrigðs, menningarlega blómstrandi, vitsmunalega og siðferðilega háttsetts þjóðarsamfélags.

Við viljum byggja upp Þýska þráarríkið eins og Geibel[41] syngur það:

Einn að utan, með voldugu sverði,
Safnast saman umhverfis háan fána,
Innvortis ríkur og margbreytilegur,
Hver ættbálkur á sinn hátt!

---

[41] Emanuel Geibel (1815-1884) var þýskur skáld og leikskáld sem samdi nokkur þjóðræknisljóð sem voru gagnrýnd af samtíma frjálslynda „Ungþýska“ bókmenntahópnum í kringum gyðingahöfundana Heinrich Heine og Ludwig Borne, en síðar studdu nasistar hann.

3. Ríkisskipulag þjóðarinnar

Sósíalískt ríki

Þjóðernissósíalíska hugmyndin um þýska ríkið

Þegar í kaflanum um valdastjórnmálagrundvöllinn höfum við bent á þá staðreynd að sérhver frávik þýskra valdhafa frá hreinum þýskum verkefnum sínum fylgdi hörmulegum afleiðingum fyrir þýska þjóðina. Ef maður skoðar þýska sögu sér maður alltaf að þrá Þjóðverja eftir lokuðu þjóðríki hefur aðeins ræst á stuttum sögulegum tímabilum, aftur og aftur hvarf þessi þýski draumur og aftur og aftur sökk Þýskaland aftur í valdaleysi og upplausn. Þannig stendur einn lærdómur fastur í allri þýskri sögu að aðeins lokun þjóðarinnar innan öflugs ríkis gerir Þýskalandi kleift að standast þær gríðarlegu hættur sem stafa af því eingöngu vegna óhagstæðrar landfræðilegrar stöðu. Næstum hvergi hefur Þýskaland náttúruleg landamæri, næstum alls staðar liggur það frjálst og óvarið gegn fjandsamlegum árásum. Hvorki hafið sem umlykur England né háu fjöllin sem aðskilja Spán og Ítalíu frá nágrönnum sínum veita Þýskalandi náttúrulega vörn. Frakkland hefur aðeins eina opna hlið gegn okkur, Rússland eins. Aðeins Þýskaland liggur mitt á milli hinna þjóðanna - sem hjarta - og sem vígvöllur Evrópu. Á þýskri grundu börðust spænskir, franskir, enskir, sænskir, rússneskir og mongólskir herir, á þýskri grundu háðust hræðileg trúarstríð Þrjátíu ára stríðsins, og öfugt blæddu Þjóðverjar í þjónustu erlendis fyrir erlenda hagsmuni um öll lönd. Móður Þýskaland blæddi úr þúsundum sára sem erlendir herir hennar höfðu sært og - sem synir hennar höfðu sært í hana. Óendanlega sorgleg er þýsk saga, svo sorgleg að þrá Þjóðverja eftir sameinuðu, lokuðu þýsku ríki var tekin með í ævintýri, í sögum hins gamla Barbarossa í Kyffhäuser[42]. Í gegnum aldir hélt framkvæmd hugmyndarinnar um þýska ríkið áfram - þrá og von besta fólks þjóðarinnar þar til máttugur smiður smíðaði einingu Þýskalands árið 1871. Margt var enn óvænt í framkvæmd hins mikla þýska ríkis sem átti að fela í sér alla Þjóðverja sem búa í landfræðilegri tengingu við móðurlandið. En þessi hluta framkvæmd þýsku þráarinnar veitti okkur mikla blómgun þýskrar sögu eins og sjaldan áður.

En við þurfum ekki að reikna með „ef“ og „en“, heldur verðum við að læra af sögunni. Stjórnmál eru saga sem er að verða að veruleika, og ef hjálpræði á að blómstra fyrir fólk okkar frá „sköpun sögunnar“ þá verður stjórnmálafræði okkar, þjóðarstjórnmál okkar, með virðingu fyrir því sem hefur gerst í sögunni, að forðast mistök fyrri tíma og binda sig við bestu hefðir. Maðurinn, stjórnmálamaðurinn án sögu sem skapar sögu kreddufastlega úr hægindastól sínum, mun aðeins geta valdið fólki ógæfu eins og við höfum upplifað hana á síðustu árum frá nýju þýsku marxísku stjórnmálamönnum. Eins hörmulegt og skaðlegt er algjört hrun hins gamla samfélagsforms, sérstaklega þegar þessi eyðilegging er eins og kraftur marxískrar hreyfingar, eins lítið má varðveita hið gamla bara vegna þess að það er gamalt.
Hér liggur enn og aftur harmleikur íhaldsandans, sem, skapandi ávaxtalaus og

---

[42] Kyffhäuser-hæðirnar milli fylkjanna Þýringaland og Saxlands-Anhalt eru taldar vera hvíldarstaður Friedrichs Barbarossa keisara hins Heilaga rómverska ríkis (1122-1190), sem drukknaði í ánni Salef í Tyrklandi í þriðju krossferðinni.

Án ímyndunar hafnar það öllu nýju bara vegna þess að það er nýtt og vegna þess að það heldur fast í úrelt form sem hafa misst innihald sitt fyrir löngu síðan. Fólk og ríki eru ekki múmíur og smíði, heldur lifandi verur; fötin sem eru klippt einu sinni passa ekki að eilífu.

Aðeins nokkrir nokkuð stórir grunnþættir eru dregnir í gegnum örlög þjóða, og vanræksla á slíkri grunnþekkingu hefur alltaf hefnt sín beisklega á þjóðunum. Fyrir okkur Þjóðverja er grundvallarkenning sögulegrar þjóðarstjórnmála: "Verið sameinuð!"

Orðið „sameinað“43 þýðir þó ekki „eining“44 heldur „að vera sammála“45. Aðeins frá samkomulagi þýsku ættbálkanna um meginreglur ytri og innri stjórnmála getur vaxið sem fegursta blóm innvortis frjálst ríki sem er öflugt út á við með alþjóðlegt vægi.

Fyrir þýska ríkið mega því ekki vera nein evrópsk eða alþjóðleg efnahagsleg, kirkjuleg eða mannúðarleg hvöt heldur eingöngu velferð allrar þýsku þjóðarinnar. Ég á við „hvöt“ til stjórnmálalegra aðgerða. Samhliða þessu fylgja eðlileg áhrif kirkjulegs, efnahagslegs og almenns mannlegs eðlis sem verður að meta og taka tillit til. En meginreglan verður að vera og verður að vera sú að þýska þjóðríkið verður aðeins að vera fulltrúi Þjóðverja og þetta í innri stjórnmálum sem og út á við.

Þjóðarpólitískt markmið okkar er því:

1. Stofnun lokaðs þjóðríkis sem nær til allra Þjóðverja.
2. Öflug fulltrúi allra þýskra hagsmuna erlendis.

Þjóðernishugmyndin

Forsenda þess að vakna, eða öllu heldur, endurvakna sterka þjóðarvitund er

að fjarlægja alla Gyðinga og aðra en Þjóðverja úr öllum ábyrgðarstöðum í opinberu lífi.

Einbeittri varnarbaráttu gegn innrás Gyðinga á nánast öllum sviðum opinbers lífs okkar er eingöngu framkvæmd af fullum krafti af nasistum. Baráttan gegn Gyðingum er meðvituð barátta fyrir þýskum anda og þýsku frelsi.

Áhrif og áhrif Gyðinga á gestgjafaþjóðir sínar er alls ekki hægt að bera saman við valdahlutföll og bardaga annarra þjóða heldur aðeins við baráttuna um líf og dauða milli heilbrigðs líkama og banvænna eitursýkla sem hafa ráðist á hann. Þegar lifandi lífvera verður fyrir árásum eitraðra baktería er spurningin einungis: annað hvort verður heilbrigði kraftur líkamans herra yfir erlendum innbrotsþjófum - þá útrýmir hann þeim - eða hann verður ekki lengur herra yfir þeim, þá mun hann deyja vegna þeirra. Þannig er einnig fyrir gestgjafaþjóðir Gyðinga alls staðar í heiminum aðeins þetta: annað hvort að útrýma Gyðingum úr þjóðinni - eða deyja vegna Gyðingsins.

Einmitt samanburðurinn við mannslíkamann og sýklana sýnir okkur mjög myndrænt hversu skekkt sú vinsæla villandi skoðun er, að Gyðingar hafi unnið sig upp alls staðar eingöngu vegna meiri skilvirkni sinnar og það sé afar rangt og óréttlátt að ráðast á þá og ofsækja þá af þeirri ástæðu. Það er ekki hægt að segja einfaldlega að kólerubastillinn sé einnig svo miklu sterkari og skilvirkari en maðurinn og þess vegna hafi hann sigrað heilbrigða manninn – nei,

---

[43] einmitt

[44] 'Einheit'

[45] Einkenni

Það er eitur fyrir manninn. Og nákvæmlega eins og í þessari baráttu lifandi lífveru gegn innrásar-eitur birtast sérstök eitrunareinkenni ásamt hita, krampa, lömunareinkennum o.s.frv., þannig birtist barátta þjóðanna sem Gyðingar ráðast á í nokkuð svipuðum sjúkdómseinkennum – óróa og æsingi í borgaralegu og stjórnmálalegu lífi, öflugum krampa í þjóðfélaginu, ólgu, hryðjuverkum, borgarastyrjöld sem skiptast á við nokkuð dæmigerð lömunareinkenni, sérstaklega í vitsmunalegum hlutum þjóðanna – í ríkisstjórnunum. Þá er aðeins ein spurning, hvort þjóðarvitundarhópar sem viðurkenna óvininn tekst að vara ríkisstjórnirnar við og upplýsa þær eða að mynda ríkisstjórn og hlutleysa Gyðingana sjálfa – þá kemur lækningin inn með vissu; ef henni tekst ekki að gera það, þá kemur þjóðardauði jafn örugglega inn. Það er engin þriðja leið. Tímabundin einangrun – að halda sig við læknisfræðilegar ímyndanir – leiðir aðeins til sýnilegra lækninga: fyrr eða síðar brjótast bakteríurnar út á ný í æðar líkamans, endir þessarar annarrar baráttu er þá banvænn fyrir sjúklinginn.

Það sem ræður úrslitum um lokaárangur – eins og í lífinu almennt – er viljinn til valda. Án þessa vilja til valda – án þessa vilja til að viðhalda þjóðinni er þjóðin hjálparvana send til falls. Það sem ekki fer bókstaflega niður verður þræll, fellaheen, þjónn og þjónn hins algyðinglega heimsveldis.

Þetta er barátta upp á líf og dauða. Margir duglegir hermenn hafa lagt af stað – en meirihluti þjóðfélagsfélaga okkar sofa enn. Menntun aftur og aftur, óþreytandi, er lausnin. Það sem gerir þessa menntun svo sérstaklega erfiða er listleysi og mýkt Aríans einmitt í þessum mikilvægu kynþáttaspurningum.

Sterk kynþáttablöndun innan þýsku þjóðarinnar hefur vafalaust næstum alveg grafið skýra og háa kynþáttavitund hjá of mörgum, þannig að aðeins óákveðin tilfinning um andúð gegn kynþáttafordómum Gyðinga hefur eftir staðið í stað nákvæmrar þekkingar á kynþáttalögum. Gyðingurinn hefur að sinni hálfu fylgt kynþáttalögum sínum stranglega í meira en tvö þúsund ár í skýrri vitneskju um hversu mikilvægt það er að viðhalda hreinleika blóðsins fyrir persónuleika og þjóð.[46]

Á hinn bóginn hefur honum tekist að lýsa kynþáttafordómum sem úreltum rusli, sem honum var því miður mögulegt með vissu réttlætanlegu yfirbragði hvað varðar kynþáttablöndun í Þýskalandi. Í stað þess að fyrirlitning Þjóðverja á kynþáttavísindum væri andmælt af fullum krafti með kröfunni: „Þjóðverji, haltu blóði þínu hreinu!“, var Þjóðverjinn jafnvel á þessu sviði óæðri sálfræðilistum Gyðinga. Öld upplýsingarinnar með mannúðarhugsjónum sínum færði Gyðingum vissulega frelsun frá þeim fjötrum sem forfeður okkar höfðu smíðað í æðri visku sinni gegn árás gyðingaanda ráns og okur, en okkur sjálfum aðeins ruglingi og óvissu um þessa grundvallarspurningu. Með setningunni: „Gyðingar eru líka menn“ – setning sem enginn véfengdi og er aldrei véfengd – var Gyðingum veittur aðgangur að borgaralegum jafnréttisrétti. Þjóðar-kynþátta mótspyrna gegn útlendingum Gyðinga með allt aðra vitsmunalega uppbyggingu var þar með lamað og baráttan gegn borgaralegri frelsun var þar með lamaður frá upphafi.

Frá þessum vettvangi fór nú fram sigurganga alls efnahagslífs okkar og, nýlega, opinbert líf fram að núverandi stöðu óheftrar stjórnar Gyðinga.

---

[46] Sjá bækur Þjóðernissósíalistabókasafnsins um kynþátt og Gyðinga!

[47] Listin að sannfæra.

Heil röð vitnisburða Gyðinga sjálfra leiðir í ljós að þeir finna sig vera ríki innan ríkis, að þeir tengjast kynþáttafélögum sínum í öðrum löndum nánar en gestgjafaþjóðum sínum.

Þessi gyðingatilfinning um nána samveru meðal þjóða skapar beinlínis hættur fyrir frumbyggja á sviði utanríkis- og stjórnmálasambands þjóða í stríði og friði.

Í fyrstu beindust athygli Gyðinga þó að kröfum um efnahagslegan ávinning. Hér kom óheft leit þeirra að hagnaði, sem var skert af engum félagslegum tilfinningum fyrir gestgjöfum sínum, þeim vel til góða.

Sem uppfinningamenn og handhafar nútíma lánakerfisins varð þeim fljótlega auðvelt að koma öllu fjármálahagkerfi ríkjanna og, í gegnum banka og verðbréfamarkaði, einnig að mestu leyti einkageirans undir áhrif sín.

Héðan, þannig eftir að fjárhagsstaða þeirra hafði verið sköpuð, réttu Gyðingar einnig fingur sína til vitsmunalegra og menningarlegra afurða þjóðarinnar; hér kom hreyfikraftur þeirra, snöggleiki, gagnrýnin skilningur – eiginleikar sem oft geta virst vera greinilegir kostir hins alvarlega, þunga og jarðbundna aríska anda – þeim til hjálpar.

En í raun og veru var þetta aðeins þjófnaðarhvötin, samviskuleysi þeirra og óheiðarleiki – sem þegar er boðaður í trúarkenningum þeirra. Fyrir Gyðinginn, samkvæmt kenningum Schulchan Aruch48, er eign hins ekki-Gyðings eins og eign án húsbónda – þar svo að Gyðingurinn geti eignað sér hana! Gyðingurinn lagði alla banka- og verðbréfamarkaðstæknina í þjónustu sína. Nafnleysi – afpersónuvæðing hagkerfis okkar í gegnum hlutafélagsform – hefur að vissu leyti aðskilið fjármagn frá vinnu, hluthafinn veit í sjaldgæfum tilfellum eitthvað um verksmiðju sína, hann hefur aðeins einhliða hagsmuni af arðsemi *peninga sinna.*

þegar hann hefur fjárfest í hlutabréfum. Þetta fyrirbæri verður að nefna hér því með þessari afpersónuvæðingu hagkerfis okkar fer einnig hönd í hönd hnignun þess. Frumkvöðullinn og framleiðandinn sem hefur byggt upp fyrirtæki sitt frá grunni, sem þekkir kröfur viðskiptavina sinna, sem hefur enn gamla viðskiptaheiðurinn og telur það vera skyldu sína að framleiða trausta, góða og varanlega vöru sem samsvarar raunverulegum þörfum hagkerfisins, þessi sannarlega trausti frumkvöðull er eitthvað svo grundvallarmunur frá nútíma stórum hluthafa sem, með hreinni kapítalískri eignarhaldi á stórum hlutabréfapakka, þekkir aðeins eitt hagsmunamál, að stefna að eins mikilli ávöxtun og mögulegt er. Hvort góðir og ódýrir hlutir eru framleiddir í fyrirtækjunum, hvort almennt framleiðslugildi eru sköpuð af hlutafélagi eða, eins og í tilviki lánafyrirtækja (banka) almennt, engin verðmæti eru sköpuð, er afar óviðkomandi fyrir kapítalistann - hluthafann. Þetta hefur í för með sér að framleiðslan er minna miðuð við þarfirnar, heldur þarf aðeins að vekja upp sýnilega þörf með gríðarlegri auglýsingu. Áður fyrr var það algerlega bannað samkvæmt heiðursreglum athafnamanna að lofsyngja vörur sínar; sá sem gerði það var markaðskallari, og slíkt markaðskallara-líkt lofsyngja vörur sínar var talið af traustum kaupsýslumanni vera óheiðarlega samkeppni. Gyðingakaupmaðurinn stundaði hins vegar einmitt þessa tegund af markaðskallsverslun með algjörri ákefð, þar sem *list hans til að sannfæra* kom sér vel. Í dag hefur í stað ágengra gyðinga-kallara komið fram gyðingaauglýsingar.

---

48 Schulchan Aruch er áreiðanlegasti lögbók gyðinga og var saminn árið 1563 í norðurhluta Palestínu af Yosef Karo.

Í vísindaheiminum átti sér stað svipuð þróun, sérstaklega í hagfræði – svokölluð þjóðhagfræði. Smám saman var hlutverk þjóðhagfræðinnar ekki lengur talið fólgið í að rannsaka réttmæti og nauðsyn þjóðhagfræðinnar og að leiða út leiðbeiningar fyrir efnahagslega forystu út frá niðurstöðum rannsóknanna, heldur var í auknum mæli aðeins lýst aðstæðum án þess að kanna hvort efnahagsleg fyrirbæri og form sem komu upp væru einnig góð og hentug og viðeigandi fyrir raunverulegar þarfir þjóðarbúsins. Þannig tókst mönnum, og tekst það í dag betur en nokkru sinni fyrr, að valda hræðilegu tjóni á hagkerfinu og þar með á þjóðarsamfélaginu – vísindalega séð – og þess vegna á óbreytanlegan hátt. Inn í þetta svið kemur sérstaklega kenningin um ríkis- og einkalánaþjónustu, og sérstaklega kenningin um vexti. Við höfum fjallað um þessa spurningu ítarlega annars staðar, hér má nægja að benda á þá staðreynd að það sem við köllum þjóðarhagfræði í dag er í grundvallaratriðum aðeins einkakapítalísk fyrirmæli um persónulega auðgun og vel skipulögð tilraun til að réttlæta okurkapítalískt rán á vinnuafli afkastamikilla þjóða.

Það er vert að taka fram að meðal fyrirlesara í þjóðhagfræði er mjög mikill prósentu Gyðinga.

Fyrir leikmanninn er áberandi innrás Gyðinga í bókmennta- og listalífið akur.

Sá sem íhugar nútímaleikhús okkar verður hneykslaður á þeirri niðrandi og kaldhæðnislegu tilfinningu sem þar breiðist út. Þetta á sérstaklega við um nútímafyrirbærið kvikmyndagerð. Leikrit um siðleysi og hrífur ræður ríkjum á sviði okkar; með undirróðursfullri og snjallri díalektík er góðum Þjóðverja kennt að siðferði og siðfræði, heiður og samviskusemi séu í grundvallaratriðum hrein heimska sem maður kemst lengra án. Þessum árásum á almenning fylgir óþægindi gyðingaleikhúsumboðsmanna þar sem þekking listfengra einstaklinga hefur tilhneigingu til að ráða ferðinni síður en þakklæti til leikhús- og tónleikaumboðsmanna þeirra sem sækjast eftir stöðu.

En þá fylgdi víðtæk stjórnun á almenningsálitinu í gegnum dagblöð. Næstum öll stóru dagblöðin urðu smám saman í eigu gyðinga.
Þar með var hringurinn í kringum þýska þjóðina lokaður. Við efnahagsstjórnina bættist vitsmunastjórnin. Allt sem skaðaði hagsmuni Gyðinga var haldið aftur af og þaggað niður fyrir almenningi eins lengi og mögulegt var; ef hugmyndir eða framkvæmdir komust engu að síður að verki, þá hófst hin raunverulega galdraofsókn, fyrst með tilraun til að gera slíkar tilraunir fáránlegar, og ef jafnvel það hjálpaði ekki, þurfti að beita lygum og rangfærslum sem og persónulegum niðurlægingum. Mútur, hótunum var reynt og að lokum hikaði maður ekki einu sinni við að fjárhagslega ná óþægilegum andstæðingi eða áminningu, eða jafnvel að drepa hann.

Þetta síðasta og hræðilegasta vopn var almennt ekki notað, eða aðeins sjaldan, gegn einstaklingum, því varla nokkurn tímann náði viðbrögð sannra vinar fólksins án pólitískrar eða ríkisvaldsstöðu þeim árangri áður en hann var þegar brotinn niður af lygum og rógi í opinberum fjölmiðlum Gyðinga.

Í flokkunum var óánægja fjöldans kynt undir með miklum ýkjum og stéttahatur gegn eignafólki og meintum verndara þeirra, ríkisvaldinu og hernum, kviknaði. Jafnvel hér – eins og alls staðar í tilviki þessara árása á þjóðríkið – voru það Gyðingar sem aðallega æstu upp og kyntu undir. Það þarf aðeins að rifja upp að Karl Marx, stofnandi marxískrar kenningar um stéttabaráttu, var sannarlega Gyðingur (Mardochai (var hans rétta nafn). Söngvari hans í Þýskalandi, Ferdinand Lassalle[49], upphaflega Feist Lasal, var einnig Gyðingur.

Í stríðinu og byltingunni var eyðileggingarverki Gyðinga gegn þýska ríkinu lokið. Prinsarnir voru reknir burt, axlarhetturnar rifnar af yfirmönnunum, embættismennirnir látnir hlýða af hungri svo að þeir gætu gert vinnuafl sitt - ómissandi jafnvel fyrir sósíalískt-hákapítalískt ríki nútíma Þýskalands - tiltækt. Á þennan hátt var þýska þjóðin afvopnuð, vanrækt, rænd leiðtogum sínum, svipt og misnotuð, siðlaus og veikluð, á meðan alls staðar í opinberu lífi, í efnahagsmálum og stjórnmálum, í list og leikhúsi, náðu Gyðingar sér ótvíræðu yfirráðasvæði.

Grundvöllur stjórnar þeirra er gríðarlegur auður þeirra.

Þrátt fyrir fámenni sitt miðað við gestgjafaþjóðir sínar hafa þeir getað komið öllum mikilvægum störfum í opinberu lífi í hendur gyðingakynþáttabræðra sinna eða Þjóðverja sem eru nátengdir Gyðingum. En engu að síður er fullkomlega mögulegt að fjarlægja Gyðinga úr þýska þjóðfélaginu - því fremur þar sem raunverulega lífsnauðsynleg framleiðslustarfsemi í iðnaði og landbúnaði, í störfum og stjórnsýslu, er næstum alveg laus við Gyðinga.

Að fjarlægja Gyðinga úr þjóðfélaginu okkar myndi hvorki raska landbúnaðarframleiðslunni – ég hef ekki enn séð neinn Gyðing á bak við plóginn fara í kringum plóginn – né þyrftu verksmiðjurnar að stöðvast vegna skorts á vinnuafli – vinnuaflið mun vissulega vita að enginn Gyðingur lyftir kolum í erfiðisvinnu eða stendur við smiðjuna – vinnustaðir okkar, smiðanna og málmsmiðanna, trésmiðanna og skósmiðanna, yrðu ekki munaðarlausir – húsin þyrftu alls ekki að standa í rústum eftir brottrekstri Gyðinganna, tölfræðin nefnir ekkert um gyðinglega múrara og trésmiði, þakmenn eða glerara. En jafnvel í viðskiptum og viðskiptum myndi stöðnun koma fram ef Gyðingar væru ekki lengur til staðar. Í samgöngukerfinu hefur ríkið hingað til séð um einstaklings- og vöruflutninga á til fyrirmyndar hátt og hver hefur séð Gyðinga sem járnbrautarstjóra eða járnbrautarstjóra –

eða sem sporvagnastjórar, eða sem vagnstjórar eða flutningamenn?

En jafnvel á sviði dæmigerðrar tilhneigingar Gyðinga til viðskipta og fjármála, hafa herstjórnarstöður fyrir stríðið sýnt að þær gátu stundað vandlega geymslu- og birgðaþjónustu, í viðskiptum sjálfum eru hundruð þúsunda verslunarstarfsmanna og þýskra kaupsýslumanna starfandi sem skilja raunverulegar hliðar og nauðsyn viðskipta, og í ríkisbankanum og póstbankanum höfum við stofnanir sem gætu myndað grunn að heilbrigðum þjóðarbúskap sem er laus við ræningjahagkerfi Gyðinga.

Ef við höfum séð í þessari frekar stuttu yfirlitsgrein að Gyðingar gegna engu ómissandi hlutverki í ríki okkar og þjóðlífi, heldur að þeir misnoti hins vegar yfirráð sín á miskunnarlausasta hátt til skaða fyrir gestgjafa sína, þá er augljós og rökrétt afleiðing krafan um brottrekstur Gyðinga úr þjóð okkar.

Aðeins sá sem skuldbindur sig þýska þjóðarsamfélaginu getur verið ríkisborgari .

---

[49] Ferdinand Lassalle (1825-1864) var þýsk-gyðinga sósíalisti sem þekkti vel til Marx, þótt sá síðarnefndi teldi hann tækifærissinna vegna þess hve tilbúinn hann var að semja við íhaldsmanninn Bismarck. Marx studdi því ekki Lassalle þegar sá síðarnefndi stofnaði Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Almennt þýskt verkamannafélag).
Félagið) árið 1863 miðaði aðallega að því að fá almennan kosningarétt beint.

[50] Þessi ákvæði var þegar innifalið í öðrum hluta Nürnberg-laganna frá 15. september 1935, „Ríkisborgararéttarlögin“, 2. gr.: „Ríkisborgari er aðeins sá ríkisborgari sem er af þýsku eða skyldu blóði og sýnir með hegðun sinni að hann er bæði fús til og hæfur til að þjóna þýsku þjóðinni og ríkinu trúfastlega.“ Algjör aðskilnaður Gyðinga frá þýsku samfélagi var kveðinn á um í fyrri hluta þessara laga, „Lögum til verndar þýsku blóði og þýskri heiðri“.

Af þessari endurskoðun á kynþáttamálinu fylgja eðlilega og nauðsynlega einnig aðrar afleiðingar bannsins við innflutningi austurlenskra Gyðinga. Það er algjört skilningsleysi á gyðingaspurningunni ef maður telur að það sé nóg til að hrinda austurlenskum Gyðingum frá með innflutningsbanni. Það er algerlega nauðsynlegt að setja samtímis Gyðinga, sem eru fjandsamlegir fólki okkar, sem hefur setið meðal okkar, undir útlendingalög. Austurlenskir Gyðingar eru auðvitað hinn mikli uppspretta sem Gyðingar bæta stöðugt við. Mikil hætta sem þessi innflutningur felur í sér hefur komið í ljós með öllum mögulegum viðskiptabrögðum og brögðum með mikilli skýrleika. Á fáeinum árum hefur þessum austurlenskum Gyðingum tekist, með öllum mögulegum viðskiptabrögðum og brögðum, að eignast gríðarlegan auð. Réttarsalir okkar eru fullir af svikum sem slíkir erlendir aðilar beita. Ríkið hefur ekki minnsta áhuga á innflutningi slíks fólks sem á engan hátt gerir sig gagnlegan á afkastamikinn hátt.

Þessi afstaða nasistaríkisins gagnvart austurlenskum Gyðingum útilokar ekki að jafnvel meðlimir annarra þjóða sem eru sníkjudýr á þjóðarlíkamanum geta verið vísaðir úr landi.

Umræðan um þessar spurningar leiðir okkur nú að þriðja hluta stefnu ríkisins um Þjóðernissósíalismi: til ríkisborgararéttar.

Réttur til ríkisborgararéttar

Rétturinn til ríkisborgararéttar verður að vera öðlaður. Í þessari meginreglu er nasistahyggjan verulega frábrugðin þeim rétti sem nú gildir, þar sem allir fullorðnir Þjóðverjar eldri en 20 ára, karlar og konur, geta nýtt sér ríkisborgararéttindi. Samkvæmt stjórnarskrá Weimar er þessi möguleiki einnig opinn í dag fyrir meðlimi gyðinga. Á sama hátt getur hver útlendingur öðlast þessa ríkisaðild með því að uppfylla nokkur yfirborðskennd formsatriði.

Weimar-stjórnarskráin skilur almennt ekki hugtakið ríkisborgari heldur talar í 110. gr. um aðild að ríki og í 109. gr. um jafnan rétt fyrir lögum allra ríkisborgara, karla og kvenna. Óljóst hugtak útilokar auðvitað kröfu um siðferðileg og kynþáttaleg skilyrði fyrir því að öðlast ríkisborgararétt. Öfugt við þetta tekur 113. gr. stjórnarskrár ríkisins sérstaka vernd fyrir erlendum „hluta þjóðarinnar“ (!); þeir „má ekki vera settir í óhagstæðan hlut í frjálsri hefðbundinni þróun sinni, sérstaklega í notkun móðurmáls síns í menntun, sem og í innri stjórnsýslu og réttarfari“.

Ef maður ber saman við þessa ítarlegustu umfjöllun um erlenda ríkisborgara framkvæmd laga okkar til verndar lýðveldinu gegn eigin þjóðernisbræðrum, skylduna til að framselja svokallaða stríðsglæpamenn óvininum, við þá vissu sem tryggð er í 1. og 12. gr. um að „enginn Þjóðverji erlendrar ríkisstjórnar megi framselja til ofsókna eða refsingar“, og ef maður ber saman einmitt þessa síðastnefndu grein við alræmdu dóma Frakka gegn Krupp[51] og stjórnendum hans, þá nægir kannski tilvísun í þá staðreynd að höfundur þessarar stjórnarskrár var Gyðingurinn Preuss[52] til að varpa skýru ljósi á alla þessa atburði.

---

[51] Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) stjórnaði Friedrich Krupp AG frá 1909 til 1941. Í samstarfi við Reichswehr undir stjórn Hans von Seeckt (1866-1936) tók Krupp að sér leynilega endurvopnun Þýskalands í andstöðu við Versalasamninginn. Árið 1923, þegar Frakkar og Belgar hertóku Ruhr-héraðið, sektuðu þeir Krupp einnig fyrir að halda...
Stór opinber útför fyrir þrettán starfsmenn Krupp-verksmiðjunnar) í Essen sem Frakkar skotu til bana á hernámsárunum.

[52] Hugo Preuß (1860-1925) var þýsk-gyðinglegur innanríkisráðherra Weimar-lýðveldisins og gegndi lykilhlutverki.
við mótun Weimar-stjórnarskrárinnar árið 1919.

Ekki „betri framtíð Pólverja“, eins og Betthmann-Hollweg53 sagði í einni af óheppilegum þingræðum sínum, og ekki heldur bætt hagur Gyðinga í Rúmeníu (samkvæmt Kuhlmann)54 getur verið leiðandi hugmynd þýsks ríkis heldur aðeins velferð þýsku þjóðarinnar. Þetta leiðarljós kemur fram í þjóðar- og efnahagsáætlun NSDAP (Áætlunin, bls. 35) undir nr. 7: *„Réttindi og hagsmunir Þjóðverja ganga framar réttindum og hagsmunum meðlima erlendra þjóða“ og undir nr. 6: „Sá sem er ekki Þjóðverji getur aðeins búið sem gestur í Þýskalandi og fellur undir útlendingalögin“.*

Samkvæmt þessu verður að öðlast ríkisborgararétt. Hann er einnig hægt að glata vegna óverðugleika. Þetta er réttur sem Gyðingar eru grundvallaratriðum útilokaðir frá, sem einnig er hægt að útiloka meðlimi annarra þjóða.

Innra skilyrði umsækjanda um þýskan ríkisborgararétt er skuldbinding við þýska menningu og samfélag. Sá sem ekki skuldbindur sig þýsku þjóðinni á þennan hátt, sá sem lýsir sig óvin þýska ríkisins, sá sem telur sig nánari tengda meðlimum annarra þjóða en þjóð sinni, getur ekki fengið nein þýsk ríkisborgararéttindi, því hann vill í raun ekkert hafa með þýska samfélagið að gera.

Það virðist vera brjálæði þegar fólk sem lýsir því yfir opinberlega að það þekki ekkert föðurland sem heitir Þýskaland, eins og Crispien55 og fleiri gerðu, vill samt sem áður ráðleggja um örlög þessa lands, þegar það heldur því fram að það njóti enn sérstakra forréttinda sem fulltrúar fólksins, sem fulltrúar, og þegar það nýtir enn verndar sérstaklega strangra laga (verndar lýðveldisins) ef það verður kynntur frá þessu þingi til stjórnarstöðu.

Þjóðernissósíalíska þýska ríkið mun krefjast þess að slíkir menn verði dæmdir harðastir og meðlimir byltingarstjórna og þinga munu þurfa að taka ábyrgð á gjörðum sínum eða athafnaleysi. Lögin sem verða sett á ábyrgð allra sem starfa í opinberu lífi verða því að hafa afturvirkt vald.

Hér snýst þetta ekki, eins og í tilviki mistaka þýsku byltingarinnar, um launabaráttu hungraðra „verkalýðsmanna“ gegn saddum og óseðjandi kapítalistum, og því ekki um að blekkja heilbrigðar og réttar tilfinningar verkalýðsins með hugmyndinni um stéttabaráttu, heldur snýst þetta um siðferðilega kröfu um að ábyrgðarleysi núverandi hagsmunaaðila núverandi þingræðis- og stjórnarkerfis verði aflétt og að þeir sem hafa auðgað sig óhóflega á þörfum fólksins eða þeir sem hafa hvatt til vélabragða annarra hópa verði dæmdir til verðskuldaðrar refsingar.

Slagorðið: „Smáu skúrkarnir eru hengdir; stóru mennirnir mega ganga frjálsir“ ætti ekki að vera sannað. Þjóðernissósíalíska ríkið mun hins vegar, við ákvörðun refsingar, taka tillit til þess að smáu skúrkarnir hafi verið blekktir sem mjög mildandi refsingu og hins vegar draga stóru glæpamennina gegn þýsku þjóðinni fyrir rétt með algjörri ströngu lögum.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) gegndi embætti kanslara Þýskalands frá 1909 til 1917. Á stríðsárunum, Betthman-Hollweg virtist vera hlynnt hófsömari stefnu en þeirri sem herforingjarnir höfðu hvatt til.

Richard von Kuhlmann (1873-1948) var utanríkisráðherra Þýskalands frá ágúst 1917 til ... Júlí 1918. Í maí 1918 samdi hann friðinn í Búkarest við Rúmeníu.

Arthur Crispien (1875-1946) var kjörinn þingmaður Jafnaðarmannaflokksins árið 1920 og varð meðformaður Sozialdemokratische Partei (SPD) árið 1922.

Hreinsunarstarf þessa ríkisdómstóls getur nú á engan hátt stöðvast hjá þeim sem komust fyrst til valda með byltingunni. Það verður einnig að beina sjónum sínum að þeim undir stjórn keisarastjórnarinnar sem, með gáleysi sínu, gerðu þetta fall Þjóðverja mögulegt. Sá sem ber mesta ábyrgðina – Bethmann-Hollweg – hefur sannarlega verið tekinn frá jarðneskum dómurum sínum, það sama á við um þann næstsekasta – Erzberger[56], sem, sem faðir hinnar ömurlegu þingbyltingar í júlí 1917, vakti enn á ný upp sökkvandi sigurvilja óvinanna. Jafnvel Eisner[57] og Rathenau hefur verið fjarlægt af vettvangi þjóðareyðileggjandi athafna sinna, að vísu á ólöglegan hátt en samkvæmt járnlögmálum sögunnar. En margir þeirra sem, með skipulagningu skotfæraárásarinnar í janúar 1918, stungu rýtingi í bak bardagahersins eru enn á lífi, og þeir sem brutu niður sigurviljann með ræðu og riti, þeir sem prédikuðu „frið án sigurvegara og tapara“ eru enn á lífi og viðurkenna það sem rétt, sem misnotuðu neyð fólksins í stríði og byltingu til eigin óhóflegrar auðgunar.

Vissulega mun slík þjóðarpólitísk krafa breiðast út ótta og hrylling, og tugþúsundir munu óttast um líf sitt vegna þess að þeir eru ekki af hreinu hjarta. En fyrir nasistastefnuna stendur og fellur með þessari kröfu um félagslegt réttlæti örlagaspurningin fyrir þýska þjóðina, hvort þýska þjóðin geti fundið leið sína til að verða göfug þjóð, eða hvort hún muni lifa ömurlegu lífi í niðurlægingu og spillingu sem fellaheen-þjóð. Fyrir nasistahreyfinguna er tilvist hennar einnig ákvörðuð af þessari spurningu.

Réttur til ríkisborgararéttar er því ekki eitthvað sem verður lagt í vöggu allra sem fæðast í Þýskalandi; heldur felur þessi réttur til ríkisborgararéttar í sér einnig æðstu siðferðislegar skyldur gagnvart ríki og þjóð. Þessari ábyrgð gagnvart ríki og þjóð verður þó einnig að verja með þeim möguleika að þessi réttur geti glatast aftur ef hann er ekki verðugur.

Hins vegar verður öflun ríkisborgararéttar ekki miskunnarverk heldur krafa sem hver iðjusamur Þjóðverji getur gert sem sannar sig verðugan þýska samfélagsins og skuldbindur sig þýska kynþátta- og sögusamfélaginu.

Sá sem hefur uppfyllt herskyldu sína og vinnuskyldu, sá sem er virkur verkamaður í starfi sínu, á rétt á ríkisborgararéttindum.

En þessum rétti til ríkisborgararéttar fylgir einnig sú skylda að gleyma ekki í öllu starfi sínu sjónarhorninu á heildina og einnig að vera alltaf meðvitaður um þá staðreynd í efnahagslegri starfsemi sinni að maður verður að fella starf sitt inn í heildina, það er að segja, jafnvel með fullu frelsi á einstökum sviðum ætti starfsemi þýska ríkisborgarans ekki að beinast gegn velferð heildarinnar.

---

[56] Matthias Erzberger (1875-1921) var meðlimur í Deutsche Zentrumspartei (Kaþólska miðjuflokknum) sem var talinn hægri hönd Betthman-Hollweg. Í stríðinu, um miðjan 1917, hvatti hann til samningaviðræðna um stríðslok og gróf undan trausti á þýska herinn. Erzberger undirritaði vopnahléð sem batt enda á fyrri heimsstyrjöldina og sem fjármálaráðherra í Weimar-lýðveldinu studdi hann Versalasamninginn. Hann var myrtur árið 1921 af öfgaþjóðernissinnuðum meðlimum „Konsúls stofnunarinnar“ sem Hermann Ehrhardt (1881-1971) yfirmaður Freikorps-flokksins stofnaði.

[57] Kurt Eisner (1867-1919) var þýskur gyðinga-sósíalisti sem skipulagði byltinguna sem steypti Wittelsbach-stjórninni af stóli. konungsættin í Bæjaralandi í nóvember 1918. Hann varð lýðveldisforsætisráðherra Bæjaralands og á Bernarráðstefnunni gagnrýndi hann hófsama sósíalista fyrir að viðurkenna ekki sök Þýskalands í fyrri heimsstyrjöldinni. Hann var myrtur af þjóðernissinnanum greifa Arco von Valley í febrúar 1919.

Þjóðarhagkerfið

Verkefni þjóðarbúsins er að uppfylla eftirspurn en ekki að ná eins háum vöxtum af lánsfé og mögulegt er.

Maður skyldi halda að þessi meginregla væri sjálfsögð í hverju hagkerfi, en samt er þjóðernissósíalískt hagkerfi frábrugðið núverandi hagsmunahagkerfi kapítalismans einmitt í þessari leiðarljósi. Það er ekki svo auðvelt fyrir siðlausa afkastamikla manninn að ímynda sér þjóðarhagkerfi sem þjónar ekki því að uppfylla eftirspurn; og samt verður að gera það ljóst núna að fyrir núverandi herra hagkerfisins - banka- og verðbréfakaupmanninn - skiptir uppfylling eftirspurnar í grundvallaratriðum mjög litlu máli. Alþjóðlegt fjármagn hefur hagsmuni af...
í því aðeins að því leyti sem hægt er að nýta sér þessa uppfyllingu eftirspurnar á okurkapítalískan hátt.

Við höfum í raun að gera hér með tvær grundvallarólíkar viðhorf til efnahagslífsins.
Eina brýna eftirspurnin sem þjóðin hefur á allt hagkerfið er að sjálfsögðu að uppfylla þarfir fyrir mat, síðan að uppfylla þarfir fyrir húsnæði og föt, og aðeins þá er flokkað í úrval allar aðrar daglegar nauðsynjar allt að æðri listum og menningarlegri ánægju. Þar á milli koma stoðþjónustan, allt samgöngukerfið og hvaðeina sem því tengist, verslun og fjármálakerfið. Framleiðsla vöru hefur í heilbrigðu hagkerfi það verðuga markmið að mæta þörfinni á sem bestan hátt með greiðslu sem nær yfir framleiðslukostnað og felur í sér samsvarandi vinnutekjur fyrir frumkvöðulinn og viðeigandi hagnaðarhlutdeild sem hægt er að standa straum af bæði óhjákvæmilegu tapi og endurbótum og endurbótum á fyrirtækinu.

Athygli réttláts frumkvöðuls beinist ekki að því að ná óhóflegum hagnaði í einstökum tilfellum, jafnvel þótt heppileg tilviljun gæti gert það mögulegt. Réttlátur frumkvöðull er fullkomlega meðvitaður um þjóðhagsleg verkefni sín, að koma á fót framleiðslu á þann hátt að hægt sé að mæta þörfinni með sem minnstum kostnaði fyrir notandann, að á sama tíma vaxi og dafni fyrirtækið, að framleiðslukostnaðurinn verði sífellt minni án þess að launin lækki.

Kannski er lýsandi dæmið um slíka sanna hugsun frumkvöðlastarfs Ernst Abbe[58], meðstofnandi og forstöðumaður Zeiss-verksmiðjunnar í Jena. Þessi maður hefur skilið til fullkomnunar þetta þjóðhagslega verkefni frumkvöðulsins og reynt að framkvæma það eftir bestu getu.

En í þessu tilliti höfum við heldur, almennt séð, enga ástæðu til að kvarta sérstaklega yfir frumkvöðlum okkar fyrir stríðið. Menn eins og Alfred Krupp[59], Mannesmann[60], Werner Siemens[61] , Thyssen[62], Borsig[63], Krauss, Maffei[64] o.s.frv. hafa tryggt sér jafnvel félagslega heiðursstöðu í sögu þýsks iðnaðar. Þeim var ekki öllum stjórnað af einhliða hagnaðarleit,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) var eðlisfræðingur og frumkvöðull sem var ráðinn af Carl Zeiss, stofnanda Jena-tæknifræðideildarinnar. fyrirtækið Carl Zeiss AG sem framleiddi sjóntæki og kerfi. Abbe varð meðeigandi í fyrirtækinu.

[59] Alfred Krupp (1812-1887) var sonur Friedrichs Krupp (1787-1826), sem stofnaði Krupp Cast Steel Company árið 1811. Á stjórnartíma Alfreds Krupp varð fyrirtækið leiðandi vopnaframleiðslufyrirtæki þess tíma.

[60] Mannesmann var stofnað árið 1890 og framleiddi upphaflega óaðfinnanlegar stálrör.

[61] Werner Siemens (1816-1892) var uppfinningamaður og stofnandi Telegraphen-Bauanstalt fyrirtækisins árið 1847. Í dag Siemens AG er eitt stærsta raftæknifyrirtæki heims.

[62] August Thyssen (1842-1926) stofnaði járnverksmiðjuna Thyssen-Foussol árið 1867 og keypti önnur þungaiðnaðarfyrirtæki sem sameinuðust árið 1926 í Vereinigte Stahlwerke, stærsta námu- og stálhring í heimi fyrir síðari heimsstyrjöldina.

[63] Borsig var járnbrautarfyrirtæki stofnað af August Borsig (1804-1854) árið 1837.

[64] Krauss-Maffei er vélaframleiðslufyrirtæki sem var stofnað árið 1838.

Þau voru öll einföld og hógvær, aðeins velgengni verka sinna var aðalatriðið.

Vissulega hefur óþreytandi framleiðslugeta og uppfinningakraftur þýsks iðnaðar leitt til þess að ekki aðeins hefur gríðarleg fólksfjölgun leitt til vinnu og brauðframleiðslu heldur hefur, þrátt fyrir hækkandi laun og víðtæka lífskjör allra þjóðfélagshópa, verið hægt að gera mikilvægustu vörurnar ódýrari þökk sé sífellt nýjum umbótum og uppfinningum. Þýski verkamaðurinn ætti aldrei að gleyma því að hann á þetta hugverkafólkinu að þakka.

Og annað verður að leggja áherslu á hér með fullri áherslu: að grunnurinn og forsenda þessarar miklu blómgunar þýska efnahagslífsins var öflugt forysta Bismarck-ríkisins. Þessir tveir þættir, sameinað og þar af leiðandi öflug stjórnmálastaða Þýska ríkisins og fordæmalaus dugnaður þýskra frumkvöðla og verkamanna, gerðu það mögulegt að lífskjör allrar þjóðarinnar hækkuðu umfangsmikið, að hægt væri að fæða, klæða og hýsa gríðarlega íbúafjölda Þýskalands og að brottflutningur frá Þýskalandi féll niður í óverulega tölu.

Tölur um þýska fólksflutninga áratugina eftir 1870 innihéldu aðeins þann góða umframframleiðslu af þýskum frumkvöðla- og kaupmannaanda sem streymdi út í heiminn sem brautryðjendur þýskrar dugnaðar og þýskrar afkasta.

Að mestu leyti gerði allt þjóðarbú Þýska ríkisins réttlæti gagnvart þeim grundvallarkröfum sem við einnig gerum til heilbrigðs þjóðarbúskapar.

Eftirspurninni var vel mætt. Engu að síður virtist jafnvel á þeim tíma djúpstæð tjón í hagkerfi okkar sem birtist á margvíslegan hátt.

1. *Ríkisfjármál okkar* féllu í sífellt meiri skuldir á sama tíma og þýska þjóðin varð sífellt ríkari og öflugri, þar sem afurðir þýskrar iðnaðar- og viðskiptahagkvæmni lögðu undir sig markaðssvæði heimsins, á sama tíma og innri hagkerfi okkar gekk frá velgengni til velgengni og læknisfræðilegar og lífskjör batnuðu ár frá ári.

Nú er það auðvitað ekki gott teikn ef skuldirnar stækka sífellt. Slíkt fyrirbæri bendir alltaf til þess að eitthvað sé ekki í lagi. Því það verður að teljast algjörlega fáránlegt og fáránlegt ef ríki þar sem borgarar njóta vaxandi auðs lendir ekki samtímis í heilbrigðum og blómlegum ríkisfjármálum. Þetta hlýtur að koma enn meira á óvart þegar óvenju miklar tekjur streymdu til Þýska ríkisins og sambandsríkjanna frá járnbrautum þeirra, pósti og námuvinnslu, sem og frá ríkisskógum o.s.frv., alveg fyrir utan þá staðreynd að ríkið og sambandsríkin gátu, í krafti fjárhagslegs fullveldis síns, gert tilkall til umtalsverðrar skattheimtu borgaranna.

2. Annað djúpstætt efnahagslegt tjón var vaxandi skuldir landbúnaðar- og þéttbýliseigna okkar. Landbótahreyfingin sem beitt var gegn því viðurkenndi réttilega mjög mikilvægan hluta alls vandans án þess að ná því miður fullum árangri.

3. Sú staðreynd að iðnaður okkar er að verða verðbólga vegna alls kyns lána hefði einnig átt að vekja kvíða hjá skarpskyggnum áhorfendum. Vissulega taka viðskipta- og iðnaðarfyrirtæki á tímum vaxandi velmegunar móttöku erlendra gjaldmiðla og vaxtaskuldbindinga sem því fylgja létt, því að stórauknir atvinnu- og tekjumöguleikar gera það að verkum að þeir geta borið þessar byrðar.

> En vei ef efnahagskreppan skellur á! Þá birtist notkun vaxtabundinna lána í allri sinni efnahagslegu bölvun.
>
> Sú tegund hlutafélaga sem kom fram á þessum árum með raunverulegri aðskilnaði fjármagns frá vinnu sem tengdist því, þ.e. aðskilnaði hreinna kapítalískra hagsmuna kröfuhafa í arðsemi peninga frá heilbrigðu samstarfi einstakra frumkvöðla og frá allri samkennd tilvistar hans við fyrirtæki sitt, sáði á sama hátt fræi djúpstæðs efnahagslegs tjóns.
>
> 4. Vaxandi valdastaða peningamiðlunarstofnana, bankanna, hefði átt að fylla heiðvirðan vin þjóðarinnar kvíða. Frá því að vera þjónar hagkerfisins urðu bankarnir óheftir herrar alls þjóðarbúsins. Á athyglisverðan og þýðingarmikinn hátt fylgdi þessari vaxandi valdastöðu bankanna alls ekki samhliða velmegun þjóðarbúsins, heldur þvert á móti, því dapurlegri sem hagkerfi okkar varð, því meira upphefðu bankarnir sig.

Við viljum ekki fara lengra út í þessa þróun hér, það verður margt um hana að segja í umræðunni um hreina fjármála- og peningamálahagkerfið. Að nefna fjórþætta rót hins mikla þjóðarhagslega tjóns í gegnum fjármála- og lánakerfið var afar mikilvægt vegna þess að einmitt þessi þáttur alls hagkerfisins hefur orðið andstæða sannrar þjóðarhagfræði, þ.e. einshliða ræningjahagfræði fjármálaveldanna.

Sá sem ekki lætur ímyndina af sníkjudýrum rætast sjálfkrafa hlýtur að hafa mikinn áhuga á að viðhalda núverandi ástandi eða vera háður þeim sem njóta góðs af þessu arðránshagkerfi. Því miður er hið síðastnefnda raunin hjá mjög fjölmörgum mönnum. Þess vegna kemur innri mótspyrna gegn þessu nútíma efnahagslega ræningjakerfi ekki fram á samsvarandi hátt.

Það er sérstaklega slæmt að jafnvel vísindin, og reyndar sérstaklega vísindin, sem þurfa að takast á við þessi mál af kostgæfni, eru enn, með fáeinum undantekningum (Othmar Spann[65]), undir áhrifum hins kapítalíska hagkerfis nútímans og eru háð því. Nútímahagkerfi þjóðarinnar er ekki leiðandi í átt að sannleikanum og réttri þekkingu heldur hefur það orðið talsmaður þjóðlegrar efnahagslegrar glæpastarfsemi.

Sérhver einfaldur maður getur skilið og hugleitt alla miklu sannindi og visku í eðli sínu. Ekki má rugla þessu saman við þá staðreynd að það er eðlilega ekki svo einfalt að öðlast slíka grundvallarþekkingu. Vissulega er þekkingin sjálf, innsæið, eins og bjart ljós sem skín í sálina sem þyrstir eilíflega eftir þekkingu. Hins vegar er erfitt að vinna skilningsins sem verður af miklum krafti að hrúga upp múrsteini á múrsteini til að byggja upp, með sem vönduðustu efnisvali, alla hugsunarbyggingu þannig að fullunnið verk virðist öllum sjálfsagt.

Í slíkum tilfellum er ekkert lof betra en þegar maður fær stundum slíkar hugsanir sjálfur. Þannig fékk ég, meðan ég vann að þessu verki (sumarið 1923),

---

[65] Othmar Spann (1878-1950) var austurrískur andsósíalískur hagfræðingur og félagsfræðingur sem var undir áhrifum frá hagfræðikenningum Adams Muller (1779-1829) – sem hafði andmælt efnishyggju og frjálslyndri hagfræði Adams Smith. Hann var prófessor við Vínarháskóla frá 1919 til 1938, þegar nasistar bönnuðu honum prófessorsstöðu eftir að Anschluss (innlimun) Austurríkis. Þótt Spann hefði samúð með þjóðernishyggju NSDAP, þá nutu skoðanir hans á korporatísku ríki ekki algerlega stuðnings nasista.

Frábært verk eftir nú gamlan mann, austurríska verkfræðinginn W. Schober66, þar sem öll hörmuleg þróun fjármála- og lánsfjárstöðu Austurríkis var spáð fyrir með fordæmalausri skýrleika fyrir 30 árum.

Schober benti á að einungis algjört frávik frá grundvallarröngu kenningum um þjóðhagfræði gæti stöðvað hörmulega þróun þjóðarhagkerfisins –
því miður án minnsta árangurs.

Helsta ástæðan lá þá í því að vinir Schobers, í Kristilega-sósíalistaflokknum, sneru sér frá honum eftir upphaflega ákafa samþykki með lötum afsökunum: „Tíminn er ekki enn þroskaður“, en í raun og veru vegna þess að það hentaði ekki kristnum háfjárfestum.

Bankinn hætti fyrir löngu að vera traustur milliliður milli sparnaðarfjár og krafna hagkerfisins og rekstrarfjárins. Í dag eiga stóru bankarnir stjórnarmenn sína og fulltrúa í öllum hlutafélögum. Ekkert getur gerst án þess að bankinn viti af því. Og hvaða hagsmuni hefur bankinn nú í hagkerfinu? Hann hefur eingöngu hagsmuni af því að fjármagnið skili eins miklum hagnaði og mögulegt er; á hvaða hátt er hann alveg áhugalaus gagnvart því. Hann sér ekki hlutverk sitt í að frjóvga hagkerfið með lánum á lægstu kjörum einmitt þegar þjóðarbúið er í hættu af kreppum af verstu tagi – það væri þó helsta verkefni hans –; stóru bankarnir hafa miklu frekar tilhneigingu til að koma fram einmitt á þeim tíma með lánapakka og lánstilkynningar þegar framleiðsluiðnaðurinn þarfnast brýnna lánsfjár fyrir störf sín.

Maður gæti einnig íhugað eftirfarandi: Hvaða þörf mæta bankarnir? – Maður gæti sagt: þörfin fyrir peninga. Auðvitað. En hvernig og við hvaða aðstæður? Bakarinn, skósmiðurinn, verksmiðjueigandinn, kaupsýslumaðurinn mæta vissulega raunverulegri þörf fyrir mat, föt o.s.frv. og fá fyrir það samsvarandi verðmæti, verðið, í peningum eða með millifærslu peninga.
Þar með er þörfinni mætt og verksmiðjueigandinn o.s.frv. hefur aftur rekstrarfé til kaupa, launagreiðslu og frekari framleiðslu. Hér sjáum við efnahagslegan hring lokið. Framleiðandinn uppfyllir þarfir notandans, peningarnir uppfylla sitt hlutverk sem milliliður í skiptaviðskiptum og frjóvga á ný hagkerfið í höndum framleiðandans.

Þetta er allt öðruvísi í tilviki peningalána. Í fyrsta lagi er engin skylda fyrir neinn banka að gefa frá sér vörur sínar – peninga – eins og slík skylda er til dæmis fyrir alla kaupmenn. Hann getur því tryggt að hann veiti aðeins peninga þeim sem eru honum hagstæðir. Ennfremur krefst bankinn, í flestum tilfellum, trygginga sem eru langt umfram virði lánsins, hann krefst einnig skuldabréfs þar sem skuldari verður að skuldbinda sig til að greiða skuldina með öllu sem hann á og mun afla sér. Með öðrum orðum, gegn úthlutun peninga dregur bankinn inn í valdsvið sitt eignir sem eru langt umfram lánsupphæðina; hann leyfir einnig að afhenda skuldabréf sem gera vinnutekjur skuldara aðgengilegar honum. En það er ekki nóg: fyrir þetta tvöfalda og oft tryggða peningalán lætur bankinn sig fá enn meira greitt í formi vaxta sem verða gríðarleg yfirvinnu. Við höfum því hér að gera með aðferð sem, efnahagslega séð, er alls ekki arðbær frammistaða, endurgreiðslan - veðsetning, skuldabréf - er veitt samstundis, og auk þess verður skuldari að samþykkja aðra áframhaldandi greiðslu sem eftir fá ár er hærri en virði móttekinna peninga, án þess að veðgjafinn...

---

66 Wenzel Schober (1846-1928) var austurrískur járnbrautarverkfræðingur sem – líkt og Vínarprófessorinn Josef Schlesinger (1830-1901) – benti í hagfræðiritum sínum á að háð alþjóðlegum gyðingafjármálum væri aðalástæða efnahagsvandamála Austurríkis. Meðal helstu verka hans voru Die Noth und ihre Ursachen, 3 bindi, Vín, 1880-82, og Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

að verða frjáls eða skuldin leyst upp. Slík fjármálastarfsemi er náttúrulega þjóðhagslega fáránleg, hún er ómenguð okurvöxtur.

Hin sanna skilningur á lánshæfiseinkunn, trúin á meiri efnahagslega hagkvæmni annarra, felst í því að eigandi sparaðra peninga sér ekki að hann sé í aðstöðu til að nota peninga sína sjálfur á arðbæran hátt, hann leitar því til einhvers sem hann getur treyst að hann geti falið þessa peninga og sem býður honum ábyrgð á því að hann muni skila honum sparnaði sínum aftur að fullu og óskertum að beiðni. Ef lánið styrkir skuldara í efnahagslegri vinnugetu hans þannig að hann geti hagnast töluvert meira má líta á það sem sanngirni eða þakklæti ef skuldari gefur kröfuhafa, auk endurgreiðslu peninganna, einnig ákveðinn hlut af hagnaði sínum. *Þessi hugmynd um einkafjárhags- og lánsfjárhagfræði ræður ríkjum alla miðaldir, hún var kjarninn í vaxtakenningu kirkjunnar. Vaxtakrafan var talin okur.* Í dag eru vextirnir sem kirkjan dæmdi sem okur orðnir aðalatriði alls hagkerfis okkar - þjóðhagsleg skilningur á lánshæfiseinkunn er orðinn þjóðhagsleg vitleysa. Vissulega er slík kenning fyrir auðugan mann uppspretta varanlegrar áreynslulausrar auðgunar. Ekki vegna þess að gull sé – eins og það vill láta líta út fyrir – í raun og veru afl sem framleiðir peninga úr sjálfu sér, ofurmannlegt fyrirbæri sem, laust við jarðneskar lögmál forgengileikans, þvingar allt undir álög sín óforgengilega og að eilífu, heldur vegna þess að það er skynjað í nútíma fjármála- og alþjóðlegri hagfræði einfaldlega sem lögmál um að hvers kyns fjárhagsleg eign beri í sjálfu sér tilkall til vaxta, að vissu leyti meðfætt peningum, er þessi hræðilegasta umsnúningur á sambandi vinnu og peninga viðurkenndur sem lögmál, sem eitthvað sem ekki er hægt að snerta, sem eitthvað sem vísindin sem fjalla um það verða að færa fram fjölda réttlætandi ástæðna fyrir.

Aðeins á þennan hátt var mögulegt að beina öllu þjóðarbúskapnum frá því eina og eðlilega verkefni að uppfylla þarfirnar og þar með skapa vinnu og mat fyrir alla og misnota hann fyrst og fremst sem tæki til persónulegrar auðgunar eigenda banka- og verðbréfafjármagns.

Það er nú vinsælt bragð í pólitískri baráttu gegn hreyfingu okkar að þessi andstaða okkar gegn *hákapítalískri arðrán* þjóðarbúskaparins og baráttu okkar fyrir þjóðarbúskap sem uppfyllir kröfur félagslegs réttlætis er sýnd sem andstaða milli eignarhalds og annarra eignarhaldsforma, að krafa okkar „Almannahagsmunir framar eiginhagsmunum“ er fordæmd sem kommúnísk. Á móti þessu ættum við stöðugt að benda á 8. grein þjóðar- og efnahagsáætlunarinnar (Áætlunin, bls. 35):

„Þjóðernissósíalismi viðurkennir í grundvallaratriðum einkaeign og setur hana undir vernd ríkisins“.

Það verður þó hlutverk löggjafans að setja mörkin með tilliti til þess að safna óhóflegum auði í hendur einstaklinga á kostnað heildarinnar.

Jákvætt og fyrir hagkerfið sjálft kemur fram, sem krafa fyrir allt hagkerfið og verkefni þess í anda nasistastefnunnar, krafa nr. 10 í „Þjóðar- og efnahagsáætluninni“: *Allir Þjóðverjar mynda vinnufélag til að efla sameiginlega velferð og menningu þýsku þjóðarinnar.*

Héðan er aftur á móti dregin sú siðferðislega krafa að *hver Þjóðverji verði að vinna vitsmunalega og líkamlega eftir mætti sínum, en að þetta starf hans verði að vera hluti af heildinni.*

Ég legg áherslu á að þetta er siðferðileg krafa. Þetta snýst því ekki um að koma á fót vinnuþvingun eins og hefur verið kynnt til sögunnar í Sovétríkjunum. Eitthvað allt annað er

Við kröfðumst þess að allir Þjóðverjar skyldustörfuðu í eitt ár áður en þeir öðluðust full ríkisborgararéttindi.

Það er aftur allt annað mál að aðalmarkmið okkar miðar einmitt að því að tryggja áhyggjulausa elli öllum þjóðfélagsfélögum sem hafa unnið ötullega á æsku- og fullorðinsárum.
Einmitt í tilviki þjóðarbús sem stendur ekki stöðugt undir blóðtöku vaxta og tolla af lánsfé, verður, og er auðvelt að ná því fram að það gefi frá sér mikinn afgang á þann hátt að öllum þjóðfélagsfélögum sé tryggður viðeigandi og fullnægjandi ellilífeyrir – svipaður og eftirlaun embættismanna – við ákveðinn aldur eða í tilviki ótímabærrar vinnuörorku.

Ég set fram þessa félagslegu og stjórnmálalegu kröfu hér vegna þess að uppfylling þessa verkefnis tilheyrir afköstum alls þjóðarbúsins, vegna þess að þetta er sá punktur sem ekki aðeins getur sagt stöðugt við verkamanninn í víðasta skilningi þess orðs: Þú verður að vinna!, heldur vegna þess að á bak við vinnuþráin skapar hún eitthvað huggandi og sáttargefandi - horfur á tryggri elli fyrir alla sem hafa gegnt skyldu sinni alla ævi.

Innan ramma grundvallarviðurkenningar á einkaeign sem undirstöðu hagkerfis okkar fellur auðvitað einnig sú staðreynd að hver Þjóðverji nýtur verndar frjálsrar möguleika sinnar á að afla sér lífsviðurværis og frjálsrar ráðstöfunar á vinnutekjum sínum og aflaðri auði (nr. 11 í „Þjóðar- og efnahagsáætluninni").
Takmörkun á þessum grundvallarrétti er aðeins heimil með lögum, þar sem fylgja skal þeirri leiðbeiningu að aðeins slík vinna teljist vinna sem beinist ekki gegn hagsmunum samfélagsins. Keðjuverslun og gróðaskapur valda einnig vafalaust mikilli vinnu; á sama hátt mun innbrotsþjófur oft úthella fleiri svitadropa í „vinnu" sinni en múrari við húsbyggingu, en slík „vinna" beinist reyndar aðeins að einhliða persónulegri auðgun á kostnað og skaða annarra. Slík „vinna" er því almennt skaðleg og verður því að refsa henni af öllum mætti.

Slík skýr ákvörðun er alls ekki óþörf því að af löggæslunni er allt of oft, og í skelfilegum mæli, augljóst hversu margt þar er skilgreint sem heiðarleg vinna. Þar er einnig heil röð athafna sem eru mjög nálægt mörkunum, þar sem erfitt er að segja að þessi vinna samræmist enn „heildinni".

Í öllum tilvikum verður að skapa lagaleg tæki til að bæla niður alla þessa starfsemi eða fyrirtæki sem beinast gegn þjóðarheilsu á líkamlegan eða andlegan hátt. Hið sama á við um misnotkun á neyð almennings með gróða og okri.

Fyrir slík meindýr sem eru fjandsamleg þjóðinni krefjumst við dauðarefsingar. Fjárhagslegt
Refsing eða jafnvel fangelsi duga ekki gegn slíku óheiðarlegu fólki.

Í stuttu máli mun efnahagsstefna nasistastefnunnar því vinna að því að fjarlægja í grundvallaratriðum falska áherslu hagfræðinnar á arðsemi og þess vegna endurvekja eina rétta og sanngjarna verkefni þjóðarhagfræðinnar: að uppfylla eftirspurn.

Þetta útilokar á engan hátt tekjur og hagnað fyrir kaupmenn, verksmiðjueigendur og heiðarlega kaupsýslumenn; þvert á móti, á engan hátt ættu erfiðleikar að skapast fyrir réttmæta viðleitni til tekna svo framarlega sem þessi viðleitni er innan ramma almannahagsmuna.

Þetta snýst því um hreinsiefni og síðan um viðhald þýska hagkerfisins sem er óaðfinnanlegt bæði hvað varðar form og afköst. Með þessu er skilið það sem nr. 12 í „Þjóðar- og efnahagsáætluninni" krefst: *Heilbrigð samsetning stórra, meðalstórra og smárra fyrirtækja á öllum sviðum efnahagslífsins, þar með einnig í landbúnaði, helst viðhaldin.*

Þar með er einnig veitt grundvallarstaða þjóðernissósíalisma gagnvart hinum ýmsu samfélagsgerðum.

Þjóðernissósíalismi *mun styðja og efla landbúnaðarfólk með öllum ráðum sem undirstöðu öflugrar þjóðar og næringar fyrir almenning.*

Ef 17. liður áætlunarinnar inniheldur ákvæði sem gerir ráð fyrir frjálsri eignarnámi við sérstakar aðstæður, þá var með því aðeins átt, eins og Adolf Hitler lýsti yfir 13. apríl 1928, við „sköpun löglegra möguleika á að gera upptækt, ef nauðsyn krefur, land sem var aflað á ólöglegan hátt eða ekki stjórnað í samræmi við velferðarsjónarmið fólksins. Þetta beinist því aðallega gegn gyðingafyrirtækjum sem stunda landspekúleringar“. Þessi ákvæði var því eingöngu ætlað til að vernda innfædda íbúa.

Sérstaklega er þjóðernissósíalismanum einnig kært *velmegun og sjálfstæði heilbrigðs verslunar- og kaupsýslumillistéttar.*

Og jafnvel í framleiðsluformum svokallaðrar þungaiðnaðar er, frá sjónarhóli nasistastefnunnar, ekkert nauðsynlegt að mótmæla. Einmitt þessi stóra iðnaður hefur hagrætt öllu á til fyrirmyndar hátt, það er að segja, hann hefur ekki komist hjá neinum kostnaði til að koma á betri og einfaldari framleiðsluaðferðum. Núverandi ofhleðsla fyrirtækja –

Að stefna að samfélagsvæðingu – með óhóflegum fjölda fólks sem er í raun óþarfi (við erum hér aðallega að hugsa um nauðsyn þess að viðhalda eigin skatt- og tryggingafulltrúum o.s.frv.) vinnur auðvitað beint gegn þjóðnýtingarviðleitni iðnaðarins.

Við lok þessara efnahags- og stjórnmálaverkefna nasistastefnunnar stendur enn eitt gríðarlegt skipulagsafrek: *„Innleiðing á eins árs vinnuþjónustu fyrir hvern Þjóðverja“.*

Jafnvel hér er það djúpstæð siðferðileg meginregla sem knýr þessa kröfu áfram – skylda.

Sá sem vill nýta sér réttindi sín sem ríkisborgari verður einnig að hafa þjónað ríkinu, hann verður einnig að hafa sannað sig skyldumeðvitaðan og tryggan ríki sínu í verki og jafnvel án endurgjalds, það er að segja möguleika á auðgun, rétt eins og hermaður þjónar föðurlandi sínu.

Við sjáum í hugmyndinni um skylduvinnu algjörlega viðbót við hugmyndina um almenna herþjónustu.

Þótt við vildum gjarnan íhuga að stytta verulega þjálfunina til að verða duglegir hermenn samanborið við fyrri tveggja og þriggja ára þjónustutímabil, þá teljum við nauðsynlegt og ráðlegt að hver ungur Þjóðverji þekki eina eða fleiri viðskiptastarfsemi þar sem hann getur þjónað ríkinu.

Skyldavitundin gagnvart gæðum vinnu hefur þjáðst svo mikið undir stjórn vélarinnar og undir enn hrikalegri kenningu um stéttafjandskap verkamanna gegn frumkvöðlum að kennsla á þessu sviði undir strangri stjórn ríkisins samkvæmt samræmdum meginreglum virðist algjörlega ómissandi. Einmitt frumkvöðlarnir, í góðum skilningi, munu fagna slíkri stofnun og ekki líta á hana á nokkurn hátt sem samkeppni. Slíkur vinnuher getur ekki þegar verið samkeppni vegna þess að samkvæmt reynslunni verður öll afkastamikil efnahagsstarfsemi ríkisins að vera of þung af opinberu kerfi þess, vegna þess að ráðning og þjálfun ungs, óreynds vinnuafls neytir of mikils af skilvirkni þess.

Hins vegar verður það verkefni þessa starfsárs að kynna ungmennum í fyrirmyndarfyrirtækjum ríkisins betur allar tækniframfarir. Þau ættu, ef...

mögulegt, standa straum af raunverulegum þörfum vinnuaflsins og þeirra þjóðarfélaga sem þjóna hernum.

Þannig kemur samkeppni ríkisins við restina af þjóðarbúskapnum ekki til greina, hún gæti í mesta lagi starfað á ákveðnum sviðum sem verðlagsstjórnandi með markaðsverði sem gefur frjálsum verslunarmönnum og frjálsum frumkvöðlum samt mikið svigrúm til sanngjarns hagnaðar.

Það getur ekki verið verkefni þessarar stefnuskrár að fara nánar út í smáatriðin. Engu að síður verður að draga þau upp og varpa ljósi á þau í stuttu máli, því við vitum að rétt lausn á þessari spurningu mun vera gríðarlega mikilvæg fyrir endurreisn efnahagslegs siðferðis okkar, alveg fyrir utan þann ávinning sem allt hagkerfið mun hafa af því að hugmyndin um skyldu gagnvart vinnu vaknar sem siðferðislega skyldu gagnvart þjóðinni.

Með tilliti til stöðu ríkisborgarans gagnvart þjóðarhagkerfinu
Bismarck lýsti einu sinni yfir:

„Við lifum ekki til að vera hamingjusöm heldur til að gera skyldu okkar.“

Þessi siðferðisregla er einnig grundvöllur afstöðu okkar gagnvart ríkinu og ...
hagkerfi.

Þjóðarfjármálaumbætur – Peningar og lánsfé í Þjóðernissósíalískt ríki

„Reglan um vexti.“

Krafan um að brjóta hagsmunaþrældóminn er byltingarkennd nýjung í stjórnmálastefnu. Þessi staðreynd ein og sér væri nægjanleg fyrir víðtækustu hópa til að koma á framfæri hörðustu andstöðu gegn nasistastefnu.

Langstærsti hluti andstæðinganna samanstendur af þeim sem hafa í raun misst allt í gegnum núverandi hagsmunaaflshagkerfi og sem, alnir upp með þessar hugmyndir, óttast enn að missa þegar glataða forréttindi. Þessi andstaða hefur í raun engan drifkraft, því einmitt skortur á innri drifkrafti er einkennandi fyrir hringrásina sem er fastur í hugsjóninni um fjármagnslífeyri.

Annar hópur eru þeir sem eru háðir lánum eða telja sig að minnsta kosti vera það. Þessi hópur óttast auðvitað ekki í raun afnám skyldu til að greiða vexti, en hann óttast að hann fái ekki meira rekstrarfé nema allt verði eins og áður.

Annar hópur eru hinir frábæru þjóðhagfræðingar sem andstaða við vandamálið finnst þeim að frelsunin frá vöxtum er alfa og omega þjóðarhagfræðivisku þeirra.

Annar hópur eru hinir illgjörnu sem eru vissulega ekki af betri sjónarmiðum en berjast, af persónulegum eða flokkslegum ástæðum, gegn þessari grundvallarkröfu þjóðernissósíalisma með röngum fullyrðingum og rangfærslum.

Að alþjóðlegu fjármálahringirnir sem beita hagsmunareglunni séu einmitt á Miðað við þessa kröfu, eru okkar ósættanlegustu og bitrustu óvinir augljósir.

Fyrir utan illgjarnan og faglegan andstöðuaðila eru helstu ástæður fjandsamlegrar og vantrausts afstöðu - fáfræði og vitsmunaleg leti, heimska.

Við höfum hér að gera við nokkuð öfluga andstæðinga, andstæðinga þar sem hvaða kerfi sem maður kann að reyna að framfylgja bregst, andstæðinga sem hörfa eins og marglyttur undan þrýstingi sannfærandi skýringa en strax eftir að þrýstingnum hefur dottið aftur í gamla hugsunarháttinn.

Hvað er þá skilið með „vaxtaþrælkun“? Með *vaxtaþrælkun* er átt við vaxtabundna skuld ríkisins og fólksins við yfirþjóðleg fjármálaöfl. Hér er því um nýja tegund þrælkunar að ræða, þrælkun við stjórn fjármála. Þessi þrælkun er hræðilegri og grimmari en nokkur önnur stjórn sem nokkurn tímann hefur verið undir stjórn alvaldra fursta, vegna þess að hún er framkvæmd á ópersónulegan hátt, án nokkurra mannlegra tilfinninga, eingöngu gagntekin af óseðjandi eðlishvöt til að stækka og stækka, af óviðjafnanlegri valdagræðgi.

Algengasta orðatiltækið fyrir tilvist þessarar reglu er: „Peningar hreyfa heiminn“. En hér eru peningar aðeins notaðir sem tákn um yfirráð yfir fjármálavaldi. Peningar sjálfir, málm- og pappírsgjaldmiðlar, eru í sjálfu sér hvorki góðir né slæmir og hafa enga stjórn. Peningar sem gjaldmiðill eru ómissandi fyrir skipti á vörum og þjónustu. Þess vegna eru allar tilraunir til að takast á við stjórn fjármálavaldanna eingöngu út frá peningasjónarmiðum frá upphafi rangar og dæmdar til að vera árangurslausar, því í tilviki þessarar reglu erum við í raun ekki að fást við spurningu um þröngt peningakerfi heldur spurningar um vald.

Peningar sem valdtæki eru í sjálfu sér, eins og áður hefur komið fram, hvorki góðir né slæmir, þeir eru eingöngu háðir notkun þeirra. Sú staðreynd að hægt er að nota þá á morðlegan hátt, það er að segja misnota þá, þýðir ekki...

á nokkurn hátt óþarfa ótal margvíslega og ómissandi gagnlega notkunarmöguleika þess. Jafnvel peningar, sem eru notaðir á gagnlegan hátt, hafa jákvæð áhrif á þjóðarbúið. Peningar hafa ekki ranglega verið kallaðir blóðið í þjóðarbúskapnum. Svo lengi sem peningar eru trúir hlutverki sínu sem skiptimiðill, svo lengi sem peningar sem berast eða aflast eru aftur beint aftur inn í hagkerfið, *geta þeir ekki* haft nein skaðleg áhrif á þjóðarbúið.

Nú kemur þáttur inn í myndina: það er löngunin til að nota peninga sem sparnaðarleið. Þessi löngun er í sjálfu sér fullkomlega réttlætanleg, þvert á móti er einungis hægt að óska þess að sparnaðarskynið verði endurheimt ef – já, ef – sparnaður væri yfirhöfuð mögulegur við núverandi aðstæður. Varanleg, ógnandi gengisfelling þýska peninga okkar vegna ábyrgðarlausrar fjármálastefnu ríkisins gerir sparnað að heimsku, því eftir nokkrar vikur eða daga getur verðmæti peninganna fallið niður í brot af fyrra verðmæti sínu. Þess vegna, ef peningar eiga að gegna hlutverki sínu sem sparnaðarpeningar, verða þeir að vera af *stöðugu verðmæti.*

Þar sem þýskir peningar, af ástæðum sem við munum enn rannsaka, eru ekki með stöðugt verðmæti eins og er og geta heldur ekki verið með stöðugt verðmæti, leitar þýski sparifjáreigandinn á hverju óstöðugu tímabili að slíkum peningum með stöðugu verðmæti. Slíkir peningar með stöðugu verðmæti eru svokallaðir eðalmyntir, dollarar, svissneskir frankar og hollenskir gyllin, peningar skandinavískra þjóða o.s.frv., sem og málmpeningar úr eðalmálmum.

En nú stendur þjóðhagslegt hlutverk peninga sem rekstrarfé hagkerfisins gegn þessari löngun til að safna stöðugum peningum. Til að skilja þessa spurningu í heild sinni verðum við að halda okkur við þá staðreynd að peningar, samkvæmt eðli sínu, eru og ættu að vera ekkert annað en *„merki um unnin verk“.* Hefðbundna skýringin: „Peningar eru skiptimiðill“ er alls ekki röng, en hún tæmir ekki spurninguna. Það er hlutverk peninga, og reyndar mikilvægasta þeirra, að miðla vöruviðskiptum. En þessu verkefni er einnig sinnt með öðrum hlutum eins og tepokum Kínverja, kúrekum svartra manna o.s.frv. Innsti *kjarni* peninganna sem ríkið úthlutar í dag, sem og peningastaðgengla, er að þeir eru merki - maður gæti líka sagt inneignarnótur - um einhverja vinnu sem aðrir einstaklingar vinna. Með „unnin verk“ verðum við að skilja alveg ítarlega hverja efnahagslega vöru, þar með einnig hráefni, því jafnvel þau hafa aðeins viðskipta- eða sölugildi ef þau eru grafin upp og ef þau eru færð á markað. Til að auðvelda þessi vöruskipti sín á milli, já, til að gera þetta mögulegt yfirhöfuð í flóknu hagkerfi, þurfti að finna upp skiptileið sem myndi gera það beint mögulegt að framleiðandi aðeins einnar vöru gæti fullnægt sínum eigin *fjölþættu* þörfum með þessari skiptileið, sem hafði almennt gildi. Skósmiður býr til skó og stígvél ár eftir ár - en hann þarfnast daglegs brauðs, kjöts, mjólkur, eggja, hann þarfnast föta og svo framvegis. Bakarinn, sem skósmiðurinn kaupir brauðið sitt af, gæti vissulega þurft eitt eða tvö pör af stígvélum á ári, en hann getur ekki raunverulega fengið greitt allt árið fyrir allt brauðið sem allir borða með aðeins stígvélum, hann verður vissulega líka að greiða myllura sínum og eldiviðarbirgja fyrir hveiti og eldsneyti, en þeir geta heldur ekki notað fleiri stígvél því þeir fá sjálfir stígvél og skó frá öðrum skósmið.

En bakarinn getur auðvitað ekki greitt mylluranum fyrir hveitið með eigin afurðum, bakarinn verður að baka brauð fyrir samfélagið. Með öðrum orðum: hreint skiptihagkerfi er algerlega ómögulegt í þróuðu þjóðarhagkerfi með víðtækri verkaskiptingu. *Skiptimiðlari*
er því ómissandi. Í almennustu mynd verður þessi milliliður að vera almennt viðurkennd skrá, vernduð af ríkinu, yfir framleiðslu þjóðarbúsins; maður verður einnig að geta keypt eitthvað með þessum skrám og allir verða að vera skyldugir til að útvega viðskiptaafurðir sínar fyrir þennan skiptipening.

Það er til dæmis einnig rangt að segja að peningar séu skrá yfir unnin verk. Vissulega viðurkennir maður þessa peninga sem unnin verk, en ekki vegna þess að efnahagshringrás sé þegar lokið með þeim heldur vegna þess að þessir peningar eru í raun skrá yfir hverja einustu af mörgum unnin verk – skrár sem hver og einn getur notað til að fullnægja þörfum sínum fyrir lífsnauðsynjar og aðrar þarfir. Aðeins þegar þessari þörf er mætt og peningunum er komið aftur inn í hagkerfið er grunnhringrás peninganna lokið. En ef peningarnir liggja enn sem geymdir eða sparaðir peningar í annarri hendi, þá er aðeins hálf skipti, aðeins hálf hringrás framkvæmd. Peningarnir hafa ekki enn náð markmiði sínu, þvert á móti, þeir hafa verið teknir frá því markmiði sem þeir voru fundnir upp til og tilvistar til. Við verðum að lýsa því yfir í grundvallaratriðum að þessi truflun á þjóðhagslegu verkefni peninga sé, af þjóðhagslegum og þjóðarpólitískum ástæðum, óheimil. Það er augljóslega ekki hægt að gefa út hverja fjárhæð sem berst þegar í stað, að fjármagnsmarkaðurinn sé svo gnægð af peningum að hver einstaklingur geti gert fjárhagslegar ráðstafanir sínar á þann hátt að hann varðveiti fyrir sjálfan sig fjárhæðir til að standa straum af mánaðarlegum þörfum sínum eða fjárhæðum fyrir stærri einskiptis árlega þjónustu, heldur verður að lýsa því yfir að það sé algjörlega óásættanlegt í þjóðhagslegu tilliti að gjaldmiðill sem ríkið gefur út til velferðar samfélagsins sé tekinn úr almenningsumferð sem geymdur peningur.

Fjármálakerfinu samsvarar því einnig skyldunni til að eyða, þ.e. skyldunni til að koma áunnnum peningum aftur í umferð.

Hér má einnig taka fram nokkuð skýrt að sparnaður er alls ekki ómögulegur með þessu. Sparnaður, rétt skilinn, er alls ekki ágirnd og nískur fjársöfnun heldur – ef maður vill nota uppáhalds samsetninguna af hugmyndinni um sparnað og barnaafslættinum –

, Það er sköpun og öflun vara, kaup eða bygging lítils húss, kaup á verðmætum hlutum, söfnum, bókum, myndum, heimilisvörum, stækkun og endurbótum á viðskiptastarfsemi, aukning á birgðum o.s.frv., og það er miklu betri „sparnaður“ en að safna gulli.

Einmitt við Þjóðverjar höfum þurft að gangast undir menntun í heimssýn af mikilli prýði varðandi þetta mál. Þessi rétta „sparnaður“ sem lýst var hér að ofan hefur borið mestan árangur, sá falski sem einblíndi á peninga hefur verið hefndur biturlega.

Þessi óbrigðula rétta tilfinning fólksins, jafnvel í þessum málum, hefur endurspeglast alveg rétt í sögum og ævintýrum. Safnaður peningur breytist í verðlausan mold eða hann hverfur, eða hann færir endalausa ógæfu. Á hinn bóginn, alltaf og alls staðar, sá sem hefur, af dugnaði sínum, „áorkað einhverju“ – og með þeirri heilbrigðu röksemdafærslu skilur alltaf blómlegt einkahagkerfi, hvort sem það er kaup-, viðskipta- eða iðnaðarhagkerfi –

hefur aflað sér virðingar og virðingar. Slík auðsþróun er óaðfinnanleg, hún beinist ekki gegn anda peninga, hún er, sem blómlegur þáttur alls hagkerfisins, félagsleg í besta skilningi.

Eftir þessar stuttu en nauðsynlegu, því ómissandi, athuganir á fjármálakerfinu skulum við snúa okkur að upphafspunkti spurningar okkar: „Hvað meinum við með vaxtaþrælkun?“

Ef peningar eru haldið í höndum fólks sem er ekki meðvitað um þjóðhagslegt hlutverk peninga, eða enn frekar í höndum þeirra sem vilja nota innheimta peningana sem valdatæki, þá myndast pattstaða, peningarnir sem eftir eru í umferð verða af skornum skammti, þá myndast peningaþrengsli. En þeir sem eiga peninga setja samt ekki, á þjóðhagslega heilbrigðan hátt, peninga sína aftur í umferð vegna þess að þeir uppfylltu að sinni þörfum og létu byggja hús eða keyptu önnur...

verslunar- eða iðnaðarvörur. Þær taka því ekki vörur sínar frá kaupsýslumanninum eða verksmiðjueigandanum, sem þarf örugglega rekstrarfé til að viðhalda fyrirtæki sínu, heldur láta þær hann fá peningana sem þeir halda eftir *ólöglega,* í þjóðhagslegum skilningi, gegn sérstöku tolli – gegn vöxtum. *Þjóðhagsleg þröng*

byrjar.

Samband vöruframleiðslu – framleiðanda – þjóðarhagfræðingsins við peninga snýst í einu vetfangi á hvolf. Peningar sem áttu, samkvæmt eðli sínu og uppfinningu, að þjóna hagkerfinu hafa skyndilega frelsað sig og þrýst á vöruframleiðslu. Fjármálastjórnin hefst. Vissulega er einkahagkerfið feginn því að geta haldið uppi fyrirtækjum sínum að minnsta kosti á þennan hátt, því það telur sig skylt að þjóna framleiðslu þjóðarhagfræðilega. Peningasöfnunarmaðurinn hefur tvöfaldan ávinning af þessari tilfinningu um þjóðarhagfræðilega skyldu þjóðarhagfræðingsins: í fyrsta lagi lætur hann útbúa skuldabréf – þannig löglegt skjal – þar sem skuldari ber með öllum sínum eignum ábyrgð á óskertri endurgreiðslu lánsfjárhæða, í flestum tilfellum eru aðrir ákveðnir auðsmunir sérstaklega veðsettir, og í öðru lagi verður skuldari að veðsetja sig frekar til stöðugrar aukagreiðslu sem maður kallar vexti.

Tryggða lánið er því ekki veitt af ástæðum sem samsvöruðu bókstaflegri merkingu orðsins lán, þ.e. vegna trausts á meiri efnahagslega skilvirkni og afköst, *heldur eingöngu með það í huga að nýta sér þörf atvinnurekandans til að afla sér án nokkurrar fyrirhafnar hluta af vinnutekjum sínum.* Lánið er heldur ekki veitt til að efla framleiðslu, heldur eingöngu til að gera eignarhald á peningum „arðbært“. Það er í grundvallaratriðum algjört áhugamál fyrir lánveitandann hvaða fyrirtæki lánið er notað til; ef hann hefur áhuga á því, þá gerist það aðeins til að tryggja sér að peningar hans séu öruggir og, umfram allt, að þeir beri einnig í raun *vexti.*

Almennt séð er lánakerfið sem bankarnir miðla í dag byggt upp þannig að almennt séð er kapítalistinn, eigandi peninga og lánsfjár, algerlega laus við vinnu. Hann hefur engin persónuleg tengsl við þær mismunandi framleiðslugreinar þar sem hann „látur peningana sína vinna“, eins og vinsælt villandi orðatiltæki segir. Hvað veit hluthafinn um „Girmes“, „Pöge“, „Weser“, „Riebeck Montan“, „Otavi“, „Salitrera“, „Steaua Romana“[67], hvað veit hann hvað er framleitt í þessum verksmiðjum? Hann hefur engan hagsmuna að gæta í því, hann hefur aðeins einhliða hagsmuni af því hvort hlutabréfin hækka eða lækka og hversu há arðurinn sem fjármagn hans gefur er. Það skiptir líka algeru máli hvort hlutafélög eða aðrar tegundir kapítalískrar starfsemi (hlutafélag, félag með takmarkaða ábyrgð, verkalýðsfélög o.s.frv.) þjóna framleiðslunni almennt. Aðalatriðið, það eina sem ræður úrslitum, er „arðsemin“. Sönnun þess eru gífurlegar vinsældir bankahlutabréfa. Stóru bankarnir, sem og allar lánastofnanir, vinna almennt ekkert afkastamikið starf í þeim skilningi að framleiða vörur. Hér, í stórbankakerfinu, fagnar hugmyndin um vexti – það er möguleikinn á að flytja risavaxinn hluta af tekjum afkastamikils vinnu í eigu hins einfalda peningaeiganda, og reyndar, fyrir þann síðarnefnda, algjörlega áreynslulaust – raunverulegum orgíum. Í dag er næstum ekkert fyrirtæki lengur sem er ekki á einhvern hátt háð bönkunum, sem er ekki rekið í hreinum vaxta-kapítalískum formi. Allt þjóðarhagkerfið er háð bönkunum og kauphallarfénu og bundið þeim með vöxtum.

---

[67] Girmes er vefnaðarfyrirtæki stofnað af Johannes Girmes (1854-1912); Weser var skipasmíðafyrirtæki, Riebeck-Montan var námufyrirtæki, Otavi var námu- og járnbrautarfyrirtæki, Salitrera var síleskt saltpétursfyrirtæki og Steaua Romana er rúmenskt olíuhreinsunarfyrirtæki.

Bankaherrar – háfjármagnið – eru þar með einnig framleiðsluherrar. Það er undir þeim komið hvort vinnan stöðvast eða hvort markaðurinn er kaffærður í gríðarlegu magni af rusli. Fyrir skipulagðan einkageirann er uppfylling eftirspurnar algjörlega aukaatriði.

Í tilviki þessarar hagsmunakapítalísku efnahagslegu myndar nútíma lánakerfisins höfum við því að gera með *algjöra þjóðarhagfræðilega siðleysi,* með algjörri afbökun á merkingu fjármála- og lánakerfisins sem þjóns hagkerfisins í stöðu algers drottins hagkerfisins.

Skapandi og afkastamikil vinna er orðin þræll og hinn lævísi, eilíflega hreyfanlegur gyðingaandi okur ræður heiminum. Fjárkúgun sem aðeins er möguleg með því að töfra fram tilbúið neyðarástand með ólögmætri þjóðlegri efnahagslegri eftirgjöf á peningum. Og það er talið réttlátt í dag, réttur sem enginn þorir að snerta vegna þess að hann leiðir hann í átök við heimsvaldið sem stórt lánsfé er.

Þrældómur vaxta hefur verið fullkomnaður!

Það var fullkomnað með þeirri staðreynd að tælandi list hins hreyfanlega anda tókst að binda jafnvel ríkið, hinn tiltekna verndara fjármálakerfisins, við vaxtaþrælkunina þannig að það einnig, með bundnum höndum, viðurkennir alþjóðlegt fjármagn sem drottn sinn og hefur leyft sér að beina sér frá raunverulegu hlutverki sínu sem verndari þjóðarbúsins yfir í stöðu fjárvörslumanns, vaxtainnheimtumanns fyrir stórt lánsfé.

Þjóðarfjármálahagkerfið

Það er nú okkar sérstaka verkefni að rekja þessa þróun fjármálahagkerfis *þjóðarinnar.*

Jafnvel hér verður rétta leiðin að byrja á því að ákvarða staðreyndir eins og þær eru í dag.

Það sem helst einkennir þjóðlíf vestrænna menningarheima er gífurleg *skuld allra ríkja.* Hvort sem þau eru sigurvegarar eða ósigruð bera þau öll gríðarlegar skuldabyrðar í þjóðarhagkerfum sínum sem hafa orðið fyrir miklum áhrifum af stríðinu.

Mikilvægasta tölfræðirit breska heimsveldisins er The Statesman Yearbook; þessi opinbera þjóðarárbók gefur einstökum ríkjum nákvæma yfirsýn yfir stöðu opinberra skulda þeirra o.s.frv.

Samkvæmt henni var skuld Englands – það er að segja ensku verkalýðsins – við alþjóðlegt fjármagn – þann 31. mars 1930 7.596.000.000 punda sterlingspunda með árlegum vaxtagreiðslum upp á um 350 milljónir punda sterlingspunda. Það er nokkuð gagnlegt að umreikna þessa upphæð í þýsk mörk, þar sem best sést á þann hátt að í þessu vaxtamáli er um að ræða alþjóðlegt mál af víðtækustu stærðargráðu.

Frakkland skuldar innlendum og erlendum lánardrottnum sínum um 279 milljarða gullfranka.

Bandaríki Norður-Ameríku, blessað land dollarans, bera opinberar skuldir.
byrði upp á um 16 milljarða dollara.

Í Kanada, Ástralíu, Indlandi, Ítalíu, Tékkóslóvakíu, Póllandi, alls staðar sjáum við sömu ömurlegu myndina af vonlausri skuld ríkjanna og þar með þjóðanna við alþjóðlegt fjármagn. Alls staðar snýst þjóðarlífið um eina spurningu: Hvernig greiðum við vexti af lánum okkar, það er að segja af skuldum okkar við alþjóðlegt fjármálakerfi, við stóra lánsféð?

Fjármálaráðuneyti allra ríkja eru óþreytandi upptekin við að nýta nýjar skattheimildir, þingin ráðleggja mánuðum saman um nýju skattafrumvörpin, en öll mótspyrna er gagnslaus. Áður en hátign alþjóðlegs okurfjármagns og lögmætar „löglegar“ kröfur þess til vaxtagreiðslna hrynja þing og ríkisstjórnir aftur og aftur og kúga þjóðir sínar með fordæmalausum skattbyrðum, í stað þess að þora að binda enda á þetta gríðarlega alþjóðlega svik með afdráttarlausu „nei“.

Óréttlæti varð að lögmáli, herrann að þræli.

Við upplifum daglega og á hverri stundu hvernig ástandið er í okkar fátæka föðurlandi.

Með ofbeldi og krafti reis ungi þýski vinnurisinn upp eftir að hann hafði náð þjóðareiningu með blóði og járni. Óþreytandi starf hans og sköpunargáfa leiddi til sífellt nýrra uppfinninga. Þýskur frumkvöðlaandi og dirfska lögðu undir sig markaði heimsins. Með undrandi kvíða sáu franska og enska lánsfé Rothschilds og annarra bankajöfra, sem og traustfé bandarískra fjármálafólks, Kahns, Loebs, Speyers o.s.frv., sig í mestri ógn hvað varðar arðsemi sína. Virði þýska marksins, það er gæði og ódýrt verð þýskra vara, hélt áfram að hækka, maður gat áttað sig á hvenær markið myndi ná verðmæti dollarans þar til enska heimsverslunin yrði tekin fram úr af Þýskalandi, maður sá hvernig um allan heim voru þýskar flutningamannvirki, þýskar menntastofnanir, þýskar hreinlætisstofnanir, þýskar borgarstjórnir og þýskar hernaðaraðferðir teknar sem fyrirmynd, maður sá hvernig alls staðar í heiminum þýskir verkfræðingar, sem brautryðjendur þýskrar vinnugetu, byggðu járnbrautir, brýr og götur. En allt þetta þýddi að arðsemi lánsfésins...

um allan heim var alþjóðlegum fjármálum ógnað. Þá ákvað alþjóðlegum fjármálum, með hjálp alþjóðlegrar frímúrarareglu, að umkringja Þýskaland og, með öllum tiltækum lygum og rógi, að kynna Þýskaland sem óvin heimsins. – Játvarður VII var aðeins eitt teikn sem var ýtt áfram í þessum skákleik. Þjóðernissinnar voru kyndir undir gegn Þýskalandi, bæði í Englandi og Frakklandi. Að benda á pólitíska forsögu heimsstyrjaldarinnar á ekki heima hér, en það er í öllum tilvikum víst að Þýskaland tapaði, þrátt fyrir hernaðarstyrk sinn, því það er almennt ekki hægt að tala um pólitískt mótspil gegn samsærisleik Ententeveldanna (sbr. Rosenberg, *Alþjóðleg frímúrararegla*[68]*).*

Jafnvel eini hópurinn sem enn hafði erlenda pólitíska eðlishvöt í Þýskalandi, All-Þjóðverjarnir[69], höfðu enga hugmynd um að þessi öfluga barátta milli vopnaðra þjóða snerist ekki um pólitískan árangur heldur miðaði að því að þýskir verkamenn yrðu fjárhagslega undirokaðir hagsmunaþrælkun alþjóðlegs fjármagns. Hernaðarleg yfirbugun Þýskalands var náttúrulega sérstakt markmið Frakklands, eyðilegging þýska sjóhersins sérstakt markmið Englands, en yfir þessum báðum heimsvaldastefnum Frakklands og Englands stóð alltaf viðleitni til heimsyfirráða alþjóðlegs fjármagns.

Á meðan þjóðirnar þannig rifu hver aðra í sundur í villtri baráttu og blóð hinna bestu rann í lækjum á vígvöllunum, var Gyðingdómur um allan heim á hreyfingu. Fyrir allan Júda var uppskerutíminn kominn.

Háfjármagn fjármagnaði heimsstyrjöldina; í öllum þjóðum heims sátu gyðingaskrifarar í ritstjórnum alþjóðlegra fjölmiðla og lugu að og æstu þjóðirnar til sífellt nýrra árása hver gegn annarri. 26 ríki voru á þennan hátt leidd inn í stríðið gegn Miðveldunum. Frá austri streymdi straumur austurlenskra Gyðinga yfir þýsku löndin; þeir þröngvuðu sér fram, prúttuðu og svikuðu og auðguðu sig, tóku yfir íbúðir í borgunum og eignuðust allt sem þeir gátu fengið. Í hernaðarfyrirtækjum var þessi viðskipti við rán og óstjórn þýska vinnuaflsins séð um af meðlimum gyðingakynsins, og Gyðingar þröngvuðu sér fram og upp í allar stöður ríkisins og efnahagslífsins. Innri demoraliseringin var einnig meðvitað leidd af Gyðingum, Haasumönnunum, Dittmannunum, Cohnum, Luxemburgum, Barthum, síðan Parvus-Hjálphöndunum, Eisnurunum, Levenunum, Gradnauerunum[70], æstum og egnum, studdum af metnaðarfullu fólki, fíflum og valdagráðugum glæpamönnum gegn þýsku þjóðinni.

---

[68] Alfred Rosenberg gaf út verk sem ber titilinn Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), auk Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) í Nationsozialistische Bibliothek ritröðinni, bindi 9.

[69] Alldeutscher Verband var þýsk þjóðernissamtök stofnuð árið 1891. Í fyrri heimsstyrjöldinni studdi félagið þýska útþenslustefnu og eftir stríðið studdi það hershöfðingjann Erich Ludendorff (1865-1937) í fullyrðingu hans um að Þýskaland hefði verið svikið („stungið í bakið") í stríðinu af sósíalistum og demókrötum.

[70] Hugo Haase (1863-1919) var gyðinga-sósíalisti sem varð formaður Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), ásamt Þjóðverjanum August Bebel, árið 1911. Hann játaði sig vera friðarsinni og skipulagði mikla mótmælagöngu gegn stríði í júlí 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) var áberandi meðlimur SPD sem var dæmdur í fangelsi fyrir þátttöku sína í verkfalli vopnaverkamanna í Berlín í febrúar 1918. Á meðan og eftir nóvemberbyltinguna í kjölfar fyrri heimsstyrjaldarinnar gegndi Dittmann virku þinghlutverki sem meðlimur Óháða jafnaðarmannaflokksins í Þýskalandi (USPD). Árið 1933, eftir að Hitler komst til valda, flúði Dittmann til Sviss. Oskar Cohn (1869-1934) var gyðinga-stjórnmálamaður sem vann með Karl Liebknecht, stofnanda Spartakistabandalagsins, og var dyggur síonisti. Hann flúði

til Parísar árið 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) var gyðinga-marxisti sem stofnaði, ásamt Liebknecht, Spartakistabandalagið sem að lokum varð að Kommúnistaflokki Þýskalands (KPD). Bæði Luxemburg og Liebknecht voru myrtir af Freikorps árið 1919. Emil Barth (1879-1941) gekk til liðs við USPD árið 1917 og var einn af sex meðlimum fulltrúaráðs fólksins (Rat der Volksbeauftragten) sem stofnað var í nóvember 1918 eftir fall þýska konungsveldisins (hinir meðlimirnir voru Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann og Otto Landsberg frá SPD og Haase og Dittman frá USPD).

Alexander Parvus (fæddur Ísrael Helfand) (1867-1924) var Gyðingur frá Hvíta-Rússlandi sem átti stóran þátt í að koma marxískri stefnu um „varanlega byltingu" í framkvæmd í gegnum ýmis alþjóðleg tengsl sín við Rósu Lúxemborg, Lenín, Trotskí og ...

Ungir Tyrkir. Max Levien (1885-1937) var rússneskur gyðingur af bolsévíkum sem varð þýskur ríkisborgari árið 1913 og meðlimur

Þannig hrundi þýska þjóðin að lokum innan frá. Stjarna Júda reis blóðrauð. Síðasta þjóðin sem hafði staðist alþjóðlega fjármálin og galdra þeirra af alefli hrundi, hún kastaði niður vopnum og beygði sig fyrir hræðilegu oki Versala-tilskipunarinnar. Blæddi úr þúsund sárum, *leiðtogalaus,* ekki í raun vegna brottrekstrar furstanna, því einmitt þessir höfðu algerlega brugðist sem raunverulegir leiðtogar, var þýska þjóðin leidd af þingum sínum og þingstjórnum með örlagaríkum dómi sem alltaf má beita á slíkum tímum, með orðasambandinu „Til að forðast verra“, inn í vaxtaþrælkun lánsfjármagnsins.

KPD (Kommúnistaflokksins í Þýskalandi). Í apríl 1919 stofnaði Levien Bæjaralands Sovétlýðveldið ásamt öðrum rússneskum gyðinga meðlimi KPD, Eugen Levine (1883-1919). En þessi „sovéska“ tilraun var bæld niður af Friedrich Ebert forseta, sem notaði Freikorps til að halda uppi reglu í München. Levine var handtekinn og tekinn af lífi af Freikorps í maí 1919, en Levien flúði til Austurríkis og Sovétríkjanna, þar sem hann var einnig tekinn af lífi árið 1937 á meðan á miklu hreinsunum Stalíns stóð.

Georg Gradnauer (1866-1946) var gyðingur í SPD og var fyrsti ráðherra-forseti Saxlands eftir að konungsríkið Saxland var lagt niður. Hann var hófsamur sósíalisti og reyndi að bæla niður róttæklingana í Leipzig með hjálp Freikorps, í fylkingu eftir fordæmi Eberts í München. Þetta kostaði hann kosningatjón og hann neyddist til að segja af sér árið 1920.

Versala-fyrirmælin,
Dawes-sáttmálinn og Young-áætlunin

Markmiði heimsstyrjaldarinnar hafði verið náð: Þýskaland, iðnasta og skilvirkasta þjóð heims, fjarlægt sem keppinaut á heimsmarkaði, yfirbugað hernaðarlega, gert leiðtogalaust og tælt og eitrað af fölskum marxískum kenningum, siðferðilega dreifð og grafin undir fjalli skulda sem það getur aldrei aftur losað sig við, heldur varð að þjóna að eilífu sem hagsmunaþræll alþjóðlegs fjármagns.

Samkvæmt greiðsluáætluninni í London hefur Þýskaland þurft að viðurkenna vexti-sem bar skuldir upp á 132 milljarða gullmarka, og við þessa skuld bættust einnig vextir.

Það væri fáránlegt ef þetta væri ekki svona hræðilega alvarlegt og ef óvinirnir tækju þetta ekki svona miskunnarlaust, nákvæmlega í andstöðu við allar klisjur friðarsinnanna, „en það verður ekki svona slæmt“ og „skynsemin mun sigra“. Nei! Hún mun ekki sigra! Og alþjóðlega fjármálakerfið mun gera allt til að halda Þýskalandi stöðugt í þrældómi í þessum tilgangi. Aðeins við getum frelsað okkur sjálf.

Það er djúpstæð harmleikur þýsku þjóðarinnar að þótt hún sé almennt dugleg í þröngum vinnuhópi sínum, verður hún strax óviss þegar hún lítur út fyrir mörk daglegs starfs og stendur frammi fyrir stórviðburðum heimsins. Hér missir samviskusamur og nákvæmur Þjóðverji allt vald, hann verður hugsjónamaður og áhugamaður. „Þýski prófessorinn“, sem vinnur framúrskarandi hluti í sérhæfingu sinni, verður, frammi fyrir hlutum heimsins, viðfangsefni gamanblaða, allt frá því að gleyma regnhlíf sinni til flókinnar hugsjónamennsku; þýski yfirmaðurinn, sem treystir á framúrskarandi dugnað hermanna sinna, er tilhneigður til að vanmeta andleg vandamál stjórnmálalegs eðlis og kraft hugmynda og þar með draga lokaárangurinn í efa; þýski embættismaðurinn hefur tilhneigingu til að líta á sig sem yfirmann almennings í stað þess að vera þjónn heildarinnar.

Við sjáum því í stóru og smáu þennan hörmulega eiginleika í persónuleika Þjóðverja: Þjóðverjar eru sérfræðingar og draumóramenn. Einstaklingar eru þeir duglegri og iðnsamari á öllum sérsviðum en nokkurt annað fólk, jafnvel fullkomlega færir um að verða ákafari í hvaða frábærri hugmynd sem er og með hetjulegri hugrekki fórna lífi sínu fyrir hugmynd, en minna færir í að sjá og finna réttu lausnina innan millihringrásar alþjóðlegra efnahags- og stjórnmálamála.

Slíkur grundvallareiginleiki Þjóðverja á vettvangi stjórnmálanna endurspeglast í svo oft kvartaðri skorti á þjóðerniskennd og pólitískri vanhæfni. Meðalþjóðverjanum skortir að vissu leyti tilfinningu fyrir stórum pöntunum; því skilur hann ekki heldur að mestu leyti að þessar skuldatölur eru í raun örlög hans, að þessar tölur, að viðurkenningin á þessari skuld og viljinn og tilraunin til að greiða hana með peningum og efnislegum gæðum er undirstöðuástæða allrar örvæntingarfullrar stöðu þýsku þjóðarinnar.
Hann sér þó miklu síður að þeir sem njóta góðs af þessari þýsku greiðsluskyldu eru í raun ekki aðrar þjóðir heldur eingöngu – alþjóðleg fjármálastofnun.

Fyrir alþjóðlega fjármálastofnun skiptir endurgreiðsla lánsins hins vegar engu máli, heldur aðeins varanleg skuldbinding um vexti. Það, og það eitt, er ástæðan fyrir því að alþjóðleg fjármálastofnun, sem setti saman Versalasamninginn í fjárhagslegum hlutum sínum, setti grunnupphæðina svo ótrúlega háa frá upphafi að endurgreiðsla kemur aldrei til greina, en jafnvel þótt grunnupphæðin lækki að lokum (í öllum tilvikum aðeins með samtímis hækkun vaxta), verður Þýskaland varanlega haldið í vaxtaþrældómi.

Að þröngva þessari vaxtareglu yfir fátæka, duglega fólkið okkar var lokamarkmiðið. heimsstyrjaldarinnar var þetta markmið háfjármála og þessu markmiði hefur verið náð að fullu.

Viðeigandi ákvæði Versala-tilskipunarinnar eru svo hræðileg, þau sýna svo greinilega alvarleika og eyðileggjandi hörku þessarar hagsmunareglu sem færir allt sem við höfum og vinnum að í hendur alþjóðlegra fjármála, að ég vitna í þær í útdráttum hér á eftir:

> 231. grein. Bandalagsríkin og tengdarríkin lýsa því yfir, og Þýskaland viðurkennir (!), að Þýskaland og bandamenn þess beri, sem upphafsmenn (!), ábyrgð á öllu tjóni og skaða sem bandamenn og tengdarríkin og aðildarríki þeirra hafa orðið fyrir vegna stríðsins sem árás Þýskalands og bandamanna þess neyddi þá til að þola.

Þótt það sé nokkuð kaldhæðnislega viðurkennt í 232. gr. „að fjármunir Þýskalands séu ekki nægir til að tryggja að öllu þessu tjóni og skaða verði bætt að fullu“, er samt sem áður krafist skyldu „að öllu þessu tjóni og skaða verði bætt“.

> Í 233. grein segir: „Skaðabótanefndin ákveður umfang tjónsins.“

> Í 234. grein segir: „Skaðabótanefndin mun reglulega kanna greiðslugetu Þýskalands ... En hún getur ekki afsalað sér neinum upphæðum án samþykkis hinna ýmsu ríkisstjórna sem eiga fulltrúa í nefndinni.“
>
> 234. grein kveður á um: „Þýskaland greiðir áður en endanleg upphæð bótakröfunnar hefur verið ákveðin … 20 milljarða marka í gulli (í gulli, vörum, skipum, verðbréfum eða á annan hátt)“

> Þýskaland mun auk þess gefa út skuldabréfin sem tilgreind eru í 12. gr. c í II. viðauka.

Og nú kemur, fallega falið og nærri endanum í þessum viðauka II. grein 12c í VIII. kafla hins svokallaða Versala-friðarsamninga, fjárhagsleg og pólitísk köfnun Þýskalands. Þessi grein 12 segir í mikilvægustu atriðum sínum eftirfarandi:

> Nefndin hefur öll völd og fer með öll þau valdsvið sem henni eru tryggð í þessum samningi.
>
> Nefndin hefur almennt víðtækustu eftirlits- og framfylgdarvaldið varðandi málefni bótagreiðslna. Hún verður að fylgja eftirfarandi skilyrðum og ákvörðunum:
>
> a) Sérhver hluti af heildarupphæð ákveðinna krafna sem ekki er greiddur í gulli, skipum, verðbréfum eða vörum eða á annan hátt verður að vera tryggður af Þýskalandi samkvæmt skilyrðum sem nefndin ákveður með því að flytja samsvarandi upphæð yfir á skuldabréf eða skuldbindingar af einhverju tagi til þess að viðurkenna skuldina.
>
> b) Framkvæmdastjórnin mun reglulega meta greiðslugetu Þýskalands og skoða þýska skattkerfið (!), þannig að í fyrsta lagi séu allar tekjur Þýskalands, þar með taldar tekjur sem ákvarðaðar eru til vaxta- og skuldagreiðslu af innlendum lánum þess, helst (!) notaðar til að greiða þær fjárhæðir sem það skuldar samkvæmt titli eða

> skaðabætur, og í öðru lagi, til að fá vissu fyrir því að þýska skattkerfið sé nákvæmlega (!) jafn kúgandi og skattkerfið hjá hvaða öðru valdi sem er sem á fulltrúa í framkvæmdastjórninni.

Þessi málsgrein beinist djöfullega að varanlegri kúgun Þýskalands, hún inniheldur í raun möguleikann, með vísan til einhvers lítils ræningjaríkis þar sem ótakmarkaðir skattar eru fyrirskipaðir, á að einfaldlega kveða á um álagningu sömu skatta jafnvel í Þýskalandi. En hún viðurkennir líka á sama tíma með grimmri hreinskilni að jafnvel aðrar þjóðir ættu að vera haldnar í sömu skuldaþrælkun. Og nú kemur hin alræmda málsgrein c.

> c) Til að auðvelda og framkvæma endurreisn efnahagslífsins í bandalagsríkjunum og tengdum ríkjum mun nefndin, eins og kveðið er á um í 232. gr., fá fyrstu greiðslu frá Þýskalandi sem ábyrgð og viðurkenningu á sekt sinni, sem samanstendur af skuldabréfum til handhafa, greiðanlegum í gulli, sem eru laus við alla skatta eða gjöld af hvaða tagi sem er (!) sem ríkisstjórnir ríkisins eða þýsku ríkjanna leggja á eða geta lagt á. Þessi skuldabréf eru gefin út í afborgunum (!) og í þremur afborgunum eins og ákveðið er hér að neðan: 1. 20 milljarðar gullmarka skulu greiddir strax. 2. 40 milljarðar gullmarka verða gefnir út í skuldabréfum sem bera vexti með viðbótarálagi upp á 5% + 1% vegna afskrifta frá 1926. 3. Skrifleg skuldbinding um að greiða 40 milljarða gullmarka til viðbótar í skuldabréfum, með 5% vöxtum sem tryggingu, verður veitt þegar í stað.

Þessi ákvæði er kjarninn í öllu tilskipuninni frá Versölum. Við vitum að London-samkomulagið Í Ultimatum[71] var ekki aðeins kveðið á um færri greiðslur heldur var heildarupphæðin sett á 132 milljarða gullmarka. Í 16. grein segir síðan sérstaklega: „Frá 1. maí 1921 verður þýska ríkisstjórnin að greiða vexti af skuldum sínum.“ Vextirnir eru ákveðnir í 5 prósent.

Síðan fylgir 17. grein sem fjallar um öll brot:

> 17. gr. Ef Þýskaland dregst til greiðslu skuldar sem fyrri grein samningsins leggur á það, mun nefndin þegar í stað tilkynna öllum aðildarríkjum um þessa vanskil og leggja jafnframt til ráðstafanir sem gripið verður til gegn því.

Og nú fylgir ein af fáránlegustu ákvæðum alls samningsins:

> 18. grein. Þýskaland lofar að túlka ekki þær ráðstafanir sem bandamenn og tengd ríki eru réttlætanlegar (og hvað væri ekki réttlætanlegt í augum óvinanna?) að grípa til gegn vísvitandi (!) vanrækslu Þýskalands sem fjandsamlega meðferð (!). Þessar ráðstafanir gætu falist í innflutningsbanni og efnahagslegum og fjárhagslegum refsiaðgerðum og almennt (!) öllum ráðstöfunum (!) sem gætu virst viðeigandi ríkisstjórnum nauðsynlegar vegna aðstæðna.

Með þessari ákvæði eru dyrnar og hliðið auðvitað opnaðar fyrir öllum, jafnvel hinum grimmustu, hryðjuverkum og þýska ríkisstjórnin hefur enn fremur sérstaklega undirritað að hún megi ekki einu sinni íhuga...

---

[71] Eftir að Samtök bandamanna um skaðabætur höfðu í janúar 1921 ákveðið upphæðina sem Þýskaland þurfti að greiða í skaðabætur á 269 milljarða gullmarka, lagði breski forsætisráðherrann David Lloyd-George, þann 5. maí 1921, fram sex daga úrslitakosti fyrir þýska sendiherrann í London, þar sem bandamenn myndu hernema Ruhr-svæðið ef Þýskaland viðurkenndi ekki endurgreiðslu 132 milljarða marka (nokkuð önnur útreikningur en 269 milljarðarnir í janúar) sem og aðrar fyrirmæli Versalasáttmálans.

mesta kúgun, morð á Þjóðverjum, grimmustu brottrekstri, rán, eyðilegging o.s.frv. „sem fjandsamleg meðferð“!

Þessi skriflega afhending þýska fólksins til grimms, hefndarþrungins og óbilandi óvinar er, enn fremur, fyrirhugað að eilífu, því að 23. gr. segir:

> Ráðið verður lagt niður þegar Þýskaland og bandamenn þess hafa greitt allar þær fjárhæðir sem það skuldar vegna framkvæmdar þessa samnings eða samkvæmt ákvörðunum ráðsins og þegar allar þessar fjárhæðir eða jafngildi þeirra hafa verið úthlutaðar til þátttökuríkjanna.

Þetta er eilíf hagsmunaþrældómur Þýskalands.

Kannski skilja stjórnmálavinir okkar og óvinir nú hvað verður að skilja undir hagsmunaþrælkun, kannski skilja menn hvers vegna það að *brjóta* þessa hræðilega hagsmunaþrælkun er í brennidepli krafna okkar. Kannski skilja menn einnig hvers vegna í tilviki þessarar kröfu er þetta alþjóðamál af allra fyrsta flokki. *Fyrir Þýskaland er þetta einfaldlega örlagaspurning* og jafnvel fyrir aðrar þjóðir er þetta afgerandi spurning um endurreisn.

Í samanburði við þessa alþjóðlegu spurningu sökkva allar hinar spurningarnar í tómið, því án þess að hagsmunaþrælkunin sé rofin er uppgangur afkastamikilla þjóða almennt ekki mögulegur. Ef hagsmunaþrælkunin, sem nú er hafin, er viðhaldin, hefði guðinn Mammon stigið upp á hásætið. Guð er dauður, sálir þjóðanna deyja, mannlegt óreiðu fyllir heiminn sem hagsmunaþrælar alþjóðlegra fjármála. Peningar ráða ríkjum í heiminum.

Reglugerðir Versala-tilskipunarinnar voru nauðsynleg atriði sem Dawes-sáttmálinn setti í staðinn árið 1924. Eftir ótta við verðbólgu átti frekari ránsfengur Þýskalands að halda áfram „á traustari grunni“. Hátt fjárhagslegt ástand gerði kleift að gefa út alls kyns tryggingar, þar á meðal mikilvægustu og víðtækustu má nefna afþjóðnýtingu Reichsbank og Reich járnbrautanna. Þrátt fyrir allar „silfurskýjaspádómana“ hélt þýski hagkerfið áfram að hrynja, og jafnvel blindandi sadistar framkvæmdarinnar áttuðu sig loksins á því að ómögulegt væri að greiða samkvæmt Dawes-sáttmálanum. Young-áætlunin kom í stað Dawes-sáttmálans. Hún átti að færa „léttir“. Nú er endirinn kominn.

komdu.

Um hrylling Dawes-sáttmálans, 7. bindi bókasafns Þjóðernissósíalista (verð 1,80 stig), veitir nákvæmustu upplýsingarnar, sem innihalda endurprentun á frumtextanum ásamt ítarlegri gagnrýninni athugasemd. 13. bindi þessarar bókaröð fjallar um meginatriði Young-áætlunarinnar.

Lánahagkerfið

„Ef ríkið þarfnast peninga verður það að taka þá að láni frá þeim borgurum sínum sem eiga meira af þeim en þeir geta sjálfir notað. Það verður að sjálfsögðu að greiða vexti fyrir endurgreiðslu þessara peninga, annars fær það þá ekki, það á reyndar þegar í nógu miklum erfiðleikum með að greiða lánin sín.“

Þessi orðalag notaði fyrrverandi sósíalíski ráðherrann Dr. David72 við mig í umræðum í Berlín. Ég hef sett þetta orðalag hér af ásettu ráði vegna þess að það endurspeglar á til fyrirmyndar hátt hagsmunakapítalíska hugsunarhátt okkar tíma; að hann hafi af öllu verið marxisti gefur heildinni sérstakan aðdráttarafl.

Nú veit ég af hundruðum umræðu og fyrirlestra að ofangreind orðalag er svo að fullu dregið af hugmyndaheimi nútíma hagsmunakapítalismans að varla nokkur myndi skynja ranglæti þessarar skýringar á vaxta- og skuldahagkerfi ríkisins, hvað þá finna rétt svar við henni.

Þetta hefur mjög einfalda sálfræðilega ástæðu, þ.e.a.s. að skýringin sem gefin er hér að ofan á við um að mæta fjárþörf einstaklings innan ramma hagsmunaauðvaldshagkerfisins.

Fyrir einstaklinginn, eins og fyrir einkahagkerfið almennt, er setningin sönn: „Ef einhver þarfnast peninga verður hann að fá þá að láni gegn vöxtum frá þeim sem eiga meira fé en hann getur sjálf/ur notað.“

En við verðum vissulega að forðast að svara spurningum um fjármálahagfræði þjóðarinnar frá sjónarhóli einkakapítalismans heldur frá stjórnmálalegum sjónarhóli. Ég meina að það væri sannarlega mikil óheppni ef maður færir þessa einkahagfræðilegu hugsunarhátt einfaldlega yfir á hagkerfi þjóðarinnar án spurninga.

Ríkið með valdtækjum sínum, fullveldi sínu, er vissulega ekki jafngilt neinum tilviljanakenndum einstaklingi. Ríkið býr yfir þremur öflugum möguleikum sem það getur, í krafti fullveldis síns, notað til að uppfylla þarfir sínar til að framkvæma verkefni sín. Þetta eru *þjónustufullveldi þess, myntfullveldi* þess og *fjárhagslegt fullveldi þess.*

Með þjónustufullveldi er átt við fullveldisrétt ríkisins til að kalla á borgara sína til ókeypis þjónustu. Þetta fullveldi ríkisins yfir einstaklingnum birtist í öflugasta skilningi sínum í skylduþjónustu hersins og enn frekar í stríðsþjónustu. Frammi fyrir þeim kröfum sem ríkið getur krafist af borgurum sínum í stríði verða öll einkamál að víkja. Fjölskylda, starf, viðskipti og tekjur, allt verður að vera þagað þegar ríkið kallar syni sína til fánans. En ríkið getur kallað borgara sína ekki aðeins til stríðsþjónustu, ríkið getur kallað þá jafnvel til stórra efnahagslegra verkefna. Við minnumst hjálparþjónustulaganna sem því miður, alveg í andstöðu við herþjónustuna, kváðu á um háa og sívaxandi greiðslu fyrir unnin störf svo að fljótlega myndaðist djúp gjá milli vígstöðvahermanna, sem þurftu að fórna lífi sínu daglega fyrir föðurlandið - án greiðslu - og þeirra sem voru starfandi, í heimalandinu, verndaðir fyrir aftan vígstöðvarnar, fyrir há laun. Í framhjáhlaupi má einnig minnast sterkra frammistöðu annarra þjóða sem byggðust á þjónustuskyldu: við minnumst byggingu Kínverska múrsins, hringrásar miðaldaborga okkar.

Í reynd væri það því algerlega innan valdsviðs ríkisins að

Eduard David (1863-1930) var innanríkisráðherra Weimar-lýðveldisins frá júní til október 1919.

endurlífga og stækka gamla hand- og liðsþjónustuna[73] og leysa stór efnahagsleg verkefni með þeim á þennan hátt til að ráðstafa núverandi herjum.

Myntfullveldi ríkisins er önnur valdheimild sem ríkið getur notað *til* að standa straum af peningaþörf sinni beint. Enginn véfengir rétt ríkisins til að slá mynt eða gefa út ríkisseðla, og meira en það hefur ríkið, í krafti fullveldis síns, framleitt peninga úr öllum mögulegum uppsprettum. Úr kopar, nikkel, járni, postulíni, áli og umfram allt úr pappír. Ég þarf aðeins að rifja upp þann tíma þegar ríkisstjórn okkar taldi réttlætanlegt að gefa út daglega 100.000.000.000.000 mörk og sífellt fleiri nýja pappírspeninga. Við munum ekki fara nánar út í það hér hvort þetta hafi verið rétt og ásættanlegt, við verðum aðeins að segja hér að ríkið getur í raun staðið straum af þörf sinni í krafti myntfullveldis síns og að það er ekki neydd til að „lána peninga með vöxtum frá þeim borgurum sínum sem eiga meira af þeim en þeir geta sjálfir notað“.

Fjárhagslegt *fullveldi* eða skattalegt fullveldi ríkisins verður heldur ekki hægt að deila um af neinum, og sá sem véfengdi þetta og reyndi að haga því í reynd sem einstaklingur gæti fundið fyrir valdi ríkisins í formi lögmannsins. Fjárhagslegt eða skattalegt fullveldi ríkisins, það er réttur ríkisins til að kalla á borgara sína fjármálaþjónustu, er jafn augljóst og jafn gamalt og ríkisstofnanir. Þessi mynd er einnig sú eðlilegasta og heilbrigðasta, jafnvel þótt það hafi á þessu sviði verið frátekið okkar tíma að breyta skynsamlegri skattheimtu í algjört rugl og gera skattkerfið að leið til algjörrar ræningar á fólkinu í þágu yfirþjóðlegra fjármálavalda. Jafnvel hér ætti spurningin um leyfileika skatta ekki að vekja frekar áhyggjur okkar heldur aðeins sú staðreynd að ríkið er vel fært um að standa straum af fjárþörf sinni með sköttum, þannig aftur á móti með leið sem er ekki opin einkahagkerfinu, en sem fjarlægir algerlega frá ríkinu nauðsyn þess að standa straum af fjárþörf sinni með því að samþykkja vaxtagreiðsluskyldu gagnvart kapítalistum.

Vissulega hefur ríkið, eins og hver einstaklingur, náttúrulega möguleika á að standa straum af þörfum sínum með því að stofna til skulda. En þetta er þegar fyrir einstaklinginn tvíeggjað sverð; fyrir ríkið er það hins vegar, ef ég orða það á skýrum og góðum þýskum nótum, það heimskulegasta sem það getur almennt gert. En það er ekki aðeins það heimskulegasta, heldur er það beinlínis glæpsamlegt miðað við hlutverk ríkisins sem verndara sameiginlegra hagsmuna.

Lánahagkerfi ríkjanna hefur nánast eyðilagt ríkin og afhent þau alþjóðlegum fjármálakerfum, það hefur afhent auð þjóðanna fjármálaveldunum, og í dag eru ríkislánin hræðileg blóðsuga sem þjóðirnar geta ekki losað sig við og munu hrynja hjálparvana í gegnum ef við bindum ekki af ásettu ráði enda á þennan draug með því að brjóta niður hagsmunaþrældóminn.

Með þessu erum við stödd mitt á sviði fjármálastefnu þjóðarinnar, þannig á sviði þar sem hinn venjulegi Þjóðverji finnur sig alls ekki heima. Hvað ætti maður nú að gera við allar þessar mörgu og stóru tölur? Venjulegur ríkisborgari les almennt ekki fjárlagaumræður og hann ber slíka trúarlega virðingu fyrir leynilegum leiðum og villandi leiðum fjármálalistarinnar að hann vildi helst vera alveg hlífður við þessu. Í undirmeðvitundinni tengist þetta vissulega einnig þeirri staðreynd að hver einstaklingur ber með sér svo litla tilfinningu fyrir skattafullveldi ríkisins og enginn vill láta minna sig á tölur. Aðeins þegar skattaskjölin fljúga inn á heimili hans tekur nútímamaðurinn eftir því að þessir hlutir varða hann í raun verulega og að hann sé alltaf fórnarlamb alls kyns falskrar fjármálastefnu þjóðarinnar.

---

[73] Landbúnaðarþjónusta, annað hvort handavinnu eða með dýrum, sem herrar þeirra kröfðust af bændum á miðöldum

Nú er afar merkilegt að í grundvallaratriðum eru málefni þjóðarfjármálastefnu alls ekki svo óljós og dularfull og þau virðast við fyrstu sýn, heldur að þau eru í grundvallaratriðum svo skýr og einföld að hver meðalmaður getur skilið þau, að minnsta kosti í stórum dráttum.

Það þarf því engar miklar stjórnskipulegar skýringar að ríkið hafi vel lýsta möguleika til að standa straum af fjárþörf sinni, því allir vita og hafa upplifað í eigin lífi hvers eðlis þjónustufullveldi ríkisins er, og allir fá daglega í hönd sér pappírsseðla sem ríkið gefur út, og enginn slapp við skattinn. Það væri því eðlilegasti hlutur í heimi ef ríkið stóð eingöngu undir fjárþörf sinni á þessa þrjá vegu.

Fyrir einstaklinginn eru þessar þrjár leiðir þó ekki opnar, því hann gæti hvorki fengið náunga sinn til að vinna eða greiða skattþjónustu með góðum árangri né væri hann öruggur ef hann reyndi að prenta peninga sjálfur og koma þeim í umferð. Fyrir hann er í raun aðeins leiðin til að stofna til skulda með vöxtum, ef hann telur sig þegar fullvissa um að hann geti aðeins orðið hamingjusamur með peninga annarra og geti ekki komist hjá því að stofna til skulda.

En að ríkið almennt telji það rétta einu leiðina til að taka við vaxtaberandi lánum – þar með skuldum, þegar það þarfnast peninga og beitir öðrum fullveldisréttindum sínum í dag aðeins á undirförulan hátt til að innheimta stofnaðar skuldir frá fólkinu, þetta eru aðstæður sem maður leitar árangurslaust að skynsamlegri skýringu á. Það er í raun engin skynsamleg skýring á því, heldur aðeins sú staðreynd að öll hugsun okkar, jafnvel í fjármála- og stjórnmálamálum þjóðarinnar, er stýrt eða spillt á einkakapítalískan hátt. Með slíkri almennri mengun almenningsálitsins gegna slíkar augljóslega rökréttar skýringar á lánastefnu ríkisins, eins og ég hef greint frá, miklu, jafnvel algeru hlutverki.

Gyðingurinn hefur sannað sig sem meistari í sálfræði, jafnvel í þessum málum. Það er alltaf mjög erfitt að tala ekki strax almennt um beina spillingu ábyrgra stjórnmálamanna, sú ályktun er augljós, en samt hefur í flestum tilfellum engin spilling verið heldur aðeins óvissa í málum fjármála- og lánakerfisins, skammsýni og sinnuleysi sem hefur leitt til þess að fjármálastjórnir ríkisins hafa hægt og rólega fallið í lánavillu sem þær sjá hingað til enga leið út úr.

Að þessari þróun aðstæðna hefur mjög mikilvægur þáttur verið sá að í fyrstu var talið skaðlaust að fjármögnun stórra opinberra framkvæmda eins og járnbrautarbygginga o.s.frv., sem lofuðu tekjum með lánum. Maður ákvað á eftirfarandi hátt: Af tekjum járnbrauta eða vatnaleiða er hægt að standa straum af vöxtum strax, og þá höfum við verðlagningu undir stjórn. Ríkið getur ekki dregið svona stór verkefni í einu lagi úr ríkissjóði sínum með eigin fjármunum, svo það þiggur sem betur fer lánsfjárveitingu bankanna. Þetta fjarlægir ríkisstjórnina fyrirhöfnina af því að samþykkja nýja skatta í þinginu, lausafé ríkisins er ekki krafist og járnbrautirnar geta auðveldlega greitt vexti af afganginum. Tælandi list lánsfjármagns, sem í sjálfu sér getur ekkert gert við peninga ef það finnur engan sem tekur þá frá því og greiðir þeim vexti að auki, tókst að breyta svörtu í hvítt og gera ríkið sjálft að vaxtainnheimtumanni fyrir einkafjármagn.

Jafnvel einfaldasta efnahagslega íhugun af hálfu ríkisstjórnar eða þings sem er meðvitað um ábyrgð sína hefði þó átt að leiða til eftirfarandi: Ef maður byggir járnbrautir með erlendum peningum og þarf að greiða fyrir þær ár eftir ár aðeins 5% vexti, með öllu sem því tengist, þá borgar maður alla upphæðina til baka á 20 árum þegar einu sinni, á 40 árum.

ár nú þegar tvisvar sinnum og samt stendur sama skuldin eftir. Þessar ótrúlegu upphæðir, sem eru margfalt hærri en upphafleg fjárfestingarkostnaður, verða að vera innheimtar aftur óbeint frá fólkinu, öllu þjóðinni, sem verður að greiða járnbrautarflutningagjöldin sem eru innheimt nákvæmlega samkvæmt þessum vöxtum. Einskiptistilkynning til fólksins um stórt járnbrautargjald er, eða hefði verið, betra. Þá hefðu þessi gjöld auðvitað verið frekar þung í nokkur ár en ekki lengi, þar sem flutningskostnaðurinn og járnbrautirnar hefðu mjög fljótlega orðið raunverulega skuldlaus eign ríkisins sem hefði síðar tryggt því miklar árlegar tekjur. En það er gamla sagan að maður myndi frekar skera af hundinum rófuna smátt og smátt vegna þess að maður heldur að það væri svo miklu minna sársaukafullt fyrir það. Að sjálfsögðu er hið gagnstæða satt. Fjárfestingarkostnaður slíks þjóðarfyrirtækis verður að vera greiddur af almenningi, en ef það er byggt upp með lánum, þá bætast óhjákvæmilega við vextir sem nema með árunum margföldum skuldunum sjálfum. Það er því hrein fjárhagsleg heimsku að fjármagna slík opinber verkefni með lánum. Þegar hér má benda á það sem mun bjarga ríkinu frá lánabrjálæði þess: enginn getur bannað ríkinu, til dæmis fyrir slíkar framleiðsluframkvæmdir, að gefa út inneignarnótur, inneignarnótur ríkissjóðs og greiða fyrir verkin með þeim. Slík sköpun ríkisins á peningum í tilvikum þar sem engin verðbólga getur verið til staðar, vegna þess að nýtt gildi er einnig fyrir nýju táknin, myndi leysa í einu vetfangi alla erfiðleika og frelsa ríkið og fólkið að eilífu frá vaxtaberandi skuldum við einkafjármagn.

Við verðum að fara nánar út í þetta vandamál annars staðar. Fagleg fjármálastjórn ætti að geta komið hlutunum þannig fyrir að slík stór verkefni séu unnin með sérstökum sköttum ásamt notkun annarra tekjulinda ríkisins og aðeins með hluta útgáfu nýrra seðla. Þessi möguleiki kæmi auðvitað aðeins upp að verulegu leyti ef öll önnur ríkisútgjöld, sérstaklega þau svokölluðu óarðbæru til stjórnsýslu, réttargæslu, menntunar o.s.frv., gætu verið greidd með afgangi viðskiptafyrirtækja ríkisins.

Þetta kann, í ljósi núverandi örvæntingarfulls hallarekstrarhagkerfis járnbrauta, pósts o.s.frv., að hljóma eins og kaldhæðni, en samt vorum við ekki svo langt frá slíkum möguleikum, eins og ég sýndi fram á árið 1919 í fyrstu riti mínu í *Süddeutsche Monatshefte* (febrúar), „Hvað nú?“ undir fyrirsögninni „Róttækar leiðir“. Aðeins vaxtaskylda ríkisins gagnvart einkafjármagni skildi okkur frá þessu hugsjónarástandi þjóðarfjármálahagkerfis. Sú blekking sem þegar var í gildi á þeim tíma, að ríkið, þegar það þarf peninga, verði einfaldlega að dæla peningum í sig með vöxtum, hefur komið í veg fyrir þetta.

Það er ljóst, og allir hefðu átt að geta skilið skýringar mínar, að ríkið er á engan hátt beint að erlendum peningum, þar með að stofna til skulda, þegar það vill taka að sér eitthvað, að það gæti til dæmis krafist vinnu- og liðsþjónustu og að það væri að lokum vafalaust réttlætanlegt að gefa út inneignarnótur ríkissjóðs fyrir slík markmið, til að koma þessum verkum á fót með þeim án þess að byrði sé á fólkið. Slík aðferð hefði þann mikla kost að losa slík verk frá upphafi við allar vaxta- og tollskyldur; verkin yrðu strax frjáls og skuldlaus eign ríkisins. Af tekjum verkanna mætti reyndar innleysa og eyða útgefnum ríkissjóðsnótum á skömmum tíma; afurðir slíkra verkefna, eða verð á farm- og farþegaflutningum, mætti lækka verulega. Þannig mætti almennt veita mesta þjónustu fyrir allt þjóðarbúið, ríkið hefði getað fengið verulegar tekjulindur sem hefðu verið til mests gagns fyrir allt þjóðarsamfélagið og hefðu einnig gert ríkið sjálft alveg óháð háfjármálum. En það hefði líka átt að vera...

Því að ríkið er herra fjármálakerfisins en ekki háfjármálin, það er að segja, það verður þannig í þjóðernissósíalísku framtíðarríki.

Það hefur í raun verið geðrænt sviksamlegt bragð að bönkunum hafi tekist að koma í veg fyrir slíkar augljósar og sjálfsagðar hugsunaraðferðir sem – þegar þær hafa verið settar fram – eru ekki lengur mótsagnakenndar, og að rugla ríkinu og hagkerfinu saman með ofangreindri setningu og flétta þau inn í hagsmunaþrældóm fjármagnsins.

Ég veit að þótt þetta sé nú ljóst eins og dagsbirt, þá vantreysta margir lesenda minna heilbrigðum mannlegum skilningi sínum og vilja einfaldlega ekki trúa því hvernig slík fáránleiki gat verið mögulegur og myndu frekar halda: „Þetta getur ekki verið rétt, stjórnmálamenn okkar geta ekki verið svona heimskir – en ég get einfaldlega ekki dæmt um þetta.“ Þessi játning á dómgreindarleysi gagnvart svona augljósri vanhæfni ríkisins í fjárhagslegum stjórnmálamálum stendur í tvöfaldri mótsögn við annars tilbúna aðfinnslu og kvörtun um aðgerðir ríkisins og við þá staðreynd að hér er um að ræða mál sem bitna hvað mest á hverjum einstaklingi.

Ég vil skilja þetta fólk eftir annað sjónarmið til umhugsunar, sem er tengist aðferðinni við lánssamþykkt í gegnum héraðsþingið eða ríkisþingið.

Slík stór verkefni ríkisins eru vissulega rædd ítarlega í þingunum. Eftir langar umræður eru lánin loksins „samþykkt“. Meðalríkisborgarinn trúir nú að nú sé allt í lagi og að ríkið, sem er svo ríkt og voldugt, eigi nú þegar samþykktar milljónir. Mjög klárir einstaklingar munu kannski enn klóra sér á bak við eyrað og segja við sjálfa sig: „Það þýðir nýja skatta aftur“. En ég held að ég geti djarflega haldið því fram að fyrir utan þá sem eru innvígðir - sem hvorki fulltrúar né ráðherrar þurfa að tilheyra, reyndar kannski aðeins einn í mesta lagi verður ljóst að þessi mikla lánssamþykki í héraðs- eða ríkisþinginu þýðir ekkert annað en leyfi til að fá þetta „lán“ lánað sér með vöxtum á – , annan hátt. Þetta „lánssamþykki í gegnum þingið“ veitir þannig aðeins viðkomandi ráðherra heimild til að fá þetta lán með vöxtum í stóru bönkunum. Á þennan hátt verður „lánssamþykkið í gegnum þingið“ náttúrulega að farsi, gamanleik, því allur almenningur - sem verður að lokum að greiða fyrir fjármagn og vexti - var ekki í aðstöðu til að veita „lánið“ í raun og veru, nei, það verður fyrst að vera skapað með miklu lánsfé.

Hið eina rökrétta og eðlilega væri í raun að, ef lánshæfiseinkunn þingsins færi fram, þá kæmi samtímis og sjálfkrafa einnig til þess að ríkisbankinn myndi nú einnig greiða út eða heimila samþykktar fjárhæðir á grundvelli greiðslufyrirmæla frá framkvæmdaryfirvöldum til viðkomandi frumkvöðla.

Lánin eru samþykkt, til að fá nauðsynlegan gjaldmiðil verður eitthvað að gera; það er því tilgangslaust ef – eins og nú er algengt – fyrst þarf að skrifa út lán og síðan eru nýlega „samþykktu“ lánin á vissan hátt veitt í annað sinn af kapítalistunum.

Nú má kannski halda því fram að umframfé frá ríkinu sé dregið út á þennan hátt og að þetta hljóti að hafa jákvæð áhrif á almenna fjárhagsstöðu landsins, að slík lánastýring muni þannig virka á verðbólgulækkandi hátt. En þetta er auðvitað alls ekki raunin og reyndar af ástæðum sem enginn bankasérfræðingur getur mótmælt. Það má viðurkenna að mun minni hluti slíkra víxla og greiðslna slíkra lána er greiddur í reiðufé, þetta snýst hér um hóp smásparifjáreigenda sem finna leið sína í bankann með slíka víxla, sem hafa sparað tvö hundruð eða þúsund mörk sem þeir vilja nú fjárfesta í vaxtabréfi, í slíku töfrabréfi sem maður þarf aðeins að skera út eitt stykki á hverju ári til að fá útborgaða ákveðna upphæð án þess að bréfið minnki verðmæti við það. En peningarnir sem koma inn í bankann á þennan hátt eru ansi...

hverfandi. Þar að auki flytja bankarnir þar sem slíkt fé er lagt inn hjá alls ekki þessar reiðufjárhæðir til ríkissjóðs, heldur fer slík víxlaframfærsla eingöngu fram með millifærslu eða úttekt.

En allar stærri úttektir á slíkum lánum eru framkvæmdar af kapítalistunum strax frá upphafi, í bönkum sínum, með millifærslu án reiðufjár eða í gegnum bankaviðskipti,
o.s.frv.

Í raun og veru kemst því ekkert reiðufé í hendur ríkisins og ef það fær slíkt verður það þegar í stað að láta það af hendi til að framkvæma verk sín. Þessi meinti ávinningur er því ekki til staðar. Þvert á móti er þetta þannig: Ríkið, eins og við vitum, gefur út svokölluð verðbréf eða skuldabréf fyrir lánaðar fjárhæðir. Þessi skuldabréf ríkisins eru fín, eða ekki eins fín, prentuð blöð sem innihalda skuldabréf sem eru með öllum ríkisábyrgðum á mótteknum fjárhæðum, og auk þess nauðsynlegar ákvarðanir um vaxtagreiðsludaga og, á eigin afsláttarmiða, afsláttarmiða sem ríkið notar til að greiða vexti ársfjórðungslega, hálfs árs eða árlega af þeim upphæðum sem tilgreindar eru á afsláttarmiðanum.

Auk þess er bætt við þennan afsláttarmiða annað svokallað endurnýjunarskírteini (talon) sem veitir eiganda rétt á að fá nýjan afsláttarmiða ef sá fyrri er útrunninn eftir ákveðinn fjölda ára.

Nú þýðir slíkt verðbréfaskírteini sem gefið er út af ríkinu, þar sem ríkið ber ábyrgð á með öllum sínum eignum fyrir fjármagn og vexti, vissulega kaup á getu í höndum eigandans. Eigandi slíkra ríkisskírteina getur vissulega keypt eitthvað fyrir sjálfan sig með þessum skírteinum hvenær sem er, hvort sem hann gefur þau beint sem greiðslu eða selur þau fyrst á verðbréfamarkaði eða hjá bankamanni sínum og greiðir síðan með reiðufé með andvirðinu.

Nú er enginn vafi á því að útgáfa nýrra verðbréfa af hálfu ríkisins þýðir að *auka kaupgetu* – hvort sem það er rétt eða réttlætanlegt skiptir okkur ekki máli hér í augnablikinu – alveg eins myndi gerast ef til dæmis ríkið prentaði nýja peninga. Munurinn væri fólginn í því að í einu tilviki eru verðbréfaskírteini gefin út sem leggja ríkið, auk skuldarinnar, á *varanlega vaxtaskuldbindingu,* en í tilviki nýrrar útgáfu peninga kemur vaxtaskuldbinding alls ekki til greina. Við sjáum því nú þegar að síðastnefnda formið væri í öllum tilvikum hagstæðara fyrir ríkið og fólkið.

En ef við fylgjum aðferðum slíkrar fjármögnunar lengra, kemur í ljós að bein fjármögnun stórra ríkisverkefna með því að komast hjá lánaleiðinni leiðir í ljós enn frekari mikla kosti.

Við höfum séð að núverandi fjármögnunarform ríkisframkvæmda leiðir til þess að aukinn kaupgeta eykst, sem birtist í útgáfu nýrra veðskírteina. Í þessu tilviki verða allar nýju lánsfjárhæðirnar að sjálfsögðu greiddar út í einu lagi, jafnvel þótt járnbrautirnar, vatnaleiðirnar o.s.frv. sem á að byggja upp séu aðeins á byggingarstigi og hafi enn ekki raunverulegt gildi sem vert er að nefna.

Ef farið er að fjármagna svona stór ríkisverk á þann hátt sem ég legg til, þá hverfur fyrst gríðarlegur auglýsingakostnaður lánsins. Maður man kannski hvaða gríðarlegar upphæðir eru gleyptar í útboð í dagblöðunum einum saman. Ennfremur hverfa prósenturnar sem bankar og aðrir lánastofnanir fá frá upphafi. Jafnvel þetta eru, aftur, milljónir. Ennfremur hefur maður tilhneigingu til að gefa út lán undir nafnvirði, með öðrum orðum, fyrir 1000 marka skuldabréf þarf kaupandi þessara skírteina aðeins að greiða 970 mörk meira eða minna, og samt fær hann alla upphæðina með vöxtum. Jafnvel þetta eru tap sem frá upphafi...

verða byrðar fyrir ríkið eða fyrirtækið og í þágu kapítalistans. Reyndar hefur maður tilhneigingu til að „skreyta" slík lán með öðrum aðdráttarafl, eins og verðbréfamarkaðurinn orðar það, með því að bjóða upp á sérstök aukaleg fríðindi sem gætu jafnvel falið í sér skattfrelsi. Ég minnist hér á námuiðgjaldalánið sem sýndi fram á stórkostlegasta slíka aðdráttarafl sem ríki hefur nokkurn tímann beygt sig undir. Lottó- og spiladjöfullinn var settur í þjónustu lánaauglýsinganna með því að lofa að greiða út milljónavinninga á mjög stórum fjölda 1000 marka skuldabréfa; auk þess voru svokallaðar bónusgreiðslur haldnar í té, og enn fremur tilkynntir vextir upp á 5% sem voru þó tryggðir með ákvæðum, og að auki, í tilviki skatta, var sparnaðariðgjaldalánið undanþegið öllum sköttum! Þar sem maður vildi fá þessar gífurlegu upphæðir til að greiða þessi iðgjöld og fríðindi, þessa stórkostlegu lottóvinninga, hugsaði enginn til þess - jafnvel þótt það hlyti að vera ljóst hverjum alvarlegum og skarpskyggnum manni að allar þessar upphæðir yrðu að vera dregnar út aftur úr vösum fólksins. Því að þær fjárhæðir sem þá bárust voru þegar í stað notaðar til að fjármagna brýnustu útgjöldin. Þetta eru allt fjárhagslegir pólitískir glæpir gegn fólkinu sem maður verður aðeins að furða sig á þeirri algjöru ósvífni sem þeir eru framdir með.

Ef maður fer því alls ekki lánaleiðina, heldur beint leið beinnar peningasköpunar, þá yrðu allar þessar erfiðu og óréttlátu byrðar ríkissjóðs felldar niður – maður þyrfti ekki einu sinni að afla *nauðsynlegra fjárhæða í einu lagi í nýjum pappírspeningum* heldur gæti þetta gerst nokkuð hægt, jafnvel eftir því sem nýju verkin halda áfram. Þetta hefði þann gríðarlega kost að það gæti ekki verið spurning um útgáfu ótryggðra peninga, því nýir peningar verða aðeins veittir þegar annar verulegur hluti verksins hefur verið lokið. Við þyrftum hér að gera með peninga sem eru að fullu tryggðir með raunvirði, þannig með peninga sem eru stöðugir, með peninga sem eru jafnaðir af svo mörgum vinnustundum.

En jafnvel þessi útgáfa nýrra peninga til byggingarframkvæmda, sem virðist þegar mun hagstæðari, er alls ekki lokaskrefið. Því það mun alls ekki reynast nauðsynlegt að koma fjárhæð sem samsvarar nýsköpuðum verkum í umferð, því nýútgefin seðlar renna vissulega aftur í opinbera ríkissjóði; þá er þannig hægt að gefa þá út aftur án þess að nýjar raðir þurfi að koma í umferð. Og nú skulum við ganga skrefinu lengra, það er að segja, við skulum lýsa yfir útgáfu eigin nýrra peninga fyrir slíka sérstaka ríkissjóði.

verkefni sem í sjálfu sér í grundvallaratriðum alls ekki nauðsynleg, jafnvel þótt við gætum mjög vel útskýrt leyfileika, og sérstaklega skýrleika, fjármögnunarferlisins við útgáfu eigin fjármagns til byggingar og vildum halda okkur við það í ákveðnum tilgangi.

Þetta síðasta skref er *algjör fjármögnun* slíkra verkefna ríkisins án reiðufjár. Eins og áður hefur komið fram er rangt að gera ráð fyrir að ríkið myndi, með láninu, afla sér reiðufjár til að greiða frumkvöðlum og starfsmönnum járnbrautar- eða raforkuverbygginga.
Engu að síður verða frumkvöðlarnir að taka út vikulega úr bönkum sínum nauðsynlegar fjárhæðir til að greiða fyrir vinnu sína í reiðufé. Bankarnir verða að standa straum af þessari óvenju miklu eftirspurn eftir ríkissjóði sínum enn og aftur frá seðlabönkum eða Reichsbank o.s.frv. Nú, á venjulegum tímum, nægir allt núverandi lausafé þegar að fullu fyrir vikulegum launagreiðslum alls vinnuaflsins, og það er í grundvallaratriðum sama hvort tímabundið, til dæmis stærri vinnuafl er safnað saman á einum stað við byggingu Walchensee-virkjunarinnar í Bæjaralandi, því ef þeir væru ekki starfandi þar, þyrftu þeir, jafnvel þegar þeir væru dreifðir í önnur fyrirtæki, að búast við og fá vikulegar launagreiðslur sínar eða fá peninga í gegnum atvinnuleysistryggingar. Það þýðir að það er nokkuð almennt verkefni ríkisins að sjá um heildarþörf fyrir greiðslumiðla fyrir allt þjóðarbúið.

hagkerfinu, óháð því hvort stærri vinnuafl er tímabundið ráðið á einum stað við framkvæmd stórra ríkisverkefna eða ekki.

Útvegun greiðslumiðla fyrir launagreiðslur og framkvæmd annarra reiðufélausra millifærslna til frumkvöðla eru verkefni greiðsluviðskipta og hafa ekkert að gera með lánshæfisstöðuna.

Það væri því augljósast og eðlilegast að með lánssamþykki fyrir stórt ríkisverkefni, í gegnum lögmæta fulltrúa alls íbúanna, væri jafnframt bundið heimild til þess að ríkisbankinn gæti, á grundvelli þessara samþykktu lána, framkvæmt nauðsynlegar greiðslur. Augljóslega á venjulegan hátt - að þessar greiðslur séu aðeins inntar af hendi þegar mismunandi samningsaðilar ríkisins (landbúnaðarráðuneyti, gatna- og árfarvegsverkfræðideildir, járnbrautarbyggingardeildir, sérstakar deildir í sérstökum tilgangi o.s.frv.) hafa skoðað greiðsluupphæðir sem frumkvöðlarnir krefjast og, í samræmi við reglugerðir og samning, heimilað greiðslu.

Allt þetta lánasvindl sem er notað – því það er ekkert annað en nútímaleg leið til að svindla á þjóð – er gjörsamlega gagnslaust og aðeins skaðlegt.

Reichsbank-fyrirtækið

Reichsbank er ekki, eins og hver trúaður ríkisborgari kann að trúa, í raun ríkisbanki heldur hlutafélag. Reichsbank er því alls ekki ríkisstofnun, jafnvel þótt ríkið hefði, fram til júní 1922, þegar það varð að fullu „sjálfstætt“ að kröfum Entente, ákveðin reglugerðarréttindi. Jafnvel embættismenn bankans voru skipaðir og greiddir af ríkinu, en ráðgjafarnefndin var eingöngu skipuð fulltrúum stórbankaheimsins og alþjóðlegs gyðingasamfélags – þetta tvennt er sami hópurinn.

Þegar fyrsta ráðgjafarnefndin var stofnuð árið 1873 skráði hún eftirfarandi nöfn meðal um 15 meðlima: Baron Rothschild, leyniverslunarráðgjafinn Bleichröder, leyniverslunarráðgjafinn Mendelssohn, Theodor Plaut, leyniverslunarráðgjafinn Oppenheimer, leyniverslunarráðgjafinn Warschauer og leyniverslunarráðgjafinn Zwicker, verslunarráðgjafinn Stern, verslunarráðgjafinn Gelpke; þannig ellefu hreinræktaðir stórgyðingar og, sem skraut, fjórir aðrir herrar með þýskum nöfnum.

Þetta var aftur snjall tafl þegar bankastjórinn, Bleichröder, sem ráðlagði Bismarck, mælti með því við gamla ríkiskanslarann að Ríkisbankinn yrði ekki þróaður sem hrein ríkisstofnun því að óvinurinn gæti þá ekki tekið hann í stríði á grundvelli alþjóðlega viðurkenndrar eignarréttar, en sem hreinn ríkisbanki væri hann strax opinn fyrir árásum óvinarins.

Í raun og veru vildi þessi snjalli Gyðingur, ásamt hinum stóru fjármálamönnunum, aðeins fá helstu fjármálastofnun ríkisins inn á sitt valdasvið. Herrunum tókst það líka og þar með afsalaði ríkið sér algerlega einu mikilvægasta sviði myntvalds síns – rétti sínum til að gefa út seðla.

Reichsbank gegnir í dag nokkuð sérstakri stöðu í fjármálakerfi Þýska ríkisins, stöðu sem jafnvel minnst mikilvægir einstaklingar eru meðvitaðir um hvað varðar skelfilegar afleiðingar hennar fyrir ríkið og fólkið.

Það hlýtur að vera verkefni einstaklingsbundinnar rannsóknar að kanna nákvæmlega á hvaða hátt stóru bankarnir hafa misnotað afgerandi áhrif sín á Reichsbank, frá stofnun hans, í eigingjörnum tilgangi.

Svo lengi sem Bismarck var við völd hélt stjórnmálaskoðanir hans og virðing fyrir honum kauphallarhýenunum í skefjum; aðeins einu sinni í allri sögu Reichsbank nýtti Bismarck sér neitunarvald kanslara sem kveðið var á um í lögum Reichsbank, það er að segja þegar hann bannaði viðtöku rússneskra hlutabréfa. Í dag hefur Reichsbank, undir vinsamlegum þrýstingi alþjóðlegra bankamanna, eins og áður hefur komið fram í upphafi, verið fullkomlega sjálfstæður. Ríkisstjórnin hefur því enga frekari möguleika á að hafa afgerandi áhrif á reksturinn.

Hagsmunaþrældómur þjóðanna þýðir stjórn banka og verðbréfamarkaðar. Að brjóta hagsmunaþrældóminn er langmest verkefni nasistastefnunnar.

Allt sem gerist í dag í ríkinu og hagkerfinu – allt verður að kröfu um vexti stórfjármagns gegn afkastamiklum vinnuafli. Ef járnbraut er byggð, þá leiðir lán af því, ef stríð er háð, þá leiðir stríðslán af því, ef náttúruauðlindir eða vatnsorka eru byggð, þá leiðir vatnsorkulán af því, ef verksmiðja er stækkuð, ný hlutabréf gefin út, ef nýtt fyrirtæki er stofnað, þá er valið einhvers konar vaxtakapítalískt fyrirtækisform sem gerir vinnunni og áhættunni kleift að renna til frumkvöðlanna og ljónshluti hagnaðarins til fjármálamanna. Ef það fer ekki lengra í gegnum lán, þá er mun einfaldara og auðveldara...

Víðtæk leið til peningaprentunar er valin, eins og á tímum verðbólgunnar árið 1923, sem einnig safnar mestum hagsmunum fyrir stórfé. Eins og í tilviki Mídasar konungs í sögunni, þar sem allt sem hann snerti breyttist í gull, þá breytist allt sem gerist í vaxtaberandi verðbréf í dag.

Því miður hafa bankastjórar heimsins bölvaða matarlyst og verðbréf eru sannarlega uppáhaldsmatur þeirra, sem þeim augljóslega hentar fullkomlega. Við getum ekki treyst því að þeir svelti, eins og Mídas konungur, sem, eins og alkunna er, jafnvel maturinn í munni hans breyttist í gull. Þvert á móti munu verkamennirnir fyrst svelta áður en vaxtahöfðingjarnir gera það.

Þeim dettur heldur alls ekki í hug að gefa eftir eða milda stjórn sína, *þannig að þessi vaxtaregla verður að vera brotin.*

Nú verðum við að varpa ljósi á þriðja þáttinn sem mun fullkomna og fullkomna myndina af hagsmunaauðvaldsins, jafnvel fyrir leikmenn, það er *verðbólga.*

Verðbólga

Verðbólga er greinilega birtingarmynd fjárhagslegrar pólitískrar eymdar okkar. Verðbólga hefur áhrif á alla – alla sem verða að sjá sér farborða – með hræðilegri alvarleika.

En hvaðan kemur verðbólgan? Á þessari spurningu má heyra fjölda skýringa sem að hluta til eru teknar frá þröngum sjónarhóli svarandans, að hluta til úr orðabók lýðskrumara og að hluta til benda á raunverulegar hlutar af orsökum án þess þó að finna rétta hina endanlegu hvatningu. Þegar maður heyrir þessar orsakir verðbólgu tilgreindar af mismunandi aðilum, þá er fljótlega engin félagsleg skipan og engin starfsgrein lengur sem einhver aðili myndi ekki kalla orsök verðbólgu.

Fyrir þá sem hafa fylgst með útskýringum bókarinnar um vaxtaþrælkun er svarið ekki erfitt að finna. *Upprunalega sök verðbólgunnar felst í vaxtaskyldu vinnu gagnvart fjármagni.*

Vextir – skattur – verðbólga, þannig gengur rökrétta keðjan sem, frá og með Hræðilegt og fáránlegt loforð um vexti af hálfu ríkisins neyðir þá afleiðingu að ríkið verður að draga viðurkenndar vaxtaskuldbindingar frá fólkinu með sköttum; skattana, og reyndar skatta af öllum toga, beina og óbeina, tolla, sem og óásættanlegustu óbeinu skattana, þá sem eru af óhultum seðlaútgáfunni, og draga síðan verðbólguna með sér. Á þennan hátt heldur þetta áfram í eilífri hringrás, því verðbólgan leiðir til sífellt meiri útgjalda ríkisins sem það, fast í lánabrjálæðinu, telur sig alltaf geta staðið undir aðeins með því að taka við nýjum skuldum, þessar nýju skuldir bera nýja hagsmuni í sjálfu sér, nýju hagsmunir gera nýja skatta nauðsynlega, skattalöggjöfin mistekst smám saman algjörlega, því í tilfellum slíks gjaldmiðilsfalls eru allar skatttekjur langt á eftir gengisfellingunni og nú gefst ríkið upp án mótspyrnu fyrir fjármálabolsévisma peningaprentvélarinnar, eins og við höfum hræðilega upplifað í verðbólgunni árið 1923.

Fyrstu rökræðuverk mín voru aðallega tileinkuð því að afhjúpa þessi tengsl. Í stefnuyfirlýsingunni um að brjóta vaxtaþrældóminn74 þróaði ég í stórum dráttum almennt alhliða þýðingu vaxtavandans í ríkisgjaldþrotinu: Í lausninni afhjúpaði ég mjög sérstaklega heimsku ríkislánakerfisins og benti á óteljandi skattalög sem gerðu lífsviðurværi almennings dýrara, en framleiðslur hans þurftu að fara alfarið í vaxtaþjónustu. Í verkinu um komandi skattaverkfall, með nýju flóði skattalaga frá 1920 og 1921, sem og ríkisfjárlagafrumvarpinu fyrir 1918, var lögð fram óyggjandi sönnun þess að öll fjármálastjórnun ríkisins og ríkjanna er algjörlega bundin vaxtaþjónustu fyrir stórt lánsfé. Í síðustu bókinni er þó þegar bent á leiðina til að snúa þessum algjörlega ógeðfelldu aðstæðum við með nokkuð áþreifanlegu dæmi.

Það er alveg augljóst að með því að flæma inn í þjóðarhagkerfið með pappírspeningum, Kaupmáttur þessa pappírspeninga verður að lækka jafnt og þétt.

Þar sem peningar í innsta eðli sínu, eins og við höfum viðurkennt, eru tákn um unnin verk, verður að nota svokölluð magnkenning peninga, að minnsta kosti í meginatriðum.

---

74 Mögulegur kaupmáttur er sá sparaði kaupmáttur sem vegur ekki á markaðnum á þessari stundu. Til þessa teljast bæði uppsafnað reiðufé og traustlega fjárfest sparnaðarfé.

Virkur kaupmáttur er heildarupphæð allra krafna sem gerðar eru á þjóðarbúið í formi reiðufjár. eða í formi verðbréfa eru notuð á vörumarkaði og leitast við að umbreyta sér í efnislegar vörur.

Mögulegur kaupmáttur getur breyst hvenær sem er í virkan, í þessu tilviki er talað um „flótta frá markmiðinu".

viðurkennd af okkur. Þessi kenning kennir að magn peninga sem er í umferð í þjóðarbúskap verði að vera í ákveðnu stöðugu sambandi ef breytingar á kaupmætti eiga ekki að eiga sér stað. Peningarnir standa að vissu marki á móti vörubirgðum og - reiknað út frá magni vöru - er ákveðinn fjöldi verðmætaeininga af venjulegum gjaldmiðli framleiddur, það er meðalverð vörunnar. Hér legg ég mjög mikla áherslu á lýsingarorðið „meðaltal". Reyndar verður maður að ganga lengra og segja: meðalverðlag - þannig alls ekki upphæð einstakra verðlags - er í ákveðnu sambandi við magn kaupmáttar sem er til staðar í landinu. En kaupmáttur er þegar miklu víðtækara hugtak en aðeins magn reiðufjáreigna. En við viljum ekki týnast hér mikið í efnahagslegum smáatriðum, því annars verður að fjalla um spurninguna um virkan og hugsanlegan kaupmátt í áhrifum sínum á verðlag hér. Allavega er víst að til dæmis margföldun þúsundfaldrar gjaldmiðils í umferð hlýtur að sjálfsögðu að leiða til margföldunar sem er um það bil þúsundfaldur verðlags. Í raun og veru eru það ekki verðlagið sem hefur raunverulega hækkað, heldur hefur kaupmáttur marksins einfaldlega minnkað í öfugu hlutfalli við margföldun upphæðar gjaldmiðilsins.

Meginorsök verðbólgu er vaxtaskylda ríkisins. Þessi vaxtaskylda gerir skatta nauðsynlega, því ríkið getur aðeins gefið það sem það verður að draga aftur í einhverri mynd frá borgurum sínum.

Þessi tegund ráns ríkisins á borgurum sínum er, eins og við höfum séð, þríþætt – annað hvort með beinum sköttum eða í virkari formi með óbeinum sköttum eða í sérstöku óbeinu formi verðbólgu. Síðasta formið er það ósættanlegasta, það er líka það sem gjaldþrota ríki nota til að halda höfðinu yfir vatni – það er fullkomnasta fölsunin. En þetta síðasta form er sérstaklega skaðlegt vegna þess að þannig er sparnaðarauður duglegasta og iðnasta hluta þjóðarinnar einfaldlega eyðilagður.

Þetta er einn af hneykslanlegustu köflunum í harmleik þýsku þjóðarinnar. Hundruð þúsunda iðjusamra verkamanna, starfsmanna, embættismanna, einstaklinga í frjálsum störfum, lækna, verkfræðinga o.s.frv. hafa alla ævi, með þrautseigju og óþreytandi vinnu, sparað fyrir sjálfa sig og fjölskyldur sínar svo að þeir gætu notið áhyggjulausra og sjálfstæðra elliára. Þeir hafa safnað sparnaði sínum, eyri fyrir eyri og mark fyrir mark, og hvert mark þýðir trygging fyrir lágmarksframfærslu fyrir hvern dag á efri árum. En ríkið, sem þetta óheppna fólk hefur falið sparnað sinn, greiddi ekki, í verðbólgunni árið 1923, á nokkurn hátt fyrir mark sem því hafði verið falið á einhvern hátt sem sparnaður – jafnvel ekki þegar þessir sparaðir aurar höfðu verið lagðir inn á þeim tíma í glansandi gullpeningum – um 30 milljónir pappírsmarka[75], heldur nýtti það sér hnignun gjaldmiðilsins sem það olli og sagði: mark = mark. Þar með rændi það alla þessa menn ávöxtum ævistarfs þeirra og ýtti þeim í biturustu neyð. Þeir voru síðan rændir af ríkinu með aumkunarverðum og ömurlegum gjöfum, einkaaðilar urðu að koma til hjálpar – en einmitt þessi tegund var sérstaklega skammarleg fyrir þá sem urðu fyrir barðinu á því, því frá einkaaðilum voru þessar gjafir áfram raunverulegar gjafir, góðgerðargjafir sem þetta óheppna fólk varð að vera þakklátt fyrir, jafnvel þótt um skipulagt rán á vel unnum réttindum væri að ræða. Réttinda sem, ef þeim yrði endurheimt, myndu ekki einu sinni veita hinum rændu nauðsynlega „þökk".

---

[75] Pappírsmarkið var stofnað í ágúst 1914 vegna falls marksins og tengslunum milli gullmarksins og gullsins var hætt. Verðbólgan hélt áfram að hækka þar til í nóvember 1923, þegar gjaldmiðillinn náði stöðugleika með tilkynningu um stofnun nýs rentenmarks að verðmæti 1 trilljón pappírsmarka. Rentenmarkið, sem tók gildi árið 1924, var síðar sama ár skipt út fyrir Reichsmark.

Við höfum þegar bent á í öðrum köflum að fölsk meginregla hefndi sín hræðilega á þessu fátæka fólki - reyndar hugsjónin um fjármagnslífeyri. Ekki eins og þessir hópar hafi verðskuldað þetta örlög, heldur þvert á móti - það verður heiðarleg skylda þjóðríkisins að bæta þessu rænda fólki upp eins vel og mögulegt er. Þó er vonandi að þessi hræðilega lexía haldi áfram að titra í undirmeðvitund fólksins og að hugsjónin um fjármagnslífeyri muni sökkva og hjálpa réttri sparnaðarhugsjón - hreina þýska hugmynd um öldrunarþjónustu, umönnun kvenna og barna með stofnun eigin heimilis, akra og garðs o.s.frv. - til byltingar og sigurs.

Önnur tegund ráns ríkisins á borgurunum, sem getið er hér að ofan, eru óbeinir skattar. Óbeinir skattar eru, í afleiðingum sínum, sannarlega félagslegur glæpur. Miskunnarlaust og óþreytandi, í formi sem enginn getur forðast, bitna þeir harkalega á stórum hluta þjóðarinnar, en hinir ríku verða almennt varla fyrir áhrifum af óbeinum sköttum.

Beinn skattur er, ef hann er flokkaður eftir efnahagslegri afköstum skattgreiðanda, í sjálfu sér réttlátur og réttlátur skattur. Beinn skattur er einnig, sem framlag til ríkisins fyrir samfélagsverkefni, á engan hátt skattur sem í raun verður að gera framleiðsluna dýrari, því hann ætti aðeins að vera innheimtur þar sem raunverulegur afgangur er til staðar umfram fullnægjandi lífsnauðsynjar. En eins og beinn skattur er meðhöndlaður í dag, jafngildir hann, eins og verðbólga, hreinu ráni og setur sig í beinni mótsögn við eignarréttarábyrgðina sem kemur fram í 153. gr. Weimar-stjórnarskrárinnar.

Í stuttu máli skal enn og aftur bent á að hér er um verðbólgu að ræða sem almennt er afleiðing af vaxtaskyldu ríkisins gagnvart alþjóðlegum fjármálakerfum. Hér er um varanlega blóðsugu frá efnahagslífi þjóðar okkar í þágu yfirþjóðlegs fjármálaafls sem okkar eigið ríki gegnir hlutverki skattheimtumanns fyrir.

Hér er um að ræða nokkuð sérstaka mynd verðbólgu – vaxtakapítalíska verðbólgu. Náttúruleg verðbólga myndast þegar ófullnægjandi uppskera eða faraldur gengur yfir landið, þegar náttúruleg eftirspurn er meiri en núverandi framboð. Slík verðbólga er þó alltaf tímabundin. Næsta frjósama ár fjarlægir erfiðleikana og verðið fer aftur á náttúrulegt stig.

Vaxtakapítalísk verðbólga er hins vegar eins og eyðandi eldur sem slokknar ekki fyrr en hann hefur gleypt alla fjársjóði heimsins og gert allt mannkynið að hagsmunaþrælum alþjóðlegra fjármála – eða fyrr en hagsmunaþrælkunin er brotin.

Þjóðleg fjárhagsumbætur

Eftir svo ítarlega greiningu á veikindum ríkisfjármála okkar, eins og fjárhagslegrar kerfið almennt, gætum við vonast til að geta gefið réttar lyfseðla fyrir lækningaaðferðina.

Þær reglugerðir og ráðstafanir sem stjórna umskiptunum frá núverandi ástandi til framtíðarforms falla ekki undir þessa vinnu. Fyrir þessar ráðstafanir gildir sú almenna leiðarvísir að með þeim verði að forðast, eftir því sem kostur er, allar truflanir á efnahagslífinu. Að sjálfsögðu mun það ekki gerast án ákveðins alvarleika hér og þar og án tímabundinna íhlutunar, en jafnvel þótt um mjög vandlega undirbúna aðgerð sé að ræða, gerist það ekki án ákveðins lítils blóðmissis.

Hið mikla, skínandi lokamarkmið okkar er að *brjóta niður þrældóm hagsmuna.*

Fyrsta og grundvallarráðstöfunin, sem leiðir af afsal þjóðarfjármálakerfisins til einkastofnunar, Reichsbank hf., er þjóðnýting Reichsbank.

Það hlýtur að vera alveg ljóst miðað við umfang þessa banka að „Reichsbank“ verður í raun að vera stofnun ríkisins, rétt eins og Reichspost eða Reichscourt. Það verður að vera algerlega lýst sem villandi áliti á almenningi að Reichsbank, mynd 1, fái að bera þetta nafn.

Verkefni raunverulegs Reichsbank verður því að vera tvíþætt. Í fyrsta lagi verður að sjá um fjármálastarfsemi ríkisins, að því leyti sem ekki er hægt að sjá um hana með einstökum stjórnunarstöðum sjálfum og beint, eins og raunin er með póstinn og járnbrautirnar, og í öðru lagi verður hann að mynda sterkan bakhjarl fyrir allt þjóðarbúið í milligöngu greiðsluviðskipta. Verkefni hans verður enn fremur að sjá til þess að stöðugt sé nægilegt reiðufé til staðar fyrir peningaviðskipti.

Fyrir þessi verkefni verður það að vera framkvæmdavald fjármálastjórnar ríkisins, sem verður að lúta honum að fullu. Embættismenn Reichsbank verða að vera embættismenn ríkisins, eins og aðrir embættismenn. Ráðgjafarnefnd, sem er skipuð fulltrúum stórgyðinga, eins og er í dag, er auðvitað algjörlega óþörf. Það er vissulega nægilegt að ríkið skipi sérstakan ríkisfulltrúa til eftirlits með fjárhagslegri stjórnun bankans, sem ber ábyrgð á fjárhagslegri stjórnun bankans. Verkefni bankans verða nákvæmlega afmörkuð af eigin lögum um Reichsbank þannig að þegar í stað myndi fjárhagsleg stjórnun bankans tryggja að stofnun Reichsbank þjóni aðeins þjóðarhagsmunum.

En við höfum nú þegar bankastofnun sem uppfyllir fullkomlega þessar kröfur sem við verðum að gera til Reichsbank. Þetta er Bæjaralandsbankinn. Bæjaralandsbankinn er í raun hreinn þjóðbanki og enginn getur haldið því fram að hann hafi ekki sinnt verkefnum sínum sem bankastofnun á óaðfinnanlegan hátt. Þetta að sjálfsögðu með þeim fyrirvara að hann hefur einnig starfað samkvæmt almennum venjum hagsmunaaflshagkerfisins. En í öllu falli hefur þessi banki sinnt peningaviðskiptum án þess að líta á arðsemi bankafésins sem fyrsta verkefnið. Hann hefur þannig sýnt fram á eftirfarandi mjög merkilega fyrirbæri að bankinn, með eigið afar lítið fjármagn upp á aðeins 8.000.000 marka, var mjög vel í stakk búinn til að sinna öllum kröfum peningaviðskipta og stjórna tekjum upp á milljarða.

Það er ekki ómerkilegt að geta þess að í *árbók kauphallarinnar (Saling's Stock-exchange Yearbook, A Handbook for capitalists and stockholders,* for 1914/15, kynnt af

Þýska bankann), er tilvist þessa Bæjaralandsbanka (á þeim tíma enn „Konunglega Bæjaralandsbankinn“) einfaldlega hunsuð, jafnvel þótt tækifæri og staður hafi verið til að nefna hann á blaðsíðu 644 í þessari handbók þessarar engu að síður mikilvægu ríkisstofnunar. En banki sem þjónar ekki eingöngu markmiðum einkakapítalismans er greinilega, fyrir háfjármál, ekki banki.

Það er enn fremur merkilegt að strax eftir stríðið og bolsévismatímabilið í München var unnið að því að koma Bæjaralandsbankanum „á breiðari grundvöll“, eins og skemmtilega tæknilega orðalagið á verðbréfamarkaðinum var notað, til að gera jafnvel þessa sjálfstæðu stofnun aðgengilega til að „gera arðbært“ einkafjármagn. Krafa okkar hefur því nánast varðveitt fyrirmynd í Bæjaralandsbankanum. Þar með er þeirri mótbáru hrakið að ekki sé hægt að reka banka sem ríkisstofnun.

Fyrir Reichsbank sjálfan lögðu lögin um Reichsbank í raun til þjóðnýtingu þar sem ríkið hefði rétt, með árs fyrirvara, í fyrsta skipti 1.1.1891, og síðan á tíu ára tímabilum, annað hvort að leggja niður Reichsbank og eignast eignir hans (þar á meðal gríðarlega verðmætar byggingar) gegn greiðslu á hreinu eignavirði (!) eða að eignast öll hlutabréfin á nafnvirði (!!). Þann 1. janúar 1921 hefði ríkið þannig getað bætt fyrir alvarleg mistök Reichslöggjafar gegn þýsku þjóðinni ef það hefði eignast allar eignir Reichsbank fyrir smáaura upp á 180 milljónir – það er nafnvirði hlutabréfa í Reichsbank.

Völkische *Beobachter ,* sem þá var ekki enn í eigu Þjóðernissósíalíska þýska verkamannaflokksins, en þá var hann þó þegar undir forystu manna sem tilheyrðu menntafyrirrennurum þjóðernissósíalismans, og vikurit Dr. Sch.

Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* benti á þetta í tæka tíð – auðvitað sem einu opinberu þýsku dagblöðin – auðvitað án nokkurs árangurs.

Það er einnig merkilegt að þótt hlutabréf Reichsbank séu skráð á nafn, þá áttu ekki færri en 2153 útlendingar hlutabréf í Reichsbank! Því miður kemur ekki fram í upplýsingum Reichsbank hvaða hlutabréf þessir 2153 útlendingar (frá og með 1913) ráðstafuðu af öllu fjármagni Reichsbank. Í öllu falli er um mjög töluvert hlutfall að ræða eftir að fjöldi innlendra hluthafa er aðeins gefinn upp sem 16.646. Nú er ljóst að í tilviki innlendra hluthafa kunna mun minni fjárhæðir að hafa verið keyptar, en eðlilega má með réttu gera ráð fyrir að útlendingur, þegar hann kaupir þýsk hlutabréf í Reichsbank, kaupi ekki aðeins eitt eða tvö stykki, heldur strax snyrtilegan pakka. Þessi staðreynd hylur þá ótrúlegu stöðu að töluverðar fjárhæðir voru dregnar burt í formi arðs, jafnvel á stríðsárunum, frá „þýska Reichsbank“ til útlanda.

Nú er hagnaðarskipting Reichsbank, sem hefur aðalhagnað sinn af víxlaafslætti – eins og við höfum lært áðan – afar frumleg. Í fyrsta lagi fá hluthafar forgangsarð upp á 3 1/2%, og af eftirstandandi hagnaði er fjórðungur greiddur til hluthafa. Þrír fjórðu hlutar af þessum eftirstandandi hagnaði eru fluttir til ríkisins, eftir að 10% til viðbótar eru flutt í varasjóð. Árið 1913 voru 31.025.555 mörk flutt á þennan hátt til ríkisins. Af þeirri ástæðu veitti ríkið þessari merkilegu stofnun svokölluð seðlaprentunarréttindi, það er réttinn til að gefa út seðla eftir þörfum viðskipta sinna. Þar til stríðið braust út átti Reichsbank að minnsta kosti að hafa tilbúið, sem skjól fyrir þessa seðla, allt að þriðjung af gulli eða silfri í þýskum eða erlendum myntum eða stöngum. Eftir að jafnvel þessi takmörkun féll úr gildi var engin hindrun lengur í vegi fyrir ótakmörkuðum pappírspeningaprentun. Eina tryggingin (!) sem Reichsbank hafði fyrir pappírspeninga sína voru hinir dásamlegu ríkisbréf – þannig enn og aftur aðeins önnur...

pappír, sem gjaldþrota ríki stóð á bak við. Engin furða þótt óstöðvandi hrun þýska gjaldmiðilsins þyrfti að eiga sér stað við slíkar aðstæður.

Það er án efa nokkuð mikilvægt verkefni ríkisins fyrir þjóðnýttan banka að gæta þess alltaf að kröfur hagkerfisins um greiðslumiðla séu að fullu uppfylltar; því aðeins ef engin pattstaða kemur upp hér, jafnvel þótt aðrar fjármálastofnanir geti uppfyllt allar kröfur að fullu, er vaxtakúgun á grundvelli peningaskorts - sem getur leitt til stærstu heimskreppna -
útilokað. Aftur á móti renna útgefnar fjárhæðir til baka, jafnvel á tímum minni efnahagslífs, til Reichsbank í gegnum óteljandi rásir opinberra peningaviðskipta svo að hann geti dregið seðlana aftur úr umferð. Í tilviki Seðlabanka Englands er það venja, eins og vel þekkt er, að seðill sem rennur til baka til bankans er ekki gefinn út aftur heldur skipt út fyrir nýjan á meðan sá gamli er eyðilagður. Þetta gerist fyrst og fremst af hreinlætisástæðum.

Nú mun spurningin um gjaldmiðilinn vissulega öðlast sífellt meiri þýðingu í framtíðinni eftir að svokölluð peningastaðgenglar, eins og víxlar og ávísanir, og sérstaklega reiðufélausar peningaviðskipti, öðlast sífellt meiri mikilvægi.

Í slíku greiðslukerfi munu póstávísanaskrifstofur, sem þegar í dag eru til fyrirmyndar fyrir hreinar peningaviðskipti án reiðufjár og vaxta, öðlast óvenju mikla þýðingu. Í nútíma póstávísanaskrifstofum má sjá kjarnaeiningar sem auðvelt er að þróa fyrir hugsjón peningaviðskiptakerfi undir eftirliti ríkisins – sem samsvarar fullkomlega innlendum farþega- og vöruflutningum.

Enginn getur mótmælt því að greiðslur í gegnum póstávísanaskrifstofur séu afgreiddar hraðar og áreiðanlegri. Það skiptir varla máli að kredit- og debetnótur eru ekki afgreiddar innan 48 klukkustunda í mesta lagi, þegar hins vegar má upplifa það hjá bönkum í dag að kreditnótur fyrir upphæðir sem löngu hafa verið mótteknar eru aðeins framleiddar 8 til 14 dögum síðar. Ef bankaviðskiptavinur þarfnast peninga fyrir fyrirtæki sitt er hann samt sem áður neyddur til að sækja um bankalán. Í tilviki peningaviðskipta í gegnum póstávísanaskrifstofur er allur vaxtareikningur fjarlægður. Þetta þýðir gríðarlega léttir og einföldun á greiðsluviðskiptunum, sérstaklega við lok árs. Póstávísanaviðskiptavinurinn fær 2. janúar ár hvert – sem og daglega eftir beiðni – nákvæmar upplýsingar um stöðu reiknings síns á póstávísanareikningnum.

Miðlun peningaviðskipta í gegnum bankana er því á engan hátt sérstaklega hagstæð fyrir hagkerfið. Hrein peningaviðskipti í gegnum bankana þyngja framleiðsluna aðeins með alls kyns sjóðum, og aðeins bankarnir njóta góðs af vöxtunum en aldrei sá sem notar bankann. Fyrir réttlátan verksmiðjueiganda og frumkvöðul skiptir það engu máli að fá nokkur mörk vexti fyrir tímabundin lán. Réttlátur frumkvöðull stýrir sér þannig að hann hafi aðeins svo mikið fé til ráðstöfunar í bankanum að hann geti greitt laun og aðrar greiðslur af þeim.

Póstreikningarnir uppfylla þessar kröfur að fullu og það er engin tilviljun að jafnvel á stríðsárunum sendi enska félagið „Fabianar“, „Fabian Society“[76], í London minnisblað til fjármálaráðherrans með fyrirsögninni: „Hvernig greiðum við fyrir stríðið?“, þar sem bent var á skipulag þýsku og austurrísku póstreikninganna sem stuðning. Óvinir eru alltaf skarpskyggnir og þegar þeir gefa til kynna...

---

[76] Fabian-félagið er lýðræðisleg sósíalísk samtök sem styðja umbætur fremur en byltingar. Það var stofnað árið 1884 og meðal fyrstu meðlima þess voru George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard og Virginia Woolf, þó að þekktustu þeirra væru Sidney og Beatrice Webb. Það var reyndar Sidney Webb sem samdi stjórnarskrá Verkamannaflokksins árið 1900.

stofnun fyrir eigið land til fyrirmyndar þá getur maður verið viss um að eitthvað er til í því.

Það sama og sagt var um þjóðnýtingu Reichsbank á auðvitað einnig við um þjóðnýtingu hinna seðlabankanna, fyrir Bæjaraland, þannig „Seðlabanka Bæjaralands". Seðlabanki Bæjaralands er einnig hreint hlutafélag, þar sem meirihluti hluthafa, til dæmis, getur einfaldlega ákveðið að úthluta gullforða bankans, sem bankinn hefur rétt til að gefa út skuldabréf, til hluthafanna. Reyndar munum við enn eftir því að gyðingabankamaðurinn Schweissheimer í München gerði tilraunir í þessa átt. Að þessu sinni fór áætlunin út um þúfur vegna andmæla ríkisstjórnar Bæjaralands. Bæjaralandsríkið hafði þá eignast sjötta hlutabréfanna en Bæjaralands veðlána- og afsláttarbanki hafði eignast annan sjötta hluta og hinir tveir þriðju hlutar voru gefnir hluthöfunum.

Það er í sjálfu sér algjörlega hræðilegt að ríki þurfi að óttast að gullbirgðir seðlabankans geti verið í hættu vegna afskipta „hluthafa" þessa banka. Sá sem þekkir þrautseigju Gyðinga veit að hættan sem steðjaði að gullbirgðum Bæjaralands var hvergi nærri horfin með þeirri staðreynd að stjórnin stóð í eitt skipti fyrir öll fast. Gegn þessu er í raun aðeins ein róttæk leið, þjóðnýting seðlabankanna. Auk Seðlabanka Bæjaralands höfum við í Þýskalandi einnig Baden-bankann, Saxneska bankann í Dresden og Seðlabankann í Württemberg.

Ef Seðlabanki Ríkisins og seðlabankanna verða þjóðnýttir, munu embættismenn og starfsmenn bankanna augljóslega taka við af ríkinu á sama hátt og starfsmenn ríkisins. Ríkið mun því eingöngu hafa réttinn til að gefa út seðla. Slík útgáfa seðla getur aðeins átt sér stað eftir reglugerð fjármálaráðuneytisins og aðeins gegn fullri tryggingu. Hér í þessu sambandi á að leysa hið mikla verkefni að koma á *stöðugleika gjaldmiðils okkar.* Þetta er þó ekki verkefni innan smærri hóps seðlabanka; þeir þurfa aðeins að gæta þess að engin útgáfa seðla eigi sér stað án tryggingar.

Fyrir framleiðslu seðla gilda ákvarðanir sem gerðar hafa verið hingað til. Sérhver eftirlíking verður refsað með ströngustu refsingu samkvæmt fyrirmælum hegningarlaga, VIII. kafla, 146.-152. gr.

Hluthafar fá bætur. Öllum kröfum hluthafa til gullhluta bankans verður lagalega útilokað.

Raunveruleg stöðugleiki gjaldmiðils okkar er algjörlega útilokaður svo lengi sem maður væntir, á þann hátt sem lýst er, vaxta- og tollagjalda af þýsku þjóðinni sem ekki er hægt að standa við til lengri tíma litið. Það er einnig rangt að vilja viðhalda róttækum leiðum til að stöðuga gjaldmiðilinn.
Hér er ekki um sérstakt vandamál að ræða sem hægt væri að aðgreina frá alþjóðlegu vandamáli hagsmunahagkerfisins. Svo lengi sem þetta alþjóðlega ræningjahagkerfi algyðinglega háfjármagns heldur áfram að vera til, munu gjaldmiðlar hinna ýmsu þjóða alltaf vera velkomið viðfangsefni vangaveltna háfjármagns. Ennfremur er stöðugleiki *gjaldmiðils* – það er það sem innri merking hugtaksins „gjaldmiðill" lýsir – háður öðrum þáttum, fyrst og fremst virkni *eða óvirkni viðskiptajöfnuðar.* Hér er sjónarhorn okkar víkkað út fyrir mörk föðurlands okkar og heimahagkerfið gengur í gagnkvæm samskipti við þjóðarhagkerfi erlendra ríkja.

Til þess að geta fljótt áttað sig á þessu gríðarlega sviði alþjóðlegra fjármála verðum við einnig að hafa í huga að tilgangur og markmið þessa alþjóðlega hagkerfis er ekki arðsemi einkafjármagns, heldur að standa straum af þörfum. Allt annað er aðeins aukabúnaður, aðstoð. Alþjóðlega fjármálahagkerfið – alþjóðlegar greiðslur

– er hins vegar það sem í dag virðist vera aðalatriðið og gegnir í raun aðalhlutverkinu í dag. Það eru alþjóðlegu bankarnir sem í raun stjórna heiminum í dag, sem „stæðja“ peningaþörf ríkjanna og hafa því tekið sér stjórnina; það eru alþjóðlegu bankarnir sem í dag stjórna framleiðslu í risavaxnum sjóðum, járni, stáli, jarðolíu, niðursuðuvöru, korni, fitu, olíu, bómull o.s.frv. Alþjóðlegu bankarnir fjármögnuðu stríðin, stóru bankarnir fjármögnuðu og stjórnuðu öllum stríðsbirgðum. Þeir hafa sjálfir ekkert áorkað sem afkastamiklir menn, hvorki tekið þátt í framleiðslunni né tekið virkan þátt í stríðsstarfseminni; þeir hafa aðeins hagnast á öllu sem þeir hafa gert, á blóði og tárum, á hryllingi stríðsins, á hungri fjöldans, á sóun nýríkjanna, á spákaupmennsku almennings á verðbréfamarkaði.

Allt þetta verður gull og verðmæti gulls fyrir alþjóðlega fjármál. Sérhvert verk afkastamikilla þjóða vekur áhuga á alþjóðlegum fjármálum. Jafnvel hér, í alþjóðlegu hagkerfi, höfum við að gera með algjöra umsnúning á réttu og skynsamlegu sambandi fjármagns og vinnu.

Verkamenn vinna sanngjarnt og bjóða upp á vinnuafurðir sínar á heimsmarkaði – til að skipta þeim fyrir erlendar vinnuafurðir (hráar vörur, hálfsmíðaðar eða fullsmíðaðar). Skynsamlegt hagkerfi er ekki ætlað að skipta erlendum gjaldmiðlum (dollara eða enskra punda) fyrir útveguð sjóntæki og síðan ógilda þau og síðan stunda frekari fjárhagslegar ... Þetta er í sjálfu sér líka alveg eðlilegt, því á venjulegum tímum er ekkert hægt að gera við erlendan gjaldmiðil í eigin landi nema að skipta honum. Þetta er enn svo í dag. Bandaríski verkamaðurinn fær ekki greitt með frönskum frönkum og enskur kaupsýslumaður fær ekki greitt í verslunum sínum með ítölskum lírum. Það er heldur engin ástæða til að taka gjaldmiðlana með sér til útlanda þar sem þeir geta alls ekki verið notaðir sem lögleg greiðslumiðill. Staðargjaldmiðillinn þjónar og ætti aðeins að þjóna innri þörfum þess lands sem gefur gjaldmiðilinn út. Rétt eins og innan þjóðarhagkerfis felst ekki merking vöruframleiðslu í að eiga viðskipti með peninga og sitja síðan á peningunum ef svo má að orði komast og halda þeim frá hagkerfinu, þá er alþjóðleg efnahagsleg vöruskipti aðeins lokið þegar innflutningur er greiddur með útflutningi.

Fræðilega séð væri það þannig að hvert land gæti staðið við og greitt fyrir innflutningsþörf sína nákvæmlega með útflutningi sínum. Þá, og aðeins þá, er hægt að tala um algjöran stöðugleika erlendra gjaldmiðla. Nú beinist viðleitni hvers þjóðarbúskapar sem stefnir upp á við skiljanlega að því að ná útflutningsafgangi umfram innflutningsþörf. Aðeins þetta gefur til kynna aukningu auðs. Þá er talað um virkan viðskiptajöfnuð. Ef innflutningsþörfin helst umfram útflutning, verður að afhenda hluta af innlendum auð til útlanda til að jafna þennan halla. En þessar afhendingar verða, þar sem þær eru ekki raunverulega teknar úr vinnutekjum, aftur aðeins að vera teknar úr auðnum. Þetta gerist annað hvort með útflutningi á gulli eða verðbréfum. Sérstaklega síðasti „útflutningurinn“ er þó ekkert annað en upphaf alþjóðlegrar hagsmunaþrælkunar. Hvort þessi „útflutningur verðbréfa“ nær til...

Hvort sem núverandi innlend verðbréf eru eða eru dulbúin í formi erlendra „skuldabréfa“ er í raun alveg sama fyrir þær þjóðir sem verða fyrir áhrifum af því. En þar sem einnig í alþjóðlegri efnahagshugsun ræður aðeins arðsemisbrjálæði stórra lánafjármagns, eru allar sanngjarnar efasemdir um heiðarlegt þjóðarhagkerfi troðnar niður af fjölmiðlum og þjóðþingum, og alþjóðleg þrældómur allra þjóða við alþjóðlega fjármálin sem mynda þessi skuldabréf breiðist út í hræðilegan mæli.

Jafnvel hér í alþjóðahagkerfinu birtast sömu fyrirbæri og í innri þjóðarhagkerfinu og þær hræðilegu kreppur sem hrista hin ýmsu þjóðarhagkerfi í dag eru að mestu leyti afleiðing þessarar þrælkunar allra þjóða vestræns menningarhringsins, eins og við höfum þegar lært hér að ofan. Lönd með veika gjaldmiðil, þar sem innri hagkerfi hefur orðið of veikt (Rússland) eða þar sem innri staða hefur orðið óviss vegna byltingar (Þýskaland) og þar sem enn er gríðarlegur framleiðsluafgangur gerður upptækur án endurgjalds sem skaðabætur frá óvininum, hafa ekki lengur umframkaupmátt og geta því ekki lengur greitt fyrir innflutningsþörf sína með vörum heldur með pappírspeningum sem þau kasta í miklu magni til útlanda til að kaupa erlendan gjaldeyri með þeim.

Þar með skaða þeir á sama hátt bæði innlenda hagkerfið og erlenda hagkerfið.
Ríkin með sterkan gjaldmiðil hins vegar kafna einmitt vegna hækkandi gengis gjaldmiðla sinna (Sviss, til dæmis). Þau geta ekki lengur flutt út vörur sínar til fyrri stóru markaða vegna þess að vörur þeirra eru of dýrar vegna mikils gengisgildis peninganna. Þessi lönd geta auðveldlega mætt innflutningsþörf sinni með sterkum gjaldmiðli.
En þegar fullunnar vörur eru mun ódýrari í löndunum með slæman gjaldmiðil, fara kaupmenn og gróðagróðarar til landanna með veika gjaldmiðilinn og kaupa upp og ræna þessi lönd, bæði löndunum í óhag – bæði innlendri framleiðslu í óhag og neyslu í löndunum sem eru keypt upp, þar sem þegar litlar birgðir af vörum minnka enn frekar vegna þessara villukaupa. Þannig lækkar kaupmáttur þjóðargjaldmiðilsins í löndunum með veika gjaldmiðilinn enn á ný.

Að, í ljósi þessara algjörlega öfugsnúnu samskipta, hafi ekki allt fyrir löngu hrunið, stafar af því að jafnvel umfram allar vélræði alþjóðlegra fjármála, þá ræður gagnkvæm alþjóðleg þörf einfaldlega ríkjum. Aðeins gerist allt á síðustu stundu, með stunu og kveinum, vegna þess að lykillinn – hagsmunakröfur alþjóðlegs fjármagns – hefur verið kastað í verk alþjóðlegs hagkerfis. Eða, eins og lýst er með læknisfræðilegum myndum: Í heilbrigðri blóðrás alþjóðlegs hagkerfis hefur komið upp krabbamein, í fyrstu lítið, en í dag þegar gríðarlega stórt, sem hefur aðeins einhliða hagsmuni af því að sjúga allt blóðið inn í sig á kostnað restarinnar af líkamanum og taka flutningsgjald, hagsmuni, af öllu. Allt blóðið rennur auðvitað inn í hjartað, en hjartað gefur einnig frá sér mengað blóð með hverjum slagi. Ríkisbankinn sem þjónar aðeins hreinum peningaviðskiptum samsvarar nákvæmlega þessari mynd – og krabbameininu samsvarar nákvæmlega starfsemi alþjóðlegra fjármála, sem einnig stjórnar öllum peningum heimsins í gegnum lánabanka sína og heldur öllu alþjóðlega hagkerfinu í sogarma sínum og tekur hagsmuni alls staðar. Allt þetta er ekki nauðsynlegt! Þjóðir heims þurfa alls ekki á yfirþjóðlegum fjármálavöldum að halda. Augljóslega eru stofnanir nauðsynlegar sem stjórna alþjóðlegum peningaviðskiptum á alþjóðavettvangi, í þeim skilningi að skipta um greiðslustöð eða póstreikninga. Það geta og munu ríkisreknar gjaldeyrisstofnanir sjá um.

Í öllum tilvikum eru til nægar leiðir, svipaðar og hvernig hægt var að stofna alþjóðlegt póstsamband, til að skipuleggja jafnvel alþjóðlegar greiðslur.

aðallega með uppgjöri, án þess að alþjóðlega fjármálastofnunin hagnist tvöfalt eða þrefalt á öllum þessum einföldu viðskiptaaðgerðum og verði stór og feit á kostnað afkastamikilla þjóða. Nánari upplýsingar eru óþarfar hér.

Því er ekki hægt, eins og áréttað er, að aðskilja stöðugleika gjaldmiðils frá alþjóðasamskiptum. Hins vegar eru til fjölmargir möguleikar á að fjarlægja uppsprettur villna og ábyrgðarleysis sem felst í göllum innri stjórnsýslu eða óheftri meðferð seðlaprentunarvélarinnar.

Allar þessar ráðstafanir eru innan sviðs þegar prófaðra kerfa; eins og *þjóðnýting Reichsbank og seðlabankanna,* koma þær einfaldlega upp sem rökrétt afleiðing nýrrar stöðu ríkisins gagnvart hlutverki sínu sem verndari peningaviðskipta. Þær eru einungis eðlileg viðbrögð við aðstæðum sem þjóna eingöngu hagsmunum háfjármagnsins á mestum kostnaði fyrir almenning. Skynsamleg framlenging á þjóðnýtingu Reichsbank er að stjórna *og miðla peningaviðskiptum* af hálfu ríkisins samkvæmt fyrirmynd póstávísanakerfisins, sem verður enn frekar útvíkkað og þróað betur í þessu skyni.

Allar þessar aðgerðir eru vissulega þegar talsverð skref fram á við, en þær gætu einnig verið framkvæmdar án þess að efnahagslegt viðhorf þurfi þegar að vera grundvallarbreytt í skilningi þjóðernissósíalískrar meginreglu sem sett er fram með allri áherslu: „Verkefni hagkerfisins er að uppfylla þarfir en ekki arðsemi einkafjármagns“.

Þessari grundvallarbreytingu og nýju skipan á sviði fjármála- og skattkerfisins, sérstaklega í fjármögnun stórra ríkisverkefna með því að forðast lánaleiðina, sem og þeim fjármálastjórnmálaaðgerðum sem eru í raun nálægt verksviði félagsmála, munum við fjalla um í næsta kafla.

Nýjar leiðir

Fjármögnun stórra opinberra framkvæmda.

Meðal mikilvægustu verkefna ríkisins er framkvæmd nokkuð stórra efnahagslegra verkefna þar sem framkvæmd fer fram úr fjármagnsöflum einkafyrirtækja, þar sem framkvæmd þeirra varðar einnig verulegan almannahagsmuni og byggir á nýtingu náttúruauðlinda eða náttúrulegra orkugjafa. Verkefni þar sem um er að ræða nýtingu náttúruafla sem tilheyra samfélaginu, eða þar sem framkvæmd verður að eiga sér stað innan þeirra verkefna sem aðallega hvíla á ríkinu, eins og allt samgöngusviðið.

Það er augljóst að það er fullkomlega mögulegt að takmarka nokkuð nákvæmlega það svið þar sem frumkvæði ríkisins getur átt sér stað án þess að takmarka einkaframtakið eða að ríkið þurfi að keppa við það. Þar að auki er framkvæmd þessara stóru opinberu verka eðlilega nánast alfarið falin einkafyrirtækjum.

Við höfum þegar lýst ítarlega í grundvallaratriðum hversu til fyrirmyndar ríkið hefur byggt upp þýska samgöngukerfið okkar. Vissulega hefði það stundum verið rökréttara og ódýrara byggt upp af einkafyrirtækjum, en þegar kemur að verkefnum þar sem öryggi milljóna manna er í húfi snýst þetta ekki svo mikið um það heldur um mesta mögulega traustleika. Nú er samgöngufyrirtækið örugglega eingöngu verkefni ríkisins.

Áreiðanleiki, stundvísi, öryggi og einsleit gjaldskrá fyrir járnbrautir og póst verða að vera afgerandi sjónarmið fyrir samgöngukerfið – en ekki – arðsemi einkafjármagns.

En þessi spurning tengist náið fjármögnun slíkra stórra opinberra aðila.

verkefni.

Við höfum þegar séð innri vitleysuna sem birtist í því að „lánin“ sem þingið samþykkir verða að vera „samþykkt“ aftur af einkafjármagni, sem ríkið þarf síðan að taka á sig alveg ótrúlega byrði fyrir með loforði um vexti.

Það verður ekki lengur nauðsynlegt hér að benda almennt á hörmulegar afleiðingar þessa vaxtaloforðs. Þessi rit þjónar reyndar aðallega til að sanna þessa staðreynd. Engu að síður skal sérstaklega minnst á hversu ótrúlega dýrari þetta vaxtaloforð af ríkislánum hefur gert til dæmis járnbrautartollana, og á hversu ótrúlegan hátt fyrir alla sem heyra þessar tölur í fyrsta skipti.

Fjárfestingarkostnaður alls þýsku járnbrautarkerfisins, sem var byggt eða fjármagnað með lánum, nam um 25 milljörðum gullmarka fram til 1914. Vextir af þessari upphæð, með meðalvöxtum upp á 3 1/2 – 4%, námu um 800-900 milljónum gullmarka. Hreinar tekjur, eftir frádrátt kostnaðar vegna persónulegra (embættismanna og starfsmanna) og efniskostnaðar (kola og smurolíu), námu um 800-1100 milljónum marka.

Vaxtagreiðslurnar neyttu þannig nánast allra nettótekna þýsku járnbrautanna. Það var alltaf blekking fyrir almenning þegar því var útskýrt með ákveðnu stolti að tekjur af pósti og járnbrautum væru burðarás ríkisins. Auðvitað hefði það getað verið svo, ef vaxtagreiðslurnar hefðu bara ekki neytt allra nettóteknanna. Önnur áhugaverð samsvörun má draga í samanburðinum, það er að heildarútgjöld vegna launa og launa til allra þýsku járnbrautarstarfsmanna og starfsmanna þeirra í verksmiðjunum og á brautinni, samanlagt, námu nákvæmlega aðeins eins og alveg eins og þessi vaxtakostnaður af lánsfé gerði! Með öðrum orðum: risavaxinn her þýskra járnbrautarstarfsmanna, allt upp í hæstu stöður með 782.731 starfsmannafjölda, hefur aðeins fengið nákvæmlega eins miklar tekjur fyrir vinnu sína og algerlega óvirk hönd lánsfésins hefur stungið í vasann.

Þessi vaxtagreiðsla til lánsfjármagns eingöngu frá járnbrautunum var meiri en öll útgjöld alls stóra ríkishersins okkar á þeim tíma! – og reyndar alls sem tengist því, þar með talið hernaðareftirlit, herréttarstjórnun, þar með talið kerfi landstjórastjórnunar og hernaðaruppbyggingar, hernaðarmenntunar- og þróunarkerfisins, tæknistofnanir, hjálpar- og ekkjusjóðir hermanna – og enn fremur klæðnað og vopnabúnað hermanna! Heildarupphæðin fyrir allan her okkar nam árið 1913 – þannig á síðasta heila friðarári, 775.385.300 mörkum. Slíkar samanburðartölur veita djúpa innsýn. Þótt sósíalísk og lýðræðisleg hlið hafi stöðugt barist gegn „byrði hernaðarvopnabúnaðarins“ á þingfundum og í fjölmiðlum, finnist heldur aldrei eitt einasta orð gegn slíkum vaxtabyrðum – sem skyggja langt á allan annan kostnað – af opinberum lánum. Reyndar hefði mátt greiða allan sjóherinn líka úr vöxtunum fyrir lánið til almennrar þarfar. Heildarkostnaður stolts ríkisflotans okkar nam árið 1913 197 milljónum. Og það ber að hafa í huga að öll þessi útgjöld hefðu verið greidd án eyris ef ríkissjóður okkar hefði ekki verið þungur svona gríðarlegum vaxtabyrðum.

Fáir stórir lánafjárfestar – nokkur þúsund „áhugamenn“, smásparar með eignir sínar upp á nokkur þúsund mörk, gegna alls engu hlutverki í slíkum opinberum lánum –
þannig stungið ár eftir ár, algerlega án vinnu eða fyrirhafnar, upphæðum sem við hefðum getað notað til að viðhalda og fjármagna alla ríkisstjórn okkar, allan her okkar og sjóher.

Sá sem, í ljósi slíkra talna, skilur ekki hið óviðjafnanlega mikilvægi vaxtavandans almennt og hins algjörlega misheppnaða fjármálastefnu þjóðarinnar með lánahagkerfi hennar sérstaklega, fær sannarlega ekki aðstoð. Þar að auki eru tölurnar og reikningsskilin sem veita slíka innsýn aðgengileg öllum, þau er að finna í *Hagstofuárbók Þýska ríkisins sem* gefin var út af mikilli samviskusemi af fyrrverandi Konunglega hagstofunni og þau er einnig að finna í *Hagstofuárbók Þýska ríkisins,* Puttkammer og Mühlbrecht útgefendum, sem gefin er út af Hagstofu Lýðveldisins.

Að slíkt ójafnvægi milli nauðsynlegra útgjalda ríkisstjórnarinnar, hersins og sjóhersins og útgjalda ríkisins vegna vaxtagreiðslna til lánsfjármagns verði óréttlæti sem kallar til himins verður þó aðeins að fullu ljóst þegar við skoðum á hvaða hátt ríkið þá nær nú að standa straum af fjárhagsþörf sinni fyrir þessar vaxtagreiðslur. Hér komum við að sviði tolla og skatta. Ég verð hér enn og aftur að benda á ítarlega lýsingu á þessari stöðu í bók minni, Komandi skattaverkfall, þar sem ég hef lagt fram óyggjandi sannanir fyrir því að stærsti hluti allra skatta er greiddur af breiðum fjölda verkalýðsins. Við höfum því þá staðreynd fyrir framan okkur að ríkið, í fyrstu, án tillits til þeirra möguleika sem felast í fjárhagslegu fullveldi þess, fer á lánaleiðina til að framkvæma stór opinber verkefni, það er að segja stofnar til skulda; að það þyngir síðan fjárhagsáætlun sína enn frekar á þann hátt að það verður að nota allar nettótekjur sínar til vaxtagreiðslna og að það verður enn fremur að kúga fólkið með tollum og sköttum eingöngu til að geta staðið við vaxtaskuldbindingar sínar. Öll nauðsynleg verkefni ríkisins verður það nú að berjast gegn í héraðsþinginu og ríkisþinginu gegn mestu mótspyrnu, og að lokum sér ríkið sig í hlutverki vaxtainnheimtumanns fyrir lánsféð, eins og við sjáum það í dag.

Leiðin út hefur þegar verið bent á fyrir löngu síðan – eftir svo ítarlega skoðun á núverandi fáránlegum aðstæðum er hún augljós; hún er sú að:

Ríkið mun fjármagna öll stór opinber fyrirtæki ríkisins í krafti fjárhagslegs fullveldis síns og eftir samþykki almennings í gegnum þingið, þar sem stranglega er forðast að lána með beinni úthlutun fjármagns í gegnum reiðufélausar millifærslur eða með útgáfu vaxtalausra ríkisskuldabréfa.

Ég get best útskýrt þessa ráðstöfun með dæmi: þróun vatnsaflsorkuversins í Bæjaralandi.

Áætlanir og viðleitni til að nýta þá gífurlegu vatnsaflsorku sem er til staðar í fjallaám, ásamt stóru fjallavötnunum, má rekja til meira en tveggja áratuga. Ótvírætt var um orkulindir landsins að ræða, sem tilheyra samfélaginu og áttu að vera teknar úr því og notaðar í eigin þágu. Því er ljóst að við uppbyggingu slíkra stórra mannvirkja var haft áhrif á marga opinbera og einkaréttarlega hagsmuni. Hér er um að ræða svið sem tilheyrir eingöngu áhrifasviði ríkisins. Þjóðin samþykkti nú einnig munnlega lánin í gegnum fulltrúa sína í desember 1920. Það hafði verið nægilega mælt með, prófað og endurskipulagt ítrekað og maður var fullkomlega meðvitaður um hinn mikla efnahagslega ávinning. Ríkið og fólkið höfðu ákveðið að nýta orkulindirnar, nú þurftu þau, með þessari lánssamþykkt, einfaldlega að taka samsvarandi ákvörðun um að fjárhæðirnar sem frumkvöðlarnir höfðu aflað gætu verið greiddar beint út af ríkisbankanum á grundvelli samþykktra lána. Hvort þetta gerist án reiðufjár, með millifærslu á gíróreikninga, með lánsráðgjöf inn á póstreikninga eða í reiðufé skiptir að lokum engu máli.

Það er í raun augljóst og ljóst ef við ímyndum okkur að ríkisbankinn myndi í slíkum tilgangi gefa út eigið fé að upphæð nauðsynlegra og samþykktra lána. Þessir byggingarbréf fyrir vatnsaflsorku voru því að vissu leyti ríkisbréf sem gefin yrðu út til vatnsveitunnar sem bráðabirgðalán með ríkisábyrgð. Þetta var því um að ræða fé sem var tryggt á margvíslegan hátt. Tryggingin fólst fyrst í tilbúnum eða vaxandi Walchensee-verkefnum o.s.frv. og í öðru lagi í ríkisábyrgð á því að féð yrði tekið við á fullu verði úr ríkissjóði í stað greiðslu. Byggingarbréfin væru jafnframt hlutabréf á vatnsveitunni, án þess að vaxtakröfur væru bundnar við þau. Þetta á þó, eins og kunnugt er, ekki við um önnur bréf sem eru í umferð.

Í byggingarseðlum um vatnsaflsorku væri vel hægt að tilgreina þessar upplýsingar um allt verðmæti þeirra í texta prents þeirra. Til dæmis: *„Þessi þúsundmarka seðill er að hluta til tryggður í verðmæti mannvirkisins sem verið er að reisa til nýtingar á vatnsaflsorku í Bæjaralandi. Hann er viðurkenndur í öllum ríkissjóðum sem greiðsla.“*

Ef maður vill ganga lengra, þá er ekkert í vegi fyrir því að ríkið lofi að leggja fram, eftir að verkinu lýkur, gegn innborgun seðilsins, svo margar kílóvattstundir af rafmagni eða svo margar hundraðsþyngdir af köfnunarefni.

Enginn myndi neita að taka við slíkum peningum frá ríkinu sem eru að fullu fjármagnaðir með efnislegum gæðum, sem jafnframt er hægt að nota að einhverju leyti sem skammtímamiða fyrir rafmagn. Þvert á móti getum við verið viss um að slíkir peningar myndu njóta sérstakra vinsælda, því þessir peningar eru – stöðugir, nákvæmlega jafn stöðugir og dollar, eða miklu betri vegna þess að hægt er að fá fyrir þá nokkuð ákveðið magn af rafmagni eða köfnunarefni – óháð efnahagssveiflum. Það er merki um algjöra þröngsýni manna að í opinberum áróðri ýmissa rökræðumanna kom upp sú mótmæli að – „enginn myndi taka við þessum peningum“.

Enginn maður hefur nokkurn tíma hikað við, ekki einu sinni þessir rökræðuherrar – að taka við peningum sem ríkið hefur gefið út. Allir hafa tekið við jafnvel mest skemmdu pappírspeningum Reichsbank, jafnvel þótt þessir peningar væru hreinir verðbólgupeningar. Og samt tóku allir við þeim, jafnvel þegar snjallir spekúlanta reyndu að losna við þá eins fljótt og auðið er fyrir erlendan gjaldeyri eða vörur.
Vissulega hefur enginn hafnað neyðargjaldmiðli borga og samfélaga sem var álíka óhuldur pappírspeningur. Og ætti nú ekki að samþykkja svona æskilegri, óhuldaða pappírspeninga eins og byggingarféð, sem er að fullu tryggt með efnislegum eignum, fyrir stórverk okkar? Vissulega trúa jafnvel þeir sem hafa slíkar andmæli gegn vaxtafrjálsum ríkisfé fyrir hönd eða í anda húsbænda sinna því ekki í grundvallaratriðum.

Það er sannarlega óyggjandi sannað, þrátt fyrir allar kvartanir „málmfræðinganna“ sem vilja aðeins líta á peninga úr eðalmálmum sem peninga, að „peningar“ eru það sem ríkið lýsir yfir að séu peningar – hvort þessir peningar eru úr pappír eða postulíni, járni eða leðri eða einhverju öðru efni skiptir öllu máli. Það er allt annað mál þegar kemur að kaupmætti þessara peninga. Þar hafa málmfræðingarnir rétt fyrir sér að gjaldmiðill úr gulli heldur að mestu leyti gengisgildi sínu jafnvel þegar pólitískar óeirðir hrista ríkið. Þennan stöðugleika eiga málmpeningar úr eðalmálmum þó ekki að þakka peningalegum eðli sínu heldur eðli sínu sem vöru , þ.e. *gulli.*

Það getur enginn vafi leikið á réttmæti þess að ríkisins sé að standa straum af fjárhagsþörf sinni fyrir stórt verk á þann hátt sem lýst er. Í fyrsta lagi er ríkið fullvalda, það er að segja, það þarf ekki að vera undir áhrifum neins, því það hefur vald, og í öðru lagi getur slík ráðstöfun staðist ströngustu viðskiptaskoðun. Ríkið gefur út með þessu reiðufé á vissan hátt gjafabréf á grundvelli lánshæfis síns. Hvers vegna ætti einhver að virða lánshæfi ríkisins minna en lánshæfi banka, sérstaklega þegar ríkið framleiðir gagnleg verk fyrir velferð samfélagsins? Jafnvel þótt sagt væri að ríkið greiði hins vegar fyrir unnið verk (frumkvöðlum og verkamönnum sem vinna við Walchensee verkið) með pappír, þá er það vissulega rétt því síðar, eftir að verkinu er lokið, tekur ríkið við þessum pappírum aftur sem greiðslu fyrir unnið verk (framboð á rafmagni eða köfnunarefni o.s.frv.). Þar með er efnahagshringrásinni lokið. Byggingarseðlarnir eru þannig enn á ný innleystir úr raforkuframboði o.s.frv. fyrstu árin, seðlarnir eru eyðilagðir og risavaxið listaverk stjórnvalda hefur verið skapað í vaxtahraðbraut sem vaxtafrjáls eign fyrir alla. Verk sem hefur, án mikillar byrðar á rafmagnsnotendur, nýtt sér aðra stóra fjárlind fyrir ríkið sem færir ríkið nær hugsjónarmarkmiði heilbrigðrar þjóðarfjármálastefnu – *ríkið án skatta.*

Nú er það einnig sú staðreynd að lýst ferli með útgáfu eigin byggingarfjár fyrir ákveðið verk krefst alls ekki þess að öll samþykkta upphæðin sé gefin út í slíkum byggingarseðlum, því að langstærsti hluti greiðslna til frumkvöðlanna fer reyndar ekki fram í reiðufé heldur reiðufjárlaust, með millifærslum. En jafnvel þótt gert sé ráð fyrir að öll nýbyggingarupphæðin sé gefin út í nýjum ríkisseðlum, þá væru þessar upphæðir í samanburði við aðrar upphæðir sem ríkið þarfnast í dag alls ekki umtalsverðar.

Á sama tíma og maður braut höfuðið í bæverska þinginu vegna 800 milljóna lánsins fyrir vatnsaflsorkuverið í Bæjaralandi – eða öllu heldur: braut ekki heldur gripi enn og aftur til „lána“ voru 8000 milljónir samþykktar í þinginu „án umræðu“ í þriðju umræðu í þeim tilgangi að skapa almennt neyðarástand“.

Hér minnist ég enn og aftur á þau sjónarmið að ef slík fjármögnun yrði með nýrri peningaútgáfu myndi engin verðbólga af neinu tagi koma til, en hins vegar þýðir útgáfa vaxtaberandi skuldabréfa á byggingartímanum í öllum tilvikum ákveðið...

verðbólga þar sem vextir verða þegar að vera greiddir jafnvel þótt engin afkastamikil vinna sé enn unnin af verkinu.

Hins vegar hefur þjóðarhagslegt jafnvægi milli peninga og efnislegra vara, í skilningi magnkenningarinnar, engan áhrif á það, því á móti aukningu greiðslumiðla á hlið peninganna er einmitt meiri aukning á vörum. Ef síðar, vegna tekna af slíkum verkum, gefinn peningur er aftur tekinn út og eyðilagður, þá batnar þjóðarhagslegt jafnvægi að sjálfsögðu í þágu þjóðarauðsins samkvæmt heildarvirði slíkra nýrra verka.

Jafnvel hér skal bent á hversu hart vextirnir hafa áhrif á kostnað við framleiðslu slíkra verkefna. Oskar Pöbing77 hefur komist að þeirri niðurstöðu ítarlega í þessari spurningu að framleiðslukostnaður fyrir kílóvattstund er gerður dýrari með því að lánin eru vaxtabyrði upp á gífurlega 500% (!). Nú kemur rafmagnið frá vatnsaflsvirkjunum okkar í Bæjaralandi fimm sinnum dýrara til okkar vegna þess að við höfum enn og aftur gripið til þeirrar lánaleiðar sem er „næst við höndina“. Jafnvel hér er viðeigandi að ímynda sér að allur efnis- og persónulegur kostnaður við rekstur og viðhald stóru raforkuveranna í Bæjaralandi og skrifstofanna milli þéttbýla – þar með öll laun allra sem starfa í þessum verkefnum – suðuvélamenn, vélvirkja, verkamanna, verkafólks, eftirlitsmanna og enn fremur allt tæknilegt og viðskiptalegt stjórnunarkerfi allt að forstjórum saman taki fyrir vinnu sína ár eftir ár aðeins fimmtung af þeim upphæðum sem – svo góðu – lánafjárfestarnir taka ár eftir ár, án fyrirhafnar eða vinnu – sem vexti.

Vextir gleypa allt, vextir gera allt dýrara. Aðeins lánsfé hefur hagnaðinn, almenningur ber skaðann. Almenningur sem byggir verksmiðjurnar með eigin krafti ber skaðann; því hver byggir þá bæversku verksmiðjurnar? - reyndar bæverskir verkfræðingar, bæverskir verkamenn, bæverskir verkstjórar og frumkvöðlar; bæverskar verksmiðjur útvega flestar vélar og búnað - og fyrir það sem ekki er framleitt í Bæjaralandi sjálfu verður að gefa bæversk korn eða nautgripi, þannig verður aftur að gefa bæversk vinnu í staðinn - aðeins bæverska þjóðin leggur ekki fram peningana fyrir bygginguna (greinilega!), og því þarf hún stórauðvaldið frá New York og London, París og Berlín. Bæverska þjóðin verður að taka lán frá öllum löndum heims og byrða vatnsafl sitt með vaxtagreiðslum sem gera rafmagnið 500% dýrara!

Er þetta ekki brjálæði? Er þetta ekki efnahagsbrot? Fólk sem hefur ekkert gert annað en að skrifa ávísun eða fyrirskipað bankamanni sínum að undirrita raforkulánið í Bæjaralandi, fær fyrir það, ár eftir ár, vexti greidda af bæverska fólkinu.

Ekki nóg með það, heldur eru vatnsveiturnar þar með ekki lengur frjáls eign Bæjaralandsbúa, heldur eru þær veðsettar kapítalistanum. Sérstaklega fyndið er enn fremur sú staða að stórkapítalistarnir myndu eðlilega ekki lána „góða peningana sína“ til ríkis sem er í sjálfu sér ekki „gott“ fyrir fjármagn og hagsmuni, sem því nýtur enn svo mikils lánshæfis að maður getur...
dæla 800 milljónum inn í það. Og reyndar innihéldu tilboðin um vatnsaflsbréfin ábyrgðina sem er svo freistandi og fullvissandi fyrir kapítalistana „að Bæjaralandsríkið með öllum sínum auði ábyrgist fyrir fjármagni og hagsmunum – (!)“

---

77 Oskar Pöbing (1882-1956) var vélaverkfræðingur frá Bæjaralandi sem starfaði við Tækniháskólann í München. Hann var höfundur rannsókna á borð við *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) og *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Peningapungur, hvað meira viltu! Hér viðurkennir Bæjaralandsríkið alveg skýrt að það sé svo mikils virði að hægt væri að lána því 800 milljónir fyrir vatnsorkuverið í Walchensee og Mið-Ísar en – það getur ekki notað fjárhagslegt fullveldi sitt og fjármagnað þessi verk með eigin valdi. Hvers vegna?? Vegna þess að það er of djúpt sokkið í lána- og vaxtabrjálæðinu, vegna þess að ábyrgir stjórnmálamenn þess hafa ekki svo mikla hugsunargetu og ábyrgðartilfinningu að þeir þori að dæma þessar einföldu og skýru áætlanir í hagsmunaskyni.
ókeypis fjármögnun sjálfir; þeir leita því til faglegra bankasérfræðinga. Þetta er nákvæmlega eins og neyslusjúklingur spyrði berklabakteríurnar sínar hvort þeim þætti rétt að hann færi til Davos eða Engadin[78] til að losna við veikindi sín, og þeir fullvissuðu hann: „Nei, gerðu þetta bara ekki, ferðin gæti skaðað þig, kannski gæti járnbrautarslys orðið, vertu frekar heima hjá þér, í þínu venjulega umhverfi. Í þínu ástandi ættirðu ekki að gera neinar tilraunir! o.s.frv.“ Með því að fylgja þessu ráði, sem er alveg rétt frá sjónarhóli berklabakteríanna, tekur neyslan náttúrulega stórkostlega framförum, bakteríurnar fjölga sér stórkostlega. Einmitt það sama á við um fjármála- og vaxtahagkerfið.

Þetta að fá ráð frá eigin andstæðingum er afar einkennandi fyrir grunlausa Þjóðverja. Ef maður birtist sem elskar fólk sitt ástríðufullt og ráðleggur þeim þetta og hitt og varar ábyrgðarmenn við þessum eða hinum skúrknum, þá má veðja tíu á móti einum að viðkomandi fólk myndi hlaupa til skúrksins og spyrja hann af barnaskap: „Segðu mér, sá og sá hefur sagt mér að þú sért skúrkur, vinsamlegast segðu mér hvort það sé rétt!“ Og ef hinn útskýrir síðan fyrir honum með heiðarlegasta svipbrigði í heimi: „En hvað finnst þér þá – ég er skúrkur! – þvert á móti, ég er besti vinur þinn, ég hef alltaf hjálpað þér út úr fjárhagserfiðleikum okkar“, þá er hinn siðlausi spyrjandi alveg ánægður – hann hefur gert nóg og hann er sérstaklega ánægður með að þurfa ekki að leggja heilann á sig. Hins vegar telur hann almennt ekki þennan vandræðavin fólksins svaraverðan – og hlutirnir festast enn frekar í hjólförum vaxtakapítalískrar lánastefnu þar til síðasti hlutur af ókeypis þjóðarauðnum er veðsettur fjármálavöldunum og öll þjóðin greiðir aðeins vexti til alþjóðlegra fjármála.

Að lokum verðum við, einmitt í þessu samhengi, að benda enn frekar á þá staðreynd að Bæjaralandsríkið – þegar það var alls ekki um svo mikilvægt ríkisverkefni að ræða eins og þróun vatnsorkuvera Bæjaralands er, það er að segja þegar það var um að bæta úr peningakreppunni í nóvemberstjórninni – var mjög fljótt að gefa út um 130 milljónir ríkisseðla frá Bæjaralandsbankanum. Þetta gerðist alveg óhult – og allir tóku þessa Bæjaralandsseðla alveg eins fúslega og seðla Ríkisbankans, og allir gátu keypt sér eins mikið brauð fyrir Bæjaralandsseðlana og fyrir Reichsbank-seðlana. Reyndar þurfti það ekki einu sinni að vera allt Bæjaralandsríkið, það var nóg ef borgarstjóri höfuðborgarinnar München og nokkrir borgaröldungar létu prenta nöfn sín á svona litríka pappírsbita, og jafnvel þessir neyðarpeningar voru í umferð, allir tóku þá og allir gáfu þá út nákvæmlega eins og pappírsbitar Ríkisbankans, og þessir neyðarpeningar sjálfir uppfylltu hlutverk allra peninga – að vera aðstoð við vöruskipti – á óaðfinnanlegan hátt.

Aðeins eitt embætti varð fyrir afar óþægilegum áhrifum af þessum tilbúnu hlutum héraðanna og samfélaganna – háfjármálin – og þau þvinguðu fram lög frá Ríkisstjórninni í október 1921 sem kváðu á um að héruðunum og samfélagunum væri stranglega bannað að gefa út...

---

[78] Davos í Sviss hefur frá miðri 18. öld verið fræg sem lækningastaður fyrir þá sem þjást af lungnasjúkdómum. Engadin er dalur í svissnesku Ölpunum.

neyðarfé ekki lengra. *Þessi lög voru í raun skýr lög til verndar Gyðingum, sem árið 1922 voru fylgt eftir af „lögum til verndar lýðveldinu“.*

Ég get vel ímyndað mér skyndilega óttann sem alþjóðleg fjármálayfirvöld áttuðu sig á þegar þau áttuðu sig á því að í vaxtalausum peningum, jafnvel í skaðlausri mynd neyðarpeninga, héldu menn í hendi sér vopni – auðvitað án þess að menn vissu af því – sem gat með einu höggi rifið í sundur gullna netið sem komið hafði verið á fót með lygum og blekkingum í gegnum aldagamalt neðanjarðar- og fölsunarstarf og frelsað þjóðirnar úr hagsmunaþrælkun þeirra.

Þegar á þeim tíma, í tilviki útgáfu á ríkispeningum Bæjaralands, krafðist Reichsbank þess mjög fljótlega að þessir peningar yrðu teknir út aftur, sem einnig gerðist á samkvæman hátt árið 1921. Ástæðan var sú að þessir peningar gáfu mikla fjármögnun án vaxta eins og peningar Reichsbank gera í gegnum óbeina leið ríkisvíxla ríkisins.

Í nasistaríkinu verða öll stór verkefni ríkisins í framtíðinni fjármögnuð og skipulögð á þann hátt sem lýst er með því að forðast lánaleiðina algjörlega. Við munum að sjálfsögðu aðeins fara óbeina leið vaxtalausra byggingarfjármagns almennt ef ekki er hægt að afla nauðsynlegra fjármagns úr afgangi annarra ríkisfyrirtækja eða úr sérstökum gjöldum í slíkum sérstökum tilgangi. Í öllu falli vitum við að þessi fjármögnunarform opnar óhugsandi og gríðarlega möguleika á að nýta náttúruauðlindir landsins, bæta samgöngur o.s.frv.

Sérhver þjóð er eins rík og hún er fær um að skipuleggja vinnu.[79]

---

[79] Þetta endurspeglast í ræðu Hitlers á þinginu 30. janúar 1939 þar sem hann lýsti yfir: „Vegna nauðsynjar ... höfum við fyrst og fremst lært að taka fullt tillit til mikilvægasta fjármagns þjóðar, þ.e. getu hennar til að vinna.“ (vitnað í R de Roussy de Sales (ritstj.) *Adolf Hitler: My New Order,* London: Angus and Robertson, 1942, bls. 457f.).

Félagsleg uppbygging og efnahagsbanki

Í rökréttu samhengi við fyrri kaflann er stofnun félagslegs byggingar- og efnahagsbanka sem hefur það hlutverk að gefa út vaxtafrjálst byggingarfé sérstaklega til byggingar húsa. Að sjálfsögðu ætti þessi félagslegi byggingar- og efnahagsbanki ekki að vera rekinn sem ríkisstofnun heldur sem opinbert fyrirtæki. Því ætti umræðan um hann rökrétt að koma eftir að skattkerfi nasistaflokksins hefur verið lýst, en þar sem þessi félagslegi byggingar- og efnahagsbanki er ekkert annað en vaxtafrjáls fjármögnun sem er færð yfir á skilmála einkahagkerfisins og sérstaklega íbúðabyggingarkerfisins – þannig grein hagkerfisins sem hefur alhliða þýðingu –, er kannski réttlætanlegt að setja hann í fyrsta sæti.

Ástæðan fyrir því að slíkur byggingarbanki ætti ekki að vera rekinn sem hreint ríkisfyrirtæki er sú að slík opinber lögbundin fjármálastofnun verður að vera frjálsari að stjórna en ríkisfyrirtæki getur verið. Það væri ekki eins mikil ástæða ef um væri aðeins að ræða íbúðabyggingu, en það munu koma upp mörg tilvik þar sem um er að ræða verkefni af mikilli þýðingu sem hafa óbeint áhrif á almannahagsmuni, og þá ætti og verður bankinn, sem ber ábyrgð í forystu sinni gagnvart ríkinu á stjórnun hans, að hafa frjálsar hendur til að veita einnig vaxtalaus lán eftir ítarlega skoðun á öllum skilyrðum.

Slíkt ákvörðunarfrelsi er þó ekki mögulegt í eingöngu ríkisfyrirtækjum. Þess vegna verður að láta þetta vera í höndum einkaaðila.

Sem dæmi má nefna hér uppkast að slíkum lögum sem samþykkt voru árið 1922 fyrir Bæjaraland:

Lög um þróun félagsuppbyggingar- og efnahagsbanka í Bæjaralandi.

I. gr.

Stofnaður verður þjóðarbanki fyrir félagsuppbyggingu og efnahagsmál í Bæjaralandi (BWB).

Verkefni BWB er að styðja fjárhagslega við fyrirtæki ríkisins eða þjóðhagslega verðmæt fyrirtæki einstaklinga (hvort sem um er að ræða einstaklinga eða félaga) sem þjóna þróun landsins eða eru til góðs fyrir almenna velferð.

2. gr.

BWB er opinbert löglegt fyrirtæki. Nánari reglur um skipulag þess, stjórnsýslu, starfsemi og stjórnunarstöðu verða settar af öllu ráðuneytinu.

3. gr.

BWB hefur leyfi til að gefa út í fyrstu vaxtafrjáls ríkisskuldabréf sem eru tryggð með af efnislegum eignum að upphæð allt að 50 milljónir gullmarka.

Útgáfan má aðeins eiga sér stað á þann hátt að fjárhæð þeirra peninga sem gefnir eru út og eru í umferð á hverjum tíma sé tryggð með verðbréfum að minnsta kosti sama verðmæti (vaxtalaus veðlán, veðbréf, veðsetningar o.s.frv.) og endurgreiðsla eða innheimta ríkisskuldabréfanna sé tryggð með tekjum fyrirtækja eða stofnana sem á að byggja upp innan viðeigandi tímamarka, að hámarki 50 ára.

4. gr.

Samtals veðsetningar og verðbréfa vegna útgefinna ríkisskuldabréfa BWB myndar umsjónarsamtök BWB.

Lögleg viðskipti af hvaða tagi sem er sem raska eða skaða verðbréf eða eignarvernd sem tilheyra tryggingafélaginu eru ógild.

Hvers kyns breytingar á eignum eða réttindum sem falla undir vátryggingarstofnunina hafa ekki áhrif á tilvist trygginganna og haldast við hlutinn, jafnvel fyrir nýjan kaupanda; forveri rétthafa er aðeins laus undan persónulegri ábyrgð þegar skuldararáð samþykkir breytinguna á persónu skuldara. Andstæð fyrirkomulag er ógild…

5. gr.

Öll atriði og réttindi verndunarstofnunar BWB eru skráð í þessa opinberu skrá; meginreglur og lagaleg áhrif gilda fyrir þessa bók á sama hátt og fyrir skrár; skráin nýtur trausts almennings og er gert ráð fyrir réttindum í sjálfri sér.

Aðgangur að skránni eða viðeigandi hlutum hennar skal veittur öllum sem sýna fram á lögmætan hagsmuna af aðganginum.

Árlega skal birta yfirlit yfir heildarupphæðir útgefinna ríkisskuldabréfa, sem og heildarupphæð verðbréfa sem Bank of Wealth Bank (BWB) á rétt á vegna þeirra, ásamt viðbætur og frádrætti, og yfir vel heppnaðar endurgreiðslur og innlausnir ríkisskuldabréfa.

6. gr.

Ríkisskuldabréf BWB eru lögleg gjaldmiðill. Allir verða að taka við þeim á fullu gengi nafnvirðis þeirra gagnvart gengi annarra löglegra gjaldmiðla ríkisins.
Ef kröfuhafi hafnar viðtöku ríkisskuldabréfa BWB í stað greiðslu á ofangreindu lágmarksgengi, er skuldari, að því leyti sem hann hefur í raun boðið greiðsluna í ríkisskuldabréfum, laus undan skuld að þeirri upphæð.

Bank of Worth gefur út ríkisskuldabréfin vaxtafrjáls og semur um, í samningi, almenn og sérstök skilyrði gagnkvæmra lagaákvæða varðandi útgáfutímabil og vexti, verðbréf og veðlán sem skuldari greiðir, svo og afborganir og önnur viðeigandi lagaskilyrði. Afrit af þessum samningum skal gert aðgengilegt öllum sem viðauki við færslur í skrá tryggingafélagsins.

BWB hefur rétt til að ákvarða álag eða gjöld vegna stjórnunarkostnaðar við lánveitingar og árlegar innheimtur eða ákvarða samsvarandi iðgjöld eða afslætti hvenær sem er á samræmdan opinberan hátt.

Heimilt er að gefa út eða skrá hærra gengi en lágmarksgengi sem ákveðið er í 1. gr. á verðbréfamarkaði.

Endurgreiðslurnar geta aðeins verið greiddar í ríkisskuldabréfum af sömu gerð og þau sem gefin eru út.

7. gr.

Starfsemi BWB, að því leyti sem hún nær til að fylgja fyrirmælum þessara laga, er háð stjórn og eftirliti opinbers eftirlitsráðs sem samanstendur af fjármálaráðherra eða fulltrúa sem hann tilnefnir, innanríkisráðherra eða fulltrúa sem hann tilnefnir, dómsmálaráðherra eða fulltrúa sem hann tilnefnir og þremur einstaklingum sem kosnir eru af þinginu til tveggja ára í senn.

8. gr.

Refsiákvæði: Fangelsisrefsingar fyrir vísvitandi tjón á verðbréfum vátryggingarfélagsins og einnig fyrir viðskiptaleg eða hefðbundin, einkum verðbréfamarkaðs-, skemmdarverk á byggingarseðlum eða gengi þeirra eða fyrir tilraun til slíks. Að auki háar fjársektir fyrir slíkt, jafnvel fyrir lögaðila.

Í „framkvæmdaskilyrðunum“ voru síðan gefnar út nákvæmar fyrirmæli um skipan stjórnar og ráðgjafarnefndar sem fulltrúar ráðuneytanna, þingsins og byggingaraðila áttu sæti í. Hlutverk slíkrar ráðgjafarnefndar er að hafa eftirlit með lögmætri notkun byggingarbréfa, kanna endurgreiðslur, staðfesta frekar veðtryggingar, samþykkja grundvöll veðsetningar með vaxtalausum byggingarbréfum o.s.frv.

Frekari skilyrði réðu síðan um endurgreiðslu og uppgjör, hlutabréfafærslur á útgefnum byggingarbréfum og verðbréfum sem skráð voru fyrir þau, og enn fremur fleiri fyrirmæli um samþykktar byggingarteikningar o.s.frv. Á þeim tíma var hvati til stofnunar slíks félagsbanka veittur af gífurlegri húsnæðisþörf og þeirri staðreynd að ríkið og héruðin gátu á engan hátt stjórnað neyðinni á áhrifaríkan hátt. Viðkomandi stofnanir húsnæðisskrifstofa gátu auðvitað losað um íbúðarrými hér og þar - en þær gátu ekki byggt nein ný húsnæði. Nýbyggingarstarfsemin þjáðist af skorti á efni, fyrst og fremst vegna þess að með núverandi neyðarstýringu á leigu var bygging nýrra húsa algerlega „óarðbær“ fyrir einkafjármagn.

Styrkirnir sem ríkið og héruðin veittu til að standa straum af svokölluðum tapaðum byggingarkostnaði voru langt frá því að nægja til að standa straum af vaxandi gengisfellingunni.
Jafnvel einstakar íbúðabyggingar sem hafnar voru hér og þar gátu ekki útrýmt almennri húsnæðisþrengingu.
Jafnvel að skapa ódýr húsnæðislán var ómögulegt því, miðað við fast leiguverð á þeim tíma, útilokaði jafnvel ódýrasta byggingarféð 4% vexti.

Það gerist því, eins og þegar hefur verið bent á í grundvallarathugunum, *að þrátt fyrir mestu þörfina – vegna ófullnægjandi arðsemi – er þörfinni einfaldlega ekki mætt.*

Ef því tekst að afnema árlega endurteknar vaxtabyrðar, ef gert er ráðstafanir til að veita þeim sem þurfa húsnæði vaxtalausar leiðir, þá er mögulegt að örva húsnæðismarkaðinn á stórkostlegan hátt. Með því yrði þó ekki aðeins hræðileg húsnæðisþörf með öllum sínum félagslegu og heilsufarslegu tjóni fjarlægð heldur einnig innri markaðurinn örvaður á óvenjulegan hátt vegna þess að allar óteljandi aukagreinar, lásasmiðir, trésmiðir, þakmenn, pípulagningamenn, glerara, uppsetningarmenn, keramikarar, gólf- og flísalagnir, málarar og gipsarar eru háðir því, þeir finna þá vinnu og brauð og styrkjast í kaupgetu sinni.

Þetta þýðir hins vegar að það er í boði í vaxtafrjálsum byggingarfé.

Þessar byggingarbréf eru gefin út af „Félagslegri byggingar- og efnahagsbankanum“.
Birgjar og frumkvöðlar fá greitt fyrir bygginguna með þessum peningum. Byggingareigandinn greiðir vaxtafrjálsa peningana til baka í viðeigandi afborgunum innan 30-50 ára, allt eftir eðli og endingu byggingarinnar. Byggingarbréfin eru frábrugðin peningum Ríkis- eða héraðssjóðsins á sama hátt og bréf Ríkisbankans voru frábrugðin lánsbréfum ríkissjóðs. Þessi byggingarbréf ná, eins og áður hefur komið fram, að fullu efnislegri þekju sinni í þeirri staðreynd að á sama tíma koma nýjar efnislegar eignir (húsnæði) til tekna byggingarbankans, sem jafngilda útgefnum bréfum.

sem eru löglega tryggð með skráningu vaxtafrjálsra veðlána að sömu upphæð.

Í reynd verður hér ekki gefið upp fullt verðmæti nýbygginganna í byggingarskýrslum heldur aðeins raunverulegur byggingarkostnaður. Því þarf að minnsta kosti að útvega byggingaraðila, byggingarfélög eða sveitarfélög lóðina og þar að auki þarf að framleiða að minnsta kosti 10-30% af byggingarverðmæti þeirra sem þurfa húsnæði, þar af skal halda eftir 5% til að standa straum af stjórnunarkostnaði byggingarbankans.

Endurgreiðslan fer þá fram án frekari vaxtareikninga. Þannig eykst frjáls eign húseigenda ár frá ári í húsum þeirra og sömuleiðis verðmæti sem haldast eftir innan heildarsameignarinnar sem tryggingu fyrir útgefnum byggingarbréfum.
Þannig minnkar magn byggingarskuldabréfa í umferð í samræmi við greiddar endurgreiðslur.

Lagalegt eðli þessa byggingarfjár er ekkert annað en útgáfa skuldabréfa.
Skuldari þessa skuldabréfs er byggingarbankinn. Lánardrottinn skuldabréfsins er núverandi eigandi þetta skuldabréf.

Engum er hægt að banna að gefa út skuldabréf, það er alltaf aðeins spurning um ytri aðstæður, hvort skuldabréf sem einhver gefur út eru almennt viðurkennd sem greiðsla. Eins og oft hefur komið fram áður eru byggingarskuldabréf alltaf og undir öllum hugsanlegum efnahagslegum og stjórnmálalegum aðstæðum að fullu tryggð með efnislegum eignum sem standa á móti þeim. Því getur ekki verið um að ræða að bankinn lendi í erfiðleikum hvenær sem er.

Almenn viðurkenning er þó tryggð um leið og ríkið skuldbindur sig til að ábyrgjast tímabundna innlausn byggingarskuldabréfanna og, á gildistíma skuldabréfanna, að samþykkja þau í skrám sínum sem greiðslu eða þegar þau eru lýst lögleg greiðslumiðill.

Slík samþykki ábyrgðarinnar þýðir nú ekki í reynd minnstu byrði fyrir ríkið; þvert á móti. Í dag verður ríkið í raun að eyða og greiða vexti af, og síðan endurheimta með almennum sköttum, óteljandi milljónir árlega fyrir styrki sem það hefur samþykkt vegna tapaðs byggingarkostnaðar. Þetta er þá að fullu fellt niður.

Styrkirnir sem ríkið veitir nú eru því í raun tapaðir peningar sem samfélagið verður að endurheimta og renna til heppins fólks sem gat í raun fengið slíka styrki.

Þannig, jafnvel þegar vanskilamaður meðal móttakenda vaxtafrjálsra byggingarvíxla getur í raun á einhverjum tímapunkti ekki staðið við skuldbindingar sínar, þá skiptir það engu máli í tengslum við þann gífurlega sparnað sem ríkissjóður aflar því hann þarf ekki heldur, á þennan hátt, að færa neinar fórnir sem glatast að fullu.

Þar sem um er að ræða verkefni sem hefur mikla samfélagslega þýðingu er réttlætanlegt að koma á fót sjálfstætt opinbert lögfélag sem verkfæri og handhafi framkvæmdar þess.

Þannig verður þessi stofnun fjarlægð frá sviði einkarekinna efnahagslegra samfélagsforma sem almenningur hefur eðlilega persónulegan hagnað og auðgunaráform í huga. Á hinn bóginn verður stofnunin fjarlægð frá sviði hreinnar ríkisstarfsemi, sem einnig, ekki alveg án óréttlætis, ríkir ákveðin andúð gegn í öllum efnahagsmálum meðal almennings.

Í framkvæmdarreglugerðinni á að skrá allt sem í grundvallaratriðum er ómissandi fyrir almenning og öryggi rekstrar bankans.

Ráðgjafarnefndin sem lögð er til getur haft áhrif út fyrir þetta. Ráðgjafarnefndin sjálf endurspeglar aftur alla hagsmunaaðila sem málið varðar.

Stofnun byggingarbanka sem opinbers lögaðila hefur einnig þau ánægjulegu aukaverkun að á þennan hátt birtist allt flókið auðsgildi sem á þennan hátt skapast ekki sem eign ríkisins heldur sem eign sjálfstæðs lögaðila, sem er byggingarbankinn.

Lögfræðileg túlkun eða lagaleg eðli þessa byggingarbanka er því eftirfarandi: Byggingarbankinn er lögaðili vegna þess að hann er viðurkenndur eða stofnaður sem opinbert lögfélag; þessi byggingarbanki samanstendur alls ekki af einstökum meðlimum; hann er sjálfur handhafi þeirra réttinda og skyldna sem leiða af starfsemi hans. Hann er þó ekki heldur opinber stofnun og ekki ríkisstofnun, ekki meðlimur í ríkisstofnun.

Sköpun slíks lagaforms er vissulega ekki eitthvað algengt og hefðbundið; en engu að síður eitthvað sem þegar er kveðið á um í lögum; nútíma aðstæður krefjast hins vegar samsvarandi stofnana af nútíma tagi. Þetta er vissulega tilgangurinn þegar eitthvað af þessu tagi er komið á fót: að á vissan hátt fari maður út fyrir mörk hins hefðbundna til að aðlagast kröfum samtímans.

Hvernig rekstur fyrirtækjanna fer fram er best að útskýra með einstöku dæmi: Byggingarbankinn tilkynnir fyrirfram grundvallaratriði og forsendur sem uppfylla þarf til að beiðni um samþykki fyrir fjármagni frá byggingarbankanum verði tekin til greina.
Umsækjandi sendir beiðni sína ásamt nauðsynlegum skjölum til byggingarbankans og, í jákvæðum tilvikum, gerir samning við þá sem þurfa húsnæði (húseigendur).

Í þessum samningi skal fyrst og fremst kveðið á um allt sem byggingarreglugerð og framkvæmdareglugerðir kveða á um, þar með skylduna til að nota byggingarféð eingöngu til byggingar byggingarinnar, skylduna til veðsetningar og greiðsluskyldu. En enn fremur skal kveðið á um öll önnur lagaleg skilyrði sem fylgja í þessum samningi. Sérstaklega skal ákvarða að sá sem þarfnast húsnæðis sé ekki réttlætanlegur til að selja eignina aftur, sem er einnig þegar tekið fram í veðsetningarreglugerðinni. Skilyrði fyrir erfðaskiptingu og fyrir vanskil á greiðslum skulu sett í samræmi við eina eða fleiri greiðsluafborganir.

(Nánari upplýsingar ráðast af eðli þessa máls).

Þar sem öll afhendingarfyrirtæki og allir starfsmenn fá aðeins greitt í byggingarseðlum sem byggingarbankinn sjálfur framleiðir, koma byggingarseðlarnir í umferð í fyrsta skipti í öllum tilvikum aðeins að því marki sem samsvarandi greiðslur renna til eignarinnar. Frá verkamönnum og birgjum berast byggingarseðlarnir til almennings; í staðinn fyrir núverandi tryggingar og sérstaklega vegna þess að ríkið tekur á sig ábyrgð á byggingarseðlunum og ríkissjóður tekur við byggingarseðlunum sem greiðslu, mun almenningur taka við byggingarseðlunum eins og hverjum öðrum peningum. Það er því undir húseigandanum komið hvernig hann uppfyllir skyldu sína gagnvart byggingarbankanum að endurgreiða árlega 2% af lánsfjárhæðinni í byggingarseðlum. Með öðrum orðum, húseigandi og veðlántakandi byggingarbankans verður að framleiða árlega 2% í byggingarseðlum af þeim upphæðum sem eru í umferð. Í reynd mun það gerast að veðlántakendur safna byggingarseðlum sem eru í umferð ásamt staðbundnum peningum fyrir lok endurgreiðsludags þeirra og þar með uppfylla greiðslu sína.

skylda. Sérstaklega hentugur staður til að fá byggingarseðla eru byggingarsvæði sem eru í notkun hverju sinni.

Ef maður gerir ráð fyrir, til að fá hugmynd, að á einu ári séu gefnir út byggingarseðlar í München upp á 10 milljónir, þá muni árlega 200.000 gullmörk skila sér til byggingarbankans; þannig að eftir 50 ár í mesta lagi munu allar 10 milljónirnar hafa skilað sér og verið innheimtar af byggingarbankanum, eftir 50 ár í mesta lagi eru húsin sem byggð eru af honum greidd upp og orðin skuldlaus eign eigenda sinna. Öll greiðslan hefur átt sér stað án þess að einn eyrir hafi verið greiddur að óþörfu í vexti; greiðslan er enn fremur framkvæmd með engu öðru en stofnun byggingarbankans, bundinn ríkisábyrgð.

Félagsleg athöfn felst í því að ríkið hefur framleitt verðmæti húsanna úr engu, að það hefur skapað tekjur fyrir þúsundir verkamanna og kaupsýslumanna með byggingu allrar þessarar byggingar. Ef gert er ráð fyrir að um þúsundir einstakra húsa sé að ræða, þá eru þúsundir landlausra með því að breytast í landeigendur.

Ýmsar athugasemdir og fyrirvarar verða gerðar, þar af má benda á þær mikilvægustu:

1. Mótmæli gegn verðbólgu. Þessi mótmæli eru jafn skammsýn og þau eru óviðkomandi; eins og þegar hefur verið útskýrt í fyrri köflum, getur verðbólga aðeins myndast þar sem ótryggðir peningar eru gefnir út. Hér stendur efnisleg vernd gegn byggingarseðlum; það skiptir því ekki máli þótt jafnvel töluvert magn af byggingarseðlum komi í umferð.

2. Sú mótbára að þetta mál sé nýtt og óprófað. Þessi mótbára á ekki við og málið er kannski nýtt fyrir Þýskaland. Annars staðar er maður vanur slíkum vaxtafrjálsum skuldabréfum sem eru tryggð með efnislegum eignum. Dæmigert dæmi um þetta er enska handhafabréfið sem var kynnt fyrir hundrað árum og er enn varðveitt. Handhafabréfið er skipun sem veitir eiganda rétt á ákveðnu magni af hrájárni sem er geymt í ákveðnu miðlægu geymsluhúsi. Þessi handhafabréf eru notuð sem gjaldmiðill; kaupmáttur handhafabréfsins hefur aðeins þær sveiflur sem verð á hrájárni er háð á heimsmarkaði.

Ef við hefðum til dæmis haft slíkar ábyrgðir í Þýskalandi, hefðu þær verið algjörlega óháðar þýskum gjaldmiðlum og sveiflum þeirra. Virði þessara ábyrgða var tengt verði hrájárns og verðmæti þessara verða var sjálfkrafa stjórnað í tengslum við gjaldmiðilinn.

Í heimildinni finnum við mikilvægt dæmi um vinsældina í þessu vaxtafrjálsa skuldabréfi og skuldafyrirmælum sem eru tryggð með verulegri eign.

Að því leyti sem reisa þarf verulegar og þjóðhagslega mikilvægar nýjar byggingar er nauðsynlegt að byggja heilu nýlendur í röð.

Það væri gallað sjónarmið ef maður vildi aðeins byggja einstök hús eða jafnvel raðhús þegar sá sem er að leita að húsi vill sjálfur verða eigandi þess.
Skaðinn sem þarf að bæta er húsnæðisþrengingin, það snýst því ekki aðallega um húsnæði, heldur fyrst og fremst um að skapa húsnæðistækifæri. Þessari þörf verður einnig bætt með því að efla atvinnuhúsnæðisbyggingu leiguíbúða. Ekkert kemur því í veg fyrir að leiguhúsnæðiseigandi af gömlum toga fái byggingarseðla fyrir byggingu nýs leiguhúsnæðis. Einmitt í tilviki slíkra einstaklinga verður hægt að krefjast fyrirframgreiðslu í reiðufé sem nemur hærri upphæð en aðeins 10% af heildarbyggingunni.

gildi; margir þessara einstaklinga eru tilbúnir og í aðstöðu til að eyða umtalsverðum fjárhæðum úr eigin fjármunum í húsnæðisbyggingar ef þeir fá samsvarandi afgang eða hluta af upphæð sem styrk vaxtafrjálst frá byggingarbankanum. Einmitt vaxtafrjáls eðlis peninganna frá byggingarbankanum gerir það mögulegt að taka tillit til þessa þáttar endurreisnar byggingarmarkaðarins sem er svo afar mikilvægur fyrir stórborgir.

Þessi félagslegi byggingar- og efnahagsbanki mun þó síðar einnig fara út fyrir mörk fjármögnunar íbúðabygginga til að veita vaxtalaus lán til þjóðhagslega mikilvægra fyrirtækja, iðnaðar, samfélagslegra framkvæmda, umbóta í landbúnaði o.s.frv., jafnvel þótt með styttri endurgreiðslutíma.

Ríkið án skatta

Meginmarkmið nasistaríkisins er: ríki án skatta. Þótt þetta hljómi við núverandi aðstæður eins og brjáluð útópía, þótt það virðist mörgum vera loforð sem er of gott til að vera satt, þá vitum við engu að síður að þetta markmið er fullkomlega náðanlegt, að minnsta kosti að því leyti að gríðarlegur skattþrýstingur verður að létta á íbúunum.

Í köflunum á undan höfum við með öllum skýrleikum lagt fram sönnun þess að í dag eru nánast allir skattar gleyptir eingöngu með vaxtagreiðslum. Við greiðum skatta af hverjum brauðbita sem við borðum, hver hlýja stofa kostar of mikið, hver kaup eru þung af söluskatti.
En allt sem fer í skatta á þennan hátt er langt frá því að nægja til að greiða skatta af skaðabótaskuldunum einum saman.

Það ber alltaf vott um skort á smekkvísi og gagnrýnni skilningi ef maður hafnar slíku meginmarkmiði sem vafalaust er ríkið án skatta eins og útópía. Fyrir þann sem hefur farið með okkur á breiðum og flóknum slóðum nútíma fjármálastjórnmála og þann sem hefur ekki týnt Ariadne-þræðinum – vaxtaskyldu ríkisins – hlýtur það að vera auðvelt að finna líka leiðina út úr þessu völundarhúsi Mínótársins.

Sá sem rís upp yfir niðurlægingarnar og skoðar frá upphækkuðu sjónarhorni tengslin sem lýst er: vaxtaskyldu ríkisins - skatta - verðbólgu, sá sem hefur viðurkennt vaxtaskyldu allra þjóða vestræns menningarhringsins sem þá staðreynd sem ræður öllu, sá sem hefur viðurkennt að við lifum á tímum algjörrar umsnúnings á heilbrigðum og sanngjörnum skilyrðum milli vinnu og auðs, sá sem getur ekki lengur forðast þá áríðandi rökfræði að sérstaklega ríkið, í krafti fjárhagslegs fullveldis síns, sé ekki fullkomlega bundið við lánaleiðina heldur geti það skapandi fjármagnað með eigin rétti öll stór opinber verkefni ríkisins, fyrir hann er það aðeins síðasta skrefið inn í fjármála- og stjórnmálalegan nýjan heim að krefjast ríkis þar sem fjármálastjórn ríkisins telur það ekki vera sitt fyrsta verkefni að draga eins mikinn skatt og mögulegt er af ríkisborgurum heldur þvert á móti að fjarlægja allan íþyngjandi skattþrýsting og frjóvga þjóðarbúið.

Við erum í þeirri stöðu að geta lagt fram tölulegar sannanir fyrir því að ríkið án skatta sé alls ekki útópía, heldur að möguleikinn á því sé gefinn í hverri skipulegri ríkisfjárlagagerð ef ríkið losar sig við vaxtabyrðina sem hvílir á því. Að það geti gert þetta líka án þess að þurfa að gera grein fyrir því er sannað af sögu gjaldþrota ríkja sem fjallar um tugi tilfella þar sem ríkin hafa með gjaldþroti sloppið við vaxta- og skuldabyrði sem hvílir á þeim.

Það væri of langt mál að fara hér enn og aftur í smáatriði um þá nákvæmu sýnikennslu sem ég hef gefið í litlu rökræðuverki mínu, Ríkisgjaldþrotið: Lausnin, þ.e. leiðrétting vaxtagreiðslna af opinberum lánum með samtímis umbreytingu skuldabréfanna í vaxtalausar bankaeignir, á alls ekki skilið hið óheiðarlega nafn gjaldþrot, heldur að þessi tegund frelsunar ríkisins og fólksins frá vaxtabundnum skuldum þess tákni í raun frelsi ríkisins og efnahagslífsins frá óbærilegum fjötrum.

Leiðrétting á þessum vaxtagreiðslum hefði hins vegar gert það mögulegt, þegar fyrir stríðið, að standa straum af ríkisútgjöldum fyrir alla stjórnsýslu ríkisins. Ég hef nefnt fjárlag Bæjaralands frá 1911 sem dæmi. Á þeim tíma námu tekjur Bæjaralands af svokölluðum viðskiptafyrirtækjum ríkisins (járnbrautum, pósti og símskeytum) 120 milljónum gullmarka, tekjur af skógrækt ríkisins 40 milljónum. Heildarfjöldi

Útgjöld allrar ríkisstjórnarinnar vegna réttarfars (allra héraðsdómstóla ásamt öllum starfsmanna- og efniskostnaði, allra héraðsdómstóla, héraðsdómstóla og hæstu dómstóla í München, Nürnberg o.s.frv.) námu 27 milljónum. Fyrir alla hina stóru og svo vandlega útfærðu innri stjórnsýslu alls Bæjaralands – þar með fyrir fjölmörg héraðsdómstóla, fyrir sýslustjórnirnar, fyrir lögregluna í München, fyrir lögregluna, og enn fremur fyrir fjölmörg önnur aðila og yfirvöld eins og læknayfirvöld, bólusetningarsjúkrahús héraðsins, rannsóknarstofnanir fyrir matvæli og hálf-lúxusmatvæli, heilsuhæli og geðsjúkrahús, stjórnsýsludómstól, hagstofu héraðsins, mælifræðiyfirvöld, tryggingafélög o.s.frv. – var greitt út í fjárlögum ríkisins. Fyrir menntun, skóla og kirkju, þar með sérstaklega fyrir alla miðskóla, framhaldsskóla, undirbúningsskóla, latínuskóla, framhaldsskóla, unglingaskóla, starfsmenntaskóla, kennaramenntunarstofnanir, fyrir alla ríkisrekna byggingarskóla og sérskóla, iðn- og tónlistarskóla, landbúnaðar- og –, árið 1911, 40 milljónir sveitarskóla, fyrir Weihenstephan80 og fyrir líffræðirannsóknarstofnunina, fyrir allar kvennamenntunarstofnanir, og síðan, umfram allt, fyrir háskólana með óteljandi söfnum og stofnunum, tækniháskólann, fyrir aðra listaháskóla, fyrir iðnháskólana, fyrir tónlistarakademíuna, síðan fyrir Maximilianeum81, enn fremur fyrir miðlægar vísinda- og listastofnanir, vísindaakademíuna, vísindasöfn ríkisins, bæversku söfnin, ríkisbókasafnið, ríkisleikhúsið o.s.frv., fyrir þetta gríðarlega svið menningarmálaráðuneytisins með þúsundum embættismanna, með gríðarlegum listaverkum í söfnum og söfnum, sem öll krefjast vissulega bygginga, stjórnsýslu og umönnunar, árið 1911 voru 51 milljón greiddar út alls. Innan sviðs fjármálaráðuneytisins , sem reyndar ekki aðeins sinnir störfum sem draga fé úr fólkinu, fellur starfsemi skógræktarstjórnarinnar með hundruðum skógræktarmanna, enn fremur stjórnun náma, bræðslu, saltvinnslu, allra aðal- og undirtollskrifstofa, aðalmyntsláttuskrifstofunnar, ríkisskuldastjórnunar og ríkisbankans, ennfremur landmælingaskrifstofur og landmælingaskrifstofa héraðsins, svo einnig heilsulindarstjórnir ríkisins, brugghúsaskrifstofa dómstólsins í München o.s.frv. Þetta einnig mjög stóra fyrirtæki olli 15 milljóna útgjöldum. Útgjöld samgönguráðuneytisins voru *greidd* með eigin rekstrartekjum þess, en hins vegar krafðist *lífeyrir* gamalla embættismanna enn fremur mjög hárar upphæðar, um 36 milljóna.

Þannig krafðist samanlagt dómsmálaráðuneytið, innri stjórnsýslan þar með taldar byggingarnar – sem ég hef ekki sérstaklega nefnt hér að ofan – og einnig fjármálastjórnin, sem og mennta- og þróunarmálin, og lífeyrir 27+40+51+13+36=167 milljónir.

Umframtekjur ríkisfyrirtækjanna, pósts og járnbrauta, námna og skógræktar, upp á um 160 milljónir, hefðu því í raun næstum nægt til að standa straum af öllu risavaxna stjórnkerfi ríkisins – án þess að greiða einn eyri í skatta!

Ríkið án skatta hefði því orðið að veruleika ef heildarskattarnir sem innheimtir voru af Bæjaralandi, þ.e. 60 milljónir í beinum sköttum og 53 milljónir í óbeinum sköttum, og að auki 31 milljón í gjöldum, samtals þannig 134 milljónir, hefðu ekki þurft að nota að fullu til að greiða vexti af lánsfé. Vaxtagreiðslurnar af skuldum Bæjaralandsríkisins einar og sér

---

[80] Weihenstephan er klaustur frá 11. öld í Efra-Bæjaralandi sem var breytt árið 1803 í skógræktarskóla og ríkisbrugghús.

81 Maximilian II konungur af Bæjaralandi hannaði Maximilian II. konung Maximilian II. sem aðsetur nemendafélags. Frá árinu 1949 hefur þar verið þing Bæjaralands.

krafðist 84,6 milljóna (!) og Bæjaraland þurfti að afhenda ríkinu 50 milljónir á sama hátt til að greiða vexti af skuldum ríkisins.

Ég hef gefið stutta yfirsýn yfir stór og smá svið ríkislífs okkar. Þetta virðist einnig sérstaklega mikilvægt vegna þess að nasistahyggjan hefur einnig í huga hversu ótrúlega mikið og hversu mikið fyrirmyndarstarf gamla ríkið vann, margt sem þarfnast engra umbóta og engra úrbóta að því leyti að það tengist ekki málum sem aldrei er hægt að ljúka.

Jafnvel fyrir hverja ríkisstofnun er það satt að hún getur ekki staðið kyrr ef hún vill ekki steingerast. Á mörgum sviðum mun ferskari og frjálsari andi ekki skaða, og hér og þar eru ítarlegar umbætur viðeigandi. Í mörgum greinum stjórnkerfis okkar verður að minnsta kosti nýr andi að koma inn, sérstaklega andi skýrrar ábyrgðar embættismannsins gagnvart verkefnum sínum og fólkinu sem hann þjónar.

Aðeins eitt svið var neydd inn á algjörlega rangar brautir – fjármálastjórn ríkisins.

Ef aðstæður eins og þær sem lýst var eru mögulegar, þá er það vissulega merki um að hér þurfi að gera róttækar breytingar. Þetta á þó við um ríkið fyrir stríðið – þegar á þeim tíma var ríkið tengt við vaxtagreiðslur einkalánafjármagnsins.

Ekkert sýnir betur hversu háð ríkið var á lánsfé sem þegar var til staðar á þeim tíma en könnun á dreifingu skatta á mismunandi tekjustofnanir. Samkvæmt fjárlagafrumvarpi fyrir árið 1911, sem við höfum byggt athuganir okkar á hingað til, var jarðeign metin á 12,6 milljónir, húseignir á 12,1 milljón, atvinnufyrirtæki á 17 milljónir, en hins vegar voru fjármagnslífeyrir með heildarlífeyristekjur upp á 253 (!) milljónir gullmarka aðeins á 10 milljónir. Þetta er því í raun afar eftirlátssöm meðferð á þeim sem geta lifað án fyrirhafnar og unnið á kostnað verkalýðsins.

Ótal litlar lífeyristekjur – við hugsum þá um lífeyrishópinn upp á 70-700 milljónir marka – tákna vissulega í tölum meginhluta skattskyldu fjármagnslífeyris, þ.e. um 150.000, en hvorki tekjur þeirra af fjármagnshlutum né skattgreiðsla þeirra, um 0,7 milljónir, myndu skipta máli í ríkisfjárlögum – en það sem gerir þessar tölur svo athyglisverðar fyrir okkur er sú staðreynd að hið mikla lánsfé hefur skapað þessum hundruðum þúsunda smávaxtaþega öfluga vörn gegn öllum árásum á fyrirhafnar- og vinnufrjálsar vaxtatekjur.

Það er eðlilega auðvelt að sannfæra þessa smávaxtaþega um að sparnaður þeirra hljóti að tryggja að vissu marki varanlegan rétt á vöxtum, því að líkindi þessa fólks, sem hefur stritað alla sína ævi og í raun unnið fyrir sparnaði sínum, við lífeyrisþega hjá ríkinu og starfsmönnum eru augljós. En það sem greinir þessa afstöðu frá hugmyndinni um lífeyri er sá grundvallarmunur að lífeyriskrafan er háð viðkomandi og fellur niður við andlát, en vaxtakrafan er efnisleg og er bundin óháð viðkomandi á ópersónulegan hátt við beina eignarhald á peningum sem „eilífa lögmæta kröfu“.

Við munum fjalla nánar um þessi tengsl í umfjöllun um almenna ellilífeyri, því þessar athuganir myndu gera okkur kleift að finna umskipti frá óréttmætum eilífum vöxtum til réttmætrar kröfu hvers þjóðfélags um áhyggjulausan elliár.

Þessir smáu vaxtaþegar koma ekki til greina í þeirri spurningu sem við erum að fjalla um um merkilega eftirlátssemi gamla ríkisins gagnvart lánsfé, heldur aðeins þeir sem gleypa ljónshlutann af fjármagnslífeyrinum og stíga síðan aftur fram sem hinir miklir fjárhagslegu styrktaraðilar ríkisins.

Svo burt með þetta þjóðhagslega rugl um hagsmunaafl kapítalískrar ríkisfjármálastjórnunar og út í frjálst nasistaríki vinnu og afkasta, laust við alla skatta.

Þegar ríkið losnar undan blýþunga vaxtaskuldbindinga sinna, þá mun maður sjá hvað ríkið getur áorkað. Ef nýjar tekjulindir af miklum umfangi bætast við, eins og nýting vatnsafls og náttúruauðlinda landsins, þá verður ríkið án skatta í raun ekki lengur útópía heldur gleðilegur veruleiki.

Ef við viljum samt sem áður tala um skattastefnu nasistaríkisins, þá er það vegna þess að úr slíkum skattheimtum gætu fjármagn runnið til margra verkefna sem í raun bíða lausnar ríkisins, en til þeirra voru þó aldrei fleiri fjármagn í ríkisfjárlögum. Við hugsum hér um víðtæk svið þjóðarheilbrigðis, baráttu gegn kynsjúkdómum, áfengisneyslu, eflingu líkamsræktar, umfangsmeiri eflingu lista og vísinda, fæðingarorlof, barnaumsjón, byggingu garðaborga og umfram allt að afskrifa heiðursskuld þýska þjóðarinnar við stríðssærða, stríðsekkjur og munaðarlaus börn.

Eftirfarandi ætti að vera leiðarljós fyrir nasistastjórnkerfi á sviði skattastefnu:

1. Skattlagning vegna vaxtagreiðslu af innlendum lánum er undanskilin.
2. Skattar eru aðeins heimilir til að standa straum af útgjöldum ríkisins í óarðbærum tilgangi, til stjórnsýslu, réttargæslu, hernaðar, lögreglu og heilbrigðiskerfis og menntunar, að því leyti sem afgangur af viðskiptafyrirtækjum ríkisins, járnbrautum, pósti, símafyrirtæki, ríkisskógum og ríkisnámum, sem og rafmagn frá stórum ríkisstöðvum milli þéttbýlis, nægir ekki til að standa straum af þeim.

3. Til að standa straum af sérstökum þörfum eða í sérstökum neyðartilvikum, sérstaklega í stríðstilfellum, eru beinir og óbeinir skattar ekki aðeins leyfilegir heldur einnig fyrirskipaðir.
4. Hægt er að leggja beinar skatta á eignir í hvaða formi sem er, en hér skal gera ráð fyrir víðtækri stigvaxandi skattþrepum. Tekjurnar skulu vera skattfrjálsar að viðeigandi marki. Í þessu tilviki ætti að íhuga betur en hingað til hvort skattgreiðandinn hafi fjölskyldu með börnum eða aðrar umönnunarskyldur.

5. Embættismenn ríkisins eiga í grundvallaratriðum að vera skattfrjálsir. Fyrir hjón með börn... hlunnindi eiga að vera tryggð.
6. Óbeinir skattar koma aðeins til greina á venjulegum tímum fyrir lúxusvörur. Ríkið hefur hér framúrskarandi leið til að starfa á þann hátt að það myndi stjórna og hækka verð á framleiðslu á vörum sem þjóna aðeins óþægindum af aðlaðandi lúxus, ofáti og ofáti í mat og drykk, og óhófi tísku. Jafnvel hreinar hálf-lúxusvörur eins og tóbak, áfengi, vín, að því leyti sem þær þjóna ekki heilsufarslegum tilgangi, munu bera óbeina skatta. Á hinn bóginn skal algerlega forðast alla óbeina skatta, eins og þeir sem nýta fólkið í dag í heild sinni. Við meinum hér alla fáránlegu óbeina skatta sem virka aðeins í verðhækkunarskyni, á sykur, salt, eldspýtur, lampa, sítrónusafa, einnig skatta á kol sem gera framleiðsluna verulega dýrari, einnig skatta á einstaklings- og vöruflutninga, og umfram allt söluskatta á vörum.

7. Innheimta stríðs- og byltingarhagnaðar á að vera framkvæmd sem réttlætisverkefni. Til þess að slíkt verkefni geti tekist þarf auðvitað fyrst að skapa grundvöll fyrir sanngjörnum útreikningsgrundvelli til að bera saman núverandi auð við fyrri tíð. Augljóslega þarf einnig hér að gera greinarmun á auðnum sem stafar af afkastamiklum störfum, en fyrir þá markaði stríðið þó sérstakan uppgang. Það er ekkert annað en rétt og...

Það er rétt að hluti af slíkum verulegum stríðsgróða renni til samfélagsins.

Hins vegar þarf að meta mun skarpara þegar kemur að þeim auð sem stafar af milliliðaviðskiptum og vangaveltum.

8. Stimpilgjöld og gjöld, jafnvel skattar sem takmarka frjálsan ráðstöfunarrétt yfir eignarhlutum, að því leyti sem þessi ráðstöfun beinist ekki gegn almennri velferð, skulu vera takmörkuð eftir því sem kostur er. Undir þetta falla einnig erfðafjár- og gjafaskattar.

Í grundvallaratriðum ætti skatta- og fjármálastefna að stefna að lokamarkmiðinu um „ríki án skatta“, því það er ekki verkefni ríkisins að ná peningum frá borgurum sínum til að viðhalda í grundvallaratriðum fölsku ríkislánahagkerfi, heldur að auka almenna velferð fólksins.

Ríkið er ekki til staðar til að innheimta vexti af stórum lánsfé heldur til að vernda einstaklinga og eignir ríkisborgara sinna og gera náttúruauðlindir landsins nothæfar samfélaginu. Eins og áður hefur verið lýst ætti fyrst og fremst að taka fjármagn til óarðbærra verkefna ríkisins úr afgangi viðskiptafyrirtækja ríkisins, í öðru lagi úr lúxussköttum, í þriðja lagi úr auði og tekjum sem eru umfram það sem hægt er að afla með einni vinnu, og aðeins þá frá eignarstéttinni, sem og úr óbeinum sköttum á hálf-lúxusvörur sem notkun er ekki bráðnauðsynleg. Og aðeins á stríðstímum, þar sem lífi allrar þjóðarinnar er ógnað, getur ríkið krafist þess að jafnvel samfélagið - eins og það getur reyndar krafist herþjónustu frá öllum í gegnum þjónustufullveldi sitt -, og enn og aftur með sérstakri tilvísun til eignarstéttanna, leggi sitt fjárhagslega af mörkum til stríðsins í formi óbeinna og beinna skatta.

Að lokum má segja eitthvað meira um spurninguna um „rekstrarfyrirtæki ríkisins“. Nú er betra að benda á þá staðreynd að fyrirtæki ríkisins eru ekki „arðbær“. Við höfum þegar rætt ítarlega um grundvallarspurninguna um arðsemi.

Í viðleitni til að reka járnbrautir o.s.frv. „á viðskiptalegan hátt“, „losa þær undan óhagkvæmu ríkisfyrirtæki“ eða „færa þær í blandað efnahagslegt form“ er aðeins falin illa falin löngun stórfjármagns til að gera jafnvel þennan umtalsverða auðshluta þjóðarinnar sjálfrar nothæfan. Ef ríkið afhendir jafnvel þessa auðshluta, þá er það að fullu afhent lánsfé og það hefur, fyrir utan leyfi til að starfa sem vaxtainnheimtumaður fyrir lánsféð, ekkert lengur svið þar sem það er fullvalda eða þar sem það getur starfað með reglugerðum og fengið verulegar tekjur til að standa straum af verkefnum sínum.

Fjárhagsleg pólitísk frelsun ríkisins

Við lýstum fyrst hvaða ráðstafanir verða gerðar til að gera aðstæður eins og þær sem við upplifum nú ómögulegar í framtíðinni. Þessi verkefni krefjast vissulega skapandi þjónustu, en þau er engu að síður hægt að framkvæma án þess að núverandi lagaleg skilyrði þurfi að skemmast eða breytast. Það er öðruvísi þegar núverandi fjötrar vaxtabundinnar skuldar ríkis okkar við innri og ytri kröfuhafa eru rofnar.

Ráðstafanirnar sem hér verða gerðar eru í sjálfu sér afar einfaldar, aðeins framkvæmd þeirra mun valda mörgum erfiðleikum. Lækningin við eilífum vaxtaskuldbindingum af innlendum lánum er: *lögleg afnám þessara vaxtagreiðslna.* Á hinn bóginn mun stórt lánsfé, í þágu hagsmuna smálífeyrisþega, vekja upp mikinn hávaða og hóta hræðilegustu ógnum gegn ríki sem „traðar niður friðhelg réttindi undir fótum sér“, sem „fremur lögbrot sem mun ræna það síðasta trausti þess“. Stórt fé mun eðlilega beita öllum vogstöngum til að koma í veg fyrir „gríðarlegan glæp gegn grundvallarhagfræðilögmálum“. Auðvitað! - maður getur ekki í raun búist við því að alþjóðaveldi muni skyndilega afsala sér kröfum sínum um yfirráð.

Í þessari baráttu snýst það bara um að halda járntaugum og ekki leyfa sér að Verið hrædd við úp pressukúlíanna sem eru uppi af háfjárfestunum.

Gyðingurinn mun heyja þessa baráttu af mikilli þrautseigju, því þetta snýst um „heiður hans“ eins og gamli Rothschild sagði: „Mínir peningar eru minn heiður, og sá sem tekur mína peninga tekur frá mér heiður minn“.

Nú ætti vissulega alls ekki að taka peninga þeirra frá eigendum ríkisskuldabréfanna, heldur verður einfaldlega að afnema lagalegar kröfur sem hafa í raun orðið þjóðinni mjög óréttlátar.

En frá sjónarhóli ríkisins, sem og frá sjónarhóli almennings sem verður að afla gríðarlegra fjárhæða með vinnu sinni til að uppfylla þessar „lagalegu kröfur ríkiskröfuhafa“, snýst þetta ekki um „lagalegar kröfur“ heldur um mesta óréttlæti allra tíma – um varanlegt rán verkalýðsins í þágu lítils hluta stórkapítalistanna með stuðningi ríkisins. *Ríki sem gerir „brot á hagsmunaþrældómi“ að staðreynd fremur á engan hátt óréttlæti, en það bætir fyrir nokkuð öflugt óréttlæti sem það hefur sjálft framið sem svindlari fyrir.*

Auðvitað þýðir þetta algjöra endurskipulagningu núverandi ríkis; það verður að ákveða hvort það vilji þjóna heildinni eða hvort það, eins og nú, vilji vera umboðsmaður alþjóðlegra fjármála. Í þessari spurningu eru engar málamiðlanir mögulegar. Aðeins ákveðin aðgerð getur leitt til markmiðsins og lausnarinnar.

Þjóðernissósíalíska ríkið er sér sannarlega meðvitað um þessa öflugu ákvörðun – það væri afar erfitt að stíga svona afgerandi skref ef við vissum ekki nákvæmlega hvað við þurfum að koma á í stað hagsmunaafls-kapítalismans. En vegna þess að við vitum þetta, förum við með fullkomnustu vissu um sigur inn í þessa stærstu orrustu heimssögunnar. Við vitum að hagsmunastjórnin byggist eingöngu á lygum og blekkingum og vegna þess að við vitum og höfum greinilega viðurkennt þetta, vitum við líka að slíkt köngulóarvef *lyga* og blekkinga, hversu erfiðlega sem það kann að hafa verið spunnið, er hægt að rífa í sundur með einu togi.

Aðeins ein spurning í viðbót, sú síðasta, hlýtur að halda okkur uppteknum, spurningin: Hvað munu erlendar þjóðir segja við slíka róttæka umbót og sérstaklega við synjun á frekari vaxtagreiðslum til erlendra vaxtakröfuhafa?

Já, hvað munu erlendar þjóðir segja við því? Þessi spurning er í sjálfu sér svo afar þýðingarmikil fyrir þýska neyð okkar og einnig fyrir alþjóðlega afstöðu stærstu hópanna.
Hvað eru „erlendar þjóðir“ almennt? Eru þeir Frakkar, Englendingar, Bandaríkjamenn? Eru þeir Svíar, Hollendingar og Norðmenn? Eru þeir Rússar eða Kínverjar? Eða eru þeir Indverjar, Flæmingjar eða svartir frá Kongó? Reyndar tilheyra allir þessir einstaklingar „erlendum þjóðum“ í okkar tengslum. Nú mun langflestir þessara „útlendinga“ ekki segja neitt, minnsti fjöldi Kínverja, einnig minnsti fjöldi Rússa og Frakka mun almennt vita um hvað þetta snýst. Að lokum eru eftir ríkisstjórnir stríðsóvina okkar og svo auðvitað – sem þeir sem hafa raunverulegan áhuga – gyðinglegu alþjóðlegu bankamennirnir, sem „munu segja eitthvað um það“. Það sem alþjóðlega fjármálakerfið mun segja við því er hins vegar mjög auðvelt að svara. Það mun, með öllum tiltækum ráðum, lýsa slíkri aðferð sem fordæmalausum glæp gegn menningarlegu mannkyni, það mun, með eigin hollustu fjölmiðlum með öllum mögulegum lygum og rangfærslum, vekja svokallaðan siðmenntaðan heim gegn slíku fordæmalausu broti á skuldbindingum sem hann hefur tekið að sér, það mun tala um algjört hrun Evrópu og það mun reyna að hvetja Frakkland, sem sérstaklega hæfan burðarmann evrópskrar siðmenningar, til opins stríðs gegn Þýskalandi. Allt sem erlendu þjóðirnar, það er að segja, gyðingafjármálayfirvöldin, munu segja gegn slíkri morðtilraun gegn heildarveldi stórgyðinga.

Maður gæti því sparað sér bæði spurninguna sjálfa og svarið. Því það er ljóst eins og dagsbirtan að það vald sem frelsisstríðið beinist gegn mun ekki lúta í lægra haldi án bardaga, þar sem hér er ekki um Þjóðverja að ræða, sem erlendir hagsmunir og réttindi eru að mestu leyti helgari en réttindi Þjóðverja, heldur menn sem einkennast af grimmilegri valdavilja.

Í öllum slíkum sögulegum lokaspurningum er algjörlega tilgangslaust að gera vangaveltur um hvað óvinurinn muni nú gera, því að það er augljóst að sá síðarnefndi muni ekki leyfa frelsun eða uppreisn strax. Allt annað er að íhuga hvaða valdfæri andstæðingurinn hefur til umráða og vita hvaða styrkleika maður sjálfur býr yfir. Ef maður veit enn fremur nákvæmlega hvað maður verður sjálfur að gera og mun gera, þá verður maður að fylgjast með hvernig óvinurinn mun afstýra árásinni og aðeins þá er hægt að grípa til mótvægisaðgerða. Engin hernaðaráætlun getur ákvarðað herferðina fram yfir fyrstu árásina, en hún getur vissulega gefið almennar leiðbeiningar um öfluga aðgerðastefnu. Svo einnig hér.

Í okkar tilviki er erfitt að ná í andstæðingana því um er að ræða ópersónulegt og yfirþjóðlegt vald. Því þarf kosningaáætlunin fyrst að taka tillit til þess hvaða vald og hagsmunir koma ekki til greina sem andstæðingar. Þetta er mikilvægt til að beita ekki völdum að óþörfu í átt þar sem engin hætta steðjar að.

Að baki spurningunni: „Hvað munu útlöndin segja við því?“ leynist að mestu leyti kvíðinn yfir því að við fáum í slíku tilviki hvorki lánsfé né matvæli né önnur hráefni erlendis frá.
Nú, hver er staðan hér?

Sem þjóðarhagkerfi getum við til lengri tíma litið greitt fyrir innflutning okkar alltaf eingöngu með útflutningi, það er að segja, skipt vörum fyrir vörur, en ekki með pappírspeningum og ekki með „kreditum“. Allt þetta virkar um tíma, svo lengi sem útlöndin veita raunverulegt lánsfé, það er að segja svo lengi sem hinir ýmsu erlendu birgjar treysta því að þýsku innflytjendurnir greiði viðkomandi vöru með fullu verði. En það er aðeins mögulegt ef innflytjendurnir hafa safnað erlendum peningum sem útflytjendur þýskra vara. Óttinn við að við fáum enga bómull eða fitu,

---

82 Íbúar Tierra del Fuego, eyjaklasans undan syðsta odda Suður-Ameríku.

kopar eða fóður, vegna synjunar á alþjóðlegum vaxtagreiðslum, sameinar spurningar sem í grundvallaratriðum eiga ekkert skylt hvert við annað. Jafnvel algyðinglega stórbankaveldið getur ekki til lengdar komið í veg fyrir að umframframleiðslur í hráefnisframleiðslulöndunum berist til þýskra verksmiðja og vinnustaða á einhvern hátt, og á sama hátt munu þýskar fullunnar vörur finna leið sína út á sölumarkaði heimsins. Þessi gagnkvæma vöruskipti milli ólíkra þjóðhagkerfa eiga sér stað samkvæmt knýjandi lögmálum framboðs og eftirspurnar. Auðvitað geta takmarkanir og stöðvanir, nauðung og tímabundið, átt sér stað hér eins og við upplifðum í stríðinu og svo aftur í Ruhr-héraði. En þetta eru allt öflugar aðgerðir sem skaða erlendu löndin á svipaðan hátt.

Við getum því með vissu gengið út frá því að heildverslun muni takast að uppfylla nauðsynlega innflutningsþörf. Það munu alltaf vera hlutlaus lönd sem þessi innflutningur getur náð til okkar í gegnum.

Þar að auki getur þjóðarbúskapur, sem er aftur meðvitaður um þjóðarskyldur sínar og þar með verður skilvirkari í útflutningsvörum, miklu frekar treyst á að hann muni endurheimta gamla traustið. Tímabundin millilán í inn- og útflutningi eru málefni viðskiptafyrirtækjanna og byggjast á persónulegu lánsfé þeirra.

Nú hefur þessi spurning aðra hlið, það er óttinn við pólitískar nauðungaraðgerðir vegna stöðvunar á vaxtagreiðslum þjóðarinnar til stríðsskuldabréfa og annarra vaxtaberandi skuldabréfa ríkisins eða sambandsríkjanna. Jafnvel þetta er afar ólíklegt þar sem hér er um vaxtakröfur einstakra einkalánveitenda þýskra ríkisskuldabréfa að ræða, en varla er hægt að grípa til pólitískra aðgerða vegna þeirra. Reyndar hefur það heldur ekki enn gerst í sögu gjaldþrota ríkja að hernaðaríhlutun hafi fylgt í kjölfarið þegar ríki stöðvaði vaxtagreiðslur sínar. Hin gagnstæða skoðun að Frakkar myndu í þessu tilfelli grípa til hefnda er alls ekki rökrétt því annars hefðu óvinirnir á þeim tíma þurft að grípa inn í með hernaðaraðgerðum gegn lækkun þýska marksins. Gengislækkunin svipti að lokum erlenda lánveitendur þýskra skuldabréfa öllu. Nú gera ráðstafanir okkar alls ekki ráð fyrir ógildingu þessara innlendu þýsku ríkisskulda, heldur aðeins niðurfellingu vaxta og umbreytingu skuldabréfanna í bankaeignir. Hins vegar er hægt að bjóða erlendum lánveitendum reiðufé strax.

Hvernig er það mögulegt að í slíku tilviki, það er að segja, þegar herra X. frá Illinois eða Chicago fær upplýsingar frá bankamanni sínum um að þýska ríkisstjórnin sé að greiða stríðsskuldabréfin til baka í reiðufé og að þessi upphæð hafi verið færð inn á reikning hans, þá verði hann mjög reiður og hrindi stjórn sinni af stað gegn Þýskalandi?

Alvarleg mótspyrna frá engu sjónarhorni er að vænta ef þjóðernissinnuð þýsk stjórn lýsir yfir því að vextir af öllum vaxtaberandi skuldabréfum verði afnumdir og þessi skuldabréf verði um leið breytt í vaxtalausar eignir í ríkisbönkum eða póstreikningum.
Fyrir okkur er mikilvægt að samfélagið verði ekki fyrir skaða með aðgerðum okkar – sú staðreynd að mótspyrna verði tekin af hálfu kapítalismans getur ekki hamlað frelsunarverkinu. Maður mun einmitt sjá í tilviki þessarar aðgerðar að aðskilnaður sálna mun eiga sér stað hér og að lokaður hópur þeirra sem munu finna í þessari stjórnaraðgerð frelsun og...

---

[83] Þegar Þjóðverjar komust í ljós seint á árinu 1922 að vanskilum vegna greiðslu timburs og kola sem stríðsskaðabóta til bandamanna, hertóku Frakkar og Belgar, undir stjórn franska forsætisráðherrans Raymond Poincaré, iðnaðarsvæðið í Ruhr í janúar 1923. Viðbrögð Þjóðverja við þessari hernámu voru að mestu leyti óvirk mótspyrna, sem vakti samúð um allan heim og leiddi til „mýkingar“ á skilmálum skaðabótanna í Dawes-sáttmálanum.
Apríl 1924 (sjá að ofan bls. 94), þar sem einnig var krafist þess að hernámsliði bandamanna skyldi brottför frá Ruhr-héraði.

Frelsun vinnumarkaðarins undan gífurlegum þrýstingi mun mjög fljótlega ná til allra launþega. Aðeins banka- og verðbréfamarkaðshópurinn og þeir sem eru í hópi smálífeyrisþega sem eru fastir í eigin hag munu halda áfram að standa sem andstæðingar þeirra.

Sá sem vinnur hefur engan sérstakan áhuga á því að hann fær vexti frá bönkunum af tímabundnum eignum sínum, hvað þá að hann hafi áhuga á að greiða mjög háa vexti af lánum; með peningana sína sem rekstrarfé vill hann vinna og afla sér. Þess vegna munu allir kaupsýslumenn, verksmiðjueigendur og iðnaðarmenn hafa mjög lítinn áhuga á að viðhalda vaxtakapítalíska kerfinu. – Þetta verður ljóst eins og dagsljósið öllum sem hafa í huga að hagsmunir ríkisins – eins og við höfum sýnt hvað skýrast – eru aðeins dregnir með beinum eða óbeinum sköttum af vinnutekjum afkastamikillra verkamanna.

Sá sem hefur þessa þekkingu skýrt í huga lætur ekki á sér kræla á nokkurn tímann, því þetta er í raun bara grundvallarregla: *að ríkið geti aðeins gefið það sem það verður að taka aftur frá borgurum sínum í einhverri mynd.*

Vextirnir fyrir vaxtagreiðslur ríkisins verða í öllum tilvikum að koma frá afkastamiklum verkamönnum. Enginn verkamaður er undanskilinn þessari meginreglu, síst af öllu verkamaðurinn sem hefur engin vaxtaberandi skuldabréf til ráðstöfunar. Þessi staða bitnar harðast á honum, því beinir og sérstaklega óbeinir skattar hafa einnig verst áhrif á hann. Nú, þar sem einmitt verkamaðurinn er kallaður til skattsins í gegnum beinan tekjuskatt í formi tekjufrádráttar áður en allir aðrir hópar hafa þegar gert verkamanninn skyggnan um þessi mál, þá gildir það sama um alla launþega. Vissulega eru þessir hópar mun minna meðvitaðir um mun róttækari óbeina skatta - þótt þeir finni þá aðallega í verðbólgu, eins og lýst var í kaflanum um "Verðbólgu". Óbeinn skattur er ófélagslegasti skatturinn. Hann íþyngir vinnunni í þágu hreins lánsfjármagns. Enginn getur dregið sig til baka frá honum og því kúgar hann þann sem hefur minnstu tekjurnar harðast. Á hinn bóginn trufla óbeinir skattar - kola-, salt-, eldspýtna-, sykur-, bjór- og drykkjarskattar, einkaflutningaskattar o.s.frv. - ekki eiganda mikils fjármagnsauðs á nokkurn hátt.

Einn því úr hópi verkamanna sem er andstæðingur slíkrar frelsandi athafnar
Það getur aðeins verið vegna skorts á þekkingu og skilningi á þessum tengingum.

Síðasta og erfiðasta atriðið sem við ættum enn að takast á við í þessum kafla er spurningin um afnám alþjóðlegra vaxtaskuldbindinga – með öðrum orðum, synjun á frekari vaxtagreiðslum af stríðsskuldunum.

Þessi spurning tengist náið þýsku sögulegu spurningunni, reyndar er hún í raun þýska spurningin almennt, því hún segir: Vill þýska þjóðin frelsi eða þrældóm?

Við vitum að í slíkum lokaspurningum getur aðeins einbeittur vilji ráðið úrslitum og náð sigri – svarið við þessari spurningu fer því langt út fyrir svið fjármálastjórnmálalegra athugana. En það er nauðsynlegt að þjóð sem verður að keppa að frelsi sínu viti að þrældómur hennar er í fyrsta lagi fjármálastjórnmálalegur, að hér eru stjórnmál og hagfræði hvað nátengdust. En einmitt þetta er það nýja við núverandi aðstæður að þær eru stjórnaðar af stjórnmálasjónarmiðum fjármálavalds og að stjórnmálasjónarmið hervalds koma aðeins í öðru sæti.

Við getum sannarlega talað um Mammón-öldina sem nýja tíma. Guðinn Mammon hefur stigið upp á hásæti þessa heims. Keisari og konungur lúta fyrir honum. Þing og ríkisstjórnir eru undirgefnir þjónar hans. Hann hefur getað knúið stórar hreyfingar – eins og baráttu launafólks fyrir framförum sínum. Alþjóðlegt fjármagn hefur einnig gert ...

prentmiðlar heimsins sem eru þjónandi markmiðum sínum – þar sem þeir hafa einnig gert sig að stjórnanda menningarauðs og spillingu allra frumbyggja lista og bókmennta.

Sem fremstu berar þessarar mammónísku árásar og stjórnar heimsins höfum við viðurkennt Gyðingana og því lokast hringur þekkingar okkar enn á ný með spurningu allra spurninga – *gyðingaspurningunni.*

Lausnin á vaxtavandanum er lausnin á gyðingaspurningunni. Lausnin á vaxtavandanum, í skilningi okkar skýringa, er að brjóta niður heimsstjórn gyðinga, því hún brýtur niður vald gyðinga í heiminum – fjárhagslegt vald hans.

En lausnin á vaxtavandanum er, auk þess, í uppbyggilegum skilningi, á sama tíma tíminn einnig lausn samfélagsmálanna.

Að hafna öllum vaxta- og tollgreiðslum af stríðsskuldum myndi setja alþjóðlega fjármálastofnun, eða Frakkland, framar spurningunni um yfirtöku þeirra á allri fjármálastjórnun Þýskalands. Ef allir skattar ríkisins, sem nú þjóna vaxtagreiðslum til óvinarins, yrðu afnumdir, þá myndi það fyrst og fremst þýða innri lausn frá brjálæðislegri skattakúgun, mikil félagsleg og stjórnmálaleg afrek af mikilli umfangi, og óvinurinn þyrfti að reyna að þróa sína eigin fjármálastjórnun í Þýskalandi.

En ef þýska þjóðin sæi franska eða gyðinglega skattheimtumenn sitja á hverri skatt- og lífeyrisskrifstofu, og ef þessir erlendu kúgarar væru teknir bestu kýrnar úr básum bænda – þá myndi reiðin og gremjan kannski brátt verða svo sterk að eina nóttina myndi sópa erlendu draugnum burt með blóðugum kústi og frelsa Þýskaland.

Hvort herveldi myndi almennt taka að sér slíkt verkefni í þjónustu ...
Fjárhagslegt vald er því enn mjög vafasamt.

Horfur frelsunarvilja okkar eru alls ekki eins óhagstæðar og þær kunna að hafa virst í fyrstu – þvert á móti. Í fyrsta skipti sem Þýskaland neitaði einróma að afhenda „stríðshetjur“ sína, var draugurinn liðinn undir lok með þessu „nei“.

Nú mun alþjóðlegt fjármálafyrirtæki örugglega leita annarra aðferða, sérstaklega aðferðar sniðgöngu og algjörrar kæfingar á alþjóðamarkaði. Að þeim muni ekki takast hið síðarnefnda má einnig vera víst, og einnig myndi sniðganga þýskra vara beina Þýskalandi, í fyrstu aðeins í efnahagsstarfsemi sinni, og um tíma einnig eingöngu, að innri markaði sínum. Það væri því hér einnig aðeins verkefni hæfrar innanríkisstefnu - sérstaklega með rausnarlegri kynningu á sviði húsnæðisbygginga - að sigrast á erfiðum tímum og nota þá í þágu velferðar fólksins, þar til nýjar leiðir út í heiminn eru ákvarðaðar.

Þessi opnun nýrra leiða inn í heiminn mun eiga sér stað með því að brotna niður yfirráð Gyðinga, jafnvel meðal annarra þjóða, því leið einstakra þjóða að heilbrigðum þjóðarbúskap getur aðeins verið með því að læknast af innlendum eitrun af völdum eiturs Gyðinga-Mammons. Þá munu náttúrulegar leiðir heilbrigðra alþjóðaviðskipta og efnahagslegra viðskipta milli þjóðanna opnast af sjálfu sér – og mannkynið, laust við kúgun Gyðinga, mun upplifa öld fordæmalausrar velmegunar – og umfram allt *Þýskaland – hjarta heimsins!*

Útgáfa 1.0

Gefið út árið 130 af AH, í Kali Yuga október 2018 af
kristna dagatalinu af Sudetenland Verlag.

SUDETENLAND
VERLAG

Ritstýrt af Einari Birkemann.

Forsíða bókarinnar eftir Italo.